

ספר דברי אברהם

ח"א שער א'

הוא ביאור על ספר דעת קדושים שנודע למשגב שמו. הגאון
הקדוש הצעק. ידו רב לו כנגלה ובנסתר חיד בדורות הרב רבי
אברהם דוד זצ"ל אבד"ק בוששמש יע"א וכבר הוצאתי
לאור בחיבורי דברי אברהם חב מן סי' מ' ועד סופו. ועתה לא
הי' לאל ידי להוציא הכל לאור כל הח"א. רק על כ' הי' שחיטה ועל
כללי תריל וכללי הכי רביתיהו.

מאתי הצעיר והשפל יחזקאל פרענקל
תוכן החיבור ומעשהו מובא בהקדמתי, לחיבורי דברי
אברהם חב המכר.

ברפום של היה מרה אלמער מייכער נ"י

בשנת תרנ"ד לפ"ק

קאלאמעא.

DIWRE ABRAHAM — Druck von H. Salovey in Kallitien.

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ז

מפתחות

(ז) שו"ב שבדקוק, ונמנא שאינו יודע.

סימן א.

(ח) מי שא"י חס יודע כ"ס חס נאמן ע"פ קרוב :

(ט) במחיצת איין ששחב סרב ז"ל במלמו כדרכו בקידוש תמיד והשו"ב חסו הספ"ס ונשבע הסבין אשר הבאז ח' ודיק השי"ב וימר שישע י"ב הקנה, חס נאמן, כיון שהוא לא שבע, ואינו בידו, וע"א חסו נאמן הי"ב דלחזקו אימירא חס חסו בידו :

(כ) בשחטת עוף ע"י נדנוד לקח סרב ז"ל סאבין ח"כ"ב והשו"ב אימר סרב הקנה שחוט :

(כא) בשעת שחטת עוף נדנוד בע"ף קלח בסוף השחיטה חס י"ס חשש דרסה מפני כמסירוז והשו"ב הויר שלא פסקה הסולכה והבאז עד סוף :

(כב) ה' נדנוד וסרב ז"ל בעלמו סרניס בעלמו שלא הגיע הנדנוד לידו שנה הסבין וכן השו"ב העיר כן :

כג כרין מי שנאבדו גדין במקום סרוב עכו"ם מליון, וט", שחוק הסכ"ס על הש"ך והסר"ח רמי ש"ס כדעס הסך ופר"ס

(כד) לת ז קושיית הפג"נ למס מהני בשחטת חס"ר כשא ע"ג, דהרי קי"ל דאין ע"א נאמן נגד חוקת איסור כשאין בידו ובפרט דהא נגד הרוב דחש"ו רוב מעשיהם מקולקלים ונגד ר"ב אין ע"א נאמן אף כשה :

(כה) שחוי לא ישחוט ויבדוק אף שלא שחטיין רק שאר משקס המסכר :

(כו) אורות ברכת השחיטה חס המקום שכלה הרים, סיא יותר מכ"ב יומס.

(כז) דיון על שו"ב חס לריך לקבל העדות בפניו.

(כח) שו"ב שמכמיסין אוחו יוס דיון כשנים :

(כט) שו"ב כשכר וקלקל השחיטה ע"י נדנוד הסוף.

(א) אורות המקנה מקדמונים בלא לשחוט בלא נעילת רשות מחכס, חס ש"ך נ"כ כמי שחוט בשביל טלמו או שהתקנה היתה רק בשו"ב לרבים, ואס שהקנה היתה גם על החכס בעלמי.

(ב) אורות העדאה שוחן שו"ב ע"ס סו"ל קבלה, חס מכני הסעדאה מצי שהוא קרובו הפסל לו לעדת :

(ג) אורות מניית שו"ב במקום שיש ל"ה חלוקות בין היח"ס דעס :

(ד) ש"ך איסור השגת גבול אורות הכנסת שו"ב :

(ה) שו"ב שלא עליו ריון.

(ו) חס יכולין לסמך על העדאה שו"ב בלתי כחב קבלס מחכס.

(ז) מי שאין בידו כחב קבלס, רק שחוט בשחט בעלמו בלי ע"ג באחרא שס"י שס מו"ץ

(ח) ב"ב שבידו כחב קבלס ממו"ץ, ונחזור שהמו"ץ נוחן עבור סמון כחב קבלס לשחיטת דסמכא :

(ט) בדין הסורס השו"ב דיני שחיטות ובריקות :

(י) לימוד זכות על שמקבל המ"ץ שכ"ר עבור כחב קבלס :

(יא) לחיך ק"ו החוססת על הח"י רשעים לא ישחטו :

(יב) חס מותר לשחוט בישיבה

(יג) שו"ב שס"ס לפי המו"ץ, בשעת מו"ס בכללם וחמר על האסיר מותר או לס"סוך.

(יד) שו"ב שלא ידע איזה דין משחיטות ובריקות וכו"מ לא החליט עדין הדבר חס י"ס כליו איזה דפוחא ע"י מו"ס :

(טו) אורות שו"ב כעסס באיזה דנים :

(טז) עוד נידון הכל :

מפתחות

- (א) ש"ב שער שניכל בשמח וסעודת וילא דס דמחמירי
אז לייך לשלם. או דה"ל כא נס
- (ב) שמועס השכית בתרגומים אס לייך הש"ב
לכל. פ"י שאס ה"י תופס המיגנים יסח
לא ה"י שפוק מכלים המיגנים
- (ג) ש"ב שפוק בסכין שח"י פגומה מלך ה"י
ולא כרך מטלים או אס כרך מטלים רק
שחוק באמצע השחיטה אס לייך לשלם :
- (ד) ש"ב שניכל בשחיטתו ואח"כ נמלחם הבהמה
טריפה ומעילא לא גרס לו שום היתקן
אס מגיע לו שבר בשחיטה :
- (ה) אשח הש"ב קיבלם חלל אחר עוף לביחה
ער שניכל בשלם וה"י הדלח פחות ובה
חוקר וכלל סעף או שח"י העוף מדרה בכפיו
לייך וכלל ודומם, אס הש"ב חייב לשלם
בעד סעף פ"י ששמו לא שמה כראוי ואס
לאחר שרק הש"ב העוף מידו לאז"ש חלל
סוד פה דעו לענין חסולומין :

סימן ב'

- (א) ש"ב שער על שנועתו שלא לשחח י"ב
ושמה פזוז פחות מכשיעור אס מותר
לאכול משחיטתו.
- (ב) בני שאכר שחיטתו כאס יעורר ע' תנאי
בנין אס ישחם משקם ודכות'.
- (ג) פית' באחד משאר פכירות פגולא בידו
עוף שחוט אס מותר לאכלו אף שלא
אחר פ' פומחה שחט :
- (ד) ש"ב שחודס שחטם בלי נתינת פאכט
לקרס :
- (ה) ש"ב מהע"ו פליו בעבר על מנהג שניהגין
להחמיר כגון בערט נילוח וילא דס.
- (ו) בני שהולח טריפה מת"י אודות לאסור
למפרס :
- (ז) בקלל שזכר בשר לאחרים.

סימן ג'

- (א) אס מותר לשחט בשמח פ"י זריקת סכין
כשפ"ס

- (א) שמועס שניכל בשמח וסעודת וילא דס
ה"י א"ל שחח לבדקס אס היתח בשחח
אס לייך הש"ב לשלם כבעד כשרה מכח רוב
כשרות או דאין חולקין במנין אחר הדוב —
- (ב) נמלא על הסכין פ"ס טבעת מברית. אס
לייך הש"ב לשלם או דה"ל אלים —
- (ג) ש"ב כלל בדק הסכין קדם שחיטה ואח"כ
באבר וילא לבד רוב וילא ביה בסכין שגרס
לפני השחיטה ועל הכנאס נמלא כשרה, אס
לייך הש"ב לשלם כיפוד כשרה או כין דהגיס
ה"י לפני השחיטה א"ל יכלה רק כפי שינוי
הבהמה בחייה שאינן שום כשרה רק כספק
כשרה. ומי שטעל בהמה חבירו שלא בידעו
ושחטה, ונמלא טריפה כמה לייך לשלם וצי
שמוכר בהמה לחבירו לשחיטה באופן שאס
תח' כשרה בבדיקה ישלם לו כיפוד כשרה,
ואס חס' טריפה ישלם לו כמחיר טריפה ויכלה
הש"ב ובבדיקס היתח כשרה כמה ישלם. —
- (ד) סכין שומא פגום לאח"כ דא"ל לשלם
דאגם הוא למח לא יתן לו שבר שחיטתו
כמו בנמלא טריפה ונכ"ע ח"מ ה"י ב"ו מבוחר
דא"ל לשלם שברו.
- (ה) ש"ב שלא בדק הסכין בין שחיטה לשחיטה
שלדעת הט"ו כפי' ח"י סק"ח שחלק
על הלויט פטיר הוא מלשלם מל' שחח במפיקת
דבתרא איכנה. והבע"כ מוחזק פ"י חפירה
כישות קדם שילד הספק אס לייך להחזיר.
- (ו) ש"ב שחט ב' חיות ומרגיל ה' אחר
שחיטת אחוז הא' בדק הסכין, ומלא
יפה וילא בדק הסכין אחר שחיטת אחוז הב'
רק אחר שחיטת אחוז הב' חזר ובדקו ומלא
פגום. וילא הנוד לבעלים פ"י שחלם שטעשה
ספנס פ"י שחל על סכין בגדו שקרין ארביט
סס הקרם שח"י שס ואח"כ כחשדנו כל הב'
אחוזת, כמה לייך הש"ב לשלם :
- (ז) ש"ב שחלל הסכין מקולקל ושחח אס בדקו
לאח"כ סאופן שחח שחט אסור אס
לייך לשלם אס השחחה חסוב אלים :

מפתחות

כנסת שחט עומד בסדר דברים :

סימן ד

- (א) לרעה הנקודת הכסף ששוחט לז' נאסר
אף במעשה כל דבר אם פריש' ילום
לשם פ"ז נמי אופר :
- (ב) אם מותר לשחוט נגד שחי וערכו : ה' איז
דמות מפ"ז סעבד,

סימן ו

- (א) סבין שיש בו פנס פלדו הכנית שאין שוחטין
בו וביאור על פ"ט כפ' זכאי שלמים
שהסבין צריך לסיח רחב למעלה בראשי או
עגול בלי שיקן ולריך בדיקס פחלי העגול :
- (ב) שלא להעביר הסבין בשעת שחיטת פס
סקאת למקום שחיטתו ושלא יס' פנס בין
קחא לסבין :
- (ג) סבין שיש בו פנימס במקום שרגיל סב"כ
לאחז הסבין שם סמיד באלכעומוז אם יש
לסבין פ"ז כפס הצורך כגון כיו"ט סא"א
לה שחיו לשחוט בו שלא מפ"ת או פכ"ס בפנימס
סא"ט נרנש כלפון רק פ"י ראי' וסנכס יתירה
אם מותר לסמוך על סא"ל :
- (ד) הסנה של ס' זכאי שלמים ששחיר בדיו סא"ל
באור ג' :
- (ה) בסבין ש"ס למסס במקום שאין להסור
מניע לשם פ"י הקחא. וא"א לבדוק שם
כראוי איך לסחוט,
- (ו) איך להסנהג אורות בדיקס הסבין אס"ש.
ובין שחיטת לסחיטת בשחט כיו"ט :

(ז) כששוחט כיו"ט פ"י שכוך מעלות על
ספנימס, אם מותר להסיד סמפליה אחר
בס"מ.

(ח) אם נמלא סמפליה איט מסודק יפ"ז אם
יש לחוש ששחט שחיטת יוסק סמפליה

מהסנה. ואם שחט בסבין שבו פנס אלל סקתא
שסבין על שאות באלכעומוז מקום שבו הסנה

- (ט) אורות פ"ט סא"ש שאינר יסחוס כ מין ידדי
- (י) אם מותר לאחז סבין בין שחיט ולשחוט.

סימן ח

- (א) אורות מס סעביר סב"י סא"כ על שלא
ידע סס"פן של אורך הסבין אם לנחש
כן גם סיוס :
- (ב) אורות פ"ט סב"ש שלא לשחט פיסות
בסבין ששוחט בו בהמות. כמה הוא שיעור
סבין גדול לפ"ן זה. ואם מותר לשחוט אורות
ואלדיק בסבין המיוחד לרקוס :

סימן ט

- (א) דין רוגס ששישים סאומנים בלדי ססכ"ס.
- (ב) סלודס בלד ססבין אם ס"ש ככיושם של
סאומנס :
- (ג) ערסה מס סמא"קיס סאריכ בפנימות שקורין
קרייליך בין ה"עשה פ"י ססחוס בסאבן
ובין הנמלאים בסבין (אס"ש. וסניא יס מפלסין
בין קרייליך ספשיס מסאבן ובין ספשיס פ"י
סכוך ככשר סדי.
- (ד) אורות מס שטופנים סאריכ לסכך ססבין
על סיד קודס סכריקא שלאס"ש :

סימן יא

- (א) בלמנע שחיטת של כסמס בלילס ככס סכר.
- (ב) סאריכ סאריכ לו אכילות כר מיין :
- (ג) עור מדין סא"ל :

(ד) אם מותר להשיס כלי לקבל סרס. לאס
ספילק

מפתחות

אברים מרגלים. ואם כן נחמס :

סימן מז

(א) ימים קטנים שפדין לא גדלו כל ימותם
שכל גופן, אם אסור משום שיקוף :

(ב) בארזים שלא גדלו פדין הטעות האסור
משום שיקוף ומיחוס, אם מותר להאכל
לאחר ביטולו לפי שאינו יודע שיש בו פליז
כטעות שאינו מאמין פליז :

(ג) אורות דברי הדגמ"ר במ" ש"ס נבי מדון
בכור שאינו יודע אם סי' וחילוקים
בין אדם לבסמס בזה :

(ד) ע"ד הפת"י דכ"ז ימים פעל"פ, לאויל
מחשש ככל :

(ה) ע"ד הכ"ז ספ"י ע"ז דנימא בחוף ה' פ"ס
ועל תירוט שם :
(ו) ע"ד ע"ד הט"ז הכל :

(ז) אם פסקי ספרת : בדשיל"מ :

(ח) גר מער טלס ואמר סי' לו ימים ואחר
שפכר אמר לפני יהודי אחר שלא סי' ל
רק ו' ימים והסלס סי' לו סימנים דקרינים
וסימנים :

(ט) כ' פדים מכדשין זא"ז א' אומר שהוא
חיד ז' לידתו וא' אומר שהיא לאחר ז'
אם לסזוך על סימנים :

(י) אורות סימנים בעגלים שאין יודע אם הם
בני ח' ימים :

סימן יז

(א) נהנה שאכלה מאכל שנים לה שלא
יכלה לעמוד ע"ז, כמו שארץ מדקס
שאכלה מלת, ולא יכלה לעמוד :

(ב) אורות אורות שפולין בימי הקור, נחמס
נחמס

מסלוק פס"י יד מלמס :

(א) אם שיש קבלה מהשוחט או כבודם מנה
ושם מסוכן הוא אם אינו אוכל ממנה אם
פסקי נהגה כל דבר ואם יכול להיות מחמיר
למנוח באיזה חשש שמומר עפ"י סד"ן שאז
אינו יכול לאחיל מפנה כלל :

(ו) נפקס שטסגין ליתן לש"כ רגלי אורות נס
ביום א' דר"ה עכ"ל. וכל א' לפרפר שיום
א' דר"ה ש"ך למודש שפכר וא"ל ליתן כרגלים
לש"כ.

סימן יב

(א) אם שאסרו חכ"ל לשוחט לחוך גומא. אם
גומא כל שבו שקורין נרוב"ל הוא ג"כ
בגדר שם גומא. ואם אין הגומא עוקף מכל
ד נקפרויות, שאין לו כוחלים בכל ד' סלדדים
רק דוד א' או ב' שים לקרקע :

(ב) אם אינו ססר מנוק הקרקע. רק שמתוך
רפסה מעלים ססר באמצע קלת מברכסה
אם הוא ג"כ בכלל אין שוחסין לחוך הגומא,
אז ברכסה אכנים כס"ג. וגומא שאלאכו ספר
ולא ביטלו לסיום שם לפולס. אם מכי לפס
זה כיון דהשש הוא רק משום מראית עין :

(ג) כפוסה מקום מדרון סי' לנימא. וסדס
שיתת ויורד לנימא דמור, אם כיתו
מסלואר פלמו לנימא לסעמים, אם יש שש :

(ד) אורות הגומא שפושין בהאפר שפסחין לנור
כיסוי. כדי שלא יזכר סדס חוץ להאפר
אם אין בזה שש שוחס לחוך כנימא :

סימן יג

(א) בן סקיע שהוא בן ס' סי' שגמלא מריפס :

סימן יד

אם נחמס פקקסה לילד להוליה ספוכר כמס

מפתח

(ה) אורות מה סתכמו ואלון בירד רובא
הסגור ש"ס שאלה סכנו פניס דק
ברא" ואלה סרגיסו סכניו הסמ"נ נמ"ו סק"ב
ומלך ס"ק :

(ו) אֲדוּמָה הַמִּזְבֵּחַ שֶׁהָיָה עֲשֵׂי הַשָּׁמַיִם לְכַדּוֹק
הַסֶּבֶן בְּרִאשִׁית עֵין וְאֵם לִיךְ כֵּן גַם
חֶסֶד :

(ז) כעין פנימות שקורין קריל'יך ש'זנס נראים
רק אחר ע'ון והנקה בכה גדול:

(ח) כְּרוֹמֶן כֶּסֶף בַּעַן חֵזֶה שִׁטִּי חֵס
לְחֹלֶת כְּהֹל שְׁטִי שְׁחִיזָל עֵב שֵׁס
בִּזְחֹר גִּדְמָה בָּן :

(מ) חירות מ"ט הכ"ו"י בפנימה שנמלא במכין
(לח"ט כ כרחה ואלו ירגש דכשר מלך
כ"ט שח' נגע צופרקה ויסנס ושח' לריך
חגורת ליסורן דוקא :

(י) דערנאך איז בית הילל ש' להחמיר במשכן
מים לו ב' עולים ויורדים —

(יא) אידות שנתנו הש"כ מקדס נסכנים
החדים (נעלים) ביוזם ודקס מחוד
אי חרוד למע. ד. הכי :

(יב) אורח מ"ט וז"ל ללכת הצפורן בשבת
בדיקת הסכין כמו שהסמינים הם לחם
בצחי הכהנים ואם יולד היר כלה בשבת

הדרכה או האלכס שדוק בו לבד, ואורות
באיהם אלכס לבד לבד, בו ואם יבין שיטות
אחד הסין או שהסין יס' מזה על השולח
והוא יבדוק :

יג אורות נדיקת אבשרא שא"א בקיאות בעת

(יד) אם מותר לבדוק הסכך בלילה כעת
שבודקין בראי

(מו) אם מחויבין לבדוק הסכין חבשרה חף עליה
בזילין בזה כ"כ :

(מז) אם יש לירף לסוף להקל למעשים אם
אין צורך לו כ"כ שזר קח עשרה שנים
בזכות הלם פ"י מכ שכתבו החסיד' מולך דף
י"ג

מסכתות

לשמיטה וקטן חומר שדקק חס נאמן :

(ל) קודם בדיקת הסכין שלא"ש נשכר כסף
ע"ף ודקק ולא הרגיש לשחט עוד ודקק
והרגיש רחש שהוא נש"י בקורן לייגל והסלים
ניד ועבר —

(לא) שו"כ דקק סכין אח"ש רק בסיפא
כיוצא ולא הרגיש, ואחר מפ"ע רחש
ע"י החוד כיוצא שאינה נרגשת :

(לב) ה' הכא נעץ קשה קודם בדיקת סכין
לא"ש ודקקו ונאלצו מקולקל, ומסופק
אם ההכ"ה ה"י במ"ס המקולקל, והסלים
השו"כ הסכין על ה"ד והפכיר הסנימס :

(לג) לפני בדיקת הבכין שלא"ש פרכסם הסנימס
בזנבה על ח"ד הסכין, וה"י קרח ותליד קשה
בהפערות דוננה :

(לד) אם יש לחלות נרגש אח"ש במס דניג
הסכין בשער דבהמה ה"י בהס רניג
ע"פ :

(לה) אם יש לחלות פנא"ס לא נדקק ח"כ אח"ש
ע"י שלא יצבו יפה מדס ונעשם סלוד

(לו) אחר שמיטה הרב ז"ל לקח השו"כ הסכין
וידקקו בנפרדו ומלא סלק, אח"כ לקחו
כרכ מידו ומלא בו בראייתו לייגל, ומיקו
השו"כ ח"כ על כשרו, ואמר שכרור לא כיוס
שהוא עשה לייגל הוה בהלכתו בלפרו :

(לז) אם לחלות פנס לאח"ש כזה פסגה נפת
שקיס הסכין במקיס ייבש ספרורית

(לח) מס בחולין גס במפרקת דרך שצירה אס
חולין גס בשצירה בין פרקי המפרקת

(לט) שו"כ דקק הסכין בין שמיסם לשמיסם
כמ"פ ומלאו יס, ואחר גמר שמיטתו דקק
ג"כ והרגיש והסלים הסכין ניד ולא הרגיש שפ
ואחר שעה דקק עוד הסכין והרגיש נמסם
סכין

י"ז ע"כ שבדיקה בסיפא הוא נגד הקנה
ובקנה יש קולא במיטוס קמא ולי"א גס
במיטוס כחרא ח' להקל ע"י בעוף שהכדרו
בס' ח' ושחט רק הווסק ע"י שפשו ידו :

(יז) אורות פנימות הדקות הנראים לעין השמש
פלכד ואינם נרגשים סק"ין קר"ל"ך :

(יח) אם מרגיש חגירת אסרין דק בסכין קודם
שמיטתו ואח"כ כוחלק הסכין על ה"ד
ונדקק אח"כ עוד ולא הרגיש כלל אם יש
לכחמיר מלאכול הנשחט בסכין ההוא מנר מרח"ס
אולי לא ה"ן לבו בחיובת ע"כ לא הרגיש :

(יט) אם צריך לרמוז הסכין דוקא בין שמיטה
לשמיטה —

(ך) דקק בין שמיטה לשמיטה ואח"ש, בעוד
ה"י הסכין לח ולא הרגיש פניגס ואח"כ
ניגב הסכין ומרגיש :

(כא) אם מסופק אם דקק הסכין לאח"ש או לא
אס מחויב לידקק עוד :

(כב) אם צריך גס בבדיקת שלא"ש לדרוק
הסכין בראיית עין כהנא :

(כג) אם מותר למכר הסכין ביד בנזקת סכין
לאחר השמיטה :

(כד) שו"כ שדקק הסכין לאח"ש בראיית עין
ורחש פנימה וע"י נכרעה בהסגס אם
צריך שו"כ לש"ס מה שהזיק כי בירמחו נס"ף
כי ח"ל לנדקק אח"ש מדינא חלא אבשרא
ואקופרא ואס כ"י עושם כן לא ה"י נס"ף :

(כה) טעם למנהג שנהגו השו"כ שלא לכהק
אח"ש י"ג יבדיקות רק הולט"ס על החוד
לכד :

(כו) נמצא פנימה גל-דין בסכין שכבר נדקק
לאח"ש ונמצא יס :

(כז) התנהגות שו"כ בבדיקת הסכין לאחר
שמיטה :

(כח) עוד בנידון כ"ל :

(כט) שו"כ שמסופק אם דקק בין שמיטה

מפתחות

פאטער נאך נאך :

(ג) פריץ מדעיו לשחוט נכמס בחיס חץ להמסס
עם נרכת השחיקה.

(ד) מדינת הנוצות ושערים עלנורכ פשחיס
אס יסיו קודס סברכס. או בין ברס
לכחס. —

(ה) צריך על הסמיכה ונטריק' עם שטח וס' כדפד' לשחוט פ' ד' אס' יט' וכן שטח' א' 'ב' 'ה' הליכ' מחדר' לחדר' ושיט' עם סג' ל' שחוט' ה' כמו בענין בריקת סג' ואור' כיוס' אס' צריך לברך צים :

(ו) אם טעם ונידך על הכיסוי קודם הסחיט

(ז) אים שמא קול רעם בין ברכם למסעם וכן
מסעם לביטוי —

[illegible]

(ט) בשעת מחסית עוף ה' דוריד קלח כאלפא מחסית וז"ל כשר עפ"י סדן רק מסרב צ"ל מלך מדהם' החמיר' לפעוש ושחט לו עוף אחר אם נר"ך לבקר :

(י) אם כולל במחשבתו בשעת הסדרה גם על
 שוף שלא קגשו עדיין רק רוצה לקנותו
 אם מסגי :

סימן ב'

(א) לסמכים כתיב הספדו בין חזיתם הספדו
לכתיבם

מַחֲנִיף מְקוֹרֵי, אֵלֶּם יֵשׁ לַחֹם כְּמוֹ שֶׁמֶסֶם
בְּדִקָּה מֵאַחֲרָה, אֲוִי כִי סֶפֶס בְּבִדְקָה
מֵאַחֲרָה שֶׁקֶדֶם הַחֲמִיטָה וְכִי, שִׁמְטָה לְשִׁחִיטָה
מִשְׁכָּח :

(ט) מ"ב טשכח אס ברוק הסבין אס"ט חיבך
ופתה מלאו מקולקל ויש במה לחל'ת פנפ
הסבין מ'חלקלקל על ידו רוק במאופס אס ננפ
לא לא ופ"ב טו"ג אס עלמו ב'איו מ'ממין אס
אח"ט פד אסר בדיקס, א'ירע כנ"ל ואס נמלא
הסר מנוק הכרז'ל כשנר ובמאורפ הכ"ל, אס
יש ל'רף ב'למא'ק דפח ספ"ט דכנ"ג קיל
בבחד'י נשבר ע"י פלס המפיקת דא' כטור
נפס א"א ליפנס כ"כ :

(בא) טו"ב משכנח אס ברוק אס"ט ואחר חזק
שעות מלאו פנים ואינו נוהן תמיד
סמכין מידו ער טבורס י"ב בריקוח :

(מב) חירות לפראות סבן לחבס. שפפור
דפעת מחלו חכמים כבורס לממנס על
שפס סב, חס סחכ, חומר בסירוס בחיט מוח!
חס פריח ספרי' לטור סכינו לכו, ואס הספרי'
פורר כפת בזה נדר סרב מרא דלחיה:

(ב) פ"י סדאז"ד באקור לחכם למחול לשו"ב
מלא לפראות לו ססכין :

פירוש: אם נכון יותר שיקבל הש"כ סכר מכל
מחלקה בשוואת או שיקבל דבר קצוב לכל
סבוב או יום :

פדה) אודות פ"פ כט"ז שאין לסורות סוראס
לפלאו כפסיעס וכנס דלחמסוק אישורא

(פו) ש"כ שפר מכינו ונמלא שאינו מרגיש היסוד
ואינו חיוני בחקונת ובדיקת הסכין —

סימן י"ט

(א) סְבוּסָה בְּסֵתֶם מִרְיָם אֵל עַד הַתַּעֲרִיחַ כְּדִי
לִמְנוּחַ לְנוֹכְרִים אִם לַבֶּרֶךְ עַל הַשְּׂמִיעָה :

(ג) **מסכת** בי"ט ספ"ט מרי"ז ח"ט מותר לפרוץ
 סוף ח"ט כדי לגרר קודם הסמיכה ח"ט

מפתחות

- לשמיטה יש חשש שהעוף נחנק אז ואם אינו מפרכם אחר השמיטה, יש חשש נכילה :
(ג) עוד בנדרין הנ"ל :
(ד) עוד בנדרון הנ"ל :

סימן בא

סימן בב

(א) כששוחט עוף ולא נשחטו הוורידין ועי"כ שוהה העוף לחיות ומפרכם זמן רב אם מוחר לקרוע עור הצוואר. ולהוציא הוורידין לקורעם. שיאל דם הנפש וחיות מהר, אף ששייך חשש לער ב"ח כי י"ל שנער הפרכות זמן רב הוא יותר מלער קריעת הוורידין. (בפנים בד"ק נדפס כאן אות ט"ו בטעות ונ"ל אות א)

(ב) לזהר למלות הראש דעופות בפני עצמו ולא מחובר בגוף העוף (בפנים בד"ק נדפס כאן אות ט"ו בטעות ונ"ל אות ב) :

סימן בג

(א) לזהרם לשו"ב שיהיו הסימנים בשעת השמיטה באמצע הצוואר. ע"י שיתפוס הסימנים הוא או אחר כדי שלא ילערך לסקות הסכין ללדרי הצוואר. כי אם ילערך להקות הסכין. אולי לא יגע הסכין או בהסימנים, ויהי' שהיה גמורה, גם מונה סרב ז"ל וסולך, ה' מיני שהיות שאריך השו"ב לזהר מהם ואם בדיעבד הוכרח להקות הסכין בשעת שחיטה מה דינו. —

(ב) באמצע שחיטת הרב ז"ל ה' נדמה לו שה' כמורגע רפיון בהחיתוך אך הסולו"ס לא נעסקה. —

(ג) יסוף שחיטת עוף ה' נדמה להרב ז"ל שהסכין היוצאה קצת ונענע בהולכה קלה ואח"כ נמצאו ב' הסימנים שחוסים —

(ד) סרגיש הרב ז"ל משהו הגבהה הסכין בשעת שחיטה והתופס העוף גם הוא סרגיש קצת וה' אחר שחיטה רוב סימנים ואולי אחר כולם :

(ה) בגמר

(א) אם שייך סומרא מלד מרת חסידות שלא לאכול אם לא נשחטו כל שני הסימנים.

(ב) עוד רק בין ב' העורות שיש לוושט. ואח"כ כי עוד החילון והפנימי שיש לכל וושט נשחטין רובן. ואותו עוד רק האמצע לא כי רובו שחוט אם אותו עוד הדק מסבב :

(ג) לאח"כ ה' רק רוב הסימן שחוט. רוב מלמטס, ה' מהשו"ב שפער בשעת השחיטה ראה שה' חתך קטן אלל החיתוך סגדול ויש למשו אולי נקרב השלם בין הסימנים ואין כאן רוב שחוט כי השלם ממעט מרוב המלמטס :

(ד) אם נשחט כל סחיקה של עוד החילון דוושט ורוב עובי הפנימי. ומיעוט החלל אם מלערך :

(ה) בכר אווזא שמתחלף בו הקנה לב' קנים מה דינו לענין פסוקה הגררת ברובם וכן לענין שחיטה אם כח"א דינו כקנה שלם. או שאריך לשחוט שניהם דוקא. ואין רוב כ"א ע"י רוב שניהם.

(ו) עוד נדפס הסכין ממל"מ בעוף :

(ז) עוד כדון הנ"ל :

(ח) עוד בנדרון הנ"ל :

(ט) עוד בנדרון הנ"ל :

(י) נדפס הסכין ממל"מ באינדוק ובאווזא,

(יא) בנדרון הנ"ל ככל עופות :

(יב) עוד בנדרון הנ"ל :

מפתחות

(ה) בגמר שחיטה הי' ספק להרב ז"ל אם הי' הגזבה הסכין משהו לפני הולכה אחריה. והחופס העוף אמר שכרי לו שלא כ"י הגזבה כל דהו כי הי' מרגיש. וא' אמר שעכ"פ כבר נשחט רוב הקנה :

(זו) אם נאמן ע"א אודות שהי' במיעוט בחרא. ול"א דהוי נגד חזקת איסור.

(זז) אם הול"ה לבד בלא חיתוך מותר במיעוט בחרא :

(יז) מעוף אידיג' הוחז הראש לאח"ש קודם יציאת הנפש וספק שמא לא היו כל ב' הסימנים שחוסים. וה"ל עיקר במועט בחרא.

(ח"י) אם מותר לחתוך הפרקה בעוף קודם שחלא נפשה :

(יב) עוד מנדרן הנ"ל :

(כ) נמלא בווט לאח"ש מין מאכל שהוא גוש א' כמו מה שקורין לעמוסקא או מאמילינא :

(כא) אם שוה הרבה כשפוגע בעצם הפצעת אם יש לחוש אולי כבר החליל לשחוט גם בווט וה"ל חשש שהי' דאולי עושה כמס הול"ה בלא סיחך כל דהו :

(כב) באו"ז הי' חוך חלל הקנה שלה מכה עגולה סביב סביב להגרגרת ממש משפוי כובע עד סמוך לגוף אם יש חשש שהי' בזה כמו בנמלא גמי :

(כג) אם נשחט רק רוב סו"ט וגשאר הוושט למטה בלא חיתוך ונמלא בתוכו גמי שלא נסחך כולו רק קצת מעוביו.

(כד) חתיכה א' של גמי נמלא בווט למגלס ממקום השחיטה וסחיכה א' למטה ולא יידע אם יסחך בשעת שחיטה :

(כה) נמלא חוך הוושט בבסמם כרבה חנן וקט מחוס ע"י הסכין ש"ס, ויש חשש שהי' כשיעור שהי' לבסמם :

(כו) נמלא קמחיס וסובין בווט.

(כז) אם נעשה זין כל שהי' בלהב של הסכין בשעת שחיטה.

(ז) אחר גמר השחיטה שהי' הסכין חוץ סמסרקת נדנד העוף. והגביה הרב ז"ל הסכין ואח"כ מלא ח"ך בעור למעלה מבית השחיטה כשליש אלבע והסחך הי' מפולס. והשו"ב אמר בהסחך נעשה בשעת נדנד שהי' לאחר גמר כל השחיטה :

(ז) אם חלישת השערות שבמקום השחיטה הוא סכרת אות לא ואס שייך בזה משום חשש זב"ח :

(ח) שיעור שהי' בעוף במקום שלא נהגו להחמיר בשהי' משהו אם הוא עם שחיטת העור :

(ט) לסוברים דשיעור שהי' בעוף כשיעור שחיטת עוף אם מעטרין בעוף דכוותי' או גם בעוף קטן סימנו (בפנים בד"ק נרפס כאן בעצות או ט"ז תחת אות ט)

(י) א"ך משערים שיעור שהי' שהוא כשיעור שחיטה אם בסכין ששוחט אז, או ברוב הסכינים ודוחס רחיות התב"ש בזה (בפנים בד"ק יש שם חסרון).

(יא) הי' הגזבה הסכין אחר שחיטת כל הקנה ודאי ואולי גם אחר שחיטת הוושט. ולפינו ב' הסימנים שחוטין לגמרי והשו"ב אמר שהער שהגזבה הסכין והסופר לא הי' אז שום חתך עוד רק שהחזר הסכין על המפרקה. והי' לפ"ד השו"ב ב' הסימנים שחוטין לגמרי קידם הגזבה הסכין.

(יב) אודות ספק שהי' משהו בצוף. דהיינו שנדמה לו חשש הרמת יד כמו רגע.

יג. הי' שהי' משהו ודאי וספק אם אחר גמר שחיטת ב' כסימנים או אחר שחיטת רובן ודין שנים הפכסיפין זא"ז בשחיטת בהמה א' אומר

מפתחות

- (כח) אם אחז הסכין ברפיון ידום ונדמה לו שהי' נטיי' נסמכין שעלה וירד כלת בין האצבעות או אם נדמה לו בשעת שחיטה שאין הסכין נוגע בהסימנים.
- (כט) ספק אם נגע בקחא בסימנים בשעת שחיטת עוף :
- (ל) אם נגע הסכין בשעת בחיטה במלכוש שקורין ארזיל :
- (לא) אם נגע הסכין בש"ש בלפירנו. או בלשורן של חבורו.
- (לב) אם א' אחז העוף וא' שחט ונגע בסכין בשעת שחיטה בירו של חבירו .
- (לג) בשעת שחיטת בהמה נגע הסכין בכותל או בקרקע. וספק אם הי' בהי"ו כלל ועכ"פ אין חשש רק על שהי"ו משהו. ודין אם נגע הסכין בעור הבהמה מן הנד :
- (לד) בשעת שחיטה חתך באצבעו של חבירו מחוסם העוף והשוחט ידע מהסתוך :
- (לה) אם בשעת בחיטה חתך באצבעו וידע שהגביה הסגין חיקף ולא שחט אש"כ :
- (לו) אם נמצא חתך בניכס שבחזן על הצוואר :
- (לז) אודות דברי סאכ"ש סי' ק"ג ס"ק ט"ו דאף כשהליך והביא אם נפסק החיחוך ה"ל שהי"ו. ומש הרב ז"ל בבחיטה הנעשה במחינות גדול ע"י כמה הולכות והבאות מלד שזולך הסכין על הצוואר ברפיון כמו שנידע שכן הי' דרכו של הרב ז"ל ששחט בעלמו. אם יש לחוש אולי הי' איזה הולו"ה בלי חיחוך כ"ד. או כמו שלפעמים מצוי גם בשו"ב הזרזים כשפגיעים על הטבעת דגרגרת. עישים כת"פ הולו"פ. אם אין חשש כנ"ל :
- (לח) בדין שוחט בסכין שאינו חד :
- (מ) קרע שבעיר גדר הסימנים. וע"י דחקת היד שם יצא דם.
- (מא) אם עור החיזון למעלה מתקיים שחיטת יקב בפילוש :
- (מב) נקב שבעור החיזון נגד שושט ואינו מפולש רק שהי' ארום בפנים וחשש נחרפה :
- (מג) דין אם נמצא ללקת בעור ובחזן נגד הסימנים.
- (מג) הי' מכה בעור הצוואר נגד הסימנים. וכאשר חתכו שם בסכין כדי לבדוק העור בפנים אם שלם בעבר הסימני נגד הסימנים נמצא נקב בושט שיש לחלוחו שניעשה במחמה הטבח בסכין שם :
- (מד) ריעוחא ומכה שבעור החיזון נגד הסימנים ומפנים שלם אם יש לחוש להכריח ונחרפה :
- (מה) מאחורי מפרקת הי' מכה נראה מבחוץ ובפנים כנגדו הי' ללקת כעין נחפח (בפנים בד"ק נדפס אות מ"ד כאן בטעות וכל מ"ה) :
- (מו) בחתך מקלת העור בעוף אם ה"ל ככולה אודות שהי"ו. שהחמיר המהרי"ק :
- (מז) חתוך שבמקלת עור העוף בלא פילוש וספק שמא נעשית אחר השחיטה :
- (מח) מה שחומכין לתרנגולים הכריכלתא שחתת פיהם אם שייך כזו חומרא דמהרי"ק.
- (מט) דין קרע שבעור החיזון נגד הסימנים בלא נעשה ע"י הסכין בשעת שחיטה אם יש להחמיר בזה חומרת מהרי"ק בעוף כדעת הפרמ"ג :
- (נ) דין גיר יבש. או קרע שבידי אדם בצוואר עוף נגד הסימני.
- (נא) עוד כדון הנ"ל :
- (נב) גיר ושחן בצוואר בעור החיזון ויש בו ארמומית או אם אין בו ארמומית.
- (נג) בשעת צידת הפוף נחשם בנולות שצווארו ועי"ז נקרע קלת העור בלא. פילוש ובאם נקרע בפילוש :
- (נד) אודות גיר יבש שצוואר עוף שתיקל הפ"ז אם לא נחפלם העור. ודין קרע שעי' אדם שם, שלא בפילוש. שהחמיר הפרמ"ג שם. (נה) אחוזא

מפתחות

החילון לאווחא נגד הסימנים ובמנים בושט
הי' כעין בועה דקה. ובלד החילון דעור הפנימי
של הושט הי' כעין טפה דם. כנגד הללקת
שבעור החלון הכלל, גם הי' ב' ביעות לבנות
מבפנים דעור החילון שעל הסימנים.
(ע) מכה בעור החילון ונאכדו הסימנים קודם
קודם בדיקתם כמה חילוקים צענין זה.

סי' בד

(א) פלפיל ארוך אודות נדנר הטוף בשעת
שמיטה.

(ב) לעשות איזה הולכות והבאות קודם שמניע
הסכין להוואר.

(ג) אם חתך בקנס ולא הגיע לחללה אם חשיב
כמ"ק דקנה לסתמתיים (בפנים נדפס
בטעות בד"ק כל אורז הנ' אשר לא יציתו לסתחיקו
כי אין בו נ"מ לדינא. ודין הנ"ל נדפס שם
באות ד').

(ד) מ"ש צש"ע שלא יצא חלצו על הסכין שלא
ידרום, והרי ה"ל חלדה ווראי מה ששומט
תחת תאלצו (בפנים בד"ק נדפס דין זה בזאת ה')

(ה) מי שמחזיק בב' אלבעותיו כשי נדדי הלהב
בשעת שמיטה אם יש חשש דרסה או
חלדה. (בפנים בד"ק נדפס דין זה באות ו').

(ו) עוד בדין הנ"ל.

(ז) אם ב' נדדי הסכין ריכים להיות פגולים
לנבי ביה"ש (בד"ק בפנים נדפס דין זה
באות ח').

(ח) אמר או נולות שביסו מלמעלה על הסכין
ולא נגעו בו אם ה"ל חלדה (בד"ק
בפנים נדפס דין זה באות ט').

(ט) אם העוף כפף ראשו בשעת שזיעה אל
בית השמיטה על הסכין וספק אם נגע בו
(בפנים בד"ק נדפס דין זה באות יו"ד):

(י) לפ"מ דקיי"ל דחלדה הוא דוקא אם הוא
קביע דמש"ה במטלית פרום ולא קשור.

אינו חלדה. איך למה בשופט ברחש הסכין כיו
חלדה ע"י שזיעה ראש הסכין תחת העור. הרי
אינו קבוע דעומד להוליוו משם (בפנים נדפס דין
זה

(נה) אווחא הי' בה קרע קלח כנגד הסימנים.

(נו) שו"ב אחד חפס הסימנים בשעת שמיטה
הרב ז"ל והרנים שנקרע עור החילון
תחת אלבעותיו אם יש לחוש שמא הגיע הקרע
גם בושט.

(נז) קרע שבעור החילון בלוואר שפ"י אדם.
וספק אם הקרע נעשה ע"י צפורן א' לא.

(נח) גרע בעור החילון בלוואר. וספק אם מכוון
כנגד הסימנים. וספק אם הגרע בפילוש
עיר החלון.

(נמ) כמה דינים אם נעשה נקב או מכה בעור
לוואר ע"י פי עופות.

(ס) עוד בדין הנ"ל.

(סא) חוט ובו קשר הי' תלוי ויוצא מחוך עיר
סלוואר שכנגד הסימנים בלוואר, ולא הי'
יכר שום חסירה אם לחש אולי נקרע שם
ונחש רק שהי' החוט מחובר בעומק, אך לא
נחלים לפנים.

(סב) נמלא קוץ קטן מחובר בעור הלוואר כנגד
הסימנים. וקלח מהעור הי' קריע במקום
תחיבת קוץ. ותחתיו הי' שלם ויפה בלא שינוי.

(סג) קרע בעור הלוואר שנוטה שנעשה ע"י
קנים שבכלוב.

(סד) קרע שבעור לוואר בלא פילוש באופן דכשר
אם מה שאינו מפילש הוא ע"י ששומן
שפ"י פיעוס קוחס בלא יסי' פילוש.

(סה) מרט שערות מדקד קודם השמיטה וילא
דם.

(סו) אודות מ"ש רמ"א לזרז שלא יערט הנוטות
והרי כתב בב"י דהיכי שבדיעבד כשר
אין חשש שמא ישכח.

(סז) אם יש לחוש במריעת נוטות שקודם שמיטה
משוט לער בע"ס דלכור מדאורייתא:

(סח) עוף שנחלדס לווארו ע"י מריעת נלה
וילא טפה דם. אם ז"ל דוקא שילא
טיפות הרבה:

(סט) הי' כעין נקב שנרפא. וכללקת בעור

מפתחות

(כו) נמלא קלח טבעת על הסבין.
(כז) עוד בנרון כנ"ל :

סימן כה

(א) כספק אס נשחט בעוף רוב כראוי לשמיטה
והעוף משחטה לצות ואס יפתין עד אחר
הפרכוס יס' עי' חשש שיקרעו כסימנים ע"י
הפרכוס חזרו עדיף אס להכותו על רא'ו להמיתו
או לקרוע ע"ר הנואר בעידו מפרנס ולבדוק.
ורין אס שייך חשש נכ"ח לאח"ש ועידו מפרנס
ובאוחס שהס נבילה פחים אס שייך בהס חשש
נכ"ס :

(ב) בדיקת כסימנים שלאח"ש אס מחייב במשפוט
היד בלכד בלא רח"י. כנון בליס וכיונא.
(ג) שו"כ שס' דרכו לבדוק כסימנים דבהמס
לאח"ש ע"י שהפכיר ירו לביש'ס והרניס המפרקס
(ד) כשלא נשחט רוב חקנה ולריך לבדוק אס
נשחט רוב לריך סבחהס אס לא נחקפל עוד
הפנימי

(ה) בדין כדי ה' אח"ש אודות עיקור ושפוטס
שנפלקו כוס הראשניס ז'ל.

(ו) אודות מ"ש ספוטקס דחוקס אנדל אח"ש
פילאו כסימנים כדי לבדוק אס נשחטו רובן
ואס אח"כ לא נכנסו לפנים ה"ל שצוטס וסייפס
(ז) אס נמלא אח"ש קרע בקנה ונוטה פחינו
דרחמיתוך כסבין שחיתס אס יס לספוך נס
בבהמה שנקרפ ע"י פרכוס :

(ח) אס לא בדק כסימנים חייב לאח"ש אס יס
לחוש שנפסה רוב אח"ש ע"י שהקנה עולס
יורד חף שלא ה' פרכוס וקפולות אח"ש כדי
לחוש שנחרבס החחקר על ידו.

(ט) אס לא בדק בעוף חייב לאח"ש כסימנים.
ואח"כ בדק ולא מלא רוב גדול דיש חשש
ריחוב ע"י פרכוס רק שפלא סיחוך במפרקת
שנפסה ע"י הסבין]

(י) אס לא בדק בעוף סיבך אח"ש כסימנים רק
פלא סוליא עדיין העוף פידו. ואח"כ מלא רוב
פולוטס, אס יס חשש שנחרבס החחקר ע"י
פרכוס שבין השחיתס להבדיקס כסימנים.

(יב)

זס בלוח י"א סדאשון.)

(א) אס נחכסס הסבין בשחיתס בנולות או
נמר שחינו מפונך אס ס"ל סלרס.

(יב) אס שייך חשש סלרס אס נוואר העוף זקוף
בשעת שחיתס שפ"ז הנילות מכסיס אח
רוחב כסבין :

(יג) נוואס חלושס שנפלא על הסבין בשעת שחיתס
אס שייך חשש חלרס.

(ד) רין מריטת טלות כיו"ט.

(טו) חלרס שעל נב הסבין חף שס' או הסבין
בשיפועי ולז ה' נב הסבין במשקל שזס
נגר סחור, ודין חלודות שקורין זאווער שפ"ג
הסבין ובנדריו. אס שייך על ידיהס חשש סלרס.

(טז) זאוור שעל נב סבבין ודס שנחייבס שס
אס פ"ז שייך חשש סלרס :

(יז) פדין דס שנפלא אח"ש פ"ג אחורי הסבין.
(יח) עוד בידק כנ"ל ודין רוק או פיס קרושיס
פ"ג הסבין (דפס כפסיס פעות כאן
אות י"ע ול"ל יח) :

(יט) בדין נעופ דעוף בשעת שחיתס.

(כ) השו"כ לריך לסנחין בשחיתס העוף אס
לא ירד הקנה דאל"כ יכול לבוא לידי
הנרמס.

(כא) אס הקס הסבין בשעת שחיתס. ויש עי'ז
חשש עיקור.

(כב) אס לא שחט בעוף רק רוב. וקרפ אח"ש
הוורידין כדי לסוליא סרס אס יס לחוש
שפלא קרפ נס פיעוס כסימנים שנשאר וס"ל
עיקור כפיעוס בחרא :

(כג) אס רכס לראות אח"ש אס נשחט סוחט
כולו. וחפס בהקנה שס' סחוך ויש עי'ז
ססק קרע כסוחט וס"ל פיקור במכ"ח לדעת
השמי"ס סחוף כ' :

(כד) נמלא אח"ש טבעת שפירס מהגרגרת
והשו"כ אומר שלא ה' שזס הכבדת יד בשעת
שחיתס רק שיש לספק שפלא נפרס מהגרגרת
קודם שחיתס וס"ל פסוקה הגרגרת דהו"ל
נבילה או לאח"ש נפסך :

(כה) מדין הסייח הסבין בשעת שחיתס העכוואר
לפיל אות כ"א.

מפתחות

(יא) לא בדרך חִיכָה לַחֲמִשׁ בַּיָּמִים וְחֹמֶשׁ
מֵאֵל רֹב גָּדוֹל כִּב' שְׁלִישִׁים. אֵךְ בִּב'
מִקּוּמוֹת אִם כֶּשֶׁר לַעֲנִין זֶה.

(יב) אֲדוּת פִּי' פֶּרַעַג דְּמַסְמָס קִרְעִי דַּמֵּא
לֹא מַסִּי שִׁהִי יִב' חֲדָט :

(יג) עוֹד בְּדוֹן הַלֵּל :
סִי' בּו
(א) גִּשְׁר שְׁחַתֵּךְ מַכְהֵמָה קוֹדֵם שְׁחֵלָה נִפְשָׁה.
אִם מוֹחֵד לְהַחֲכִיל לִנְכְרִי קוֹדֵם שְׁחַמּוֹת
הַכְּהֵמָה וְזֶס מוֹחֵר לְמַכּוֹר לִנְכְרִי בִן פְּקוּעָה
מַכְהֵמָה שְׁמַלְחָה פִּי'פִּס.

(ב) גִּב' שֶׁל הַכּוֹסִים דְּהַמָּה שְׁחַחֲכֵלָה בְּשַׁחֲטָה
אֵכֶר לְמַכּוֹר הַבְּנִי מַעֲיִים וְהַרְיָה לִנְכְרִי. אֵיךְ
הַדִּין חֵס יֵשׁ סִפֵּק בְּשַׁחֲטָה אוֹ כֶּמֶס סְפִיקוֹת
דְּהַכּוֹר מֵלֵד שֶׁהָיָה כִּנְדָר חֻקָּה אִיסוּר כְּוֹדֵעַ
אִם אִסוּרִים הַבְּנִי מַעֲיִים לְמַכְרֵם לִבֵּל :

(ג) סָכִין בְּבִדְקָה לִפְנֵי שַׁחֲטָה וְחֹמֶשׁ נִמְלֵא
פְּנוֹס דְּהַבְעִי' אֵכֶר אֵף שֶׁשֶּׁה סוּלוֹ'ה
בְּסָכִין בַּמַּעֲרָקָה. מֵס דִּינוֹ לַעֲנִין בִּב' אִם מוֹחֵר
לְמַכְרֵם לִנְכְרִי מֵלֵד שְׁמֵא בַּעֲלָה הַמַּעֲרָקָה
נִפְסָה .

(ד) אִם מוֹחֵר לְמַכּוֹר רִי'אָה וּב'ע לִנְכְרִי מַעוֹף
שְׁחַחֲכֵלָה בְּשַׁחֲטָה :
(ה) נִמְלֵא כֶּשֶׁר הַמַּעֲרָקָה וְהִי פִלְטוּלִים וְזִרְיָקָה
בִּכְח בְּכַדִּי לְהַשְׁכֵּר אִם לֹחֵם אוֹלִי הִי'
רֹב שְׂכִיר מַחֲיִים :
סִי' בַּח

(א) אִם לִירֵךְ בְּבִרְכַּת הַכִּסּוּי לִפְנֵים חִיבָה בַּעֲפֵר
(ב) אֲדוּת שֶׁהִי'נוּ כִּבְמַכְהֵמָה פֶּעַל הַרְאָשׁוֹן.
כֶּמֶס חִלּוּקִים.
(ג) אִם לֹא הִנִּיחַ עַפִּי חֲזוֹת לַמַּסָּה. וְחֹמֶשׁ
לְסַלֵּק הַדָּם מִשֵּׁם אִם יִבְרַךְ עַל כִּסּוּי
שְׁלַמְצִי'ה בִּלְבָד :

(ד) אִם אֵין חֶשֶׁשׁ לְרַעֲמִים בְּרַגֵּל בַּמָּקוֹם שְׁכִיסוֹ
שֵׁס הַדָּם מַעֲטֹס כִּיזוּי מֵאוֹס וְאִם לֵיל
נָקִי הַמָּקוֹם שְׁמַעֲנִי'ס לְכַסּוֹת שֵׁס .
(ה) אִם הַשּׁוֹמֵעַ עֲלָמוֹ יִנִּיחַ אֶפֶר חִיחוֹת מַלְמַעַס
אוֹ מוֹחֵר עִי' אַחֵר :
(ו) אִם לִירֵךְ פִּי' שְׁנוֹתן אֶפֶר חִיחוֹת מַלְמַעַס

(א) אִם לִירֵךְ בְּבִרְכַּת הַכִּסּוּי לִפְנֵים חִיבָה בַּעֲפֵר
(ב) אֲדוּת שֶׁהִי'נוּ כִּבְמַכְהֵמָה פֶּעַל הַרְאָשׁוֹן.
כֶּמֶס חִלּוּקִים.
(ג) אִם לֹא הִנִּיחַ עַפִּי חֲזוֹת לַמַּסָּה. וְחֹמֶשׁ
לְסַלֵּק הַדָּם מִשֵּׁם אִם יִבְרַךְ עַל כִּסּוּי
שְׁלַמְצִי'ה בִּלְבָד :

(ד) אִם אֵין חֶשֶׁשׁ לְרַעֲמִים בְּרַגֵּל בַּמָּקוֹם שְׁכִיסוֹ
שֵׁס הַדָּם מַעֲטֹס כִּיזוּי מֵאוֹס וְאִם לֵיל
נָקִי הַמָּקוֹם שְׁמַעֲנִי'ס לְכַסּוֹת שֵׁס .
(ה) אִם הַשּׁוֹמֵעַ עֲלָמוֹ יִנִּיחַ אֶפֶר חִיחוֹת מַלְמַעַס
אוֹ מוֹחֵר עִי' אַחֵר :
(ו) אִם לִירֵךְ פִּי' שְׁנוֹתן אֶפֶר חִיחוֹת מַלְמַעַס

(א) אִם לִירֵךְ בְּבִרְכַּת הַכִּסּוּי לִפְנֵים חִיבָה בַּעֲפֵר
(ב) אֲדוּת שֶׁהִי'נוּ כִּבְמַכְהֵמָה פֶּעַל הַרְאָשׁוֹן.
כֶּמֶס חִלּוּקִים.
(ג) אִם לֹא הִנִּיחַ עַפִּי חֲזוֹת לַמַּסָּה. וְחֹמֶשׁ
לְסַלֵּק הַדָּם מִשֵּׁם אִם יִבְרַךְ עַל כִּסּוּי
שְׁלַמְצִי'ה בִּלְבָד :

דעת כדושים ה' עחימה סימן א' דברי אברהם א

א) מי שיודע בנפשו שיודע ה' שחימה ולהיות מסתפק ושואל כראוי ורוצה לשחוט שיאכל הוא וב"ב. ולא ע"ס להאכיל לוולתו. נראה דע"ז לא תיקנו כלל. והתקנה היתה רק בשו"ב לציבור. ועי"ז אם שחט רק לאכילתו ואירע שרוצה גם לוולתו לאכול קצת ממה שהכין לעצמו רשאי. ואין בזה גינור להתקנה. ומכ"ש אם ע"ז מי שנמל קבלה אף שבתב"ש אות"ס כתב כע"ז ספק בזה מ"ס כיון שהח"י כי צד קולא בעע"ז. כל שאין ע"ז פריצת גדר. המחמיר עליו הראיה. דאף דשם כ' התב"ש לשון ספק. בשמ"ח סעיף ה' מבואר בלשונו שהתקנה רק לגבי בינו לעצמו. ואף שהח"י כי דוקא בשעת דחק. יש ליישב דבריו שאף שהיה כמדרסה שחיא בקי בהלכות קודם הנסיון. יש להסתפק שאולי יש מה שלא ידע בו גם להסתפק ולשאל. ואף שבא"ל לשאל אין היתר בעע"ז. מ"ס בספק אולי יודע. מיסרין לכתחלה בעע"ז כנשמ"ח סעיף כ'. וכ"ש שלמד עמו מוסחה רק שאין יודעין אם זוכר כיון שהוא קודם נכיון. משא"כ כשניצולו מתשובה זה אין להחמיר כלל אף לכתחלה בעע"ז מוסחה. ונראה שמוכרע כן מהשחיטה של ג' תרנגולים ראשוני לברוק הש"ב שכיון שהחכם עע"ז הם כשרים. והנה כן הוא מנהג פשוט בהלומדים שו"ב והם מרגילין א"ע באומנות. שקודם שנוטלין קבלה מס"ץ הם שוחטים והמוסחה המילד מבחין עליהם. ועי"ז פשוט ודאי שהתקנה לא היה ע"ז. ואולי כשע"ז יודע הלכות שחיטה אף ששניהם לא נטלו קבלה מס"ץ. אין זה בכלל התקנה. ואולי בזה איירי החו"י דאל"כ רחוק לצייר שעת דחק. כיון שהע"ז יכול לשחוט. ובפרט להג"ל שהמנהג מכריע שכשע"ז מי שיש לו קבלה מותר : וכעת שמעתי שלפעמים ואין עו"ז המוסחה המלמדים ואין זה נכון כלל ונראה שהוא נגד התקנה דאין לומר שלא היה התקנה רק גבי שו"ב בקביעות. שהרי הסעם ש"י התב"ש לא קאי דוקא לגבי קביעות. ואדרבה בהבאים לשחוט בכפר לפי שעה ולילך משם שייד החשש ביותר. ותקנו בה' שישימור א"ע כאומ"א מדרגא דאימורא מלשחים בלי רשות מס"ץ. ועי"ז א"צ לביזק את הבא לשחוט אם הוא מוסחה. ומסתמא שלי ע"פ שאלה לחכם עושים המרשים לתלמידיהם לשחוט קודם נטילת קבלה מס"ץ ואין המוסחה עע"ז. ואין המ"צ יודעין זה : וכ"ש להיפוך כשחכם שוחט. שהוא יודע לעיין בכל ה' שו"ב. רק מצד שש"ב צ"ל יודע לומר ההלכות בע"ס עע"ז שו"ב שבוה אין עוד מדת חסידות לפקע ע"ז. ומסברא ודאי לא

א) הקדמונים תקנו במרס שאין לפוס חרס לפסוק כינו לז"ע או לדרוק הריאה כח"א אחר נפילת קבלה. מחכם כמ"ס שמ"ח סי' א' מ"ה ויראה להחמיק היפס רק בשו"ב לציבור. ח"א מי שרוצה לשחוט שיאכל סוף וב"ב ולא ע"ס להאכיל לוולתו. ע"ז לא תיקנו כלל. לכן מ"ס שדדע בנפשו שיודע ה' שחיטה ולהיות מסתפק ושואל כראוי מותר לו לשחוט שיאכל הוא וב"ב. ואם חירע מרונה חס"כ. גם זולתם לאכול קצת ממנו ממה שהכין לעצמו רשאי ואין זה נגד התקנה. ומכ"ש אם ע"ז מי שנמל קבלה וודאי שיש להקל ע"ז. ואף שהתב"ש ס"ק מ"ס מסופק אם מהני עע"ז ש"י"ס מה שחולק על ה' וי' מ"מ כיון שהח"י מיקל בדבר וגם הסמ"ח סעיף ה' כתב בפירוש שהתקנה היתה רק שלא לשחוט כינו לז"ע לכן יש להקל אם אינו מכין לפירוש גדר והמסמיר עליו הראי'. ואף שהח"י אינו מיקל בעע"ז לשחוט כלל קבלה רק בשעת דחק. הוא מיידי כמי האין אלו יודעין כבידור שיודע כל הילכות שחיטה ולהיות מסתפק ושואל כראוי ואף שמי שא"י הלכות שחיטה מדינא ג"כ אין כיחיד לכתחילה אף בעע"ז כמבואר בש"ע סעיף ג' בסנה. מ"מ בספק אולי יודע מוסרין לו לשחוט אף לכתחילה כמבואר שם בש"ך מ"ק ס"ז ובשמ"ס ס"כ וכ"ס בנידון חו"י שלמד אלל שו"ב מומחה רק שהי' קודם הפיסיון לכן החמיר החו"י רק מלד החקנה והחמיר בשעת הדחק אלל מי שיודע סיכס כל הלכות שחיטה אין להחמיר כלל אף לכתחילה בעע"ז. ונראה ראי' לזה ממה שנהגין לשחוט ג' תרנגולים לפני החכם שנותן הקבלה כמבואר בש"ך סק"ז והם כשרים כיון שהחכם עע"ז אף שלא הי' לו קבלה פריין כיון שהוא אחר הניסיון ועוד ראי' ממה שהמנהג פשיט שהלומדים שו"ב גם פריס פניסיון הם מרגילים א"ע באומנות ושוחטים לפני המימחה. והוא עומד עליהם [ג"ס פ"ס זה מדין חו"י שלא הפיר אלל נשמע"ד] לכן וודאי שהתקנה לא הי' ע"ז. עוד הי' נראה לכאורה דכשהע"ז יודע הלכות שחיטה אף שאינו שו"ב שנטל קבלה רק שהוא יודע סיכס הלכות שחיטה ג"כ

רברי אברהם ה' שחימה סימן א' דעת קרושים

היה התקנה להצריך המו"צ עצמו קבלה כיון שהתקנה היא שעי"י המו"ץ הוא השמירה מתקלה בזה. מסילא בשחיטתו אין חשש תקלה בזה. ויכול לשחוט אף בלי שום ענין. כיון שהוא יודע להשיב בכל ההלכות. והוא איצ' לומר בע"פ :

(ב) הנהוג השוטט בדרות אלו שהתלמדות השו"ב הוא משו"ב מוחזק. והוא מעיד לפני רב מ"ץ ובוחנו בשרטים בסגנון היכי תמצא שבדפוס. גם מיסוף קצת. ונותן לו כתב שיקובל לשו"ב. ובכך הו"ל ב' עדים (חוץ מהאיש אשר נותנים לו הכתב) להעיד למנותו שו"ב. ובכך אולי צ"ל שלא יהיו קרובים זל"ז. דמשמע שאין בכך כאיתחזק איסורא כי שייך מעין רמאש"ם. גם עביר לאגדיו. ובלא"ה הוא עצמו יודע ספר. והכל מפורש בחיבורי שו"ב המצויים. ונקל להודיע להיות סתפק ושואל. וא"כ לא שייך חשש שגגה רק חשש הורה. ולכן מצורף גם הוא עצמו בזה העדות וה"ל ב' עדים. ומוכרח טעם זה הנהוג שכתלם אף מחותנו או אביו נותן הרב מ"ץ כתב כנ"ל. שגם הלמד ה"ל עד על עצמו כנ"ל. גם הרי שייך לגבי חשש איתחזק איסור. מה שרוב שחיטת כשרות הן. כמ"ש הפס"ג לגבי א' ע"ג. וכן מבואר גבי מומר לתיאבון רבודק סבין ונותן לו. ע"ז מיושב כל הסנהגה למסך על א' מעיד: והנא בכתב כנ"ל למלאות מקום אביו אשר עד שכנו נתיסר היטב נתמנה שם שו"ב אחר. ומשהבן ראוי חזר לעבירתו במקום אביו. יש בכך דררא דמסוגא. והיה שייך להצריך ב' עדים כשרים להעיד עליו שראוי והוא אינו מצורף. אך כיון דעיקר הכתב ניתן לגבי או"ה די בכך. וכבסוף יבמות וכדק"ל בדוכתי טובא שהעיקר במה דאתשל במה דקמן. אף לגבי מסין. אף שאין הולכין בו אחר הרוב

אין זה בכלל התקנה. חס מי ששטע יודע היטב ג"כ ה' שחיטה כנ"ל ובוזה יהי' מיושב מה דהכשיר המו"ץ לשחוט למי שלא נטל קבלה בע"ג בשעת דחק ואם נאחר דהע"ג ז"ל דווקא מי שנטל קבלה איך יאיר שעת הדחק הלוא ע"ג הוא יכול בעצמו לשחוט ולה"ל יחל וק"ל. ועוד נראה כיון דהתקנה שלה לשחוט בלתי קבלה מעו"ץ היתה משום חשש תקלה כמבואר בשמ"ח סעיף ה' וע"י המו"ץ הוא סממיה מהתקלה לכן מבשרא נראה דוודאי לא ה' התקנה לסלריך המו"ץ בעצמו קבלה ויכול לשחוט אף בלא ע"ג כיון שהוא יודע להשיב בכל ההלכות והוא אל"ל. ההלכות בע"פ כמו פ"ב כמבואר בט"ז ס"ק ה' ומכ"ס חס עומד אלל כסכ שו"ב שידע לומר בע"פ הלכות שחיטה בודאי אין כאן אפילו מדה חסידות להחמיר בזה ומה שטעם שמתני טלפזמים שוחטים המתלמדים ואין ע"ג המומחה התלמד עושים כן שלא עפ"י הוראת חכם ואין זה נכון כלל ועובדים על התקנה הנעשית בחרם כי שייך בזה התקלה שעי"י נעשה התקנה ואין המו"ץ יודעים מזה [כן ה' מהגה ט"ז שלא חל רק ממה שטעם הוא פלגו וכס"ב דמסא טע"ג ואחזי כנע"ן] :

(ב) חמנהג במדינות אלו שהתלמדות השו"ב הוא משו"ב מוחזק. והשו"ב אחרי רוצו שכ"ז גמר כל ההלכות וידי ביד ובגדוקה הריאה בכל הלכותיו ניתן לו ערותו ואח"כ מנכסו הרב ב"יהוה היכי תמצא הכדפסס ומוסיף גם קלת מדינא. ואחר כן נותן לו כתב קבלה

והשו"ב המעיד והר"ב ה' ב' עדים שראוי לגמורו שו"ב. ולכאורה י"ל בסעי"ב והר"ב לא יסוי קרובים זל"ז דה"ל אינם נחשבים רק כאלה. וע"ל ח"ג דבכר דאיתחזק איסורא חך זל"ה דנראה שלא שייך כאן איתחזק איסורא כי ה"ז גאש"ס הן. גם היה מלתא דעבירה לגלויה. ועוד דהשו"ב שנטל קבלה צוודאי הוא יודע ספר עכ"פ וחיבורי שו"ב מליין וקל לו ללמוד מהם. ולסיות עכ"פ מתספק ושואל ואין כאן חשש שגגה. ונגד חשש הורה ע"ז הוא בעצמו ג"כ נאמן כשאר ישראל הכשרים ושוב ניכל לזרף גם הוא לע"ה. ועם הרב הו"ל ב' עדים. אף שהרב קרוב להשו"ב והס כע"ה נחביו. וע"כ מושב שפיר המנהג שכן לומר ש"כ אלל אביו או מומנו ועפ"י העדסה נותן ג"כ הרב ק"ב ה' וע"י ה"ל שגם הלמד הו"ל עד על עצמו מיו"ב המנהג על נכון. ובלא"ה י"ל דסני כ"ן כע"ל נגד דאיתחזק איסורא כמ"ש הפרמ"ג בהלכות שחיטה בפתיחה בשירש ה' כיון שבידו לשחוט כהוגן. ולשמא יארע לו קלקול אין חשש שרוב שחיטה כשרות

רעת קרובים ה' שחיטה סימן א' דברי אברהם ב

הנ ופל הרוב אין קלקול שחיטה יוצא מבין רעת יע"ש ובמ"ז סק"א כשימ"ן ח' בד"ה קשיא לי וכי' וע"ז יש לסמוך על פ"א המעיד עליו וסגי קבלת הרב שנטול שו"ב חף אס למד ללל אביו או שאר קרובים — אמנם שו"ב שלמד ללל אחד מהקרובים הסאולים להעיד לו ורוצה למלאות מקום אביו אשר עד שבני נחלמד היטיב נחמנה שם שו"ב אחר ומשכנן ראוי חוזר לעבודתו במקום אביו ומדחה את השו"ב האחר שנתמנה על מקום אביו ויש כאן דררא דממוכא וכו' שייך להצריך ב' עדים כשרים והוא עלמא אינו מנערף ושוב לא יועיל העדאת סקרוב שלמד ללל אף אמנם כיון דעיקר הכח נ"ן לגבי אור"ה די בכך ושוב אח"כ דיוצא מזה דררא דממוכא מהני וכדקיי"ל בדוכתי טובא ובסוף יבמות דעירי נשים ח"ל ד"ח חף שיש בו לך ד"ה העיקר לעיין מה דאח"כ קצן. לכן חף שספסם מה דמהני העדאת פ"א הוא מכח רוב מאשמ"ה או מכח שרוב שחיות כשירות כ"ל ולגבי ממון אין הולכין אחר הרוב ח"ה כיון דעיקר העדאה

הרוב. ס"מ מה שסמילא מסננן האו"ה נגדר אחריו ס"ן. מועיל רוב. ונס בלא"ה י"ל שמועיל רוב כה"נ אודית בנו קודם דלא שייך חוקת מוחזק בשמין על העתיד. קצת יש לראשין חוקת מרא קמא :

ג) לפנות שו"ב בעיר צ"ל במוסכס הית"ם דשם. וכמו דלגבי חזן גם א' יכול לעכב כ"ה במינוי שו"ב ואם יש בעיר זולתו שו"ב עיר. אולי ר"ש א' יכול לעכב כיון דכאוי"א משלם ממנו ששוחט בשבילו. ויכול להיות א' שו"ב לאשר בוחרים בו. וישלמו הם לו אם אין ע"ז הסג גבול להשו"ב וזולתו דשם. אך אם הבשר באטליו א"א רק שישחוט כאוי"א ביומו וכל בני העיר קונים בכל יום. ע"ז י"ל שא' יוכל לעכב. ואם כאוי"א אינו רוצה למי שבוחר בו חברו. צ"ל הבחנה ע"י רבים אם אין ביניהם טעמים נכונים רק נצחין. או הולכין אחר הרוב. וצ"ל הבחנות נכונות בכל צד. האמתלאות מעליות השייכים לכל אחד ואחד בהנהגתו :

ד) נלע"ד שכת"ש במהר"ם פדואה סי' מ' בשם פסקי מהר"א דל"ש השנת גבול בהכנסת

לגבי אור"ה שיש מהני רוב חף לענין המצון שבה מזה אח"כ — גם י"ל דמועיל כאן רוב כה"נ לעיין בנו קודם כיון דאין הולאת צמון מעט מיד היותו חזק רק אלהבא לה"ם שו"ב תחת אביו. י"א שייך חוקת ממון על העזיר כי אין זה מוחזק כלל במה שלעתיד ונס יש לאביו ולהבין הבא מכוחו חזקת מרא קמא [מ"ס הרב ז"ל חף דלפסקי אחר להבין. ע"י שלם ח' ראוי לאחר מיתה אביו. מ"ע לא אחר חזקתו עיין אשל אדרס נא"ח סי' כ"ג כחז להיפוך וע"י טו"ה בית שלום חיו"ד סי' ק"א ושום דבר מהם מה"ס סי' ע' ונס"ק מה"ק השמטות לד"ק הל"ן קלת צעד הד"ק וע' בספר דעת חורס סי' ח' אות פ"ב פ"ג] :

ג) מניית שו"ב צ"ל בצוסכס הית"ם דשם וכמו לגבי חזן מבואר באור"ה סי' כ"ג שנס ח' יכול לעכב כ"ה במינוי שו"ב ו"ס יש בעיר עוד שו"ב זולתו. אולי ל"ש ח' יכול לעכב כיון דכאוי"א משלם ממנו ששוחט בשבילו יכול להיות ח' שו"ב להאשים אשר בחרו בו וישלמו הם לו חס אין ע"ז ס"ג להשו"ב זולתו דשם. אך חס האנשים שבחרים בו רוצים דווקא שישחוט באטליו שכל בני העיר קונים שם טוב דינו כמו גבי חזן וא' יכול לעכב ואם כאוי"א אינו רוצה למי שבוחר בו חברו. לריך להבחין הטעמים הנכונים ואיזה מן הטעמים נכונים יותר ואם אין ביניהם טעמים נכונים רק הנלחון אז הולכים אחר הרוב :

ד) נלע"ד שכת"ש במהר"ם פדואה סי' מ"ס בשם פסקי מהר"א והוכח בהנה"ס ביו"ד סי' רת"ה דל"ש השנת גבול בדכנות דהרי חסור ליעול פרס. משום מה אני נחנס וכו' ואין היתר רק משום שר בעילה ממלאכה ע"כ ל"ש השנת גבול. ה"ה גבי שוחט שייך לומר כן כמו שר סזאה שמבואר בדכורות דל"ט שאסור לקבל שכר חף שהוא ג"כ מצום שאינה הכרחיות רק שמי שזולה ליעטר מ"ן עליו וע"כ היתר ששו"ב מקבל שכר על שחיטתו הוא ג"כ מטעם שר בעילה דאם לא ה" שו"ב. ה' עוסק במלאכה או בשחורה ואף דכמ"פ מותר לשו"ב ליעול שכר כמו

דברי אברהם ה' שחיטה סימן א' דעת קרושים

בהכנסת רבנות. דהרי אסור משום מה"אני בחנם כו' ואין ההיתר רק משום בטלה דמלאכה. וא"כ ל"ש השנת נבול גם נבי שוחט שייד כן. כי גם בשוחט שייד מה אני בהנ"מ כמי שכר הזאה שבספ"ק דבכורות. שהיא נ"כ מצוה שאינה הכרחית רק שמי שרוצה ליטער סוף עליו. ועיקר ההיתר הוא משום שכר בטלה דאל"כ היה עומק בסחורה או למד מלאכה. וכמו דברב יש כמה דברים שיש בהם משום שכר הדיקה. וכן במה מילי שהם רבבנן שסותר ליטול עליהם שכר כמ"ש הר"ן נדרים לז"כ מ"ש הפ"י ר"פ ב' דייני. רק שיזון שרוב ההכנסות ועיקר קביעת השכר הוא מצד שכר בטלה. ל"ש ב"י השנת נבול כמו כן בשו"ב רוב פעמים ל"ש נכ"י שכר הליכה ששולחין לביתו. ששכר בדיקה שנוטל הוא על תקנה דרבנן. עיקר קביעות ורוב הכנסות הם מצד שכר בטלה ול"ש השנת נבול בזה. שקבוע לכך. כמ"ש תוס' כתובות שם :

(ה) בשו"ב דצ"ל ירא ה' סריס. אף שרמ"אשם והנונים הן כשהיה עליו רנון י"ל דיצא קהרוב. כי מי יודע באשר עליהם רינון כן. לומר שרובם הנונים הם חזקת כשרות אולי ל"ש כ"כ בכך. כי חנינד בעמב"י חזקת כשרות מענה ידועה משא"כ לגבי שהוללות בלב בנערות. וצ"ל חידוש התחזקות בקבע שפירה במה שבהררים בשערה. ופעין מלה"ש. כי בשחיטה כל ה' ההלכות הן במשנה. וביותר בבדיקת החלפות שהרי יברוק כמ"ש ולא ירגיש כו' כמפורש בפוסקים. ונגד חזקת הרי יש חזקה שאינו זכות עי"ז כיון דיצא מהרוב המצוין אצל שחיטה ביאה ושמייה. י"ל שמוטל לחשוש ולחקור. ולדרוש אחריו פשיטא דצ"ל בדיקה אחר רינון. ובספ"א כתבתי שיש בכל מילי דצ"ל עד הבדיקה ותיקור אין להקל ולשון חז"ל (כתובות כ"ג א'. עדים) בצד אסתן כו' (פ"י תוס' דיצא קול שיש עדים במדה"י) משא"כ במה דלקמן לברר שבכך אין סוסכין אף על רוב (אא"כ יש טורח לברר). אך בכשרות כהנ"ל בשו"ב. צ"ל בדיק אף אם טרחה. ס"מ הרי חשש אם שייד רוב בכך. ונכון לומר :

(ו) מ"ש בשב"י אודות שו"ב שמעיד על בני נראה שזונתו אודות הכתיבה שלפני הסוף כהתקנה. ורוצה הסוף לסמוך א"ע על אביו שמעיד שבקי בכל ה' שו"ב שליטתו. והרב סמכו רק באיזה חידות להבחין אם יש לו הבנה. כנהוג בהתקנה (כנ"ל ספ"ק) ואין ללמוד

כמו צהולק לבית חצרו לשחט דשכר הליכתו אומר לו ליטול וכן שכר בדיקה הריאח שייטל כיון דסוף רק מדרבנן עותר לו לקבל שכר כענאחר בנדרים דף ל"ז. עכ"ז עיקר קביעות ורוב הכנסות הם מצד שכר בטלה כמו ברכ י"ג כ"כ כמה דברים שהם משום שכר הליכה וכן כמה מילי שהם מדרבנן עומת לו ליטול שכר משם רק כיון שרוב הכנסות ועיקר קביעות השכר הם מצד שכר בטלה ל"ש בו איסור השנת נבול ס"מ נבי שוחט שרוב פעמים שולחין לביתו להחוט ועיקר הסיור מצד שכר בטלה ל"ש בזה ג"כ איסור השנת נבול :

(ה) בשו"ב דצ"ל ירא ה' מרבים אף שרמ"אש"מ וסנוס סה, כספי' מליו רינון י"ל דיאל מהרוב כי מי יודע לומר שרוב סיולאים עליהם רינון הנונים וכפריס הם. וגם י"ל דגם חזקה כשרות ל"ש אלל שחיטות כי עיקר החזקה דכשרות הוא כי כל בני ישראל מחזקין מנערוסם להשמר מעבירה סידועה ומפורסמה. אלל בשחיטות ובדיקות שיש בהם חומרות כדורות, שזילדות של כל אדם יש בלבו הוללת וסכלות. וצ"ל חידוש החזקה סלב להשמר בזה שהם כהררים סחלוים בשערה. ובפרט כשחיטה כל החמשה סלכות הן כמשהו. וביותר כבדיקת ספליס סהרי יברוק כמ"ס ולא ירגיש וכו' כמ"ס בפוסקים ועי' בורח"י ליכא חזקה כשרות ועוד שכנגד החזקה דכשרות יש חזקה שאינו זכות וכיון דיאל מהרוב המומחין והנוני' כנ"ל סוב צ"ל בדיקה אחר רינון ומ"ש חז"ל כתובות ק"ג עדים נדר אסתן וכו' סיינו שיש עדים במדה"י משא"כ מה דלפנינו לברר והאף במקום דיש רוב אין סומכין על הרוב. אא"כ יש טורח לברר, ובנ"ד שאינרע לה רובא כנ"ל אף אם יש טורח לברר צ"ל בדיקה :

(ו) מ"ש בשו"ב שבי' ובשו"ב סמ"א הובא בפמ"ח לענין אם יוכל סלב להסיר על בנו כעסק שו"ב סלילה לימוד משם קולא שיעיל סעזאת הסו"ב בלא קבלה ממנו' כי ח"א להקל נגד סתקנה הקדומה סחמורס שרריך ליטול קבלה ממנו' דווקא כמ"ס סחכ"ס כפירוש רק כוונתם

רשת קדושים ה' שחיטה סימן א' דברי אברהם ג

כונתם על שהמסגה שהרב הצ"ץ סומך על
הצדקה הצ"ץ בכתב דברים. וגם מנסה אותי
רק בקצת דברים ובזה חידות להנחם אם יש לו
הכנס מזה דבר השבוי, אם יוכל הרב לעזור
על חביו בזה :

(ז) מי שראוהו שה' ש"כ לציבור לפניו ש"ה
שעה. וא"א עתה להודיע אם בדקו המו"ץ
כפזוג והצ"ב חומר שהמ"ץ בדקו ואין בידו
כתב קבלה חף מציבור בשמ"ח סגף ו'
לבעקמות שזכרנו ליעול כתב קבלה אם אין לו
כתב דיע חזקתו מ"מ בידון זה כיון שיש עדות
ש"כ לפניו מו"ץ בדיפתור בלי ש"ע נאמן
הצ"ב כמה שאומר שהמ"ץ בדקו. אך אם
בעצמו מודה שלא בדקו המו"ץ כלל לא יס'
ש"כ עד שיבדקו מו"ץ :

(ח) יש לסתפק בצי"ב שבידו כתב קבלה
ממ"ץ. והמורה נמלא שזכרנו לרק שנותן
עבור צמון כתב קבלה לאח"כ דמציא להסיד
עליהם אולי בכך נרע מאלו לא ה' בידו שום
כתב במקומות שאינם מצידין על כתב השי"ך
בהו רוב מאש"מ הן ע"כ כזן ל"ש ביה
רומא"שמה דקטעס הוא שעה ינסוהו אם יורע
ה' שחוקה ע"כ לא סוף חזינן לשחוק טרם
שיודע מש"כ חזר כתב שיש לו מצי"ץ שאינם
מבחינים עיר כמבואר בשמ"ח סעיף ה' דבתקומות
שנוטלין קבלה א"ל לבדקו לא במחילה ולא בסוף
וגם עי"ז חזינו בנדר מלתא דפליג. ולאוקמ'
חזוקה נ"כ לא איך דאדרבא חזוקה יש שלא ידע
מקורם. וגם יש חזיר שזינו וזכו. ואולם ממה
שנתן המורה כתב קבלה למי שאינו ראוי עתה
לפניו. אין כ"כ ביורר בכך כי חס"כ שזח
ונתקלקל אחר שהוכח. וה' אז כראוי בשעת
הסכמה. וגם אם נחברר על המו"ץ שנתן קבלה
למי שלא ה' לפניו רק שזח מועטת ויש עדים
שלא הבחינו אז וכתב עדות. עליו י"ל שהעידו
לפניו שהוא בר סתכא ויודע. אם לא שנמצא
באומר פרוש על ה' מה' שחוקה. בנפשות בזה
ל"ש לומר אולי חס"כ טעם ומקורם ידע. ועי'
החזקות ס"ל יש להכריע לחומרא :

ללמד שום משמעות שז"ל להקל שיועיל
קבלה שש"כ בלא קבלה מ"ב מ"ץ. כי ששים
שא"א להקל נגד התקנה התמורה כמ"ש בתנ"ש.
רק בייננו לגבי סמיכה הרבה על השוכן.
שע"ז אינו בידקו בכל ליסוד ההלכות שהחזקן
הש"כ להעיד. ומ"ס על בנו כיון שידוע שהוא
פוס' נדולה. אולי צ"ל מי שאינו קדוש שיעיר :

(ז) מי שראוהו שהיה ש"כ (לציבור)
לפני מ"ץ. וא"א עתה להודיע
אם בדקו אם אומ' הש"כ שהמ"ץ
בדקו אף שאין בידו (כתב) קבלה נראה
שנאמן. כיון שיש עדות שהיה ש"כ לפני המ"ץ
(ביריעתו) בלי עע"ז. אך אם בעצמי מירה
שלא בדקו המ"ץ כלל. ראוי שלא יהיה ש"כ
עד שיבדקו מ"ץ :

(ח) ושו"ב שבידו כתב מ"ץ. ונמצא שהמורה
אינו צדק. ונותן עבור מסון כתב
לשאינם דסמכא להעיד עליהם. אולי בכך מרע
נרע השוכן סאלו לא היה בידו כתב (במק"ש)
שאין מקפידין על כתב) שאימין רמא"שם.
והכתב והבחנת מ"ץ היא רק ע"ש תקנית
מדינות. משא"כ בכך י"ל ריצא מהרוב וא"א לא
נודע מקידם ריעותא על המירה. ולא שייד מעין
מי שזכר על זיף אין פכשירין שום שמי
שבידו (כת"ש מ' סינ.) מ"ס דמ"ש"ש הוא רק
סצר מה שמבחינים בכך. משא"כ אחר כתב
ממורה שאין מבחינים עור. ואם ישאלוהו לא
ישוב שום מאמר שעל ידו צד הבחינה עליה.
ועי' אינו נרע עליג ולאוקמ' אחזקה ג"כ ל"ש
בכך. והרי חזקה שלא ידע וחזקת שאינו וזכו
נ"כ מבידע. וההבחנה על המורה שאינו צדק
בשביל שהעיד על שאינו הנזן אין כ"כ ביורר
בכך. כי י"ל שהש"כ שזח ונתקלקל אחר
שהוכחן והיה כראוי. וגם בסי שלא ה' לפני
המורה רק בשעה מועטת ויש עדים שלא
הבחינו אז וכתב עדות. עליו י"ל ששמע מ'
או ב' שהעידו עליו שהוא דסמכא. אך אם
נמצא שאמר המורה פירוש על א' מה' שחיטה
בנפשות. בכך אין לומר אולי טעם אח"כ
והחזקות הנ"ל מבידין לחומרא :

(ט) כמרום לי שזה כמה דורות שאין
ליסדים השוכן ל' ימים בתחלה
כל

החזקות ס"ל יש להכריע לחומרא :
(ט) ע' בזה הטעם מ"ז שזכר נכס הר"ר יונה ז"ל ש' יום הראשונים יחזיר בכל יום
כל

דברי אמרתם ה' שחימה סימן א' דעת קרושים

כל ה' ש"ב בכל יום כי עשיו נתרבו ההלכות
ע"י האחרונים וכמעט מהנמצא שיוכלו לנמסרם
בכל יום בין שיש מדרות נ"ב. ונראה שכיון
שכ"ב ד"ש שאין קצירה ברעבר בזה. ומסקנת
התב"ש לעשות כהב"ה ללמוד כל ימי חייו כל
ל' יום כל ה' ש"ב סומך להקל בתחלה כיון
שלוסדים אח"כ כל ל' כל ה"ש יש בזה שמירה
פעולה הישג תמיד. וכן הוזהרתי לשוב
דפס :

(י) בשכר ששקבל הסיף עבור כתב קבלה.
כי בתב"ש זכות. וי"ל נ"ב
זכות מצד על"ג. שם בהתב"ש בהנאה
סיעת צ"ל עכ"ל רק מוחזק בכשרות וכמו
שיחט ומכר לאחרים הצ"ל מוחזק בכשרות
יאל"ו בכך השכין במוחזק בכשרות בסגנון
תאוות בצע בכל כך כפי שכאין למסד
עליו :

(יא) בה' א"י כתב נשים לא ישתמו
וע' תנ"ס ריש חולין שכ' ראיה הלא
כהל' א"י. הנה אי נמצא דמס' ה' א"י משום
לפ"ע דחשידי נשים כמ"ש קצת אחרונים לק"ס
מקדשים. היא מביאה קדשים לבית הפסול.
ועברה (במצפה) אדאורייתא ול"ת שיאירע לה
פעול במקרה. (לא תחוש לגלות לנו שהרי
חשודה א"פ"ע) (ר"ל"ה בן דעת למקרה) כמ"ש
הרשב"א נבי סומך ע"י ב' גז דזה יש תקנה
שיכול להאכילה משחשיתה דשם בוכחים מ"רי
גם מקדשים קלים ולא שייך דיעבר משום
נשים :

(יב) להיות יושב וישחט. לא ראיתי כעת
מניעה ע"י באחרונים. ומסה שארז"ל
מקדשים אידות יושב אולי היה ראיה להקל.
והמנהג השמוש שלא לעשות כן ולכן אין
להקל. כמ"ש המסקים אידות נשים וגם הוא
שלא לצורך כי החלש באבריו בלא"ה נסנע
מלשדוש וצ"ע :

(יג) ש"ב שאמר על סותר אמור
או

שיכולי להחליט. השמיעה משל"כ בחולין שישחטו להאכיל רק לאחרים יש חשש לפנ"ע וימחא
(יב) אם מחר ילשכ ולשחט ח"ו מבוחר באחרוני. וזמם שיישב כשר בקדשים חולין ה' ראי'
להקל עכ"ל בחולין. והמנהג הפשיט שלא לעשות כן לכן אין להקל כמ"ש המסקי' אידות
נשים נמנען בשביל המנהג. וגם הוא שאל לנזק כי החלש באבריו כל"ה נמנע מלשחט ול"ע :
(יג) כוונתו מבוחר בדוקא נשעת ניסיון שידע הש"ב שהמ"ן שאלו חס יודע איך
לנסוג

כל ההלכות. וכמדומה לי שזה מביא דורות שאין
לומדים השוטים כל' ימים הראשונים כל
ההלכות ש"ב בכל יום. כי עכשיו נתרבו ההלכות
עפ"י האחרונים. וכמעט מן הנמצא שיוכלו
לנמסרם בכל יום כיון שיש ע"דו ג"ל ונראה
כיון שכתב בד"מ שאין קפידא ברעבר ז"ל.
ומסקנת המב"ש ס"דף ז' לפנות כהב"ה הילל
ללמוד כל ימי חייו כל ל' יום כל ה"ש. מוטב
להקל בתחלה כיון שחז"ל לומדים כל ה"ש כל
ל' יום יש בזה שמירה מעולה ביותר. וכן סוחרתי
לש"ב דפס :

(י) ע"י שפ"ח ס"דף י"ב לימוד זכות על הרב
סגול שכר על הקצ"ה דל"ו נסער
בשביל הנהגה מיעטת להקטיל רבים וגם זאת
עליו וכו' ול"ל הרב עכ"ל מוחזק בכשרות וכו'
שחט ומכר לאחרים כסוף ס"י ס"ס כיון שחט
בעלמו טעם בדבר ולזה ל"ל מוחזק בכשרות שלא
יסנו לבו לחלות בלע. שמוטל מזה ולו ראוי
לסמוך עליו אף שמוטל שכר ויש ג"כ לימוד זכות
מלך מה שהיה מלתא דעבידא לנלווי :

(יא) בה' א"י כתב נשים לא ישתמו וע' ת"ס
ריש חולין כחבו ראי' דלא כהל'
ממנהג דכל הפסול ששחטו כו' וקאמר הש"ס
דמס' קתני ששחטו דיעיד משיב טמא
במקדשין ולא קאמר צדוק נשים משמע דנשים
שוחטין לכחלה. והנה אי נמצא דעס האיסור
דנשים חשידי אלפני עור כמ"ש הדרישה לק"מ
מקדשים דאם חנבל בידים הוא מביאה קדשים
לביה הפסול ומעבור בעלמא דאדאורייתא וזהו
לא חשידי. וגם לא חשידין שחט יאדע לה פסול
במקרה ולא החיט לגלות לנו שהרי חשידי
אלפ"ע. דל"ה בן דעת לקולוג כמ"ש הסמ"ג
והרשב"ל וכו' בל"ה בל"ה. ועיד כון דבזבחים
במשנה דכל הפסיון ה"ל מידו גם בקדשים
קלים ומחלין לבעליהן וליכא חשש לכני עור

שיכולי להחליט. השמיעה משל"כ בחולין שישחטו להאכיל רק לאחרים יש חשש לפנ"ע וימחא
(יב) אם מחר ילשכ ולשחט ח"ו מבוחר באחרוני. וזמם שיישב כשר בקדשים חולין ה' ראי'
להקל עכ"ל בחולין. והמנהג הפשיט שלא לעשות כן לכן אין להקל כמ"ש המסקי' אידות
נשים נמנען בשביל המנהג. וגם הוא שאל לנזק כי החלש באבריו כל"ה נמנע מלשחט ול"ע :
(יג) כוונתו מבוחר בדוקא נשעת ניסיון שידע הש"ב שהמ"ן שאלו חס יודע איך
לנסוג

דעת קדושים ה' שחימה סימן א' דברי אברהם ד

לנהוג הלכה למעשה ואם ענה אז ה"ל כחומר על אסור מותר. מזה"ל בשעת מו"ע של הלכה. י"ל שאינו מדקדק כל כך. י"ל אם נמלא בחיזה ספר בדבריו י"ל שחומר כן לסניף בעימא .

יד) דברי סרב ז"ל סתומים בזה ולא ח"ל חס כוונתו במ"ס שלא החליט לקולא קאי על דריקת הקצין ש"ס. וכדמיכא לכאורה מראיתו מזה שכל הפוסקים שכתבם ידקדקו וזה ידעם שזה כל צדק רבינו יונה ז"ל בדריקת הסכין או אולי כוונתו בזה. על דין השפיע ודריקת. ודברי רבינו יונה שהביא הוא כדאז רח"ל כנודע למי. מרגיב בספרו. שלפניו הביא ממרחק לחסו :

מ) השו"ב רפ"ז מבאר דפשי' הסיר בריאה סתמא בזה ג' תולעים ויתא' חס כולם מלד ח' דערוגה שלפניו השנית חין בה חס' תולעים והנהיג כן כ"ס ודימה זה למא שכתב בח"ס סי' ל"ו סק"ג דאם קרוס ח' נקב צע יונה דימין וקרוס הגני דערוגה דסתמא כשר וכשנודע י' הוכחתו ע"פ בזה וכמבואר לקמן סימן ל"ו חות ע"ל ונתחבר נוס' ע"י ג' לומדים הוכרע זכות שאין ריעותא בזה למר כהוא כהורה שלא עפ"י טהלה כי כיון שאין זה מפורסם בסו"ב. ואף שכל' בכו"ז היכי חמלא שהבאזה כשירה ובריהא כריפה היינו בדריקת למקס ששורין בריאה מעל"ע במים ונאסרה בריאה כמבואר בהל' מליחה ריש סי' ס"ט. וזמנא חס נעלאו שלשה בריאה עריפה לא נזכר ואף שהאמת כן הוא ג' תולעים קריפה בריאה לכ"ע מ"מ כיון שכספרי השו"ב לא נזכר מזה והשו"ב עיקר עסקו בספרי ב"ב יש בזה לימוד זכות

ואין ריעותא לומר שורה בלי טהלה לחסס כן הכריעו ג' חנשים. שוב אמר השו"ב ניתרם בלונה כהיפוך מהלכה ואמר ג' ל' לומדי' הג"ל לימד עלינוה שלמד חוד טריפה ולמד השורש כשירה זכות עליו כיון שרגילות השו"ב לעבות ש"ח על מאורע יתרת או שינוי דקומו' חין לחי' שורה בזה שלא כהלכה :

מז) שו"ב אמר לפ"ת שבשעת"ד מותר למרס ביו"ט ואמרי' לו שבש"ע מבואר לי"ס ר בהלע בל"ח סי' ה"ל' סעיף י"ג והסיב שבשחיטות הר"ץ כן היא שלימד גם בהס. והזהרתיו מעתה בלא ללמוד בהס הפני' שיש בו סכנות דקויות מהלכה. אך יש לעיין על שאמר על האסור מותר. וגם עשה אסור כפי דבריו. מ"מ יש עליו לד זכות שכיון שלמד ג' בשיטות סר"ן

או להיפוך. אך לא להלכה למעשה רק אמר לפני המ"ץ כנו"נ יש להזהירו להחזיר ההלכות ואין להעבירו כיון שלא אמר בההלכה למעשה. ולא אמר טעות בשעת נסיון (כי בשעת שמנסין אותו. הוי כאומר להלכה למעשה) ובפרט במה שראה ריעות בספרים שלמד מהן :

יד) שוחט שלישי שעה לא הרגיש. ומ"ס לא החליט לקולא ורצה לבחין עוד. אין עליו ריעותא בכך. והרי ספורש (בפוסקים) שבס"ס יבדוק ולא ירגיש ואח"כ ע"י כוונת הלב מרגיש היסב :

טו) השו"ב רפ"ז נ"י מסביר דנפשיה התיך בריאה שנמצא בה ג' תולעים ויותר. שכשכולם סצר א' של ערוגה. ערוגה השנית אין בה חשש ונהניג כן בס"ס יבשנודע לי אמרתי לו והוכחתיו על פניו בזה ונתחבר בזה. כי פשי' כ"י וע"י ג' לומדים הוכרע לזכות אורות השו"ב רפ"ז במה שאמר על אסור מותר ובהיפוך אורות אינא עליונה שאמר שצד חוד טריפה בהגדרת ולצד הרשש איננה יתרת. כי כיון שרגילות השו"ב לעשות שאלה על מאורע כנ"ל או שינוי דכוותי' כן אמרו הם (ר"ל לומדים) הג"ל למר זכות זה אהשיב גם בעיבדא זו של התולעים) שאין ריעותא בזה לימר שהרי הוא כהורה שלא ע"פ שאלה כי כיון שאין זה מפורסם בשו"ב. אף שכ' בש"ב היכי תמצא שבהס כשרה והריאה טריפה כאם שרי הריאה במים סער"ע (בבדיקת צמקה). ומסורנא שהריאה טריפה לא הוכירו. ואף שבשנמצא ג' תולעים הריאה טריפה לכ"ע. מ"מ כיון שבספרי שו"ב לא נזכר סוה. והשו"ב עיקר עסקו בספרי שו"ב יש בזה זכות. ואין בזה ריעותא לומר שיורה בלי שאלה. כן הכריעו ג' אנשים :

טז) שו"ב אמר לפ"ת שבשעת"ד מותר למרס ביו"ט. ואמרי' לו שבש"ע מבואר לי"ס ר בהלע

ואין ריעותא לומר שורה בלי טהלה לחסס כן הכריעו ג' חנשים. שוב אמר השו"ב ניתרם בלונה כהיפוך מהלכה ואמר ג' ל' לומדי' הג"ל לימד עלינוה שלמד חוד טריפה ולמד השורש כשירה זכות עליו כיון שרגילות השו"ב לעבות ש"ח על מאורע יתרת או שינוי דקומו' חין לחי' שורה בזה שלא כהלכה :

מז) שו"ב אמר לפ"ת שבשעת"ד מותר למרס ביו"ט ואמרי' לו שבש"ע מבואר לי"ס ר בהלע בל"ח סי' ה"ל' סעיף י"ג והסיב שבשחיטות הר"ץ כן היא שלימד גם בהס. והזהרתיו מעתה בלא ללמוד בהס הפני' שיש בו סכנות דקויות מהלכה. אך יש לעיין על שאמר על האסור מותר. וגם עשה אסור כפי דבריו. מ"מ יש עליו לד זכות שכיון שלמד ג' בשיטות סר"ן

דברי אברהם ה' שחימה סימן א' דעת קדושים

לאיסור בהחלט ואמר שכ"ה בש"ב מהר"ץ שלומר גם בהם והזהרתיו מעכשיו מלסוד בהם שיש בו סברות דחיות מהלכה. אך מצד אסירת הש"ב על האסור מותר ועשה איסור כפי אסירתו. מ"ס יש עליו צד זכות שכיון שלמד נ"ב מש"ב מהר"ץ אולי לא ידע שהלכתא כבתראי הובח שמואל שחולק עליו נשאר בדמיון זכרון שלו סברת מהר"ץ ואף שזו רעה חלי מדה קולמת השמרים כו'. ויש לחשיש כן גם במילי אחריני עכ"ל מלתא דליש הוא דהפציות שבמהר"ץ הב סעמים וידועים ואין להחזיק עליו ריעיתא שלמד נ"ב עוד שחימית שבהם כמה פעיות גם במילי דשכיחי לתקלה ובארש בעת אני בודקו בההלכות מובה שמואל ואני שומע סמנו בע"ה וכוה ניצולין מכל חשש עיר. ואף בישתהה כמה ימים כי אני בודקו מצט בכל יום לפני המדרות והוא שוחם ביני ביני אין חשש כנ"ל שהוא עושה שאלות חכם ע"ה רוב. שוב אמי לי שכ"ה גם בש"ב ובחי שלמים שהוא בתראה להיות. ומלבד זה יש לדנו לזכות מצד שלכ"ע יש היתר להטות הנוצות ושערות בבח ואם נמרסו לית לן בה. ולשון סיפורו תחלה היה בזה"ל בשעה"ד יש היתר על המרישה מצד מלאכה שאצל"ג ואיזה סברות. וכמו ששייבין לשון שלא לעשות הכחשה בין עדים אף בדוחק קצת כן יש ליישב לשינוי שכיון על מרישה מסילא ע"י הסילוק לצדיון בבח :

(יז) מהשם"ח משמע שגם בהפס"ח אם

לא

הר"ץ אולי לא ידע שהלכה כבתרא. כהנזם שמואל שחולק עליו. ע"כ נשאר בזכרון מהדעת מהר"ץ ושכח דעת הנזם שמואל ואף שזה רעה חולה. מדה קולמת השמרים וכו' ויש לחשש כן גם במילי אחריני. עכ"ל מלתא דליש שכ"ה הוא דהפציות שבמהר"ץ מועטים המה וידועים. ואין להחזיק עיר ריעותא שומד נ"ב עוד ספרי שחיטות שיש בהם הרבה טעיות גם במילי דשכיחי לתקלה. ובפרט חסר זה כעת אני בודק איתו בההלכות מס' זכח שמ"ל ואני שומע ממנו בע"פ וכוה "ולאחי מיד' כל חשש. ואף שישחשס כמה ימים כי אני בידק אוחו מעט מעט בכל יום לפני המדרות. והוא שוחם ביני ביני אין חשש וכנ"ל שהיה עושה ש"ח עפ"י רוב. שוב חזר לי כמה בחיטות זכחי שלמים שהיו כתרחה מביחר להיות והנס שאין הלכה פמיתו. עכ"ס יש צד זכות על הש"ב. ומלבד זה יש לדנו לזכות מצד שיש היתר לכ"ע לפטות הטולת והסערות נכח ואף נמרסו ממילא לית לן בה ולשון סיפורו מחילה הי' בזה"ל בש"ס"ד יש היתר על המרישה כיון שהוא מלאכה שא"ל לגופה יאזה סברות. וכמו שציישכין הלשון שלא לעשות הכחשה בין עדים אף בדוחק קצת. כן יש ליישב לשון שכיחו הי' ע"י מריטה ממילא ע"י סילוק לצדיון נכח קצת :

(יז) ע"י שם"ח סעיף י"ח דאם בדקוהו ונמצא צקי בכל דיני בחיטות רק חייו צקי

בבדיקות. בהפ"מ אין לאסור למפרע מה שצדק לפניו משמע מדבריו שא"ל לא בדקוהו עכשיו בה' שחיטה רק בבדיקות לבד ונמצא שא"י יש לאסור למפרע אפי' ב"מ ששם דחיונין ששכס ה' בדיקה כן חלי ג"כ שכן ה' שחיטה גם משמע מדבריו שא"ל בדקוהו בזה"ל דינים ונמצא שא"י ואח"כ שוב ידע שפעה ומתודע לו ע"י הניסיון הדינים לאכורן. עכ"ל אין להכשיר אלהבא בלי בדיקה בכל סדינים כי יש ריעותא ששכס ששכס הלכות אלו שאט מודיעים אותו חלי שכן נ"ב עוד הלכות. ונראה עוד דאף שכתבו האחרונים ז"ל להסיר בזה"ל אס אומר עד"ל סייתי שואל כיון שכל קדר הסו"ב סדורים לפניו כמבואר בשפ"ק סעיף ט' עכ"ל אס אומר כן בבדיקות ל"ל דים לחק דאס אומר כן בהלכות המועלת עליו לסורות בלי ש"ח כלל. והוא ימלא דרעינא עליו. בזה יש ריעו א' אס מסתפק ה' אס אומר סייתי שואל. מ"מ זה גופה פשיעה הוא על ששכס הדברים הסדורים לפניו ולא חזר עליהם סיכוי שגורים בפיו. כיון שהלכה זו יצטרך אליו לסורות כנהוג בכל הסו"ב. משא"כ בבדיקה ש"מנהג שלא יורה אותם שוב לבד בלי ש"ח. אף שגרפסה סורחה י' מ"מ הוי מלתא דליש רמיא עליו כלל [וימר דנכרים מנארים וע"ל חזק ע"ה] :

דעת גדולים ה' עמיסה מיטן א' דברי אבררם ה

יה) עשיך ס"ק ע"ו נשמח ס"כ שנספק אס יודע ה"ס מותר ליתן לו לשחוט כשחורים ע"כ, ונ"ל דבאחד ע"כ כני דע"א נאמן באיסורין. ואפי' הוא אביו המוחזק וממנה כס"כ. ואין משע בזה. ואולי גם לכתחילה אין קפידא בכך :

יט) שחמתי אוו שחפס הס"כ. ועשיתי רק הבאס א' ונשמע הסכין מן הליזאר ודק סה"כ הקנס ואמר שרובו שחוט ואמר חומש סעה ככה על ראש האווז ומתה. ואח"כ הכנינו שני שחטים ואמר ששחט רוב הנראה לעינים והס"כ כאחד שראה תיכף אחר כשחטתה ואמר כמכיר שלא נקרא יותר מכפי שראה תיכף סעך לשחטה ולכאורה לא ה' ראוי להחמיר ל"כ לאסור העוף. אח"כ נזכרתי שראוי להחמיר לאסור האווז. כי באתחזק איסורא אין ע"א נאמן ומה שהאמינו חז"ל לא' לשחוט אף באתחזק איסורא בהמה בחי'. הוא מלך שבידו לשחוט כהובן. או מטעם שכתב הרשב"א שרוב שחטות כשירות. ורובא ומוקד רוצא עדיף ואמר דילאס מחזקתם טוב נאמן ע"א. משא"כ בנ"ד שלא ה' שחטה שלימה כהרגילות. כי אדרבא ה' לפלא בעיני הס"כ איך נחתך חיתוך מרובם בהבאה א'. ול"ש בזה רוב שחטות כשירות. ואולי יש רוב בהיפך. שאין סבאס א' מוחזקת רוב קנה וגם הטעם משום דבידו ג"כ אולי לא סייך כאן אף דחפס כעוף בידו כיון דהעיקר הוא הולכת הסכין שלא ה' בידו: וגם אס נמצא דע"י שחפס העוף האי כספס אס הו"ל בידו אין להקל כס' דאורייתא וחזקת איסור. [ומה שסייע סכך זליל דלולי שהס"כ העיט ה' מקום שיוכשר לגמור השחיטה סס. לא יתכן להאמר דא"כ יכ"י אסור ממכ"ס כאשר חפס סכך המג"י סס במסגרב. ע"כ לא סתקתיו :] שחמתי

לא בדרקוהו עבשיו בהלכות שחיטות יש לחשוש למפרע. ששכס דחוינין שאינו בקי בבדיקת מצד שכחה כן שכח ג"כ באולי מה' שחיטות. גם משמע מדרביו שגם בבורק לבר עכ"ל להבא אין להבשירו בלי בדיקה אם בקי בכל ה' בדיקה עכ"ל : כי סחוקי ריעותא כשם ששכח הלכות אלו שאנו מודיעין אותו עתה. אולי שכח ג"כ עוד הלכות. אך מ"מ נראה שנבי' (נקצא) מסתפק ושואל קיל ספי בבדיקות אף שכל האחרונים להחמיר עתה במסתפק ושואל ולא נשמע סמנו שום שינוי בהלכה מצד שהכל כתוב בהשו"ב שברפוס שמוטל עליו לדעת בע"ס. עכ"ל יש לחלק דהם אינרי בהלכות המושלות עליו להורות גם בלי שאלת חכם כלל והוא מלתא דרמיה עליו. בזה יש ריעותא ע"י שכחה שנסתפק אף אם אומר הייתי. שואל מ"ס השכחה עד שנעשה מסופק היא גופה פשיעה היא כיון שזה דבר הלכה שנמסר ההוראה בה לו כנהוג בכל השו"ב משא"כ בפה שנוהגין בלא"ה שלא יורה בזה שו"ב אף שנרפסה הוראה זו פשוטה. מ"ס ה"ז מלתא דלא רמא עריו ללל. ונמ מה שאירע שאמר למוס רהיטא על אסור מותר ובהיפוך אודות יתרת באונא עליונה שאירע לפני (עס"ק הקורם) כיון שאודות יתרות רגילין שלא להורות בזה שום שו"ב. רק עושה שאיה מבי' ועס שו"ב הוה דפה לסדתי אני ה' שו"ב ושמעתי סמנו כולם ע"ס ואני ראיתי בזבת שמואל וכדומה. ואן ההרתינו שכל מה שיש בו גמגום קצת שמיבא פלוגתא או ספק יעשה שאלה. ולזה נ"ל שעל יתרת לא יאמר מבלי שאלה ומ"ס בדעתי לברקו בקרוב אי"ה בה' שו"ב ע"ס וזרותיו לחזור כל ל' יום. גם אמרו עליו עוד ד' לוסדים דפה שאין להטיל עליו ריעותא כלל ע"י הג"ל כיון שהוא מה שעומד לעשות שאלה כנ"ל והרי נאמן הוא לומר שלא היה מורה בזה בלי שאלה ואמר שבכל יתרת עושה שאלה :

ח) א' נאמן באיסורין אף קרוב עי"ז מי שאינו מ' חוק לידע ה"ש. ועע"כ אביו המוחזק אין חשש. ואולי גם לכתחלה אין סת"ס קפידא בכך :

יט) שחמתי אוו שחפס הס"כ. והיה רק הבאה א' ונשמע הסכין ולא קרב עוד אל הצנאר ודק השו"ב חקנה ואמר שרובו שחוט כו'. ואחר חומש שעה הכה על ראש האווז ומתה. כו'. והבחינו הוא ועוד שו"ב ואמר שנשחט רוב ניכר לעינים. ואמר שמכיר שלא נקרא עוד פנימי יותר מכפי שראהו בסוף להשחיטה כו'. ע"ז לא ה' ראוי להחמיר לג"כ לאסור העוף. אח"כ נזכרתי שראוי להחמיר לאסור העוף. כי ובאתחזק איסורא אין ע"א נאמן רק מצד שהשו"ב ה"ל בידו עי"ז נאמן או כמעט שכ' הפס"ק רס' זה בשם הרשב"א שרוב שחיטות כשירות ורוב הוקדא רובא עדיף ונאמן ע"א משא"כ בהג"ל שלא

דבר אברהם ה' שחיטה סימן א' דעת קדושים

הי' שחיטה שלמה כהרגילות והשו"ב היה תסוה בעיניהם איך נחתך חיתוך מרובה בהבאה א'. ול"ש בכך רוב שחיטות כשרות. ואולי יש רוב שאין הבאה א' חותכת רוב קנה וביד השו"ב ג"כ אין העוף כ"כ כיון דהעיקר הוא הולכת הסכין שלא היה בידו וגם אם נימא (עי' שתפס - העוף) דהוי ספק אי ה"ל בידו אין להקל בספק דאוריין וחזקת איסור. ולולי שהמית העוף כנ"ל הי' מקים שיוכשר כיון דהש"ב אמר שיש רוב היה נכון לבטל השחיטה שם או במק"א וממ"נ אם היה הרוב שחוט תחלה הרי כשר. ואם לא היה הרוב שחוט הרי בחצי קנה פגום אין מרשות. ואין פסול שהי' רק מדרבנן או ספק בעיא דלא איפשטא וה"ל ס"ס (זה תסוה דנהי דלאפקיעי איסור תורה יש ס"ס מ' שמא לא היה נשחט רק מיעוט קנה. ושהה במיעוט קמא דקנה לכ"ע ליכא רק איסור דרבנן כיון שרואין שלא נגע בושט. ואת"ל כבר הי' נשחט רוב הקנה והוי השתא שגמר השחיטה שהי' במיעוט בתר' שמא הלכה דשהי' בסב"ת מותר מ"ט מדרבנן ממ"נ יש איסור ע"י מה שנמר השחיטה ועשה שהי' במב"ת דאף אי תאמר שלא הי' נשחט מקודם רק מיעוט הקנה מ"ט פסול מדרבנן משום שהי' במיעוט קמא דקנה דחייש"י שנגע בושט כמבואר בס' כ"ג) שכרוב או עדיף מרוב. ועדיף מחזקת איסור רק שמ"ט ס"ס ל"ט נגד חזקת איסור. מצד סמוך מיעוטא לחזקה וה"ל פלגא ותו ה"ל כלא אתחזק איסור ונאמן ע"א (ג"ז תסוה דאדרבה אי נאמן לעד שכבר היה שחוט רוב הקנה א"כ נפסל העוף ודאי במה שנמר השחיטה דהי' שהי' במב"ת וצ"ע

להבין דברי הרב זצ"ל בזה.) וכ"ה לגבי החשש שאנו חוששין אולי ניקב הושט ביטעת חיתוך הקנה. שגם בכך ה"ל ס"ס להקל ספק היה רוב שחיטה בקנה פסק לא ניקב הושט ובין שלפנינו אין נקב בושט ה"ל ס"ס ומהימן ע"א כנ"ל ואין בכך ס"ס להחמיר כי הכל רק ס' שהי' אך אולי ס' אם ניקב הושט ה"ל ס' חסיד. ואין להקל בכך :

ב) שחטתי עוף א' וע"י שנדנד העוף לקחתי חיתוך הסכין מהעוף ומפני שפגנון הולכה והצאם שלי הוא במתנות מפני חשש דרסה כל דכו. ס' האומד שלי בעדיין לא נגמרה השחיטה בודאי. ואולי לא התחיל אף חתך כל דכו במיתנים ולקח השו"ב וקרע העור וקראה לי שרוב הקנה נראה לעינים שנשחט היטיב. ואמר שדרור לו שבקריעתו העור לא נגע בס'. וחששתי בזה אולי אין ע"א נאמן באחזקת איסורא ונאמנות שחט היה מעטם שצידו ונ"ד הרי לא הי' בידו. שאם לא הי' שחוט רוב הס' אז אם כ' שניהם שלמים נגמרי. לא הי' בידו שיה' להכשיר לידן קדו"ל בס' כ"ג דכל שנחתך העור אסור משום סס'. טוב ראיתי שאין חשש בזה כלל שהרי בכל שחיטה דנאמן ע"א. משום שצידו יש חשש שמה חירע לו חוזה קלקול השגה ולמה נאמן ע"י נגד חזקה איסור דבהנחה בחי' אלא מלך שרוב שחיטות כשרות כח"ש השמ"נ בבחיטה וברי"ש ס' זה וכן גם צנ"ד יש ר"ב. זה המכריע שכבר הי' שחיטה כשרה ור"מ רובא עדיף והי"ל כלא אתחזק איסורא. וס"ב נאמן ע"א והגם שהאומדנא שלי הי' נועם שלא נגמרה השחיטה מזה אין הכרח כלל כי יען שהרג נות שלי הוא לחתוך בשומק בבשר המפרקת כדי שיס' וודאי שנשחטו ב' הסומנים לזאת כל שלא הי' המורגש ההנעה לעלם נראית האומדנא שלי הי' עדיין הכשר שחיטה. ובאמת לא כן הוא. מלך חרוד הסכין אף שלא הורגש ההנעה לעלם הוא בכלל רוב שחיטות וכו'. ולזה חנו חיששין בס' כ"ג גם בלא נחתך כל העור אולי הניע

ב) שחטתי ג' א'. וע"י שנדנד העוף לקחתי חיתוך הסכין מהעוף ונגמרה השחיטה קודם הראוי לה. לפי האומד שלי לפי סגנון הולכה והבאה שלי במתנות - כפני השש דרסה כל

דעת מדרשים ה' שהימה סימן א' דברי אברהם ו

הניע לסימן מצד ענין הסידור וכ"ס בזה ומטעם
 כ"ל פוסק ספר"ת הובא בפרמ"ג רס"י כ"ה
 שכלל נבדקו הסימנים אחר שחשבו א"כ נשענו
 רובן אינו אלא רק מדרבנן וכן הוא בזה חולין
 דף ט' ד"ה ואסורא באכילה ואף דהפמ"ג שם
 פליג על הפמ"ג אין בדבריו הכרח כי כמו דק"ל
 דרוב שחיטות כשרות. דמטעם זה נאמן השוחט.
 נכלל בזה ג"כ שהסימנים נשענו כראוי. רק
 שמדרבנן נאמר שלא בדקת הסימנים לחס"ס.
 וא"כ אל"ל לפ"ד הפמ"ג ס"ל ודאי שפ"ל נאמן
 בנ"ד. אך גם לדעת הפמ"ג בדקת הסימנים
 מה"ת רא"כ לא יאסר עדיין מחזקת איסור עכ"ל
 בנ"ד אין חשש כיון שגם אני ראיתי תיכף
 כשקרע העור שהסימן שחוט רובו ולחשוד חס
 השו"ב שבידים קרע הסימן אין זה אלא כחשש
 פעולה חדשה. וצ"ל נאמן ע"ה כפ"ס הסו"ס
 בגיטין דף ב' ע"ג ד"ה ע"ה ובמהרש"ה שם
 דמטעם בזה דנאמנת לומר שפעולה בדכתיב
 וספרס לה לעצמה חף לאחזקת איסורא משום
 דבירה לנפול. חף ריש לחשים שמה ראזה עוד
 חיה ימים באופן שפ"ל לה לעבול זה. ללא נקרא
 אחזקת ואין חששין למזורע חדש. ושם נאמן
 ע"ה. ועוד ד"ל שכל שיש ספק אולי ה' בירו
 נאמן דמפשים בכל יום דמאמינים לשו"ב ברגע
 כמינרא באמרו שכבר יחשט"ו כראוי חף שחין
 ידוע אם ה' בירו סבין כשר עכשיו ועפ"י רוב
 מתקלקלים הסכנים שאין בירו סבין טוב עד
 אחר כמה שעות וג"ה בזה כי כל שיש ספק חייב
 ה' בירו נאמן. ובנ"ד יש ג"כ מקום לומר
 שחשוב קצת כבירו שז"ס. לא ה' רק חזק בעור
 בירו לשחוט מחדש ורק מטעם חופצא מחנורנין
 בסי" כ"ג דאחר שמתחך בע"כ אין מושיל שחיטה
 ובאמת מדינא השחיטה כשירה וסב נח א"י
 חזקת שאינו זכוח ויס"י נאמן ע"ה. אך באמת
 ז"ל רק בעיני בירו מונס להכשיר לפי האמת
 ומ"מ אם נאמא שגם מה שאמר רק משום
 חומרא. ש"כ לא הוי בירו מפילא מוכח שהפמ"ג
 שרוב פעמים שוחט רוב סימנים דה"ל כל ש"כ
 להם נאמן כיון שאחר שחט רק העור טוב לא
 הוי בירו. כפ"ס בסי" כ"ג מחשש נקיבת הטעם
 וממילא

דהו. ולפי האומר שלי היה יכול להיות שלא
 הותחל או חתך כ"ד בסימני. ולקח השו"ב וקרע
 העור והראה לי שרוב הקנה נראה לעינים
 שחיים היטב. ואמר שכדור לו שבקריעתו העור
 לא ננע בסי'. וחששתי בזה אולי אין נאמן א'
 באחזקת איסורא ונאמנות שוחט הוא מטעם
 שהוא בירו. ובנ"ד הרי לא ה' בירו שאם לא
 ה' רוב סי' שחוט. או גם אם ה' שניהם שלמים
 לנפלי לא היה אפשר להכשיר שוב לדירן כל
 שנחתך העור שוב ראיתי שאין חשש בזה כלל
 שהרי בכל שחיטה היה לחשוש לאיזה אינם
 מפיל שאין בירו לתקנו אלא מצד שרוב שחיטות
 כשרות ל"ח בזה עפ"ג רס"י זה. וכ"ה בזה
 שסדר רוב סוכרע שכבר היה שחיטה כשרה
 ושוב דובא וחזקה רובא עדיף וה"ל כלא אחזקת
 איסורא. וגבי שחיטת הסי' הביא פמ"ג בשם
 פ"ת שכשלא נבדקי הסי' אסור רק מדרבנן
 ואף דפליג עליו אינו מוכרח כלל. כי י"ל
 שבכלל סה דק"ל רוב שחיטות הן כשרות הוא
 ג"כ שהסי' נשחטו כראוי ומהאומדנא שבנ"ד
 (שהיה נראה שלא היה עדיין שהות לשחוט
 רוב) אין הכרח. כי רק מצד הרגילות לחתוך
 בעומק בבשר המפרקת כדי שיהיה ודאי
 שנשחטו ב' הסי'. כל שאין מרגיש כן ההנעה
 לעצם. נראית האומדנא שאין עדיין הכשר
 שחיטה ולא כן הוא מצד תדור הסבין (ולזה
 אנו חוששין גם בלא נחתך כל העור. שאולי
 הניע לסי' מצד ענין החדור וכ"ה בזה) וא"כ
 אצ"ל לפ"ד הפמ"ג ודאי שפ"א נאמן. אך גם
 להפמ"ג בסי" כ"ה דפליג והגיה בר' התב"ש לומר
 דהוי סה"ת לאיסור עכ"ל בנ"ד אין חשש כיון
 שגם אני ראיתי תיכף כשקרע העור שהסימן
 שחוט רובו ואין צד חשש רק לחשוד שבידים
 קרע הסי' אין זה אלא כחשש פעולה חדשה
 (ועוד) דמפשים בכל יום שפאמינים
 לש"ב ברגע כמיסרא באמרו שכבר שחט
 כראוי אף שאין ידוע אם היה בירו סבין
 כשר עכשיו וע"ה רוב מתקלקלים הסכנים
 עד שאין בירו סבין טוב עד אחר כמה
 שעות ול"ה בזה כי כל שיש ספק אולי
 היה בירו יש להאמינו וגבי נדה ג"כ י"ל
 שאין חוששין לראי' ח"שה (בענין שלא
 היה עוד זמן למכול) מצד שכל שיש ספק
 אולי הוא בירו נאמן (אך י"ל ג"כ השעם ככ"ל)
 ובנ"ד לולי החומרא בחתך בעור שלא יעיל
 בדקת סי' היה קצת כבירו כיון שבירו לומר
 כשר ע"י בדקת סי' ולשחוט מחדש (ובזה לא
 היה מעיד נגד חזקת שאינו זכוח) ונראה שזה
 לתא רק בעיני בירו שחט להכשיר לפי
 דאמתית

דברי אמרהם ה' שחיטה סימן א' דעת קדושים

האמיתית. אך לפי חדר מוכה מכל שוחט שמעם הנאמנות מצד רוב שחיטות כשרות כנ"ל. ומעני' דחש' דסומכין על בדיקת הסי' של העני' לכו' אף שרוב מעשי חש' מקולקלין והיה מקום לחשוש ביותר שלא נשחט רוב סי' וכ"ש בזה לכו'. אח"כ נתערב עוף הנ"ל חד בחד וסי' שחטתי עבורי עוף אחד ואני אוכל מזה בין ב"ב ויש בזה עוד סי' כו' :

(א) שחטתי עוף ועני' השו"ב ונרנר העוף. קצת במס' השחיטה והיה כעין כח (חשש דרסה) בנשר השחיטה מפני המהירות והשו"ב אמר שהבחין שלא פסקה ההולכה והבאה עד סוף ואף שהחמיר ע"ע אין מקום להחמיר על ב"ב דהרי חש' רוב מעשיהם מקולקלים ועכ"ז הלכה רווחת דמהני עני' מבי' בזה דרוב שחיטות בן דעת בחוקת חיקון (גם יש סי' פסק נשחטו כבר כל הסי' וס' רוב א' מהן נס' לא היה שום דרסה) ובפרט שכבר היה בזה פעולה שבכחה להוציא מחוקת איסור משימא דלכו' מהני א' עני' וכ"כ נבי' נשי' שכשוראי נטל רק פסק פסול אין כאן חוקת איסור וכ"ה בס"ל :

(ב) שחטתי אווה ותפס השו"ב הניף בין רגליו והראש בידו והסי' והצואר בידו א' ונרנר

סי' ירון כבירו גמט, ומסביר י"ל שדיון שמה שבידו נאמן נגד חוקה סוף מלך שהוא כבעלים ע"ז שלקן חשש נאמנות לומר שלא ראיה נס אחר שעבר הווסת אף שאלו ראיה לא סי' עוד זמן ליסור והוא מלך שהוא כבעלים ע"ז לכן גם כאן כיון שהעוף בידו יש לו דין בעלים וכמו כל שו"ב דאף שאינו שלו מ"מ כיון שעל ידו נעשה הפעולה שהוא נאמן. כ"ס בזה שהפעולה לא הייתה נעשית בלי החזקתו. אך יש לחלק שהחזקה האמיתית רק למי שסומכין על נאמנותו לגמרי כיון שמה כנ"ל וכמו שר"ב שאין רואה והכל על נאמנותו משא"כ כאן. אך די"ל דסב"ל לרבים נאמן כשנים ואף שהוא לא שחט אינו פגור כיון שפכ"ס ה' מסייע שיש בו תמם. גם י"ל כיון שהחשש כאן שגח' לרנר העוף ונשחט בלי הולכה וסב"ס של מי שהסבין בידו. וסי' כנשטת מחסין כנחמך בכותל ושוכ הוה מי שחפץ העוף הסבלי' של פעולה זו חס' ל"ע אף עכ"ס עפ"י הרגשה ועפ"י עדות השו"ב כנ"ל אין עוד שום חשש כל דהו אפי' בדרך חסידות כי לגבי חכילתי די בהרגשתי לבד שלא הי' שום הרגיש ביר' שמה מסבין וכנ"ל. כי מה שבאחזקת איסורא נ"ל ב' עדים הוה רק לשחיטת יודעין. משא"כ לגבי סיוע ודאי דאין שום חשש. ולכל ארס יש ב' יודעים ושוכ אין חשש לשום ארס, עוד נראה שכמו ששני שותפים בבשר נאמן א' מהם אף שכל בשר הוא בנדר איחזקת איסורא עד שיוודע לך בפס נשחטה ואף שרומא"סמה מ"מ אולי אינו מחוסר כלל. ומ"מ נאמן הוא מלך שיש לו חלק בו וסו"ל בעלים אף שאינו יולא מת"י לבד מ"מ כל שיש לו חזקת בעלים נאמן הוא וכ"ה בזה ג"כ סתופס סעוף נקרא בעלים לגבי מה שבידו נעשות כפס' שחט חוסר להיות נעשה בהכשר וכל שיש לו חזקת בעלים בלד מה הוא נאמן. וכ"ה

ומעילא שנס כנ"ד י"ל כן מכת רוב שחיטות כשרות כנ"ל. וגם חש' ששטנו ואחר עפ"י דהשחיטת כשרה אף שרוב מעשי חש' מקולקלים והי' מקום לחשש ביותר שלא נשחטו רוב הסי'. ואפ"ס נאמן ע"ה ומכ"ס כנ"ד לכו' ומ"מ שחטתי עוף אחר עבורי ואני אוכל מזה בין ב"ב :

(א) ביועתי מבוחר ועי' סי' ק"י דיני סי' אוח' ע"ז ובמל"ע פ"ד מה' בכורות :

(ב) שחטתי אווה ותפס השו"ב העני' הנוף בין רגליו והראש בידו א' וסו"א והסימנים בידו א' ונרנר. העוף קלח כפחלת השחיטה ולפי הרגשתי לא הי' ע"ז שום הרגש בידו שבה פסבין ומ"מ לא רציתי לספוק ח"ע עלי והשו"ב אמר קלא הניע הכדור אל הסימנים כלל כיון שהי' בידיו ועפ"ז אני אוכלו ואין בעיני שום דרך חסידות להחמיר כלל שהרי השו"ב העיד והוא בידו וגם בהרגשתי היסב וכנ"ל ואודות נאמנות השו"ב לבדו חס' נאמן כאן ע"י שהעוף בידו כמו כל שו"ב שנאמן על השחיטה מטעם שבידו כנ"ל כפ"ס אין הכרע גמור בזה

סי' ירון כבירו גמט, ומסביר י"ל שדיון שמה שבידו נאמן נגד חוקה סוף מלך שהוא כבעלים ע"ז שלקן חשש נאמנות לומר שלא ראיה נס אחר שעבר הווסת אף שאלו ראיה לא סי' עוד זמן ליסור והוא מלך שהוא כבעלים ע"ז לכן גם כאן כיון שהעוף בידו יש לו דין בעלים וכמו כל שו"ב דאף שאינו שלו מ"מ כיון שעל ידו נעשה הפעולה שהוא נאמן. כ"ס בזה שהפעולה לא הייתה נעשית בלי החזקתו. אך יש לחלק שהחזקה האמיתית רק למי שסומכין על נאמנותו לגמרי כיון שמה כנ"ל וכמו שר"ב שאין רואה והכל על נאמנותו משא"כ כאן. אך די"ל דסב"ל לרבים נאמן כשנים ואף שהוא לא שחט אינו פגור כיון שפכ"ס ה' מסייע שיש בו תמם. גם י"ל כיון שהחשש כאן שגח' לרנר העוף ונשחט בלי הולכה וסב"ס של מי שהסבין בידו. וסי' כנשטת מחסין כנחמך בכותל ושוכ הוה מי שחפץ העוף הסבלי' של פעולה זו חס' ל"ע אף עכ"ס עפ"י הרגשה ועפ"י עדות השו"ב כנ"ל אין עוד שום חשש כל דהו אפי' בדרך חסידות כי לגבי חכילתי די בהרגשתי לבד שלא הי' שום הרגיש ביר' שמה מסבין וכנ"ל. כי מה שבאחזקת איסורא נ"ל ב' עדים הוה רק לשחיטת יודעין. משא"כ לגבי סיוע ודאי דאין שום חשש. ולכל ארס יש ב' יודעים ושוכ אין חשש לשום ארס, עוד נראה שכמו ששני שותפים בבשר נאמן א' מהם אף שכל בשר הוא בנדר איחזקת איסורא עד שיוודע לך בפס נשחטה ואף שרומא"סמה מ"מ אולי אינו מחוסר כלל. ומ"מ נאמן הוא מלך שיש לו חלק בו וסו"ל בעלים אף שאינו יולא מת"י לבד מ"מ כל שיש לו חזקת בעלים נאמן הוא וכ"ה בזה ג"כ סתופס סעוף נקרא בעלים לגבי מה שבידו נעשות כפס' שחט חוסר להיות נעשה בהכשר וכל שיש לו חזקת בעלים בלד מה הוא נאמן. וכ"ה

רשת קדושים ה' שמיטה סימן א' דברי אברהם ו

ונרנר העוף קצת בתחלת השמיטה ולפי הרגשותי לא היה עיני שום הרגש בידו שבה הסבין ומ"ס לא רציתי לסמוך א"ע עלי והשו"ב אמר שלא הגיע הנדנור אל הסינים כלל כיון שהיה בידו. וע"ז אני אוכלו ואין בעיני שום דרך חסידות להחמיר ע"ע שאף שאין סמיכה על ספקות שבוה כו' הרי השו"ב העיר והוא בידו ואני הרגשתי היטב כנ"ל ואודות נאמנות השו"ב (לכדו) עיי' שהעוף בידו כעת אין הכרע בנדר בזה שיהיה נידון בבירו מסמ ומסברא י"ל שכיון שמה שבידו נאמן נגד חזקה הוא רק מצד שהוא כבעלים ע"י שלכן אשה נאמנת לומר שלא ראתה גם אחר שעבר הוסת אף שלא היה בידה ליטור אלו ראתה מצד שהוא כבעלים ע"י וכן כי שהעוף בידו יש לו דין בעלים כמי כל שורב שאף שאינו שלו מ"ס כיון שעל ידו נעשה הפעולה ההוא נאמן וכ"ה בזה שהפעולה לא היתה נעשית בלי החזקה. ומ"ס י"ל שהתורה האמינה (רק) למי שהסגנון הוא שעל נאמנותו מסבין בדבר כמו אשה כנ"ל וכמו שו"ב שאין רואה והכל לנאמנותו משא"כ בזה. אך הרי גם השו"ב לפני דברים נאמן כב' ומה שהוא לא שחם אינו מנע. כיון שעכ"כ היה סמייע שיש בו מסמ. גם י"ל כיון שהחשש רק שמה נרנר העוף זנשחט בלי הולכה והבאה של מי שהסבין בידו. א"כ ה"ז כנשחט מסבין התחוב בכותל והרי אין הבעלים על פעולה זו רק מי שתופס העוף וצ"ע. ועכ"פ ע"ה הרגשתי וע"ה אמירת השו"ב אין עוד מ"ס לחשש כל דהו אף בדרך חסידות כי לגבי אכילת די בהרגשתי לבר. כי מה שבאתחוק איסורא צ"ל ב' עדים הוא רק לשאינם יודעים. משא"כ לגבי היודע שבדואי מותר לו בלי שום חשש. אך כיון שיש ב' יודעים כנ"ל אין עוד חשש לשום אדם. נראה שכוונת ש"ב שותפים בבשר נאמן א' מהם אף שכל בשר הוא בנדר אתחוק איסור עדי שיוודע בזה נשחטה ואולי אינו שחוט כלל לומר רמא"ש והנאמנות מצד שיש לו חלק בזה אף כשאינו יוצא סת"י לבר מ"ס נאמן וכ"ה בזה ג"כ שבצר מה (התופס) הוא בעלים בזה לגבי מה שבידו לעשות בעת שהוא תופס בהנוגע להכשר. וכל שיש לו תורת בעלים בזה בצד מה הוא נאמן וכ"ש אודות נדנור העוף שבידו ודאי לתפוס באופן שהנדנור לא ינרם וזו כל שהוא במקום השמיטה ואף שביד השוחט ג"כ להשמר מ"ס כיון שביד התופס ג"כ להשאר ה"ל בעלים

אודות נדנור העוף שבוודאי הוא בידו לתפוס באופן שהנדנור לא ינרם אפי' זו כל שהוא במקום השמיטה. ואף שביד השוחט ג"כ להשמר מ"ס כיון שביד השוחט אומר מ"ס כיון שביד התופס ג"כ להשמר ה"ל בעלים. ומכ"כ כשהתופס אומר שסג"נור ה"י אפי' נצר השמיטה נראה שקיל יותר כיון שה' כבר פעולה שמיטה שה' בו כדי להוציא מחזקת איסור בלי שום ריעותא ודאי דנאמן ע"ה אפי' אם לא היו בידו וגם שיש מ"ס וכמ"ס. לעיל וכן הדין גבי אנשים שנמסר להם יין וכדומה כאו"א נדון כאלו הוא בידו וכאלו רק הוא הבעלים וכאז"ל נאמן לגמרי. ועוד נראה לומר דהנה בפסיקא מהר"א סי' ר"ס כתב מה ששו"ב גאמץ נגד שמיטה אף שיעקר נאמנותו ה"ל הוא מחמת שבידו. ושמיטה אין בידו. הוא משום שפ"ס חזקת האיסור שאינו זכיה בידו לסלק ע"י שמיטה. ונגד השמיטה הרי יש חזקת היסור לכן בנדר זה אם שו"ב כי יכול בעצמו לשחוט ולא ה"י מקפיד עליו הרי בידו לסלק חזקת האיסור ושוכן לא סוס מעיד נגד חזקת האיסור. — ומלבד זה ה"ל בידו מנר שהשמיטה לא ה"י אפשרית בלתי אחרתה וכן"ל. ויש ללמוד שכלל קלח בידו נאמן אף על חזה פרט שאין בידו מסי' קפ"ו ס"ד שמתוך שנאמנות על עד שלה נאמנות ג"כ על שלו אף שער שלו אינו בידם כלל. ובפרט שנראה משם שבדיקה עד שלה אינו הכרחי כ"כ אף להסבירים שר"ך בדיקת כל שבדקין שלו ח"ל חו בדיקת עד שלה. והאי מתוך שנאמנות על עד שלה קאי על עד שאחר התשמיש דשלפני התשמיש הוא מופלג קלח גם אינו הכרחי כיון שיש חזקת טהרה רק שלאחר התשמיש יש חשש רואה מ"ס אמרינן מתוך וכו' וס"ה בנ"ד כיון שהוא קלח בנדר בעלים בזה טוב נאמן לגמרי ויראה עוד דלגבי חומרות שיש בשמיטה כגון שה"י משחו האז דבעוף דשיפורו בכדי שמיטה עוף וכאז"ל קנה פגוס ושמיטה כל שהוא משלמה לרוב היא שיפור קטן מאוד עכ"ז י"ל שהמיטה דרך הולכה יש בו שיפור קלח ושה"י משחו דהנהיגין לאסור הוא רק מחמתא פשוט שנאמן ע"ה אף שאין ידו כלל כמו בבדיקת חמץ אף דאחזיק חסורא

לאעניו

וכשהתופס

דברי אברהם ה' שחיטה מימן א' דעת קרושים

(וכשהתנו ס' אימר שהננו נדר היה אחר נדר השחיטה נראה שקיל יותר כיון שהיה כבר ודאי מה שנוסף שהיה בו כדי להוציא מחזקת איסור בלי התחלת דיעותא בההכשר מלבר ס"ט שיש להקל) (כס' בב' אנשים שימסר להם יין וכדומה כאו"א נידון באלו הוא דק בידו וכאלו דק הוא הבעלים וכאו"א מהם נאמן לנמרי. (נס) הנה בפסקי מהרא"י (סי' ר"ה) כתב ששוי"ב נאמן אודות שחיטת ס' אף שאין בידו לינצל משחיטת כיון שעכ"פ חזקת האיסור דהיינו שאין זכות בידו לסלקו ע"י שחיטה ונגד השמיטה הריש

האמינו נס לקמן כיון שהוא מדרבנן וכ"ש חומרא שכול רק ממנהגא וגם באיסור דרבנן ממזג בשמיטה כגון במיטות כתרל נאמן ג"כ ע"ל תמיד :

(כנ) כוונתו מכוון למעיין בסוגיא זו מה שהסגיר סרב זמנים כחך דברי סרב ז"ל :

(כד) הפרמ"ג בנ"ז נ' ז' זה תמס על סרמב"ס שכתב

חזקת היתר בו ע"ש. וכ"ה בהנ"ל אם השו"ב היה יכול לשחוט ולא היה מוחזק בידו ולא מקפיד עליו. שעי"ז הרי בידו לסלק חזקת האיסור זה ה"ל בידו מצד ששחיטה לא היתה אפשרית בלתי אחיותו וכנ"ל. אולי יש ללמוד בזה (דבאותו עסק שקצת מסנו בידו נאמן אף על אזה פרט מסנו שאין בידו) מהך דס' קפ"ו שמתוך שנאמנת על ער שלה נאמנת ג"כ על שלו. אף שער שלו אינו בידה כלל ושם בנראה שבדיקת ער שלה אינו הכרחי כ"כ אף להמבורים לבדוק דכל שבדוקין שלו א"צ תי בדיקת שלה. לבדיקת ער שלה שלפני התשמיש הוא מופלג קצת ובפרט כשהוא לפני הלילה. גם אינו הכרחי כ"כ כיון שיש חזקת שהרה ושלאחר תשמיש יש בו מעט מצד רמ"ת. וס"מ אמר' מתוך כל וכה' באולי בהנ"ל בשו"ב נאמנת מצד ע"ג. כיון שהוא בנדר בעלים בזה נאמן לנמרי לנכון. ולבני חומרות שבשחיטה ממנהג כגון שהיי' משהו (וגם בעוף ליכא ס"ד משהו שאין בו שיעור הולכה כלל כדי שיושחם בסכין חד בלי דרסה. וגם בחצי קנה פגום ושחיטה משלמת לרוב ס"מ דרך הולכת יש בו שיעור קצת) פשוט שנאמן ע"א אף שאין בידו כלל ובבדיקת חסן איתחזק איסור כיון שהוא דרבנן האמינו גם לקמן וכ"ש מה שהוא רק מנהגא וגם במילי דרבנן בשחיטה כגון במיעוט בתרא נאמן כנ"ל :

(כנ) בענין ס"ש המפקים כאן (וס' ס"ג) עש"כ ותנ"ש בירוב סבחי ישראל ורוב העיר או השוק עכו"ם. לכאורה היה מקום עיין בזה ס"ג המוכר פירות דר' יוסי ואמרו לו פליגי אי אולינן בתר רוב הקינים דהיינו לאכילה או בתר רוב פשתן הנקנה דהיינו לזריעה וע"ש ברשב"ם ע"א וב' ודוק היטב בדבריו שמבואר דפתם סתני' דקתני אפי' זרע פשתן ע"כ ס"ל ג"כ דאולי' בתר רוב הנקנה (דאי ס"ד דמברתו הוא למיול בתר רוב קונים ולאכילה א"כ א"י בלאו מעמא דאהב"ם אחה"ד לא הוי מק"ט ומאירכותא נקט סתני' אפי' זרע פשתן. גם סנ"ל לש"ס למירק מינה אהב"ם אחה"ד.) ולפ"ז היה מקום הכרה דאולי' ג"כ בתר רוב הסבחים (במצאן שחושין דהא דוב הנשחטין מירי הסבחים הם נשחטין והרוב נשחטין דמי לרוב פשתן הנקנה. ולא כהתנ"ש דס"ל למיול בתר רוב אנשי העיר המוצאין לומר שהם נשחטין דהא רוב המוצאים דמי לרוב הקונים פשתן.) וכהפ"ה שם נגד ד' התב"ש שם. אולם באמת יש לחלק בזה הרבה כמבואר למבין (ד"ל דשם אותן פשתן הנקנה לא נתחדש בו ענין להבדילו משאר פשתן הנקנה שם לכן שרינן לאיתו שקנה סתם בתר רוב פשתן משא"כ באברו ומצאן שחושין נתחדש בהו ענין אבירה ומציאה שמבדילין משאר הנשחטין מירי סבחים יותר יש לנו לילך אחר הרוב השייך לפני ענין הפרטי המתחדש בהו ומוציאן סן-הכלל) וס"מ ג"מ מסוגיא הנ"ל לכמה מילי דוק ותשכח :

(כר) הצמ"ג ברמ"י זה במ"ז כתב רצ"ע ארמב"ם שכ' רא' עע"ג חש"י מהני. הרי ק"ל באתחזק איסור ואין בידו אין ע"א נאמן כב"קכו. ולענ"ד י"ל דהרמב"ם מ"ל כרמב"ן בחי' ביטת ר"ג האשה ורשב"א שם בשם י"א דאפי' אתחזק ואין בידו נאמן ע"ש. עוד כ' הפס"ג דפשוט

דעת קדושים ה' שחימה סימן א' דברי אברהם ח

דנגד רוב אין א' נאמן אפי' בידו. ולעיד
זה ליתא כדמוכח סגדה לפס"ש ראב"ד
בבעה"נ בשער הוספות דרוב דמים שבאשה
שכמאין ע"ש ובהשגת רז"ה ע"ז. והרי קי"ל
ראשה נאמנת לומר דם זה טיהר לי
חכם כמבואר בא' המדיר ע"ש ולפ"ד לא
תהא נאמנת אע"כ אפי' נגד רוב נאמן
כל שבירו ודוק. ושכתב בד' הפי' בקידושין
דס"ג דכ' דנגד רוב ע"א נאמן וכ' דבזה
נתיישב לו הא דמהמני' במקולין לא' אף
דרוב מריפות. ולא היה צריך לזה דכל
שבירו נאמן אפי' אתחזק עמי' קכ"ו וצ"ע
סה שהניח בצ"ע מנ"ל דמהני נאמנות של
מי שביד ונגד רוב. נלע"ד דאתיא מוספיה
לה דגדה שהאמינה תורה לכל אשה
ואשה אף שיש ביניהם מעוטות שמשונות
בראייתן מרובא דעלמא וכגון דורקטי' הרי
דמהני נגד רוב ג"כ ולק"מ. אך בגדה
היה לחשוש שמא ראתה עוד איזה ימים
עד שעכשיו אין בידה לישהר כלל א"ו לא
מחזקי' ע"י חזקה דמעיקרא למאורע חדש.
לומר שכיון שהיא בחזקת טומאה ראתה
אח"כ עוד וכו' בשחיטת חש"ו (דלומר)
דעע"נ דחש"ו דמהני מיירי שהעע"ג הוא
הבעלים דנאמנים בעלים על שלהם כמו
מי שבירו הוא רחוק דלחמא קתני) שהעע"ג
באמרו שהיה כאן סכין בדוק הרי ודאי
שהוא נאמן ע"ז שאין הגדתו בזה נגד
חזקת איסור כלל. וכיון שהיה סכין בדוק
ל"ש גם בחש"ו רוב מעשיהם מקולקלין
לנבי שנחזיק ששחט שלא בסכין זה. והרי הע"א

רק

ולפ"ד הפרמ"ג לא תהא נאמנת אע"כ אפי' נגד רוב
דנאמן באיסורין דלחיא מוספיה לה שפאמינה תורה לכל אשה ואשה אף שיש ביניהם
מעוטות שמשונות בראייתן מרובא דעלמא וכגון דורקטי' דנאמנת לומר ממשפחת דורקטי'
חני כדלחיא פ"ק דכתובות הרי דנאמן ע"א נגד רוב וע"י פני יחשע בקידושין דף
ק"ג כתב דיותר מהימן ע"א ינגד רוב מכנגד חזקה :

דברי זכרון ה' שהיטה סימן א' דעת קדושים

רק כמברר א' מב' צדדים שונים. וליש חזקת איסור. וגם בקטן תריף מעומות וברופה שיך חזקה לא שביק התירא ומכין בדוק. ושנחשוש אח"כ לשה"י דרסה כו' והו כחשש פעולה הרשה. כמו לחשוש אולי ראתה אח"כ עוד איזה ימים. וצלע'ע בזה :

(כה) החשש בכך ע"י הרגש חסום ע"י המשקה. ולגבי בדיקת הריאה חסיר יותר כי א"א ע"פ הרוב שלא יהיה צד הוראה ואף שהיא אצלינו פשוטה כל שאין הצדדים סודים אסורה ההוראה מה"ת ע"י שתיית רביעית זין. וע"י שתיית משקה משכר כשסרגיש - כנ"ל :

(כו) כ' בזבח שואל להרחיק ממקום מנופת ד"א ולא פ"י דושב. כי אין (זה מועיל) רק מאחריו וממקום שכלה הריח. והנה אמר לי השו"ב דפה שלפעמים הוא צריך להמסיק יותר מכ"ב אמות ממקום שמותר לברך בו עד בית המטבחים ואסרתי לו שיפסוך עכ"ל ב' תיבות אחרונות דהברכה לתוך הכ"ב אמה שבב' תיבות אלו אין חשש כ"כ אם אמרם במקום שאינו נקי. וכמ"ש במק"א אודות מרחסי שלא להתחיל האבר בשעת ברכת המילה ולכמותו. ומ"מ לסננון המילה צביקין לאחזו קודם התחלת החיתוך ויכול להתחיל במים הברכה. וכ"ה בזה שירא ה' יוצא ידי ב' הרקודקים. ומסמך חסום דהברכה להפצות היטב בלי שום הפסק :

(כו) רינון על שו"ב אינו כעד באיסורין דאצ"ל בפניו. כי אתשל על גברא ובכך צ"ל בפניו. והועד בבעליו ואף אם אתשל על בשר שחיטתו מ"מ הרי דרך השאלה רק עליו קודם. וגם לאסור מה שמשל חברו ע"א בהכחשה לאו כלום רק אם אמר - אליו ושחק (ומכ"ש לפסול להשו"ב דלא יהא ממונו חסור מנופו). ובכך אף שבעל הבשר שחק אין אולי גם הבשר כשר אף ששחק. כי י"ל שלא הבשר ה"ל השו"ב בעליו וה"ל בידו. שע"ז נאמנותו אף נגד חזקה :

(כח) אף כי שבידו וכגון בשחיפה. אינו כשנים מ"מ בהכחשה נגדו י"ל דשיך הסרת חזקת איסור ע"י סמרו ובפרט לצד רמא"ש :

(כה) מה ש' הפסקים שלא ישמוע שמוי יין אף אם אינו שער הגדר בזה הוא אם נחתם ע"י המשקה. ולגבי בדיקת הריאה יש חשש ביותר. כי עפ"י הרוב א"א שלא יהי' בהדיקה לך הוראה. ואף שהוא חללו פשוטה אסורה הסוראה מה"ת ע"י שתיית רביעית זין. וגם ע"י שתיית שחר משקה סגסכר כשסרגיש סמים כנ"ל ג"כ אסור להורות כמבואר ס' רמ"ב סעוף י"ג בסנה"ס ובס"ך שם [ומ"ש סד' ז"ל כל שאין כלדדים סודי' נראה ט"ס ז"ל שאין כלדדים סודי' כמ"ס סד' ס' רמ"ב ס"ק ג' עיי"ש] :

(כו) בוונונו מבואר ע"י בכרתי ופלתי ובס' מורה זכח ס' ו' ס"ק ג' :

(כז) רינון על שו"ב אינו כעד סגסכר באיסורין דאצ"ל בפני הבעלים לכל כשו"ב כיון דכי איתשל. על גברא איהשל ממילא צ"ל בפניו כמ"ס והועד בבעליו ואף אם איתשל על בשר שחיטתו. מ"מ דרך השאלה היא עליו קודם. וגם לאסור ממנו של חבירו ע"א בהכחשה לאו כלום רק אם אמר אליו ושחק כמבואר בס' קכ"ז. וכ"ש לפסול דלא יהא ממונו חסור מנופו ולכן כחן אף שבעל הבשר שחק אין השו"ב נפסל ע"ד שלא הועד לפניו ופי"ז אולי גם הבשר כשר אף ששחק י"ל שלא חש להשיב כיון שהשו"ב יכחישו וגם דעל הבשר הו"ל השו"ב בעלים והוא בידו ופי"ז נאמן כשחיטה אף נגד כחזקה.

(כח) אף אם נאמר דאף מי שבידו כגון כשחיטה אינו כשנים לפניו. אם ע"ז סבחיטו. וכמבואר בסמ"ק ובס"ז וס"ך סס' א' מ"ה י"ל דעכ"ס ע"י שבידו נסתלק חזקת האיסור ע"י מאמרו ובפרט דרומא"ש מ"מ וכעין זה מבואר לעיל לוח ק"כ בשם פסקי מהרא"י עיי"ש :

כוונתו

הכרע לפסול השו"ב שלא הועד לפניו. ועי' חש להשיב כיון שהשו"ב יכחישו. גם הרי על נאמנותו אף נגד חזקה :

דעת קדושים ה' שחיטה סימן א' דברי אברהם מ

(כט) כוונתו מבואר ועי' בסו"מ סי' ט"ז מדינים הללו :

(ל) שוחט בשכר שניצל בהמה שחייב לשלם אם אחר שבדיקה ומלאכת שהיתה כשרה.

והטעם עיבר ופוצל הריאם וא"ל שוב לבדקה יש להסתפק אם נימא רוב בהמות כשרות הן ולא ה' טרפות כשרים ולריך הסו"ב לשלם או דאין הולכין במעון אחר הרוב לכן דווקא כשנבדק הריאם כחפזול וסימא ראוי' לאכילה אז משלם הסו"ב משום שודאי הפסידו משא"כ כשלא נבדקה הריאם הרי בלאו קילקול פשו"ב נמי לא סימא ראוי' לאכילה. עי' הטעם שמימר להוציא הריאם אף דאכתי לענין טעם טרפות שבעל איברים צריכים או לפעם רוב בהמות כשרות. ז"ל כיון דבעל איברים א"ל לבדוק כלל. ממילא אם כשרה על הריאם. הפסידו בוודאי. ונראה כיון שזה שמימר הטעם להוציא הריאם אחר שניצל הסו"ב לא עבר על תקחז"ל דכס"ג לא חל עליו התקנה מפני הסו"ב לשי"ט משום דמסתמא אלו לבדקה סימא כשרה :

(לא) כוונתו מבואר שעי' שחפס הסימנים בידו אונם הוא ועי' בסו"מ סי' ק"ד :

(לב) שו"ב שלא שחט כשימנים רוב הנראה לפי"ט. והוא בשכר שאף שמומחה

לריך לשלם אם הבהמה כשרה בבדיקה וודאי לריך לשלם אם הבהמה כשרה אירע אחר שהבהמה היתה שחופה ולא היתה יכולה לחיות. משא"כ אם היתה הפסול ע"י שלא בדק כראוי הסכין לפני שחיטה ונאבד הסכין אח"ש וכוונתיה פסול שגם לפני השחיטה י"ל שאינו משלם

(כט) שו"ב בשכר שחייב כשקלקל בשחיטה אם הקלקול היה ע"י נדנור העוף נראה דפסול דהוא אונם נסור כי עכ"פ בעת נדנור העוף מוכרח הוא לסלק הסכין מלשחוט ולפעמים הוא קודם שיעור שחיטה ובפרט לדידן שמחזירין בשחי' משהו ושאר כל חומרות :

(ל) שוחט בשכר שניצל. והטעם מיהר והוציא הריאם וא"ל לבדקה אולי שייך רוב בהמות כשרות ומשום השו"ב ואולי כיון שאין הולכין במסון אחר הרוב. אלו הית ראוי' לאכילה ע"י בדיקה כתקחז"ל היה חיוב סצר שודאי הפסידו משא"כ כשלא נבדקה ופ"ט נראה כיון שהטבח לא נימד בזה לתקחז"ל דהרי בלא"ה היתה נבלה מוסל על השו"ב לשלם :

(לא) טבעת סגרנרת צ"ע אם חייב השו"ב לשלם ובפרט אם תפס :

(לב) שו"ב שלא שחט רוב ב' הסי' לעינים. והוא בשכר שאף מוסחה צריך לשלם אם הבהמה כשרה בבדיקה. צריך לשלם כמו ששוחט כשרה כיון דהפסול אירע אחר שהבהמה היתה שחופה ולא היתה יכולה לחיות. משא"כ אם היתה הפסול ע"י שלא בדק כראוי הסכין לפני שחיטה ונאבד הסכין אח"ש וכוונתיה פסול שגם לפני השחיטה י"ל שאינו משלם

רק

לריך לשלם כמו ששוחט בהמה כשרה אחר שחיטה. כיון דהפסול אירע אחר שהבהמה היתה שחופה ולא היתה יכולה לחיות ויש להסתפק אם סי' הפסול ע"י שלא בדק כראוי הסכין לפני שחיטה ונאבד הסכין אח"ש וכוונתיה פסול שגם לפני השחיטה י"ל שאינו משלם אם הבהמה כשרה אירע אחר שהבהמה היתה שחופה ולא היתה יכולה לחיות. משא"כ אם היתה הפסול ע"י שלא בדק כראוי הסכין לפני שחיטה ונאבד הסכין אח"ש וכוונתיה פסול שגם לפני השחיטה י"ל שאינו משלם

דברי אברהם ה' שחימה סימן א' דעת קדושים

רק כשווי הכהמה בחייה רק כספק אם כשרה רק מ"ם ויל שחיוב כשווי כשרה אחר שבבדיקה היא כשרה. כי ויל שכל מי שנוטל בהמת חברו ושוחטה והיא טרפה בבדיקה צריך לשלם הפחת מבני שווי בחייה. מצד ספק שהיא כשרה לכפי שווי ודאי טרפה. והו"ל כמפסיד בידים ואם א' פקר בהמת לחברו ע"ס שתשחט תיכף ואם תהיה כשרה ישלם לו כעבור כשרה ואם טרפה כשווי טרפה ובא א' וניבלה ובבדיקה היא כשרה מסבגא צריך לשלם כעבור כשרה שהרי שורף שט"ח חייב והוא הפסידו החוב שיש לו לספרע ביד הלוקח כשווי כשרה (ומצד מכירת רשבל"ל דמחוסר מלאכה א' ה"ל כבא לעולם וכאן א"צ לכך כי המכירה יש על הבהמה בחייה על תנאי בהשווי). ובהתחלת שחיטה אף שהיה הברירה עדיין שלא לשחוט. ולמכרה מ"ם ויל דהו"ל או כעין אחר מכירה אך זה דחוק ומסבגא אינו כאחד מכירה כנ"ל. וא"צ לשלם רק כשווי ספק:

(ג) אם ברך השויב הסכין קודם שחימה כראוי ואח"ש נמצא פגום א"צ השויב לשלם דאפי' אם נימא דבמפרקת נפנס ולא בעור הוא בגדר אונס כי אוסרין שא"א להשמר מליגע במפרקת מצד דצריך לשחוט כל ב' הסי' לכתחלה. ואף דיש חילוק. במפרקת בין בכח מ"ם אוסרין שא"א ליהדר. אך שכר השחיטה כיון דלגחור יכול בחנם. הו"ל כלא עשה השכירות ע"י אונס. ומה דהו"ל לשניהם לידע פסידא דפועל משא"כ בטרפה כיון דהועיל למכור המעים לב"ג הו"ל עשה השכירות ואף אם המעים אין שוים כשכר השחיטה. מ"ם כיון דעשה השכירות והיה מו"ה מצד הספק. אולי יהיה כשר אך מניע השכר מילא כ"ה וגם נמצא המכין שהועיל מ"ם שהרי אסור לנחור מצד איסור עשיית פחורה בנבלות. וכ"ה גם מצד הספק מרפות שס"בד המעים מצד המעים כנ"ל. ויל

ג"כ

לו כנ"ל דו"א דמלכד שצטריפות הטעם מלד רק ע"י השחיטה. דלגחור אסור ורק נשחט נמצא פגום לא עשם קום פעולה ודו"ק היטב כי קלרסי בזה:

אינו דומה למכירה בפ"ט ס"ל ואין לריך לשלם בפסול שגורס לפני שחיטת רק כשווי הספק: (ג) אם דק השויב הסכין קודם שחיטה ואח"ש נמצא פגום א"ל השויב לשלם אפי' קשומס כשכר כ"ה בש"ע חו"מ סי' ע"ז ס"ה ועי' בש"ע שם דכתב דלאם ברור דבעור נפנס הוי שחיטה וחייב לשלם רק דיש ס' שחא בעלם המפרקת ואינו מחויב לשלם מספק ולפ"ז לריך דנהיגין כמ"א בשם תה"ד דאפי' בטריפות מספק חייב לשלם וכמ"ס הש"ך שם ל"כאורה סמיר י"ה' חייב לשלם אבל ז"א סמ"ס בב"ב בל"מ שם שם הרשב"א דכתב דתשובה דלדרכא דכפור חנים נמור הוא ועי' פלתי סי' י"ח ס"ק ג' ואפי' בעלם הוא חנם ואינו דומה לשם כי אומרים שז"א להשמר מליגע במפרקת מלד לריך לשחוט כל הב' סימנים לכתחילה ואף דצין בעור נפנס בין במפרקת נפנס אונס הוא פכ"ז אינו יכול לחבוע שכר השחיטה כמ"ס כרמ"א בל"מ שם כיון דלגחור יכול בחנם הוי כפיטען שאלנס ולא עשה המלאכה שמכאור בל"מ ב"י שליד דצין בל"מ ששניהם לא ה"ל לידע או ששניהם הו"ל לידע האונס הוא פסידא דפועל ומה דנשחט ונמצא טריפס דוודאי לריך לשלם לו שכר אף דשניהם א"ל לידע הוא כיון דהועיל בשחיטתו שמיחר למכור הבני מעים לב"ג. הו"ל עשה הפועל ואף אם הבני מעיים חנים שוים כשכר השחיטה מ"ם כיון דפשה השכירות כראוי וכחט שחיטת הנוס וה"י טובת הנאה לבעלים מלד כספק אולי י"ה' כשר ומספק הוא מכנים א"ע לשלם לשחוט שכר פעולתו כי רוצה לרפח אולי י"ה' כשרה. לכן מניע לו השכר משא"כ באירע אונס נפנס הסכין וניבלו אף שג נס דצו כצו בסי' סל"ד סיני דספק הגהר בהעלע היום עי"ס. ואין לומר דהקטע נשחט ונמצאת טריפה דמ"ס חייב ליתן לו שכר. פגום דאסור לו לנחור מלד איסור עשיית סמורה בנבילות והועיל לו ונמילא כ"ס ג"כ נמצא הסכין פגום שהפיל המעים וכ"ל י"ל ג"כ דבטריפות היתר הסמורס כראוי ונמצאת טריפה הוי כנודמנו לו אבל

דעת קדושים ה' שחיטה סימן א' דברי אברהם

ג' כדברהטרפות היתר המחורה דק ע"י השחיטה :

לד) ובלא ברק הסבין בין עיף לעיף י"ל דמהני אם תפס מהש"ב ברשות קודם שנו"ל הספק אף שהמחזק א"י אם פרעתי שמו בספק או עיר אחרונה איסנם וכל שלפני האחרונה כשרות הרי גם הש"ב ספק אם בעיר או ספקת. דראשונה נפנס דמסתמא לא תקים פועים צרה שיופנס אחר תיקון הסבין ביניהם :

לה) שו"ב שחפ"ג אוזות ותרנגול. וברק (הסבין) אחר א'. ואחר השניה [לא ברק] וקודם התרנגול ברק ומצא פנס. ורצה לתלות במה שנפל על הסבין קצה בגדו שקורין ארבי"ל מהקסמין ע"ה הקים שלו ואף שלא הרגיש שנגע הקרם קודם ששצא רצה לתלות סדר שמסתמא ה' שם הקרם ועי"ז לא הוריע הספק ונתעברו כל האו"זות והיה לבו נוקפו מצד שס"ם לא הרגיש שנגע בקרם אחר שחיטת אוזא ג'. וכן יכול להיות שנגע הקרם בין שני' לנ' (ואז נפנס) וכן קודם השניה יכול להיות שנגע הקרם אחר הבדיקה דמצד שאין הרגשה במגע הקרם בבח בחור אחר שחיטת הג'. א"א להכשיר כולם ובפרט דבשחיטה אף ג' ספקות אסור. ונראה שהשו"ב מחויב לשלם עקור

לא סודיע הספק להכעלים ומתעברו כל האו"זות אחר שחיטת סאו"זות וא"א להכשיר כזה מספק ואז נפנס וכן יכול להיות שנגע הקרם בהסבין תיכף אחר סבדיקה שלאחר שחיטת אוזא הא' ולכן פשיטא כיון שלא הרגיש מנגע הקרם כזה על החור אחר שחיטת הג' א"א להכשיר ובפרט דשחיטה אף ג' ספקות אסור כעבור נכ"י ק"י וס"י נראים שהשו"ב מחויב לשלם עבור כל הג' אוזות כי פס שלא שמו שלא ינפס קרם בסבין סוף פשיטה. וגם מה שלא ברק בין אוזא ב' לג' סוף פשיטה ואף שדעת הט"ז ספקא ע"ז וכלל מ"מ כליכוף הפשיטה מה שלא שמו הקרם בחור וודאי סוף פשיטה אף ד"ל שיכול לטעון אולי במפרקת הג' נפנסה ואינו מחויב לשלם מספק פעין מ"ס בט"ז ס"י ח"י כזה אף מה שלא גילה להכעלים ועי"ז מתעברו סוף פשיטה וודאי ולריך לשלם עבור אוזא סכסרה [מ"ס הדג ז"ל שג"ל עבור ב' אוזות כ' הדג המגיס שס"ט דל"כ אין סכנה כיון דמחויב מלך שלא גילה וגם אם ה' גילה לא ה' כשר רק אורח כראשונה] :

לד) לדעת הט"ז ס"י ח"י ס"ק מ' דכלל דק בין שחיטה לשחיטה ונמאל- הסבין פנס פטור מלשלם מספק דלימור במפרקת בחריחא נפנסה מ"ע י"ל דמהני חפיקה אם תפס מהש"ב ברשות קודם שנו"ל הספק אף שזו כח"י אם פרעתי דשמו בשחיטה האחרון נפנס וכל שלפני אחרונה כשרות מ"מ כיון שנס להשו"ב ספק דשמו בשחיטה שחיטה הראשונה נפנס ופשיטא כזה שלא ברק אז דס"י מחזק ספנס ומסתמא טוב לא ה' מקלקל האחרות ולא חקוס פעמים נרה שיופנס הסבין עוד אחר סביון הו"ל כעטנו שניסס ספק דפטור אף בח"י אם פרעתי כעבור בחו"מ ס"י ע"ס וטועיל חפיקה ברשות כזה כפי ה' חפיקה [ז"ס דווקא כמספסו הנעלים קודם ששחיטה מעוה על הש"ב ברשות דלי ספס חפיקה. ע"כ הש"ב נועל חפיקה וודאי דזה גובה זה גובה. וסוד הוס' שש"ב ח"י אם נפשיטת. כן כתב סרב סמנים] :

לה) שו"ב אחר שחט ג' אוזות ותרנגול וברק סבין אחר אוזא הראשונה ואחר השני' לא ברק ועוד ברק אחר אוזא השלישית קודם שחיטת התרנגול ומאלו פנס ותלה הש"ב בפנימם כזה שפל על הסבין קרם בגדו שקורין ארבי"ל מהקסמין ע"ה הקרם שלו ואף שלא הרגיש שנגע הקרם בחור הסבין רצה לתלות שמסתמא ה' הקרם סס ורזה לדמות דין זה לדין העבור כש"ע ס"י ח"י סעיף ט"ז ועי"ז וס"י לבו נוקפו מחמת שלא הרגיש מנגע הקרם וכן יכול להיות שנגע הקרם בין שני' לשלישית ואז נפנס וכן יכול להיות שנגע הקרם בהסבין תיכף אחר סבדיקה שלאחר שחיטת אוזא הא' ולכן פשיטא כיון שלא הרגיש מנגע הקרם כזה על החור אחר שחיטת הג' א"א להכשיר ובפרט דשחיטה אף ג' ספקות אסור כעבור נכ"י ק"י וס"י נראים שהשו"ב מחויב לשלם עבור כל הג' אוזות כי פס שלא שמו שלא ינפס קרם בסבין סוף פשיטה. וגם מה שלא ברק בין אוזא ב' לג' סוף פשיטה ואף שדעת הט"ז ספקא ע"ז וכלל מ"מ כליכוף הפשיטה מה שלא שמו הקרם בחור וודאי סוף פשיטה אף ד"ל שיכול לטעון אולי במפרקת הג' נפנסה ואינו מחויב לשלם מספק פעין מ"ס בט"ז ס"י ח"י כזה אף מה שלא גילה להכעלים ועי"ז מתעברו סוף פשיטה וודאי ולריך לשלם עבור אוזא סכסרה [מ"ס הדג ז"ל שג"ל עבור ב' אוזות כ' הדג המגיס שס"ט דל"כ אין סכנה כיון דמחויב מלך שלא גילה וגם אם ה' גילה לא ה' כשר רק אורח כראשונה] :

דברי אברהם ה' שחיטה סימן א' דעת קדושים

עבור כל הג' אוונות כי מה שלא שמר שלא יגע קרם הוא פשיעה. ועכ"ל מה שלא בדק בין ב' לג' היא פשיעה ואף ששמו ע"ז כמ"ש בתב"ש שגם לכתחלה יכול לבדוק לפעמים אחר הרבה עופות ע"ש מ"ש בצירוף מה שלא שמר שסנע ברזל דקרים בחוד הוא פשיעה. אך מ"מ יש צד שיטעון שאולי בספיקת דג' נפסמה ומעין מ"ש בפי' בזה. אך בסה שלא הודיע שלא יתערבו האוונות נראה דהוי פשיעה ודאי וסחויב לשלם עבור ב' אוונות :

(ל) שוי"ב אוסר ששכח אם בדק הסכין אח"ש תיכף. ואח"כ מצאו מקולקל כו'. והשוי"ב אולי א"צ לשלם כי שכחה י"ל דהוי"ל כאונס אף בשכר ובפרט בזמן צינה ולפעמים הולך לבית. ודחה עליו מסדירים :

(לו) נראה ששוי"ב שמרס ויצא דם דנהנו לאסור מחשש נקיבות ושט פסוד מלשלם דהוי כאונס לסיום הנוצות אף את העכות שרגילות ליצא דם כשצירסן. כדי שלא יעכבו השחיטה ושלם יהיה חשש חלדה או שהי' ע"ז. ומה הוי"ל למיעבר וכמ"ל אין יוצא דם אף בסריטות הנוצות העכות ופליאות ליחה וצ"ע :

(לז) גם משמטה השכית בתרנגולים יכול השוי"ב לזוהר. כי בעת שתופס המיטנים אין להוריד הקנה ומקורם תפוסה יכול להעמיד הקנה בסקופי. ע"ז צריך לשלם כשבשכר :

(לח) שוי"ב ששכח לכמות מקום החשש הוי בלא בדק הסכין. וצריך לשלם ואם הירק במטלית וניתק בשמנע שחיטה כל שחידק יפה והניתק היה כאונס ספור :

(ט) שוי"ב ששכח השחיט. אף שסנעצ' חכהמה סרפה מ"מ אין סנעצ' לו שכירות רק אם ידוע שהיה שוחט אף אם הוי יודע שהיה סרפה אם סנעצ' שהיה צריך לבשר אם סנעצ' שאריה גם בסריטה יותר מסבירת' בחייה או אחיה סנעצ' מלאכ' זולת זה אין לו שכירות וצ"ע :

(ס) אשת השוי"ב קיבלה עוף שרגליו קשירו'. לביתה ער שיבא בעלה מחשוק. והי' הדלת פתוח ובא חזיר ואכל העוף אי שחיה סדרה בכנפיו לחיץ וכדומה. נראה דהשוי"ב שמור וכמ"ש בחי"ט סי' צ"ז דאף דנשי דירן נ"מ ובעל חייב לשלם עזרים בהלואה ועסקא סי"ט

(ל) שוי"ב ששכח אם בדק הסכין אח"ש תיכף ואח"כ מצאו מקולקל אח"כ אף ששפער שנתקלקל אח"כ א"ל להקל בחיטחוק חיסורא כמבואר לקמן דין זס בס"י ח"י וסנעצ' חולי א"ל לשלם כי שכחה י"ל דפוס כאונס ובפרט בזמן צינה ויש עליו מסדירים לכן גם כשומע בשכר חולי א"ל לשלם :

(לז) בוונתו מבואר ופ"ל סס' ק"ג מדין מריטת סניצות גילא דם ובספ"ה סי"ג סס חיצתי חסר ואימתי מותר.

(לח) בוונתו מבואר שזס אוחז יפה ססינים לא יוכל סחרנוול לבלוע ססינים ונשמר פשמוטה :

(לז) שוי"ב ששכח בסכין שהי' פנוס בקנה האחד ושכח לכסוח מקום הפנימה. הוי' פלא בדק הסכין קודם שמיטה ולריך לשלם כמ"ש סנעצ' זכס' ח"י סס"ה וס"ך כס"ק י"ט ואם סירק בפעליח וניתק בחמנע שמיטס כל ססירק יפה ואיחוק ח"י כאונס ספור [אם סי' י"ט סל"ה להשמיט הסכין. ס"ש כ"כ סרס סמניה] :

(מ) בוונתו מבואר וכאמח גם אם הי' יודע שהיה טריפס ז"ע למח ישלם כיון שלא עשה שום פעולה וכנ"ל :

(מא) כל ד' ארצ' זנ"ל מבוארין לצעיין כש"ע סר"מ סי' ל"ז וכס"ך שס כסס מהרס"ל ובחומים שס וצחז"מ סי' רנ"ל כסס"פ ס"ק א"ל ומה שסציח הרב תהא דחיסר וללוח' עי' בחי"ט סי' קס"ה ס"ב — סימן ב'

שאריות גם בסריטה יותר מסבירת' בחייה או אחיה סנעצ' מלאכ' זולת זה אין לו שכירות וצ"ע :

דעת קרושים ה' שהיטה סימן א' דברי אברהם יא

סימן ב'

(א) לפמ"ש התנ"ש סי' ב' ס"ק י"ב נבי מומר
 אוכל וכלית לתיאצון שנס בלובל
 ח"י שיפור דלן נז חיוז מלקות דמס"ת לח
 נפסל לעדות מ"מ חינו נאמן על השחיתות אף
 בשבועה. שנס פ"י אכילת ח"י שטור ה"ל חסוד
 לא"ר. לז"ע פ"י שהי' שו"ב ח"י רגיל להקל בח"י
 שיעור כמה שאמר פ"פ בשבועה (כגון שנסכע
 שלא לשמות משקה המשכר. ושחס י"ש פחות
 פחות מרביעית) דינר שאינו נאמן על דריקת פנין
 כמו במומר לתיאצון אף שזה איסור אחר ולא
 שייך חסוד לא"ר מ"מ כיון דח"י שיעור חסוד
 מה"ת והוא ה"י רגיל לעבור פ"ז והרגיל
 בח' מכל עבירות אף לא לאכול וכלית
 דעת הרמב"ם ז"ל דחינו נאמן על דריקת
 סכין כמבואר בש"ע ס"ו וכל"פ השמ"ח סי' :

(ב) מי שאמר שחיתתי באם יעבור איזה תנאי
 כגון אם ישא משקה המשכר אם אמר
 בשעה שאמר ע"ע שחיתתי יס' איסור כחזיר
 או כנבלה חינו מועיל לשון זה שיסול האיסור
 על האחרים אך אם אמר פתח לשון איסור
 שנאם יעבור יס' שחיתתי איסורם י"ל דמסתמא
 כוונתו כמה שיכול להחפץ אף דא"א איסור דבר
 שאינו שלו וזהו כפירות חבירו על חבירו אולי
 להפוסקים דאימנ קונה בשנח כלי יש לשו"ב נר
 קיין דהנע"ח בשעת ששחיתו שנס דנשחית
 האיסור תוסר מפשה עכירתי על התנאי
 ומעשה השחיתות אולי כיון דהנע"ח כפולס סל
 האיסור :

(ג)

כגון אם ישא משקה משכר וכוונתי תנאי אם אמר (בשעה שאמר ע"ע) לשון כחזיר
 או נבלה אינו לשון סתם איסור על זולתו אך סתם לשון איסור י"ל ששנא בזה שיכול
 להתחיל

מים במקדון שמשעה. פטור לכ"ע הבעל וכו'
 כמס"ע סי' רצ"א נבי השלונת' בשאין לאשה
 לשלם ע"ש. ואף דש"ב ש"ש שש"מין לו
 עבור כל עוף מ"מ קודם שאמר הוא הנח
 לפני לא חל עליו שמירה כלל. ואין זה כעסקא
 דסס"י צ"ו באורו"ת ע"ש. דשייך תקנת השוק.
 כי אין סנוי בשום אופן שהיו נמלכין מלשחים
 עוף ע"י שלא ירצה השו"ב לקבלו בפקדון
 באין לו פנאי לשמרו ובפרט שהיה זה לש"ק
 דלא סגי בלא"ה מלשחים עוף כנחוג ואף אם
 היה מניעה מלשוחטת ויש טובה להשו"ב בשכר
 שניתן לו עבור העוף. (כפי שיעור מבעיות
 דעכשיו. אף שנותן גדול אינו ש"פ דכסף נקי
 ושיעור שכר להיות ש"ש הוא ש"ש כמ"ש בסק"א)
 מ"מ במה שפשעה ולא הניחה העוף בחרר
 שדלת סתם. בזה לא היה עסק להשו"ב. ול"ד
 לעסקא שפשעה בו ע"ש באו"ת. כי דרך פו"מ
 דעוסקא שאני ושייך תקה"ש. משא"כ בזה :
 ועוף שזרקו השו"ב מידו ואכלו חזיר. בזה אם
 היה השליח הסביא העוף. שם במעמד. ולא יכול
 להציל מהחזיר. פשיטא דשו"ב פטור. משא"כ
 כשירע שו"ב שאין השליח שם. חייב שהוא
 כש"ש ואין זה אונס. דלא הו"ל להניחו במקום
 שיוכל חזיר לבא. וכיון שבא לידו בתורת
 שמירה אינו נפקע משמירתו עד שיחזירו לבעלים
 או לשלוחו ואף ש"ה חייב כה"ג דהיו כפשיעה.
 אך אם זרק בפני השליח פטור. לכ"ע. ול"ד להא
 דאיסור וצלו"ת ביד הקטן כיון דסוגיא דעלמא
 בתחילת הבהיר העוף ע"י השליח הקטן. אין
 פתחו"פה אהשו"ב בזה. כלל.

סימן ב' :

(א) בתב"ש ס"ק י"ב כתב חומר (במומר לתיאצון)
 בחצי שיעור לגבי שו"ב : וח"ש מסה
 שאסור בשבועה עליו אף שזה איסור אחר מכיון
 דק"ל שאסורו מה"ת ע"י מ"ל פ"ג דה'
 שבועות ולגבי שו"ב אין חילוק בין
 חייב מלקות (לכין איסור נידא וכבתב"ש
 הנ"ל ול"ד ליסול ערות) ע"י שהיה רגיל א'
 להקל (בח"ש דשבועה) אחר בודק לו סכין
 (ולא מהימן בעצמו כדפסק השמ"ח סי' כרמב"ם
 דרגיל בא' משאר עכרות נ"כ צריך בדיקת
 סכין) במקום שיש בו שו"ב נכון לכתחלה
 שישחוט חברו או שיהיה חברו ע"ג : וכן
 לבדיקת הריאה בפנים :

(ב) וכשאמר שחיתתי באם יעבור איזה תנאי

דברי אברהם ה' שחיטה סימן ב' דעת קדושים

להתחיל ואף שאין השחוט שלו אולי שייך בכך צד קנין בשבח ע"פ עילתו (ריש פסקים כמ"ד אומן קינה בשבח כלי וצ"ל ס"י רכ"א ס"ח הנחתן מבלא כו') ואף ששחטים מעשה עזרתו על התנאי ומעשה השאפה אולי כיון דהבעיה בעולם חל איסור :

ג) אף ש' התב"ש ס"ק ב' (דטוס) לתיאבון דשאר עברות שבידו עוף שחוט כשר מס"ס שחט שחטו שסיר ושחט נתן למוסחה לשחוט. כמו) בנגנבו גריו ורוב גנבי ישראל מותר כשמצאן שחוטין אף דמוטר לנגבה מצה ס"ס הנ"ל מ"ס י"ל שעתה שאין ביד שום אדם סבין הראוי לשחיטה כשרה רק ביד השו"ב הידועים והוא אופרנא ברורה. י"ל שהם"ס נשל עתה ואסור לקנות ממנו כ"א כשאומר פ' מוסחה שחט. ואף שהחוסרא שבי' התב"ש בשב הבח"י להחמיר עכשיו במומר לתיאבון לא כ' רק במומר לנבלות מ"ס מצד הנ"ל יש להחמיר גם במומר בשום מצוה עד שיאמר פלתי מוסחה שחט :

ד) שו"ב שהורה ששחט בלי נתינה הנהוגה או שאסר' לפנים מרפה להפקע הנתינה אף שעשה כמ"ס מ"ט לאסרו ולאסור הכלים למ"ד רע צ"ל ב' עדים בשנים והמעלימים י"ל שסבולין ואולי נדר לא משמע איסורא חמיר לגבי הכשר שו"ב משא"כ לגבי עדים וצ"ע :

ה) שו"ב שהעידו עליו שעבר על מנהג חומרא כמו מירוס נוצה וכוותיה אין נגרע חוקת כשרותו ע"ז בפרט באומר אמתלא ואם לא אסר עדיין כשר שהיה עדיין בדיקת הריאה לפניו אמר א' לפני שהעד לא עשה ע"ע חתיכה דאיסורא וכו' ודאי גם באסרו עליו ב' עדים וגם בהודה ולא אמר אמתלא שברעתו היה להפיק י"ל דקול. ובמה דלאינשי לא משמע איסור בהכי ולא מצד שעבר ושנה מעשה לו כהיתר (שחמיר בכך התב"ש) רק מצד שריאה

צינים

ג) הש"ך ס"ק ס"י הקטס על הרעב"ס מנגנבו גריו דפשרים כרוכ גנבי ישראל ופ"כ שמוחזק' בנגבים ואעפ"כ כשרים וסירן דשחט נחן לאחר לשחוט ועי' תכ"ס ס"ק ק' דכשר מס"ס שחט סגנו ספיר ושחט נחן לאחר למחשע ולס"י יהי' מומר לחיובין דשאר פכידות שבידו עוף שחוט כשר פס"ס הנ"ל חס"י בזה"ז שחביא השמ"ח סעיף י"ב בשם סנה"י שהידינה הסחור לאטיל נבילות בכלל מומר לכל עילי סיינו בלכול נבילות אבל כמומר לשאר עבירות מודה סנה"י להכיל פ"מ י"ל שעתה שאין ביד שום אדם סבין הראוי לשחיטה רק ביד הסו"ב הידועים. י"ל שהם"ס בטל כעת ואין זה ספק כלל כ"ז שחט שחטו שסיר ואסור לקנות ממנו כשאומר פלוני מוסחה שחט :

ד) שו"ב שסודס ששחט בלי נתינה סמננס (סאכט אקליו) או שאמר לפנים טריפה לספקים נתינים אף שפסח קנ כמ"ס מ"מ לאסרו ולאסור הכלים למפרע צ"ל ב' עדים כשרים ולא עפי' הוראתו דלא חמיר' והמעלימים את הנתינים אשר השו"ב שחט אללס בלי נתינים אף שסס המעידים י"ל שסכולים לעדות אף ד"ל דהפליגת הנתינה לא משמע לאינשי איסורא ומכאור בחי"מ ס' ל"ד סכ"ד דמירי דלא משמע לאינשי איסורא אינס נפסלים לעדות לכן המעלימים כשרים להסיר על סו"ב בזה כי לגבי סו"ב חמיר אף דכבר דלא משמע לאינשי איסורא עכ"ז לגבי הכשר סג"ב חמיר :

ה) שו"ב שהעידו עליו שעבר על מנהג כמו מירוס נוצה וכו' דס טכס' ק"ג דוכהנן להחמיר אינו נגרע מחוקת כשרותו ע"ז בפרט באומר אמתלא. ואם לא אמר עדיין כשר סס"י קודם- בדיקת הריאה י"ל שהעד הספיד ע"ז לא עשה ע"פ חתיכה דאיסורא שחיתת סס"ב סוס. חס"י לרעת הפר"ח ודעימי' לפ"ל סס"י א' דער המסיר על סו"ב שהסביל שוויא חלפשי' שפיטס שחוט וס ח"ד מכלן ולסבא. וכאן דהסר לא שגע דסמיר כפי' רק דססס

רעת קדושים ה' שחימה סימן ב' דברי אברהם יב

פר אחר סבדיקס י"ל אמתלא לסט"ז שבאמת
ה' דעתו להטריף אח"כ בבדיקה ולא ראה
לגלות קלגול השטיפים פן יתחייב לשלם. לכן נס
אם העירו עליו ב' פדים נ"כ נאמן כיון שנגיד
אמתלא טובה. ונס כהידס ולא הניד אמתלא
שבדעתו ה' להטריף י"ל דק"ל ככאן כיון שהוא
רק מומרא מתכבד ולא משמע. לסו לאינשי
איסורא כ"כ כהני ולא מלך מעבר ונסם נעשה
לו כהית' שמחמיר התכ"ש בכך דמצינן י"ג. רק
מלך שרואה רבים דהים בכך. ואף אם שמע
שהוא איסור-כיון שרואה שריים מקילים סוגר
שמומר. או סוגר שמכנה עיקר ההלכה ונעשה
סאיסור כהחר-פ"כ. אין לו דין מומר לשום
דבר ומותר לקנות ממנו בשר-סחם :

רבים דשים בכך ואף אם שמע שהוא איסור
כיון שראה שריים מקליל סובר שזותר או
סובר שמנהג עוקר הלכה ונעשה כהיתר מאיסור
ע"י בכך אין לו דין מומר לשום דבר ומותר
לקנות ממנו בשר סחם ובמה שמשמע לאינשי
איסורא בהני יש להתמיר עתה ביותר מצד
שיש ריוח מרובה במה שאינו נותן שבר שחיטה
והנתינה מרובה מבשר כשר :

(ו) שמעתי א' אמר ראה מהשוחט בשבת שאין
חוקת כשרות אתרע למסרע וליתא
שהרי בשבת כשאנו בפרהסיא אינו מגנון מומר.
וגם מומר להיאבון בדרך סכין כו' :

(ז) אולי ע"מ"ש שמוכר בשר לאחרים י"ל
בחז"כ. (ובשר בכלל חבי"ת דצ"ל ב'
חותמות וגם בחספ"ג הוהירו על חז"כ ועס'
ק"י"ח) ע"י מי שלא היה עליו חז"כ כראוי
חשש-עליו למסרע במכירתו בשר ע"י רעתה
נתברר שאינו בכשרות :

סימן ג'

(א) סמאחז"ל ריש חולין וזבחים ל"ב ששהט
בסכין ארוך. ולא אמרו ע"י זריקה
כראיתא שחט עופא בהרי דפרח. והי' מיושב
ק' התום לחשוש שמא ימשוך לפניו בעורה.
משמע מכאן שרק בעופא דקליל י"ל ע"י זריקה.
ולא בבמה :

סימן

(ז) כוונתו פשוט ועי' בש"פ יו"ד מס"י ס"ה :

סימן ג'

(א) ממה שאמרו חז"ל ריש חולין וזבחים דף ל"ב בטמא במקדשין כיצד הוא מושם מביא סבי
חרוכה ושוחט ולא אמרו ע"י זריקה כדליתא בחולין דף ל' ע"ב שחט עופא כהני
דפרס. ובזה לא ה' קשם קדושת התום שם לחשים שמא ימשוך הטמא לפניו לעזרה יע"ש
מוכח מזה דק בעוף דליל כהרה השטיפים ע"י זריקה ולא כהמהם וע"כ לא מצי לאוקמי טמא
במקדשין ע"י זריקה בסכין דכא בקרנן כל עוף לא שייך בחיטה נסכין רק ע"י מליקה
בליפורן :

סימן

דעת קרושים

ה' שחיטה סימן ד'

דברי אברהם

סימן ד'

סימן ד'

(א) נראה שנים להנה"כ שנים מעשה כל דהו וכל דהו מהסימן שנשחט לע"ז נאסר ע"ז. אין חשש ע"ז במריטת נוצות. כיון דלא שייך מוקצה (לאסור על הדיוט) ע"י שום פעולה ורק בשחיטה היא הפלוגתא (דנה"כ עם הט"ז) וע' בתוס' ב"ב קכ"ט ע"ב ובעת צל"ע:

(ב) אף שלא נתפרש בש"ע ופוסקים קפידא שלא לשחוט נגד מקום שיש בו שתי וערב או איזה דמות מע"ז הנעבד. מ"ס נראה שנכון לזהר בזה. ואם יש צד קפידא בעומד לפזר. בארצות שהזכיר הפ"ח. כ"ש שיש קפידא ומ"ע בזה. וכמו שארי מ"ע שיש בזה בהרים וכלים וגומא ובהנה. וב"ש בזה והיום שחט השי"ב כפרות והי' לו מקום לפנות לצד אחר. והתנצל שעמדו רבים נגדו והחשיכו נגדו מלפנות לצד אחר. גם הי' רחוק ומפסיק הרחוב בין מקום שעמד בו לבין מקום הע"ז והרחוב הוא כמחיצה שלמה כיון שעומד סמוכה על הפריץ. ועכ"פ עמידת השו"ב הי' במקום מוקף ג' מחיצות ועוד גידודי במחיצה ד'. ובכה"ג אין קפידא אף שנראה וכמ"ש בשק"א שבמו צואה בעששית אין אסור כ"ה בזה. ומ"ס הזהרתי להשו"ב שמעכשיו יזהר לפנות לצד אחר בכל האפשר. כיון שמצינו לחול קפידות מעין כזה:

סימן ד'

(א) הא שלא ישחוט במכין שיש בו פנימה מצד אחר. מבואר בלשונות הפוסקים שהחשש בזה רק במקום שיש בו חדר. וכ"כ מהרש"ל אודות עוקץ שלמד מזה שהקפידא כשהוא חד וכ"כ האחרונים. וכ"כ התב"ש אודות הנראה פנים בין קתא למכין שכיון שאינו חדר יש דיתר ואף ששם לא כ' ההיתר רק בשעה"ד שם החשש יותר קרוב שאפשר שמיניע שם שחיטה והו"ל כהאי דמגיל קציר שחמיר מ"ז כמ"ש התב"ש שם לעיל. משא"כ מקום שבו דאי לא הניע מקום השחיטה לשם פשיטא שכל שאינו מחודד כסגנון מה ששוחטים בכוה. אף אם יש בו חדר קצת (וכמו שגוררין מהקולמכין ע"י צד אחורי סכנים וכדומה) עכ"ז כשאנו מחודד כ"כ כסגנון מכין שחיטה לגבי השוחטים במכין פנים אין זה בגדר חדר ואין ברירה בדיקה מאחוריו בכוה לכ"ע כלל. ובבחי' שלמים ס"ח כתב שיהיה עגול למעלה בלי עוקץ

(א) נראה דגם להנקודות ככסף לעיל סס"י ב' שם ע"י מפשה כל דהו נאסר בשוחט לע"ז אף שלא עשה כס מפשה וכלה. מ"פ אין חשש במריטת ניזות דלא נאסר מוקלס לע"ז להדיוט פ"י שום פעולה שפשה כה לע"ז רק בשחיטה הוא הפלוגתא הנקודות סכסוף עם סטירי זהב ועיין בתוס' מ"ס כזא במרח דף קכט ע"ב ובעת צל"ע.

(ב) כוונתו מבואר ופשוט ופשוט לפרסם דבריו הקדושים אלה כי ראיתי שו"ב אינם נזהרים בזה.

סימן ד'

(א) הא שלא ישחוט כסין שיש בו פנימה מצד האחד משמע בשמקים דדוקא שאלו ספגוס יש בו חדר. וכ"כ מהרש"ל גבי עוקץ שלמד מזה שספקידא דווקא כשהוא חד. וכ"כ האחרונים וכ"כ בשמ"ס סת"ף ד' גבי פנס שבין קתא למכין שחט אין מקום הסוף חדר וראוי לכמוס יש להקל ואף ששם לא כתב בהיתר רק בשעה"ד שאני סתם דשם שחשש יותר קרוב שאפשר שמיניע שם השחיטה והו"ל כהאי דמגיל קציר דגוררין אפי' דיעבד הולכס חסו כהאס משום דשוחט במקום הפנימות כמ"ס התב"ש ס"ק ו' בשם המרדכי ע"י"ש. משא"כ מקום שבו דאי לא הניע מקום השחיטה לשם פשיטא שכל שאינו מחודד כסגנון מכין ששוחטים בו אף אם יש בו חדר קלה (וכמו שגוררין מהקולמכין ע"י צד אחורי סכנים) עכ"ז כשאנו מחודד כ"כ כסגנון מכין שחיטה שיש בה פנס אין זה בגדר חדר ואין לריק דריקס מאחוריו בכוה לכולי עלמא כלל:

(ב)

דעת קדושים ה' שחיטה סימן ו' דברי אברהם יג

ב' אין להפכיר הקחא בפעם שחטא למקום שחטא
 כי א"ל יקרה אך כשחטא מפכיר לא חטאו לשמא
 יעבור ורק בהלכא חטאו שלא יס' בו פגם חף
 במקום שאינו שומע בו וראוי שלא יס' בין
 סקחא למכין כעין פגם דהיינו הסכרון ששקע
 סכרול שס' פכפי פלכא וסקחא. וסוקן פשיטא
 שלא יס' שס' בסוף הסכין כמו בראשו לעיל
 באות ח' :

ג' אין לסמך ח"ע לכתחלה על מה שהס"כ
 ילחזו באלכפומיו על מקום הפגום רק
 ע"י פל"ת קבוע ובשעת הדחק. וגם נגד
 הסכירות שלא יס' פוקץ בשני קצוות הסכין חף
 אם לפניה הוא אוחז חמיר באלכפומיו אין לסקל
 בזה. וגם אם אין הרגש פנימה בסכין רק ע"י
 ראי' משונה שמבואר לקמן ס' ח"י שצריך כעת
 להדר אחר זה נ"כ אינו מועיל מה שתופס שס'
 באלכפומיו רק יתקן או יסכר שס' מעטית קבוע
 בסגנון קחא כמבואר בזה לקמן או מעטית סחם
 בשעת הדחק :

ד' בס' זנפי שלמים בהקדמה פחיר לחזו
 בפגם ולשחוט ביר"ט ולא משמע כן
 בפוסקים והכ"ס הביא בגמ' ספ"ג פל"ל אחיזה
 בפגם וביר' לי בדיעבד והפוס' פלוגתא לא מפש' כן
 לכן י"ל דכ"פ מודים דל"ע אחיזה בגמ' כגמ'
 לכתחלה כמו דלא פשטי להכ"נ גמרי הדרך
 שיאמר גס ברי לי ורק בדיעבד מותר וראי'
 פכרי נכסין פלדו ח' מגל הוא כלחמיה בידו
 בפגם ששחט מלך האחר ומפורש בש"ס דלסור
 לכתחילה לכן חלילה לכתל נגד פס' שמפורש
 בש"ס :

ה' אני נוכח לכפות בפניה אחר נדיקת הסכין
 ש"ס מקום שאין כליפון פגים לשם
 פ"י כקחא אך פכ"ז אינו נכון לסמוך ח"ע על
 פגם לכתחילה במקום שהוא פגום כמו גבי
 מעטית שאסור שלא בשמ"ד כי כל מה שאינו
 קבוע כמו הקחא פלמס דינו כמעטית בזה
 ואסור לכתחילה. רק במקום שאינו מיוחזק לפגום
 יש לסמוך ח"ע על פגם לכתחילה. וכן נשפוט על
 מקס

אורחב ושצריך בדיקה סחצי הענול ע"ש הנה
 גבור בחצי בזה ולא כ"כ בפוסקים ולא בשחיטות
 רק כוונתו שמקום ראש הסכין הענול (מב' צדדים
 כנ"ל) במקום שמתחילתו חרוד כעין חרוד הראוי
 לשחיטה כנ"ל. משם ולהלאה לצד החוד שבאורך
 הסכין צריך בדיקה. משא"כ כל חרוד שאינו
 בסגנון חוד הראוי לשחיטה אין שום צורך
 בדיקה. בזה ל"ע. ומכל יד אף שאינו חלוק סמ"ש
 עשוי הוא לחתוך מצד שהוא כמגרה ועשוי
 לשחוט בו נבי' נויס שאין סמ"ד על פגם.
 שהם מיוחדים גם צד' ההיא לשחיטה כיון
 שבשנינו יש חרוד ג"כ. ושייך אשת"ל. וזולת
 זה אין חשש וכותר היטב :

ב' אין להעביר הקחא בשעת שחיטה למקום
 שחיטה כי אולי יקרה. אך כשאינו
 מעביר לא חששו שמא יעביר. ורק בהלכה חששו
 שלא יהיה בו פגם אף במקום שאינו שוחט בו.
 וראוי שלא יס' בין סכין לקחא כעין פגם.
 דהיינו החסרון ששוקע הברזל שם מכפי הלהב
 וכפי הקחא ועוקץ פשיטא שלא יס' שם בסוף
 הסכין כמו בראשו :

ג' לכתחלה אין לסמוך א"ע על מה שלא ישחוט
 במקום הפגום אין מועיל בכך מה
 שהס"כ אוחז שם באצבעותיו אף אם רגיל בכך
 חמיר מ"מ לא נתפרש להקל בכך רק ע"י כטלית
 קבוע ולצורך וגם אודות והירות שכו' בתב"ש
 מהיות עוקץ בב' קצה הסכין. אף אם למטה
 מקום אחיזה באצבעותיו חמיר אין להקל נגד
 והירות הנ"ל. וכן אודות חששות באין הרגש
 רק בראיה משונה שם. וכמו שנתפרש כעת
 להדר אחר זה אין מועיל מה שתופס שס'
 באצבעותיו רק יתקן או יחבר שם כטלית קבוע
 בסגנון קחא או כטלית סחם לצורך :

ד' בוש"ל בהקדמה התיר לאחוז בפגם ולשחוט
 ב"ש ע"ש ולא ראיתי כן בפוסקים
 והב"ח הביא בשם דש"נ שצ"ל אחיזה בפגם
 וביר' לי בדיעבד ומצד אפשי פלוגתא ל"מ י"ל
 דכ"ע מודו דל"מ אחיזה בפגם כמו דלא מהני
 להש"נ שהרי אל אחיזה סצריך גם ברי ורק
 בדיעבד כותר. והרי בפגל שהוא ודאי כאחיזה
 בידו בפגם אסור לכתחילה ולא נמצא מי שיכל
 בהכפוש בש"ס סחם לכתחילה לא :

ה' אני נהוג לככות בשערה אחר בדיקת
 החלפת דשח"ה בכך שם שאין הצורך

דברי אברהם ה' שחימה סימן ו' רעת קרושים

מניע לשם ע"י הקתא. אך עכ"ו אין נכון לסמוך
א"ע על שעה לכתחלה במקום שהוא פגום
וכדק"ל גבי מסלית וכל מה שאינו קבוע כמו
הקתא עצמה נידון במסלית בזה וגם מסלית
וחיטין וכדומה אם מוכן ע"ס שלא ליטל משם
ושלא לנתק מסקסן משם כעין הקתא גם הם
נידונים כקתא וכדק"ל בעפר וביטול ובעירובין
ומ"ס אמרתי להשו"ב דפה שיכרוך בחיטין את
תחתית הסכין אצל הקתא שהיה שם כעין
בליטה ומ"ס לא הוחק בפגום ושיבטל שם
החיטין לעולם ושלא לנתק מסקסן כמו כל
הקתא : וגם בעת השחזה שלא יניע השחחות
אצל הקתא מ"ס לא ינתקם רק יכרוך אחר כל
השחחות בחיטין אחרים במקום שאין השחחות
מניע לשם ומ"ס אינו מוחק בפגום ובשעת
השחזה יטלם וכיון שהוא שם בלי בליטה ואינו
מוחק בפגום יש לסמוך אסתיות אף לכתחלה
וכן בשעה שמצד בדיקת הצפורן כנ"ל כיון שאין
מוחק פגום שרי :

מקום גליון הליפורן מניע כנ"ל יש לסמוך בזה
כיון שאינו מוחק בפגום. ומ"ס אמרתי לשו"ב
דפה שה' בחמתה הסכין שלו אלל סקחא כעין
בליטת ומ"ס לא הוחק בפגום שיכרוך בחיטין
את תחתית הסכין ושיבטל שם החיטין לעולם
ושלא לנתק מסקסן ובשעת השחחה יטלם
ויכרוך אחר כל השחחות בחיטין אחרים וכיון
שכרוך ע"ס של ל ליטל משם ושלא לנתק מסקסן
כעין קתא גם הם נידונים כעין קתא וכדק"ל
בעפר וביטול בסוכס דף ד' ובעירובין ע"ה :

(ו) כוונתו מכוון ומ"ס מסביר מל"ס פק"ג
ס"ס ול"ל חק"ט :

(ז) כוונתו פשוט. הודלי חס קשר סמלית
לסכין קשר על קימא. חין לסכין
כ"ט

(ו) הוהר"י השו"ב דפה שלא יחכך הסכין על
[ברזל] רק יחכך ב"ט ברפין כ"כ עד שאין בו נזר השחחה כ"ד כי נראה בחוש שע"י
החבד בבשר נעשה לפעמים הסכין חד ביותר ולפעמים נעשה חילוש החרידות ע"י וזה כפי
סגנון החיכוך שעושה. ונראה שגם חילוש החרידות הוא ג"כ [אסור] משום מלאכה כיון שזה נעשה
ע"י המ"י כ"ט מהברזל חדר לכאן ולכאן. ויש בזה משום מתקן סמא או מכה בפטיש. ואף
[שבא"ח] בס"י תקי"ג ק"ל דרוקא על אבן משחות העשוי לסכינים (דהיינו העשוי בעגול)
יש השחחה בסכין. מ"ס אולי בסכין שחיטה שאינו נשחף על אבן כנ"ל (רק לעתים רחוקות
על אבן שליף הידוע ואין זה סגנון השחחה הפשוטה) ותמיד השחחותו על אבן ארוך ועל
הבשר. מצד מה שקורין ליינליך או שארש שיש לזרז מזה כמו שפגם גדול כמ"ס במק"א [בס"י
ח"י] שכ"ב האחרונים. והתקין ע"י הוא ע"י חכך בבשר ותקון ליינליך הוא ע"י צירוד
משהו מהברזל של החוד. ואולי ה"ט דרמב"ם שהובא ברס"י תצ"ח בב"י שכי' שאיכור בדיקת
סכין ב"ט להראותו לחכם הוא מחשש שמא ישחיונו. ולכאורה דרי השחחה שלא על אבן
הגדול אינו איכור תורה ב"ט והשחחה ראב"ן עגול אינו מצוי כלל בסכיני שחיטה ליטל
פגום (ואולי ה"ט של המפרשים שם פעמים אחרים) [אלא] יסגור שהחוד הרגיל בסכיני
שחיטה בהשחחותהו הוא כמו אבן עגול בשאר סכינים. ובפרט כיון שכבר בתחלתו אין שוחטין
יארן אינליך מכה שהיה חשש ליינל או שארש הרי התקין ליינל לגבי סכין שחיטה הוא תקון
גמור כמו בשאר סכינים שלא היה להם פה לחתוך כלל ועשה להם פה דהוי מלאכה דאורייתא
רמ"ע יפה בזה כיון שעכ"פ ע"י לא היו שוחטים בו כלל וצ"ע. וגם ההיתר בס"י תקי"ג ובפמ"ג
כ"י תצ"ח מצד זהל כשחירי א"י ע"י אילי ר"ש כן במה שאינו פגם ודאי ויש מסתפקין
יחיד גאון זה בשיעור הנזרת צפורן וא"כ אין זה כשחירי כלל. ואף שכבר הנהגה להחמיר
עמו בה שיהיה ראוי ברא"ה אינו כשחירי כ"כ וצ"ע [כי] לכאורה דיו"ב הוסיף דסתרי דאי
אסיריה הדיה רא"י בלא"ה כסילא אין תיכינו מלאכה כ"כ. וגם אם כ"י להעביר הלחלוחית
מ"י שרא יהיה נעשה דבורה צריך להכך קצת בכה יוכל באולי לחכך במסלית או גם בבשר
באופן שלא יהיה שום חשש השחחה או חילוש החידוד ע"י וכנ"ל. יעכ"פ באופן שלא יהיה פסיק
הישא ביה. וכיון שאינו מכין רק להסיר הלחלוחית אין חשש. אך כיון שחיטה לשחיטה
לא יחכך כ"י רק יגב וכדו הכרחית צורך בדיקת הסכין גמור. כי בין שחיטה לשחיטה
יודקין ודאי כמ"ס בר"ס הביאו שם הפס"ג א"א אות ב' רס"י תצ"ח והרי בלא"ה ק"ל גבורק
ת"ח או לצורך גדול כמבואר שם ועכ"פ יגב בלי כח :

(ז) כוונתו מכוון ומ"ס מסביר מל"ס פק"ג
ס"ס ול"ל חק"ט :

דעת קרושים

ה' שמיטה ס' י'

דברי אברהם יר

צ"ט בשום לופן ואם אינו קשר של קיימא אזי
אם אינו צריך עוד לסבין ההוא ב"ט כגון שיש
סבין אחר. או שלא ישמוע יותר אסור להסירו
משום דמ"ל ט"לעול שלא ללורך י"ט ואם צריך
עוד לו צ"ט להסבין או לסבנד שכך מותר
להסיר ממטלית אם אינו קשר של קיימא :

(ח) כשהמטלית אינו מהדק יסס אם מלא
אח"כ כמו שהניחו מכיסה כל

מקום הפנס אין לחשוש שגא בשעת שמיטה
ניתק ממטלית מהפנס כי אמרין כלן דלא וכלן
ס' אף שיש בזה חזקת איסור שאינו זכום הרי
סימבין על הרוב וגר חזקה איסור. כנודע דרובא
וסוקה רובא עדיף (מ"ל ס' א' אוח ב') וכנ"ל
קיי"ל דעדיף מרוב וכמבואר ביו"ד ס' קכ"ט
סעיף י"א (פס"ך שס ס"ק ק"ו וס"ק מ"ט) הו
י"ל דל"ס שנסרסק ממטלית ממקומו הסמוך לו
כמו דקיי"ל דחולין נחר קורבא. ואף דרוב
וקרוב רוב עדיף. מ"ט י"ל דקורבא עדיפא
מחזקה. ול"ע כפח כוס. עכ"פ ודל"י דכו"כ
עדיף מרוב וכ"ט מחזקה. ול"ס אין חשש בהכ"ל
אם לא שלא ס' אס"י הדיק כ"ד ונוטע יותר
שניתק הסס והנה. ד"ל דלא שייך כו"כ"ס וכו'
שחזקה העשו' להשתנות אינו חזקה כן אין
המקום מכריע בזה דעביד לשנות מקומו כפין
מ"ט כס' ק"ן ס"ד שגלילה עשו' הסדין
לספספך ונמליחה (כס"ך ס' פ' ס"ק ח') עשו'
לסתספך ממל"מ ונפין מה שגוררות אין להס
חזקס — וגם אם אינו זכר שמיטה קודם
שמיטת כל הפנס כל שלאח"כ מלא כל הפנס
מכוסס יש לסקל באם שאן סדעא נטעא שניתק
ממקומו — ואם מלא אח"כ שניסק תכלת מקום
שמיטה קודם שמיטה ומ"מ שס אין פנס כי
כיסס יותר ממקום הפנס אולי יש לחוש עי"ז נס
במהדק סיבס שניתק נס ממקום הפנס ויחזר
אח"כ ע"י הולכה והכאה — ואם אינו יודע
עד היכן כיסס קודם שמיטה י"ל כיון שנמצא
עשיו' לאח"כ מכוסס מקום הפנס ככ"ס ולא
ניתק ממקומו — וכן בלא מעליה רק אחז
באלכעומו סוף הסבין שאלל סקמא ס"ה שס

וידחא יתרה אח"כ לחקן הפנס שעיי
חלדה כיון דא"צ ל"ט לכך אין לעשות
שום מלשול לצורך דאחר י"ט רק אם אין
בעיר סבין אחרת ברוק וסבין הויה ע"י חלדה
לא יושאר בו לשחוט בו כ"כ במא אם יצרך
לשחוט ב"ט עוד אולי עי"ז יכול להסיר ממטלית
אם הניחו על הסבין ע"מ להסירו תיכף ולא
קשר רק תחב סביב וכן אם מניח ממטלית בגר
שצריך לו ב"ט יכול אז להסירו :

(ח) כשאינו מהדק אם אח"כ מצאו כמו שהניחו
סכסס כל מקום הפנס אין לחשוש
שמא בשעת שמיטה ניתק קצת מהפנס כי
שייך כנכ"ה. וכמו שסופסבין על רוב נגד חזקת
איסור כן י"ל שמועיל כנכ"ה או הכרעה ע"י קרוב
אף דרוב וקרוב רוב עדיף. מ"ט י"ל הקרוב. עדיף
מחזקה וצ"לע כעת. אך כנכ"ה עדיף מרוב
כדלקטן ס' קכ"ט ס"ח. ועי"ז מועיל ודאי בהנ"ל
אם לא שלא היה הדיק-ב"ד ונוטה יותר שניתק
הנה והנה שבכך י"ל דל"ש כנכ"ה כמו שחזקה.
העשויה להשתנות אינו חזקה כן אין המקום
מכריע במה דעביד לשנות מקומו. ומעין מ"ט
(קמ"ן ס' קי"מ ס"ד) שגלילה עשו' הסדין
להתהפך. ובמליחה כ"י) עשויה להתהפך
מסל"ס ומעין מה שגוררות אין להס
חזקה. וגם אינו זכר שמיטה קודם שמיטה
כל הפנס כל שאח"כ מצא כל הפנס מכוסס
קיל. כל שאין נוטה שניתק ממקומו ואם מצא
שניתק מקצת מקום שמיטה בנ קידם שמיטה
ומ"ט שס אין פנס כי כיסס יותר ממקום הפנס
אולי עי"ז גם במהדק הרבה יש לחוש שניתק
גם ממקום הפנס וחזר קצת ע"י הולכה והכאה
ואם א"י עד היכן כיסס קודם שמיטה י"ל כנכ"ה
ולא ניתק ממקומו : וכן בלא מטלית רק אחז
באצבעותיו סוף הסבין שאצל הקתא ששם
חשש פנס (אולי מדח"ס שלא לאחז בהלהב
כלל רק בתקתא כי לשעמים השחיפה כששוע
הרבה והחתיית הסבין למעלה. ושייך מעין
חלדה באולי וצ"לע"ע) כל שצא אח"כ
שהאצבעות כיסו ומנעו כל מקום שבו
חשש פנס שייך בכך כנכ"ה כבמטלית הנ"ל
כל שאינו פרגיש שניתק אצבע ואינו רגיל
לנתק אצבע סתחלת שחיפה עד סופה ואחריה
תיכף. אך אין לסמוך להקל סוף מה שרגיל
לקסות באצבעו שיעורידוע סוף הלהב כי אולי
לא כיסס אז כ"כ כי סילחא דלא רסיא כ"י.
וכן מה שאומר שמיטה באצבעו כל הפנס ומצא
שם האצבע עתה אח"כ צ"ל שזכר מחשש

דעת קרושים

ה' שחמה סי' ו'

דברי אברהם

הפנס בעור אצבעי במקום שזיה בכל השחיפה
משליכ אם בשנת שמיטה סבר שאין פנז
לשעלה אף שומר ודאי שחיש ראה שהיה
מכוסה באצבעי כל מקום החשש ואף אם אומר
שגם בכל השחיפה ראה שה' מכוסה פנז
מילתא דלא רמיא כו'. ואין לסמך על אמרתי
כלל רק כשזכר מהצנע בעור אצבעי במקום
שזיה בו בשעת השחיפה וראה שה' כל מקום
החשש מכוסה (ולענין תשלומי השריב כשניתק
המסלית על סוף סי' א')

(פ) בוכח ששאל כי שאמר ישחוט ביסין ירדיו.
וכעת מיני מרגיש שיהיה נזכר מזה
בסמכים וגם באחרונים אין זכרון מזה ובנראה
שכ"כ רק לדיוות בעלמא ויצורך קצת סותר
לכל אדם לשחוט בשמאלו. ולאמר ביסין
דעלמא. כל שידע בצמצום שאין כובר בידו.
וכ"ש שולם בכ' ידיו שאין קצירא כזה לכ"ע
וזכר כתבתי במק"א לגבי כתיב' מ"זס אודות
הדעות שבוה ואודות סננין רגילות שלו :

(י) ולגבי תהלין הובא כשז הרמ"ע לשאל
הכתב ע"י הזה ע"א רס"י ל"ב בבאה"ש.
וגבי שחיפה לא הוזכר מזה בסימנים אם בא
אחד לאחוז סכין בין שניו ולשחוט ונראה אף
שלא נתפרש שז אסור כזה. מ"ס נכון למנוע
סדר חשש היטה באילי. שאף שאין זה
דומה לצואר כהנה שאמר אף בתופס העכין
בירו ויכול להרגיש הכוכר. וכפ"ש התכ"ש כאן.
כי ראש ארס שחליך בו העכין (הנתין בין
שניו) יש בו היגשה ודאי שלא יכביר בו.
עכ"ז כיון שלא נתפרש להתיר יש לחשוש
וצ"ע:

סימן ח'

(א) מ"ש בשש הבה"י שהעבירו שריב ע"י שלא
ידע ה"י לאורד הסכין. נראה שאין
ואת רק בהחזרון ידיעה מ"ש בשחיפית דמהר"ו
שזה שיה לכל נפש השריב לזכור בע"ס משא"כ
מ"ש בהשריב שאחר מהר"ו. אף שקיבעים לפני
השריב ש"א יב"ש סניו דברי האחרונים ויחזור
על לימודו בהם תידיד. עכ"ז אם אינו נזכר בע"ס
דבר מר' האחרונים אין להקפיד עליו כ"כ. ואין
להעביר אף יום א' ע"ז כי בלא"ה היא חומרה
יתירה :

(ב) אודות סכין גדול של נסה מניעה - לעוף סצר
חשש חכבריה. שכי התכ"ש סתם וכ"ה
בוכח ששאל. י"ל שהשעור אם כובר התחא
גורם

השז פנז כל שמאל אס"ס שהאלכטוס כיסו ל"מ
שבו ס"ס פנז שייך כזה ג"כ כנוכיה כמו
במטילת לעיל כהם אינו מרגיש שניתק סאלכט
בשעת שחיפה ואינו רגיל לנתק אלכט מתחילת
שחיפה ועד סופה. אך אין להקל על מס שרגיל
לככות באלכטו שיפיר ידוע פסוק סלכב. כי
א"י לא כיסה אז כ"כ כי מלתא דלא רמיא.
ואס"י אז אומר כוהלי שזרי לו פניסה באלכטו
כל הפנז וגם מלא סס האלכט פתח אס"ס. דווקא
שידע פחשש הפנס כפיד שז' אלכטו על הסכין
בשעת שחיפה אבל אס בשעת שחיפה לא ידע
מהפנס אף שאומר ודאי שאל"ס ראש סס'
פניסה באלכטו כל מקום שששש. וגם בכל שחיפה
ראש סס' מכוסה מ"מ סוס מלתא דלא רמיא
ואין לסמך על אפירטו כלל רק כשידע מהפנס
בשעת השחיפה [כ"ז מיירי לפנין דיטנד אלל
לכחיל' כז' כי סכין ז"ל לעיל ארס ג' וארס ד'
דאין לסמך לפסוט סכין פנז כסוף על מס שרגיל
גל"ס לאחז סס באלכטומו :

סימן ח'

(א) כוונתו מכו"ל שנימי סכס"י סס"י השימנים
לומדי' שחיפית מהר"ו שנקל לכל
שז"כ לאומרה כפ"פ דמוג"ס סתם. פ"כ העביר
הכס"י השז"כ שלא זכר דבר א'. משא"כ כפת
שהז"כ לריך ללמוד בשחיפת האחרונים שמרובים
הם אף אס אינו זכר דבר א' אין להקפיד כ"כ
וכפרט האין להעבירו אפ' על יום א' :

(ב) ע"י שז"ח ס' ח' סניף ב' שזריך לזכר
שלא לשחוט פוף כסכין גדול ששחטנין
בו כהפוט שזרוב לעשות דרסה מפני כוכרו.
וכ"כ כוכח ששאל. ונראה שהשעור אס כוכר
סהוא גורם סחיתך כסמינים ש' כע"ס סהוא כלי
סולכס וסכאה רק כהפנס לכד. וסוד נדלס כיון
דנקטו לשן סכין גדול אין קפידא רק כסכין
הפיועד לנסות פ"ס בו י"ד גודלן אורך ודרכו
ג"כ לסיום עב ורח: משא"כ סכין ספיועד לרקיה
וכפ"ס כס' סרגילות פכשו ספאכנים סס סברול
מהוסך. ועלר יוקר סברול סכני סדקות סס
קפ"ס

דעת קדושים ה' שחיטה סימן ח' דברי אברהם טו

גורם חתוך כפי של בע"ח הולכה
 והבאה. רק בהנחה: כיון דנקשו לשון סבין
 גדול אין קפידא רק בסבין הסיחור לנסות שיש
 בו יד גדולין אווד ודרבו גיב להיות עב ורחב.
 משא"כ סבין הסיחור לדקיות. ובפנים כפי
 הצילות עכשו בכנים שמכיל מהיתך שזרקת
 הם קצרים ואינם עבים ורחבים כ"כ סדר יוסף
 הברול. אין שום קפידא להיזכר כשיש בה
 אימות ואינדיק והרי התב"ש היתר גם להתחיל
 לצורך ובשפע שנים בסבין היות גדול הסיחור
 לבהמות היתר. וכ' שם שלא נהנו שיהי אורך
 סבין דעיוות. י"ב גדילין (אף שארך זה ב'
 במדרש בירסו ג' בזה) ובשפע שז שציל מצע
 ליישב מירצ אינו ארוך. מה שהיה רא"י שיהיה
 אורך גם דעיוות. ובמלא שיש צילה באיכות
 וחשיב דהא הניד לפני שי"א שהיו נוהגין
 לשחוט עיוות בסבנים ארוכים בעין דקוה
 דעכשו ובקירוב. ובמלא באימות ואינדיק אין
 קפידא אם העבין קצת רחב והיא דקוה סמס.
 ונראה שנגביל בזה שכל שאינו כבד יתד
 סבוב ראש דעיוות אין בזה קפידא להיזכר
 מורש בשם (צ"ח ו') שיש להיות צואר
 הצוף למצולוהין חשש כיבד. ואצל להרשבי"א
 דגיל שם שבאיוות יש להחמיר דגיל שנגביל
 הוא מצד הכבדות שראשי של תינגול היותר
 גדול אין כבדותו גורם הרס. ורק ראשו שבכר
 הרכה יש בו חשש אי"ב נביל זה שסבין שבלת
 אין בו כבדות יתר סבוב ראש צואר ש'
 תינגול ובר איוות היות גדול. אין בו חשש
 אך גם להסיר שז דגיל כן שש"כ כל עיוות
 סותר מצד דעוף קליל בשכחו גם מין היותר
 גדול. מ"ס כשאנו רואין בחוש שאין כיבד
 בהסבין. יותר ראש של עוף. (ולדודי איל)
 הגביל לצי כובד עוף היתר. גביל גם בסיני
 ורק כבהמה הוא ראש חזק בלא סוג לחוש"א
 אין בזה חשש קפידא. ובפרט ראשו מלונת
 ל"ס. וכפ"י של הרשבי"א סותר בכוה. כן היא
 לכ"ע. ובפרט כיון שצוקר נביל של דרסה היא
 כשהוא רק בלי שום הוליה משא"כ כל דרך
 הולכה או הבאה אין שום דירא דרסה. שזרי
 אי"א שלא תהיה השחיטה בדרך חזק מ"ס צלה
 למסר. רא"כ יש שחש לצול רק חזק עשו
 בזה גדרים גבי כיבד בהמה כנול או בסבין קר
 וכדושה. וכיון שרואין שאין כובד מוסר. אין
 חשש ונס להתחלה אין להחמיר בשל דקה
 לעוף גם ואם תבול לונת ועיוות היותר דק
 שבע"ל. בסבין דעיוות הנהיג שמחנה ששים
 לכל עיוות יש סבין א' כ"ש ששל דקה לעוף
 גם איננו לעד כבדות בעד עיוות קטנים

קריס ואינם עבים אין שום קפידא לכ"ע כשחוט
 בזה איוות ואינדיק. וסרי כמ"ס שז היתר
 אפי' להתחיל לצורך. ובשפע שנים בסבין
 היות גדול היות לנסות היתר. וכתב שם
 על מה שלא נהנו שיהי אורך סבין דעיוות
 י"ד גדילין ובשפע סבין סמס מורש אינו ארוך.
 ס"י מאלהי ס"י אורך גם סבין דעיוות.
 ובמ"ס נראה שם מפלס באיכות. ובמ"ס דהא
 הניד לפני מלא שז' מוסבין לציס לשחוט
 מוצת בסבנים ארוכים כעין דקוה דעכשו
 בקירוב. ומפילא פכ"ס בלונת ואינדיק. אין
 קפידא אם הסבין קצת רחב כפי דקוה —
 ונראה שנגביל בזה שכל שאין הסבין כבד יותר
 מצידי ראש דעיוות אין בזה קפידא לכ"ע סרי
 משרים בש"ס שיש לנסות הסבין למסר
 ואלתל למעלה בפוק ואין חשש כובד רק
 בבהמה ואצל להרשבי"א הובא בעור ס"י דגיל
 דבאיוות יש להחמיר דגיל שנגביל הוא מצד
 הסבדות שראש של תינגול היות גדול אין
 כבדותו גורם דרסה רק איוות שכל יתר יש בו
 סמס. ודל"י דאין סמס אם הולכה שבסבין אין
 בו כבדות יתר מכובד ראש ויותר של תינגול
 ובר איוות היות גדול ואפי' גם להסיר שם
 דחלק על הרשבי"א וק"ל כן דגביל העופות
 פותר מצד דעוף קליל כעכ"י גם מין היותר
 גדול. ד"ס כשאין רואין בחוש שאין כובד
 הסבין יותר מראש של עוף אין בזה חשש קפידא
 ובפ"ס ראשי מלונת ל"ס וכמו ש"ס הרשבי"א
 מותר בזה כן הוא לכ"ע. ובפרט כיון שצוקר
 דרסה אינו רק כפידא בלא סולנס ובשפע
 משא"כ כל דרך הולכה אי הכאז אין שום חשש
 דירא דרסה שזי א"א של ת"ס השחיטה
 בדרך חזק תלנציה למעט דא"כ לא ישחוט
 לפולס. רק חז"ל עשו בזה גדרים גבי כובד
 ראש בהמה כנ"ל אי בסבין קר וכדושה. וכיון
 שאין רואין שאין כובד מוסר. אין חשש. ונס
 להתחלה אין להחמיר בגל דקה לעוף גם ואם
 סביל ל"ס. ופ"ס היתר דקס סמס ל"ס כבין
 דמ"ס פ"ס כ"ז שזנציה סמס שלל עופות
 יש סבין א' ל"ס דקס לעוף ב' של דקה לעוף

דברי אברהם ה' שחיטה סימן ח' דעת קרושים

בסכין הנהוג ולפי ערך הגבול רכבדות ראש עוף כנ"ל לנבי עופות היותר דקים בעולם. ועכ"פ הרי לתרגומים ודאי השיעור ככובד ראש תרגומי וסמילא כ"ה לנבי אוזות בשיעור כבדות של איזיות. וכשח שחי נושא א"ע כן יש בכח להכביר א"ע וס"מ מותר. וצ"לע"ה :

סימן ט'

(א) בזבחי שלשים בהקרמה כ' להקל ברושם שעל הסכינים בשחיה במקום שאינו ניגע לסימן כ"א אחר שחיטה רוב ובתב"ש החסד לנסרי בבילום וגם בשוקע לכתחלה. יכיון שיש סברא שגם במיעוט בתרא יש דררא דאריז' ע"ז נרא' שא"ז להקל ע"י רוב ס' נ"לה נקם התב"ש סתם. וכ"ה כב"ה. ואולי הנבול הוא ברשימות בילשין החיק מהחיד שבמה שאינו נכנס בין הס' קיל שהשיעור הו"ל לצי נובה האפשרי בהנשחמים בסכין ההוא א"ז יהיו הס' זה ענ"ה וכפי גדלות ביותר שאפשר להיות ולמעלה מהנובת ההוא קיל. ואולי מיעוט בתרא דס' הב' דהיינו ושמ יש בו צד קולא בכך. כיון שהמנוחם אין איסורו ודאי דק ספק. וי"ל שמרווח כל רוחות שאינו סמוך ממש להחיד : ואף שבס"ס אין מותר לכתחלה אולי בכך ה"ל מעין דיעבר אס אין עולה בנקל לתקן מהצד :

(ב) כעין חלורה בסכין שחיטה אצל הצדדים בחוד ברבע אצבע חששתי לעצמי בזה בעת אחר שנידע לי עתב"ש ס' ט' :

(ג) שמעתי ממו"ח נ"י שקצת שו"ב נוהגין עבשו לתקן כמה שקורין קריצליך שהנעשה קודם שחיטה אסור והנעשה אח"כ כיון שיריע שלא יעשה בו כן ע"י השחיה בהאבן הוא מותר והקפיד ע"ז מו"ח נ"י ואמרת שצד משאח"ל שם בעור נפגמה ועצם ודאי פוגם מביאר שאין לחלק כנ"ל שבכל שחיטה א"א ליהדר מליגע בעצם המפרקת ולחתוך בו קצת ויש בו נ"כ כעין מלמלי עצם כעין מלמלי חיל

איז דרך כבדות כערך כבדות לסיון של עוף הנסוג. ליונה ועופות קטנים וגם כנורא עוף למעלה י"ל דכשם שחי משא ח"ע כן יש בכח להכביר ח"ע ומ"נ מותר וכ"ס כס"ל וללע"ס [מ"ס סרז ז"ל כסוף דיעור זה וז"ל ועכ"פ להסתרנולים גדלי שיעור ככובד ראש חוז מרגנולים. וצמילא כ"ה לגבי חוזום צשיעור כבדות ראש ע"כ לא זכיתי להסין דבריו הקדושים הללו. כי מ"ס שלמרגנולים שיעור הסכין ככובד ראש מרגנול יש לנמור זה ממה שמוחר לפיית לוואר הטוף למעלה. חלמא דכובד ראש מרגנול אין חשש דרסס. אבל מס שסיים דכ"ה לגבי חוזום. לא ידעתי מאין הרגלים לומר כן. וכי צנחמס יכול לפיית כובד הסכין כראש צנחמס. חלמסה ולדפס הרשנ"א הכ"ל. דנראש חוז למעלה יש חשש דרסה ע"י כנורו צנחמס וודאי דאסור לשחוט גם חוז צנכין דכנורו כראש חוז לצנחמס סרז ז"ל דלעד זה מס וגבול ח' לס. ולא ידעתי לסוף דעמו הקדושה נזק :

סימן ט'

(א) בזבחי שלשים בהקרמה כבד להקל ברושם שעל הסכינים אס רחוק מן החוד שאינו ניגע לסימן כ"א אחר שחיטה רובו ובתב"ש סק"ד הסמיר צנולט אפי' דיעבר וגם בשוקע להחילם ואינו מחלק בכך וכ"כ הסכ"י ואולי אס הרושם רחוק כ"כ מהחוד עד שאינו נכנס כלל בין הסימנים גם אס יהיו הסימנים זה ענ"ז ובצט"ה מותר גדול שאפשר להיות בהנשחמים בסכין ההוא יש להקל ואולי במיעוט בתרא כס' הב' דהיינו הוושט יש להקל כיון שהצט"ה כתרס אין איסורו וודאי רק ספק וי"ל נ"כ שמרווח רוח אס אינו סמוך ממס להחוד כנורא ענ"ז וסוי ס"ס. ואף דקיי"ל אין פושין ס"ס לכתחלה אולי סו"ל כריפנד כיון שאין צנכל לתקן

(ב) ה"י כעין חלודס בסכין שחיטה רחוק מלדד' סחוד ברבע חלצ. חששתי לעצמי בזה כפח כסתנ"ס וכנ"ל בלות שלפנינו.

(ג) שמעתי ממו"ח נ"י שקצת שו"ב נוהגין עבשו לתקן כמה שקורין קריצליך שהנעשה קודם שחיטה

ה' שחימה סי' מ'

מן

שמיטה אסור, והנעשה חס"ס כיון שידוע שלא
נעשה בו כן פ"י השחזה בהאבן הוא מותר
והקפיד פ"ז מו"ח נ"י ואזי הבאתי רא"י סיפוך
דגרי השו"ב ממאמח"ל על"ס וודאי פוגם ובכל
שמיטה ח"א ליהרר מליגע בעל"ס המפיקת
ויחתיך בו קל"ה וגם פ"י העיר יוכל לפגום
כמבאר בש"ס שם צעור נפגמה וזהו פגום
שאין לחלק כנ"ל, ואף שאולי יש לצדד להקל
במס' שקורין קרינל כיון ש"ל שנסתה כן ה"ל
אבק או לחלוטת הטפל ע"ג סבין עכ"ל חילוק
הנ"ל אין לו מקום וצממתי שחלקין בין הנעשה
מהאבן ובין הנעשה מהסידור שנוהגין לצבות
ע"ג בשר היר. וגם פ"ז סקפיד מו"ח נ"י.
ואמר מאין נדעם לחלק בכך ואולי ע"י חכונ' צבשר
ה"ד יוכל לעשות כמו מהאבן, והשו"ב אמר שגם הוא
מסוהגין כן מטעם שהחתיך ביר כשליש בכה
ח"א שיפשה רש"י (קרינל) כזה לסיוח חשש
פגימה ואף שאין זה דבר מבואר מ"מ אין פ"י
השו"ב מלשון חז"ל הנ"ל, כי מ"ש שם צעור
נפגמה היינו ע"י החיתוך צעור הבהמה שאפשר
לפגום וודאי גם עיר אדם או עוף.
מב"א כ"פ ע"י החיתוך צבשר לצד אין רא"י לאיסור
מזה ועכ"ל כל פנוראש שניני בהחוד או בהצדדים
הספוכים למוד אף שיש דעות להקל בצדדים
מ"מ נכון להחמיר ולחבן כל מה ד'פכר כמ"ס
הכר"ו סי' ח"י שלא לחלק בין פגם או שרע
או רויך וכדומה והיינו כעין מה שחזו קורין
לייניל. ואולי גם קרינל בכלל אך מי שאינו
רואה שינוי לפניו אין מלו שום פתחון פה כלל.
וראיתי עכשיו שאין בקרינל'ך חשש בליטה
בוודאי. לחוש גם בצד הסבין כרושם האומנים
וכל שאינו אלל יחיד פגם או אלל הצדדים
קטנים שבדקן אחס חין חשש וכעת ראיתי
כעין קרינל שניצר שהוא פ"י האבן וה"י למטה
מצד שבורקין וצד שבורקין ה"י ל"ל מחילס
נ"כ כעין לזון קל"ה ואח"כ חתך השו"ב על
צדו ולא ראיתי עוד שם רש"י על הצד
שבורקין וגם השו"ב אמר בוודאי שאין שם
מאומה ושהקט"י ולא נהטע מאומה מסוהג
ל"ל, ולפמ"ס המדמ"ג פס"י זה נמשח הקנה
לברו

דברי אברהם ה' שחימה סימן ט' דעת הדושים

להקל בהם גם בקנה לבדו וצל ע"ע :

(ד) ואורות חכך בבשר היד בהסכין אח"ש קודם בדיקתו להחליקו ב' במק"א שהש"ב העיר לי שמחכך בלי שום כח מה שאינו רק במקנה לחלוחית בעלמא ואין ע"ז שום חשש ואני נוהג לספד על בדיקת השו"ב אח"ש ואיני בודקו אזכר :

סימן יא

(א) באמצע שחימה של בהמה בליה כבה הנר אם השו"ב ידע שלא נבהל ולא היה שהיה ע"ז ועכ"פ מחשש שהיה כשיעור בבהמה בסוף בבירור גסוד ביותר אין עוד חשש ולגבי חשש שהיה משהו מצד הנהוג להחסיד גם בשחייה משהו גם בבהמה מועיל אומדנא כל דהו שלא שהה משהו ואם הובא נר חולק קודם פרכוס שיש בו חשש כל דהו להחבת קרע בס' ע"ז : אין עוד צד חשש כלל

(ב) שו"ב שאירע לו אבלות אף מי שיכול ולא נטל קבלה אין מוטל עליו לשחוט או כיון דצ"ל השו"ב ע"ג ואף שאין ניוול לאבלות במה שיהיה עוסק ע"ג השו"ב הב' מ"פ יש"כ צד חשש שע"ז ישחיו לפעמים גם לפעמים יהיה אוושא מילהא כשישחוט האחר ויכנעו מלשחוט בפעם אחר :

(ג) כתבתי לעיל אודות שו"ב באבלות ואולי כשיש הפס"ס סותר לאחר נ"י ראשונים אף

לפעמים אם יבא ס חוכו שלח כע: קבלס כד"ן ימנעו חס"כ מלנח ע' אלול כפ"א לכן אינו מחרב לבנים (שרוס או נכיוח :

(ד) כתבתי לעיל אודות שו"ב כחילות נאפור ואולי כשיש הפס"ס מותר לאחר נ"י ראשונים אף שכתב בס"ד ס' פ"פ סק"ז שגם דבר כאבוד יכשיל לאחר נ"י בנפול דווקא אולי כפ"א בנפול מותר בהפ"ס כפרסמא כפרט סכ"א מ"ן מלאכת סעודה ולו"כ ככית דקל. ונפ"ס שס ס' סג"ל סעיף ק"ב ואולי הפס"ס שאין זס פרטס כ"כ לפעמים. ונלו"ך ולולס ככרתו כי זס ע"ד מנפס"מ ואולי יש גם סגנס בדבר כשטחס ממכנס אכילס עוק: גם בלי סכנס מותר נמולס איקור דרבין וז"ס נוס שטור וס"ס לסחיד נכפס"מ אין זס רק כשיס לספ"ב כפס"ס

לכדו אין פסס כפסס על כלר"ן לא נשאר לי פיס חסס עוד נוס אף לא ס' חומר כסו"ב סלס נשאר רוסס וס' נ"ל כפ"ן שינוי סימני חוכך לספיר. אף סס' כסלר ונפסטרק סקנס כי חנו מוספין שפס יקכ קלס גם כווסס וכפרט כלס חפס סקנס לכדו אף סס' נרלס סכווכט ס' מן סלד לנפרי עכ"ז אינו מוכרס פזס כלל גם חולי הלרריס קטניס סללס סחור אין להקל ככס גם כחפס סקנס לכדו וללע"ע.

(ד) כוונתו פשיט, ודינים סללו יתבאר ע"ד אי"ס כסימן ט' :

סימן יא

(א) כוונתו מביאר דאין להסמיר כפסס כפסס ככנסמס, כפ"ס כפס"ס ס' ק"ג ס"ד וקודם ספרוסס חודלק נר ולס ס' פוס ספס אודות בדיקס ספיפניס אס נשחטו כרלוי ונלס"ס מביאר כס' ק"ה דכנסמס אין חפס גם אס נכדקו לאחר זמן וכפרט שנכדקו חיקף כסיפניס וס' כחוטין כרלוי אין עוד לר ספס כלל :

(ב) שו"ב סלרע לו אכילוס כ"מ אף דמביאר כו"ד ס' פ"פ סעיף ס"ז וחס האכל מושכר לאחר פוסס מלחכנו ע"י האחריס וס' אלל ספ"ב מי סיכול לשחוט ולס יקל קבלס מכוס. פכ"ז אין מוטל עליו לשחוט אז לבני העיר כיון דספ"ב ל"ל ע"ג ורף שפירס לסיוס ע"ג בימי אכלו פ"מ יש לר ספס שפ"ז ישחיו סכנין לפעמיס לכן אין לרקל גם

לפעמים אם יבא ס חוכו שלח כע: קבלס כד"ן ימנעו חס"כ מלנח ע' אלול כפ"א לכן אינו מחרב לבנים (שרוס או נכיוח :

(ג) כתבתי לעיל אודות שו"ב כחילות נאפור ואולי כשיש הפס"ס מותר לאחר נ"י ראשונים אף שכתב בס"ד ס' פ"פ סק"ז שגם דבר כאבוד יכשיל לאחר נ"י בנפול דווקא אולי כפ"א בנפול מותר בהפ"ס כפרסמא כפרט סכ"א מ"ן מלאכת סעודה ולו"כ ככית דקל. ונפ"ס שס ס' סג"ל סעיף ק"ב ואולי הפס"ס שאין זס פרטס כ"כ לפעמים. ונלו"ך ולולס ככרתו כי זס ע"ד מנפס"מ ואולי יש גם סגנס בדבר כשטחס ממכנס אכילס עוק: גם בלי סכנס מותר נמולס איקור דרבין וז"ס נוס שטור וס"ס לסחיד נכפס"מ אין זס רק כשיס לספ"ב כפס"ס

דעת קדושים ה' שחיטה סימן יא דברי אברהם יז

באפס"מ משא"כ ע"י הפס"מ של אחרים לא נזכר סיתר כמו דק"ל שגם ספר ובנן לריבס ואפי' לכבוד רגל אסיר. ומשמע גם כשא"ח ע"י זולמו והק"ט מ' הכל סק"א אומר לשמש לעשות עבודתו כל"ר סקל וכתב שרק לעשרת סותר לבשל ולאפות וכ"ס שאין מועיל הפס"מ של זולמו. וכ"ס כשא"ח בלגנא שהרי הכ"י בש"ע שם סעיף ה' כחמיר גם בדבר האבוד אפי' בהפס"מ אחר ג' ימים וגם בלגנא ואפי' בהפס"מ לעשות בעלמו. אך לשמוע בשבילי נותר היס"ב. (ד) מה שנהגין היתר שמשמיעין כלי חסות הניזאר לקבל הדם לעכרו לעכ"ס ממעורר התב"ש בסי' י"א ס"ק ק"ד והס"ג על הפר"ס אמנם נראה דאם פסק הדם מלזבזב א"ש ואס"כ חתנו הורידין וז' דס י"ל דאינו סגנון קבלה משמיעה ומלך אפסו פלגמא ל"מ י"ל דהתב"ש ג"כ מוד' בזה להפרי"ח וכ' התב"ש אם רואה לקבל הדם בכלי לעשות ע"י גוי ואינו נוח לי כי אולי טי"ך בכך כעין שבות דשבות. וכפרע לפמ"ש בשמ"ס סעיף ח' שבלגנא ג"כ אסור משום ע"ע. וכ"ס בכ"ע שיש פ"ע לחשב אסור דאורייתא אסור גם בלגנא. וסרי הוא יודע שחא שילה הגוי לקבל הדם עבדו ולסמרה אמרינן יש שליחות לגוי וי"ל מה שכתב להקן היינו שפותר להנים לגוי שיקבל הדם לעצמו ולא בשליחותו ואף אם אס"כ אינו ענינו שמיזיק הדם לעצמו עד שיפסל לו פ"ע אינו שליחות וכו"ל רק כאומר כל סון. אינו מפסיד במס כתיבות דף ע' וכלומר אינו מוחה למי שיקבל הדם ואינו טוחן רשות ליקח לעצמו בלא חשלוטין משא"כ כשה יסראל מצוה לסגנרי לקבל דם וליתן לו והוא ימכרו חין להקל בכך כ"א לטורד כמו שבות דשבות [צ"ל ח"ס כ"י ע"י]. ולקמן צ"י"ד סי' כ"ז מובא דגם בשאר איסורי אסור אפס"מ לכ"י וט"ל צ"ח כסי' חס"מ ונפס"ג ע"ס] וגם אפילו אם העפשיט העור מצוה לגוי לקבל הדם וליתן לו אף שלא טי"ך בזה כ' [משע עושה פסורה צ"ח וי"ד אף אם מוכר צ"ח וי"ד ע"י ע"ס כ"י י"א ע"ס וכו"ש ע"ס ס"ק ק"ד ומצ"ח היס"ב דה"ל צ"ח] כי הכנסה של העפלים הוא חין העפלים קונים הכנסה ביוקר ע"י מה

אף שכ' הש"כ (סי' ש"ס) שיעשה בצינעה אולי כשא"א בצינעה סותר בהפס"מ בפרט שהוא מען מלאכת הסעודה כנ"ל ואולי אפשר שלא יהיה פרסום כ"כ לפעמים : לצורך יולדת התרתי כי זה עדיף מהפס"מ ואולי יש סכנה בשנותה ממהגן אכילת עוף וגם בלי סכנה הותר לחולה איסור דרבנן וכ"ש בזה שפותר. ומ"ש להיתר בהפס"מ אין זה רק כשיש להשיב הפס"מ משא"כ ע"י הפס"מ לא נזכר היתר ומשמע שלמאי דק"ל שגם ספר ובנן לריבס לכבוד רגל אסור ומשמע גם כשא"א ע"י זולמו והס"ג אומר לשמש וכ' שרק משרתת הותר לה וכ"ש שאין מועיל הפס"מ של זולמו וכ"ס כשא"א בצינעה שהרי הב"י החמיר גם בדבר אבוד אחר ג"י גם בצינעה אף בהפס"מ. אך בשבילו סותר היטב :

(ד) התב"ש החמיר גם במשים כלי אחר סלוק היד (רלא כפר"ח בק"א) ואם פסק מלזבזב ואס"כ חותכין הורידין חב י"ל דאינו סגנון קבלה משחיטה ומצר אפסו פלוגת' ל"ס י"ל דהתב"ש ג"כ סורה בזה להפרי"ח (עכשו שמעתי שנהגו לחתך הורידין מהצואר אחר סלוק יד השויב שיוזב יותר ואסרתיו אולי ה"ל צעב"ח. ואמרו שאם לא יוציאום יהיה שוהה הפרכוס ויהי צעב"ח יותר סבא זו כתבתי בסק"א אודות להכות על ראשו כששוהה הפרכוס) וכ' התב"ש לעשות ע"י גוי כמ"ש הבה"י אולי מ"מ טי"ך בכך מעין שבות דשבות ובפרט לפמ"ש שם שבצינעה ג"כ אסור משום פ"ע (וכ"ה לפי הכלל שפ"ע חשש איסור דאורייתא אסור גם בצינעה) והרי יודע שהוא שולח הגוי שיתן לו ולחומרא יש שליחות לגוי. וס"ה שכתב להקל י"ל דהיינו רק אודות שפותר להניח שיקבל הגוי לעצמו ואינו בשליחות כלל ואף אם אינו מניחו לקבל כשאינו משלם מ"מ אינו שליחות והו"ל רק כאומר הן אינו מפסיד ואינו נותן רשות רק כשמשלמים משא"כ כשמצווה לקבל שיתן לו והוא ימכור אין להקל בכך כ"א לצורך כהמחמירין בשבות דשבות וגם אם רק המפשיט אומר לגוי שיתן לו שבכך לא טי"ך איסור סחורה באיסורין וכמ"ש התב"ש שם לגבי קרשים ואין חשש אף אם מוכר ביוקר חשוב מ"מ שליחות טי"ך ולומר לגוי שיקבל מסקום מדרון שלהלאה מסקום שחיטה אף שהתב"ש כ' שאין קולא בכך רק כשא"א מ"מ בצינעה שבות אמירה י"ל דקיל היטב :

(ה)

ההפשיט לוקח הדם דע"כ מותר נקדשים למכור הדם. פ"ע אסור מעטם שליחות אמנם לומר

דברי אברהם ה' שחיטה סימן יא דעת קדושים

(ה) פשוט שע"י אכילת א' מב"ב של השוחטדי ופ"ה הסנהג. וכעת נהגו ליטול פרוטה עבור אבר וה"ו כנהנה מהו ופשיטא שאכילת א' מב"ב הוא הנאה דיריה וכן פעם כ"ד או כ"ד עירוב מטעם אל מאכלו שכן הסנהג לבשל הרבה כא' וע"י מעט כ"ד בהסרק ה"ל כאלו אכל הוא מהו וגם אם המעט בשל במינו וגם אם יש מ' נגד משהו של אוזו וזו שבהתבשל מ"ס די שהרי נדגו להקל גם ע"י מחילה ומכירה לאחר ומעין שליחות. ועכ"פ בב' בחי' יחד מן הנאתו או אכילת ב"ב ומעיסתו כ"ד די לכ"ע : ופשיטא שאין זה מונע שום מרחסי' להחמיר ע"ע. אף שישקל לאחרים. כי כמו שאין קפידא בשיחט ונפרפה. כן מה שמחמיר ע"ע. שהרי חביבין ד"ם במשמרת למשמרת יותר מיינה של תורה. אך בלא ה מנהג לקבל שים הנאה במעות. לזה אפשר למי ששוחט אוזו של עצמו ומחמיר ע"ע (מאזיה חוסרא מלאכה) להטיל מנוצתה לכרים שלו. וכ"ה עצהיו"ם :

(ו) יום א' דר"ח סבת מנהג לתת רגל לש"ב מאזיה. אולי אין חכמה ע"י דשיך לכסלו. כי אולי מהמילד. או בתר שסא ר"ח סבת. והרי מחמירין בכך בספק אם סבת או שבט ואין אומרים בכך המסע"ה. כי ש"ב אינו דוצה לשחוט או מעין חסיר סכנתא במ"ס. וכ"ה בר"ח כשנוהגין ליתן :

סימן י"ב

(א) לא נתפרש שיעור ומשמע בתב"ש שגם כל שהו נזדון כנומא. זהו נגד שש-ניסא בלשון ב"א דדרכין לקרוא שם גומא לקערורית כ"ד (אף שקורין בל"א גרוביל והיינו גומא קטנה. אין זה כשם לזוי שאינו בגדר הדם). וב"ס בתב"ש מ"י י"א במ"ש דאם אינה מלאה מים משש אסור משום גיסא ומ"ס נראה פשוט שכשהבריות אין קורין לזוה כלל שם גומא. אין חשש לזה אף אם כהאכף שם הדם ועומד. ונראה דמה שאינו מוכף ככל צד בקערורית והוא רק ככדורין מצד א' או מ' מב' צדדים ואולי גם מנ' צדדים שאין זה בגדר גומא אף דק"ל (עכנ"א רס"י שמ"ה) שע"י הו"ל רה"י דאזרי"י ורוח הפרוץ הוא כפתח בעלמא וכס"ש במס"א בזה לגבי מעקה. עכ"ז כאן שכוונת גדר גומא הוא מה שהיא בקערורית כל שפרוץ קצת אולי איננו בגדר גומא להא מילתא. ואף שאין מסהר לידר משם הדם מ"ס כיון שאין זה ע"י קערורי' רק מצד עובי דרם ומיעוטו ועל כקום שזה ג"כ לא היה יורד מצד זה אולי אין זה

בגד

לנוי שיקבל ממקום מדרון להלאה ממקום שחיטה אף שהמכ"ס כ' שאין קולא בכך רק שאל"א בענין אחר מ"מ בלירוף שה"ל רק שנים בע"י חמירה לנוי י"ל דקיל סיטב :

(ה) הרב ז"ל ע"י שלא ה"ס איכל משחיטת זולתו. ס"י שחט בעצמו לזריכו ולזוך בני ביתו. וס"י חס במה שבחם הקבלה שיש טעם א' כחידוש טבת ושכט. שכן סכנה לשחט חיזא חס לא יאכל ממנה. ע"כ מלכד הרב ז"ל שאין סיוב דוקא לאכול רק סה"ס כחש מועיל בזה כאכילה וסד"ח שנהגין שמלמין להשו"ב פשוטית כמד זה שלא יקח דבר מה מן החיזא וגם מוכרין השו"ב מן הרגלים שנוטלין וגם נוטלין במחנה ומבואר כן בשמ"ס ס"י י"א ס"י שנהגים שהשו"ב טועם המרק ודי בזה. מכ"ז מוכח שהכלה כאכילה בזה, ופוד ס"י מושק הרב ז"ל על סה"י הוא ע"ימיר לעצמו ככמה וכמה עניינים הכשרים עפ"י הדין וגם ס"י מורה קולא לאחרים, ולעצמו ס"י מחמיר אף בחשש כל דהו, ומזה בודד"א שלא ה"י נכונה כלל וס"י חס שבכ' חדשים הולי אוללי ע"י חמירה סכנתא אין מהרואי להחמיר גם לעצמו שלא לאכול מה דכשר מדינא. שכיון שכבר באמת עפ"י הכלכה סכנה סוף חס אינו אוכל ממנה ע"כ מלכד בזה מלך דחמירה ד"ס משל תורה ומ"מ כיון דהנאה חשוב כאכילה כ"ל. מלא חקקה הרב ז"ל במאוחו חזון שאסרה מלך חומרא יתירה ליקח ממנה ל"ת להוסיף על הכרים שלו : (ו) כוונתו מבואר שבמקומות שנוהגין ליתן רג"ס דאזוזית לש"ב גם נזיס ח' דר"ס עכ"י. חס בל' ח' לערער דיוס ח' דר"ס ש"ך נחודש העבר. לא חמירין בזה המע"ס כי השו"ב יאמר שמימר הוא חס נפשי. וז"ל שחא גרים ור"ה טבת וקרא חו מולד הלכנס גרים וזכרות ביד השו"ב ש"ל לשחוט בל"ז וחמירה סכנתא אף במ"ס :

סימן י"ב

(ג) כוונתו מבואר דמה במפורש שמוחר לשחוט כמ"ך גימטא לעשות מדרון לגומא שחטם שות ממקום מדרין לתוך הגומא אף שהמקום

דעת קרושים ה' שחיטה סימן י"ב דברי אברהם יח

בגדר גומא אף שהכריות אומרים על כזה לפעמים לשון הנ"ל ובפרט שז"א אדרבנן ובפרט האירגא שקל כזה במ"ש המזקקים וס' מצ"ע :

סימן יג

(ב) מקום שאין גומא בגוף הקרקע רק ששכיב מרוצף בעצים ובאמצע חצר היצפה

והוא כגומא אולי ק"ל ואולי כיון דהרצפה משוקעת לעילם ובטלה לקרקע ואחז"ל תבן וביטלו כו' כ"ש מחובר בקביעות ה"ל העצים כארץ סמיכתא. וברצפה אבנים סביב גומא יותר דהוי כגומא בגוף הקרקע ורק כשהכריות קרין בכך נדר גומא משא"כ שקיעה קצת א"א תמיד בלי מעלות ומורדות קצת ולמלא גומא בעצם ולא ביטלו אולי מועיל בכך להסיר מ"ע :

(ג) נראה שכל שעשה מדרון אף אם ניתן הרם מהצואר עצמו אל תוך הגומא לית לן בה כיון שעיקר השחיטה היא במדרון :

(ד) פשוט דל"ש שוחט לתוך גומא במה שעושה במקום שזה כעין גומא בהעצר תיחות דלמטה בשחיטת עוף. ואדרבה הכרח לעשות כן כדי שלא יזוב הרם חוץ למקום העצר

תיחות והרי הצוה לשחוט על עפר תיחות דוקא ואין שום נדר גומא רק כשעושה בעצם הקרקע עולם שיעמיד כן לעולם משא"כ בזה אף שלפי טעה היה עומד ואין. העצר חוזר ומתמלא מחולייתו אין זה בגדר גומא כלל לכו"ע. כיון שאיננו עזר וביטול או עפר סתם. רק אדרבה הניחו כדי להשיות אח"כ פני המקום ההוא אחר הכיוון שלא יהיה שם עוד כעין גומא כלל. וגם במקום שעצר הארץ היא תיחות ממילא ויש שם כעין גומא ע"י שנראה שהוא בגדר עזר וביטול

שלכמה מלי הוא כארץ סמיכתא. מ"מ נראה דלכ"ע אין בזה חשש משום גומא כי אין נדר גומא כ"א בהנעשה מארץ סמיכתא שמש ועכ"ל מה שאינו ראוי לעמוד לפני רוח מצוי

לפעמים דיבשה כמו שאינו בגדר מחיצה גדולה [כמ"ש בא"ח סי' שס"ב וכמה דוכתין] כן אין זה בגדר מחיצה קטנה כלל וה"ו כאלו שיש שם פני האדמה לגמרי ואצ"ל לגבי שוחט בהר

ששם בע"ה כספ דוקא. אך לעשות גומא בעצר תיחות ע"ש שיעמיד כן ימים רבים שלא יזוב הרם לה' ולכחות בהעצר שבהאמצע נ"כ אין קפידא בזה. וכעת ראיתי בהובת שמואל בהקדמה

שכ' לעשות גומא בהאפר ולא ראיתי קצת בספר אחר שיהיה ברור דל"ש בזה איסור גומא. אך נראה שמלכד מה שמתברר דל"ש סננון גומא כ"א בעצר איך הקבוע משא"כ אפר תיחות שבא

לשם נדיר אדם ולגבי שבת ק"ל שאין סננון בנזק בהשוואת או בעשית גומא בעצר תיחות (אף שבעפר הבית שייך בונה בגומא כ"ד) בחומי איסור תורה וכ"ש בזה. אך מלכד זה הרי

ל"א מותר בכל גומות כשאין נקיים וגם להסוברים הטעם שנראה כמאסף הרם בחוקות מכשפים ע"י. וראה שבגומא כנ"ל שלצורך כסוי ל"ש כן שהרי נראה נידוע. לכל שהוא מצד

סננון כסוי שכיון שצ"ל עפר תיחות מלמטה תחת דם הנפש חושש שיוזב מרם הנפש חוץ לעפר תיחות שלמטה לכן הוא עושה גומא כנ"ל וכיון דל"ש נראה כחוקת עע"י אין חשש ע"ד.

ולומר ששייך בזה חק-ע"י משש פשיטא דליתא. כיון שאין כיונתו אלא לצרכו. ובמק"א כתבתי אודות בחוקותיה לא תלבו ע"ש. וכיון שאין בזה רק מצד נראה כמאסף. ל"ש גבי

כסוי. וע"י היה מקום להתיר גם בגומא שבעצר הקבוע ג"כ. כל שעושה כן כרי שלא יתפשט הרם ת"ץ סאף. תיחות שבגומא לצורך כסוי. ומצד אפשי פלוגתא ל"ש נכון לומר כן. כיון

ש"א שמתיר בכל גומא שאינה נקיה וכל שיש בה אפר מותר גם בבהמה [דל"ש כיסוי]. ועכ"ל נכון להתיר בע"פ [עושה משום כסוי]. אף מ"מ כיון שאפשר לעשות הגומא מהאפר גומא. והוא

שוחט לתוך גומא דקרקע עולם. אולי לאוסרין באינו נקי שייך בזה דררא כנראה חק ע"י. וכיון לזהר לכתחלה. ונשנה"ר צ"ע. אך בגומא שמהאפר נראה להקל לכו"ע [ובספר כנפי יונה נושא

להחזיר בגומא שיש"ן הש"כ בעצר הלכתי. לולי מה שבוה"ז ליכא חשש כ"כ בשחיט לתוך גומא]. וכיון שאין מ"ע בזה לגבי ישראלים אין טענה ששייך בזה צד מ"ע לגבי איה"ע. שהרי

אדול בגדרים שרי למימר עכרא דנורא אנא. ולא חששו חז"ל למ"ע רק בין עמב". ובהו מה שהומן אפר תיחות למטה. עולה זו מוכחת גם כן איה"ע שאין זה מצד סננון גומא דמכשפים

שאף שאין מקפידין אמקורות [לדעת פוסקים האוסרין אף בגומא שאינה נקיה] בזה. עכ"ל אין מוסרין אפר להגומא. ואוה"ע השבתי בינינו יודעין סננון מצות כסוי קצת. והדי בזה המ"ע

רברי אברהם ה' שחיטה סימן י"ד דעת קרושים

סי' י"ג

אחול היא ואמר לנקר חצרו הוא צריך. וכ"ה בזה. ועד כה הייתי עושה נוסא בהאמר לצורך המסוי הרבה פעמים רצופים. ומ"ם מעבשו אם יהיה נסות שלא יזוב מרס הנפש חוץ לאמר תיחות ע"י מה שיהיה אפר בשופי והמקום שוה' או בליג כשאזכור לא אעשה נוסא עצהיו"ם :

סימן יג

(א) בבכ"ש לחולין דף ע"ד הביא י"א להחמיר בבן ט' חי שהוא טרפה. ונראה דלכ"ע כשר היטב בלא בדיקה. ובזה לא תיקנו חול' בדיקה. ומנהיגו משמע שנים בנמצא המקור טרפה אין חוששין וצ"ע. ושם כ' מ"ם סדור סקילין כשנמצא המקור מת ואין חוששין שם בשעת שחיטה היה חי. וכ' דהיינו סדר חוקה. והשתא יע"ש. וכ"ה לדין דק"ל להחמיר בחלבו ונידו והש"כ כ' דהוי איסור דאורייתא. שם"ג אין חשש כל שצאצאו מת. וכ"ש אם ספק ג"ב אם כלו חדשיו. ונראה דליש חוקת איסור החלב ונידו קודם שחיטת האם. כיון שמתחילין לדון אם היה חי. וחוקה השתא סברת שלא היה חי. ולולי שמשמע בש"ס שנים חלבו ודמו לר"ם שוה עם אבס"ה שבו. היה מקום לומר דלגבי אבס"ה כיון דאורא ג"ם במבואר בש"ס. ל"ש כ"כ חוקת איסור משא"כ בחלב צ"ע בעת. ונידו שייך שש"ר חוקת איסור וצ"ע.

סימן יד

(א) עובר במעי בשהיה שנישזפה. רק שראוהו מוציא איברים מהגללים. חששתי כיון שהעלימו עין מסו' אולי הוציא ג"ב פרחתו. אף שלאחר שחיטה ה"י נראה להם שהראש רחוק ה"י מהרחם. מ"ם אולי ה"י איהו היסוד בהעובר אחר שהוציא פרחתו. והוא מ' איסור דאורייתא. והשחיטה ה"י אחר קישוי בלרתה והוצאת כמה אברים. וכיון דעביר לצאת. ל"ש בו כנכ"ה. ואין זה חוסר דאתי לידי קלא. לגבי לגבור לנוי איברים שיצאו. שאם הוציא ראשו לכ"ע. אין בו חשש אבס"ה. כיון שמת לפנינו. וע"י הוצאת הראש ודאי לא חל על שוש אבד סמנו שחיטת האם. משא"כ בהוציא אבר א' שיש ספק לומר שבוין ש"יב העובר נותר בשחיטת אמו האבר שיצא ואינו נכלל להשתזפה. ה"ל כפורש בחיותו מהעובר. ונשאר בסגנון אס"ה. שהרי הנפ"ג בס"י רס"י זה הביא לשונות כמה פוסקים אין בו משום אס"ה ושהרשב"א בתה"א ג"ב אין כיוצא לשיה"י בו אס"ה

(א) בבכ"ש לחולין דף ע"ד הביא י"א להחמיר בפקיע בן ט' חי שנמצא טריפה ונראה דלכ"ע כשר בלא בדיקה הריאש דרכזה לא תיקנו חול' בדיקה ומנהיגו שנים בנמצא פקיע טריפה אין חוששין וללע"ע ושם בבכ"ש כתב טעם מדוע כשר ל"א הנ"ל כשנמצא בן ט' עם נחוש שנסעת מחיטה חי ה"י וטריפה ה"י וכ"כ דסוף משום דאוליין בחר חוקה. דהשתא דנמצא מת. וחוקה לסיפור אין כאן דלפיכך לית ל"י חוקת חיות ותיורו ל"ל נצי לדין דק"ל בס' ס"ד להחמיר בחלבו ונידו של בן ט' חי וספ"ך שם ס"ק ד' כתב דסוף איסור דאורייתא וקשה נמי קשיא ס"ל למע מותר חלבו ונידו בכ"ט מת חליבא דכ"ע כמבואר שם י"ז ל שאל בשעת שחיטה ה"י חי. ח"ל ש"מ כל שנמצאו מת אין חשש ומכ"ש אם ספק ג"כ אם כלו חדשיו ול"ש להעמיד החלב והנידו כחוקת איסור דקודם שחיטה האם כיון שמתחילין לדון אם ה"י חי וחוקה דהשתא מכרעת ש"ה ה"י מוב אין כאן שום חוקת איסור [מ"ם כד' סד' ז"ל חלבו ודמו היא ס"ס ול"ל מ"ז ונידו כ"כ כד' המגיה ומ"ם סד' ז"ל ולולי שמשמע ע"י גידולי סקדס הדמיז צנארו ול"י שאין כ"מ כ"כ לדינא לא צ"ל צ"ע :

סי' יד

(א) ה"י בהמה המקשה לילד וסוליא העובר קודם שחיטה האם כמה איברים מהגללים ואח"כ נשחטה האם וס' מן ס"ין שכל הנשאר בפנים מותר כמבואר בש"ס ס' י"ד עכ"ל חששתי כיון שהעלימו ממנו אולי ה"י נס פרחתו אף שלא"ס נראה לס' שפרש"ח רח"ק ה"י מהרחם מ"מ ח"י ה"י ח"ז היסוד בהעובר אחר ש"ל פרחתו והוא ספק איסור דאורייתא דאם הוליא פרחתו הרי הוא כילוד וכיון דעבשו מת לפנינו הרי הוא נבילס גמ"רס ול"ש בזה לומר כנכ"ה ולא הוליא פרחתו מקודם כאבר בן נמצא הראש רחוק

דעת קרושים הי שחימה סימן מ"ו דברי אברהם יט

אמ"ת ובש"ס מזורש שאע"ל לאבר היוצא שחימת האם ליטהר מידו נבלה, ומשעצ סכ"ל שאין בזה חשש אמ"ה :

סימן מו

(א) כ' התב"ש דהיינו הנוצה הגדולה שגל כל גופו שיש בהם קנים. וכ"ה בלשונות המוסקים. הנה ביונים קטנים ראיתי היום שגל שטח גופם נוצותיהן הן כעין קנים קטנים. ובכמה מקומות משעש גופן חסר הנוצות. ונהגין לשחשם ולאכלן. ונראה דהיינו מצד שרוב ככל הנוף בזה. וכיון שרוב הנוף מכוסה בנוצות ורובא הרובא מכוסה הוא מכוסה היטב. לזה לכ"ש מותר. גם נראה שכוונת מ"ש שיש בהם קנים. זה כי אם קנים הגדולים כעין דכנפים וראחורי ס"ף גופן. כידוע. משא"כ נוצות קטני הגידול אף שיש בהם קנים קטנים יוצאין גם מ"סעלה על שטח גופן כקנים. מ"ס אין זה בכלל קנים להא מילתא. וכן משמעות הלשון נוצית הגדולים וצמ"ג סמ"י נ"ב. ואין שום פת"ש על הנ"ל לכ"ע : ואף דלא נתבאר בכך אם רוב פכלו. כיון דבכך אין חשש רק משום מיאוס. ואין היגש בכך מיאוס כפי דעת הבריות כעת. אין בכך לתא מהתורה"ק. בצמ"ג צדד באיסור כל תשקצו אם מה"ת. ועכ"פ סי' שאין בעיניו צד מיאוס בכך אין חשש מה"ת בכך. וכ"ש אם גם רוב בריות אין מיאוס להם בכך. והפ"ת היקל לרחות לשון הירושלמי מהלכה. ובפוסקים קרמונים רובם ככולם לא חששו לכך ע"י הקלתי בספק אידות נוצות גדולים בגוף. בדיעבד. וקעת א"י שרש מספיק ללשון הא"ה שהביאו האחרונים. נוצות גדולות. ולשון הירושלמי בנפס ועכ"פ בספק. ובכלל הניף ודאי רוב נוצות גדולות וכל הכנפים. קיל כנ"ל :

(ב)

לכ"ע מותר גם נראה מ"ש שיש בהם קנים כוונתם סוף גופם כידוע. משא"כ נוטה קטני הגידול אף שיש בעיפות דעלמא קנים קטנים יולאים על גטח גופן מלמעלה מ"מ אין אילו בכלל קנים להא מילתא וכן משמעות הלשון בפוסקים. שכ' מלית הגדולים, וע' פמ"ג סמ"י נ"ט ואין שום פת"ש על כנ"ל לכ"ע ואף דלא נתבאר בפוסקים בזה אם רובו ככולו מ"מ כיון דמסתש בזה הוא רק משום מיאוס דמדנא כיון שגל לאור העולם מותר מיד לכן אם רוב. הנוף מכוסה ואין בזה מיאוס כפי דעת הבריות כע"פ עכ"פ אין חשש דלאורייתא הנס דכפמ"ג צדד באיסור כל תשקצו אם הוא מה"ת מ"מ מי שאין בעיניו צד מיאוס. בכך אין חשש מה"ת ומכ"ש אם גם מיל' בזה ודומה הירושלמי מהלכה והפוסקים הנ"ל קיל דיעבד :

רחוק מהרש"ס כיון דהגיע שעת לרמה וגם הוליאם כמה איברים וכיון דעבד ללאת הוי כעין חוקם טעמ' להשתנות ואין זה חומרא דלתי לירי קולא לגבי למכור לגוי איברים שילאו קודם שמיצ' דאס לא הוליא פדמזו אז כל הוולד. ניתר בשחימת אצו. וסאכרים שילאו לא נכללו להשתמט ס"ל כמפרשו בסיומו מהצובר והוי אמ"ה משא"כ אם הוליא פרחתו דס"ל כילוד ואלו לא מת ה"י ניתר בשחימה דידים. וודאי חו לא חל על שום אבר עמנו שחימת האס והוס ככהמס דעלמא שמתה דל"ש אמ"ה. ולפ"ז אם נחציר לומר דלא פדחתי נכזא להקל למכור לנכרי איברים שילאו דז"א שהרי בפמ"ג בצמ"ג ריש סי' י"ד הביא כמה פוסקים שאין בסאכר שילא משום אמ"ה דשחימת אמו מסאכרמו ואין איסורו רק משום ובשר בשדס טרפה ומשמע דכ"כ וכ"כ מותר למכור לגוי —

סי' מו

(א) הפוסקים הביאו משום ר' יוחל דאפרוח לאחר. שגל לאור העולם אין לאכלו עד שגדלו הכנפים דהיינו הניית הגדולות שיש להם קנים וביונים ראיתי היום שגל שטח גופם נוצותיהם כעין קנים קטנים. ובכמה מקומות משעש גופן חסר הנוצות ונהגין לשחשם ולאכלן ונראה הס"מ שרוב ככל הנוף בזה וכיון שרוב הגוף מכוסה בנוצות דקנים ורובא דרובא עמנו הוא מכוסה היטב לזה כוונתם על קנים הגדולים כעין דכנפים וראחורי סוף גופם כידוע. משא"כ נוטה קטני הגידול אף שיש בעיפות דעלמא קנים קטנים יולאים על גטח גופן מלמעלה מ"מ אין אילו בכלל קנים להא מילתא וכן משמעות הלשון בפוסקים. שכ' מלית הגדולים, וע' פמ"ג סמ"י נ"ט ואין שום פת"ש על כנ"ל לכ"ע ואף דלא נתבאר בפוסקים בזה אם רובו ככולו מ"מ כיון דמסתש בזה הוא רק משום מיאוס דמדנא כיון שגל לאור העולם מותר מיד לכן אם רוב. הנוף מכוסה ואין בזה מיאוס כפי דעת הבריות כע"פ עכ"פ אין חשש דלאורייתא הנס דכפמ"ג צדד באיסור כל תשקצו אם הוא מה"ת מ"מ מי שאין בעיניו צד מיאוס. בכך אין חשש מה"ת ומכ"ש אם גם מיל' בזה ודומה הירושלמי מהלכה והפוסקים הנ"ל קיל דיעבד :

דברי אברהם ה' שחיטה מ' ט"ו דעת קדושים

(ב) היה מקום לומר כדעבד אס הוצג לפניו מבושל ואינו מכיר שלא היה עליו נוצות. קיל עליו. ומסילא היה צד קולא להציג. ובפרט אם רק ע"י סבה שאינה מצויה עושין כן והוא לא יסיק דעתו - שכ"ה: אך מ"ם י"ל שאסרו חז"ל בלא פלוג. גם י"ל שהמ"ו וס' שייך לכל תשקצו האסור מק"ת. ומסילא גם בחדרי חדרים אסור במה שמע נוגע לדאורייתא. צ"ו חסיר ושייך לש"ע כ"ו :

(ב) היה מקום לומר כדעבד אס ס"לג לציני אפרוח מבושל ואינו מכיר שלא ס"ל פלוג מל"ת שאין עליו פגש איסור. כיון שאין בעיניו שום דבר מילוח. ומצילא מותר להניג לפניו דפיון שאין עליו דבר איסור טוב אין חשש לס"ע נ"כ ובפרט אס רק ע"י סבה שאינה מצויה עושין כן והוא לא יסק ארעתי' שכן הוא אך י"ל שאסרו חז"ל עשום לא פלוג גם י"ל שהמילוח יש בו איסור כל תשקצו שאסור מה"ת ממילא הוס כעין שאסרו חז"ל אפי' במדרי חדרים מ"ע שנוגע לדאורייתא וע"ז שייך בו לפ"ע :

(ג) הרגמ"ר כס"י ש"ה כתב - מי שמניח את כזו תוך ל' וסלך לרדכו לא מלך לפרותו בכרכה כמקום שהא ולסמוך על חזקה שהוא קיים כי בחזק ל' אין לוולד עדיין חזקה חי אף שיש לרדן לסמוך על חזקה מכא רובא דרוב וולדות אינם נפלים והניח בל"ע. ורחמי ספרגמ"ר נימקו עשו כי נגד רוב ילדים הס של קיימא יש חזקה דמעיקרא. מה שלא ס"י של קיימא קודם שז"ו לו חרשיו ושייך סמוך מעטף לחזקה והוא פלגא ופלגא. שצ"ד אסור לשחט בהמה חזק ח' ללדחה אף שבהמה נ"כ רוב וולדות סס של קיימא. וגם אס נימא דחזקה סכ"ל אינו מגיע כח סרוב של קיימא. עשום דס"ל חזקה כעשויה לסתמום מעלא מכא זמן וגם הוא חזקה שלא נכבדה והא. דעממירין בבהמה עשום דסוה ספק חסרון ידיעה כי עדין יכיר אס כלו חרשיו או לא ממילא כ"ה נידון הדגמ"ר ג"כ לא ניכל לסמוך על סרוב מעטס ז' ולומר שמה ש"ו מחמירין בבהמה שלא לשחוט. חזק ס' ולא סבכין על סרוב הוא מלך דהוי כעין דבר שיל"מ דלא בטל מלך אכול כחיתר ברור ובפדיון סבן ל"ס לומר כן לסתין על הכידור, שמעיל ירדו להקדס למל"ס דו"ל דנס כשנשחטה כדעבד ג"כ אסיר. ובזה ל"ס לומר - אכול בהית' - ובע"כ. דאין סקעס עשום זה חיתר ד"ס עשום לחלק שאין ללמוד נידון סרגמ"ר מבהמה תוך ח' ימים כי בבהמה אלו דנין על זמן הציבור אס ס' קודם מספ' ט' חדשים

(ג) עד שישהה ו' ימים [ברגול מרבבה לק' ס"י ש"ה כי בהניח את בנו תוך ל' והלך. לא מצי לעדותו בברכה במקום - שהוא ולסמוך על חזקה שהוא קיים. כי בתוך ל' אין לוולד עדיין חזקה חי. ויש לרדן לסמוך על חזקה מכא רובא דרוב וולדות אינן נפלים. והניח בצ"ע]. וראיתי שהדגמ"ר נימקו עשו. כי נגד רוב ילדים של קיימא. יש חזקה מה ש"א ה"י של קיימא קודם שכלו חרשים. ושייך סמוך מעטף לחזקה והוי פלגא ופלגא. שע"ו אסרין לשחוט בהמה תוך ח' ללדחה. אף שבהמות ג"כ רוב וולדות קיימא. ואס נימא דמה שקדש לכל א' חזקה שלא לקדש קודם הנסר חרשים. לא מגיע כח הרוב של קיימא. והחיתרא בבהמה רק מצד דהוי ספק חסרון ידיעה. כי מבין מכיר אס. לא כלו חרשיו ואינו בכלל הרוב. מסילא כ"ה בבנו הנ"ל. ואולי י"ל שהחיתרא בבהמה מצד דהוי כעין דשיל"ס שאינו במל. ברוב מצד אכול בהיתר ברור. ובפדיון י"ל דל"ש כן. כיון שאסיל זידון להקדים מצוה. אך הרי כשנשחטה כבר תוך ח'. ל"ש תו אכול בהיתר. ומ"ם קי"ל דאסור ואולי י"ל ג"כ שאנו דנין על זמן הציבור אם היה קודם מספ' ט' חדשים או לא. ובכך ל"ש לומר רוב מכריע שהעבור היה קודם. וחזקה יש שהיתה סבורת שלא היתה סבורת. ולפ"ז היה מקום לומר באדם כל שידוע שו' חרשים כלו ודאי. כי יולדת לו. יולדת למקושטין. והיכר עובר ביולדת ל"ס שלשים הנא ו' חדשים ומשהו. בפרט רשכיה סעוכבות לחודש י' במה ימים (ואף שציטוק ומת אינו מכריע. כי יש פוסקים בלא עיכוב מ"ס י"ל הכרע קצת ע"ז ואולי שייך בכך רוב נשים אין פוסקות ומתן אלא ע"י עיבור. ובכך משמע שמכריעין לפי מקום זמן השכיחות עס"י ש"ו בהנ"ה. ונבי היתר ע"י הצי רביתיהו בה' מפרות כ' נ"כ שבמקום ששקילין במ"ם זכום וכוותי' היינו שבמקומות ההם הכי רכותה) ול"ש

דעת קדושים ה' שחיטה סימן מ"ו - דברי אברהם כ

ול"ש תו חזקה על איהור העיבור. וע"י עובד
הציבור של קיימא. ע"י שייך שציר הכרע ע"י
רוב ילדים של קיימא. ומ"ס אין סתירה להר"ם
מהברכה של כיסוי כי אחר ח' ימים ל"ש עוד
חזקה של מה שלא היה של קיימא. וכ"ש בע"פ
דל"ש ב"ן ושפיר מברכין ע"י הרוב : בפרט דשייך
ג"כ חזקה ע"י רוב ובכיון כ' הרג"ש מצד חזקה
שע"י ר"ב ולא כ' פשוט מצד רוב של קיימא
כי נגד רוב קיימא יש חזקה קידם גמר חרשים
וסצד חזקה דאיתא ע"י רוב מקום לומר דהור
רובא וחזקה נגד חזקה דחרשים. אך הרי מ"ס
מאיסור בהמה תוך ח' מוכרע דשייך סמוך
מיעוטא. (ולומר שהרוב של קיימא היא רק
ברכלו' להם החרשים. או בבהמה אחר ח' ימים
ובארם אחר ל'. ליתא. שמשמעות הלשון ששל
קיימא יולדות. ואולי יש לחלק כיון שאם לא
כלו לו חרשים נפל הוא כנבלה. ל"ש תו חזקה
שע"י רוב. כי יש חזקת שאינו זכות לאיסור
וכס' בשחיטה דל"ש גשחמה הותר' כיון שהוא

חדשים או לא דרך משל כעמוד דר"ס ניסן.
אזי דנין על איזו ימים קודם ר"ח תצו להשלים
ע חדשים שימים רש"ג ימים אם נחשברה
כזמן ההוא או לא. מה תאמר שהרוב יכריע
שהפיזור ה' אז יש נגד זה חזקה פוכה מבוררת
חזקה דמעיקרא שלא סתם. מעוברת מקדש.
ושיב אמרין סמוך מיעוטא כ' וזה ש"ך רק
דבהמה אבל בחדש בע"כ מ"רי שאכזר עוברת
קודם לידתה מנך ששה חדשים יוצא ח' מכ"פ
דחא ניכר עובדיה עפ"י רוב. לשל"ש ימי עיבורה
דסיינו ג"ח וגשאר ו' חדשים ועוד משהו שס"י
ניכר העיבור. וא"כ חס כ"ך בחר חזקה ותאמר
השחא הוא דתעברה קרוב לזמן שהתחיל סיכר
העיבור. ח"כ ממילא הוא בן ז' שהוא ג"כ בן
קיימא דילדות לו יולדות למקטיעין מה תאמר
שחא לאז קרוב להיכר העיבור ה' סתמלת
העיבור חלא מקידם ואולי הוא בן ח' זה

זה ודאי אינו דאס תלך בחר החזקה יש לאחר התחלת העיבור בכל מה דאפשר. ושוב אין
החזקה סהר כלל להרוב ולזה גבי פדיון ש"ך לומר דל"ך בחר רוב ילדים של קיימא יש עוד
מקום לחלק בין אדם לבמה כיון דדרך הנשים שיפסוק ווסתן. ע"י עיבור ואף דיש פוסקות
כלא עיבד מ"מ חולי י"ל בזה דרוב נשים אין פוסקות ווסתן חלא פ"י עיבור. ונראה שהולכין
בזה לפי המקום והזמן אם שכח או לא עמ"י שט"ז כ"ג בהג"ה וכן כתבתי בה' טריפות
דבמקומות שמקלין בל' בוועי דסמיני במ"ז וכוותי' היינו ג"כ שבמקומות ההם הכי רבתי"סו
ומ"ס הרגמ"ר דיש לרין לסמוך על חזקה מכח רובא ולא כתב פשיטא מדרוב של קיימא חולי הוא
מעטם סתבתי למיל כי יש נגד הרוב חזקה להיפך להעמיד הוו"ד דמעיקרא קידם שכלו
חדשיו, רק כיון דיש ג"כ חזקה דאחי' מכח רוב יש הקום לומר דהוה רוב וחזקה נגד חזקה
דקודם גמר חדשים הנ"ל, אך הרי מ"מ מאיסור בהמה חוך ח' מוכח דח"א לומר כן, ופ"כ דשייך
סצור מיעוטא וכי' וא"כ גם בפדיון נימא כן, ואולי יש לחלק דבבהמה ששחטה תוך ח' ימים
ופ' חס נפל הוא ממילא חיא כנבילה ל"ש לומר דיש סקה מנח הרוב והשחיטה ה' כראוי כי
יש חזקת שאין זכות לאיסור נגד החזקה דחא ח' מנח הרוב נש"ר הרוב לנדר ונגד הרוב
יש חזקה דקידם כילוי חדשים הנ"ל ואמרין כמך מבא"כ בפדס"ב שייך חזקה שע"י הרוב
להכריע נגד החזקה דחדשים בצירוף הרוב עלמא כן י"ל בכוונת הדגמ"ר, ואולי י"ל מה שהדגמ"ר
לא הביא גם ראוי' להחמיר מבמה, הוא כיון באין בפדיון חשש איסור רק מדר הכרכה אין
להחמיר בו כ"כ כי בהמה דיש חשש ס' נבילה ואולי יש להקל ג"כ פ"י חזקה ורוב כל דכו,
ובמק"א כחבתי בשם שו"ת שמ"ש נדקה, אף דספק ברכית להקל, מ"מ נס"ס אף שאינו ס"ס
ממש יש להחמיר ולא כהגמ"ר לאו"ח נפתחה לכו' ברכות חות ד' שמקל בברכות אף נס"ס,
וכ"כ הלח"מ פ"ד מה"ב להחמיר בנס"ס ומה שלא הביא דגמ"ר ראוי' מניסוי דנמנאלת טריפה
פטור מלנסיא, ואפ"ה מברכין על כניסוי. וסומכין על הרוב כבודת, ל"ל כמ"ל דהפסך היא ע"י
שש חזקה דמעיקרא קודם שכלו לו חדשיו נגד הרוב, משא"כ גבי כיסוי דאין שומטין תוך ס'
ימים, ואין כאן רק רוב כשרות ומכ"ש בעוף דל"ש שש נפל, ואולי יש ג"כ לחלק בין רוב

ה' שחימה סימן מ"ו

(ד) בַּמָּלִיךְ ב' דַּמְעָלֵעַ בַּע'. וְרֹא' מִצֵּבֶת מִימֵהָ הַיָּב
מֵהַלִּינָן וְהוּא מַעֲוֵת גָּדוֹל. דַּשֵּׁם בְּאֶרֶס דְּבַעֲיָנָן לִי
וּמִלָּה תִּמְדִּיר קוֹרֶם. וְדִינוּ נָגַז אִינוּ אִמֶּת. וְשִׁמְעִי
רֵאיוֹה דֹּא'צ' מַעֲלֵעַ מִתּוֹם' עִירֻכִּין כּו'. וְאוּלָּי
יֵשׁ לְלִטּוֹר מַמַּ"שׁ הַשֵּׁכֶּב גָּבִי פִדְהָב דְּהֵיִינוּ
לִכְ"ט יוֹף תַּשְׁצִין. הֵיִינוּ דְּוִנְגֵּת מַעֲלֵעַ. וְלֹא
לִטּוֹר מִיָּתָּה יוֹם שְׁנוּלָה בַּב. כְּכֹלֹ. וְהַאֲתֵרוּסִים
שֶׁם דִּצִּיל לִי יוֹם שְׁלָמִים. וְאוּלָּי לִשּׁוֹן חִירֶשׁ
דְּגָבִי פִדְהָב מִשְׁמַע חִירֶשׁ שְׁלָם. מִשְׁאִ"כ לִשּׁוֹן
מִיּוֹם הַשְּׁמִינִי הוּל' כְּשִׁמְיָנִי דְּגָבִי מִלָּה דֹּא'צ' ו'
שְׁלָמִים אֲדוּרֹת שְׁהוּא שֶׁל קִיּוּמָא הוּל' תַּחֲלַת
לִיל ח' כִּיּוּמָא. כְּלִשּׁוֹן הַטּוֹר. וְלִשּׁוֹן חוּל' שְׁהָ
ו' בְּכַהֲמָה וְלִי בְּאֶרֶס. יֵלֵךְ הָא כְּדֹאֲרִיתָא וְהָא
כְּדֹאֲרִיתָא וְצִלְעָהָ :

ללידתו ותיון לזין באן ס'ס רק ס'א שמא ס'א נפל וזרחה רטונתו משום דאזו מחסר
דאי מחסיל ב' כלו חדשו סו לא נוכל לומר וחס'ל לא כלו כו' כמבאר בגמ' כ', והכר'ו
וספרת'ג פירשו דברי הט' דשם אונם חד הוא ושמעתי מקשין על פ' זה כיון דלגבי קרבן
בעינן ח' ימים אף בכלי חדשו שוב ל"ש לומר שם אונם חד הוא כיון דס' א' מתיר יותר
מסבירו כמבאר אבס' ק' דיני ס'ס אות י"א בשם מהר"א, ויש ליישב דברי הכר' וספ'ג כיון
דאין לנו עתה עסק בצרכות ונס אס יבנה כהמ' תיבא, א"א שגיעו מפדיות אלו שם חוד' ח'
ימים ואין זה בגדר ספק א' מתיר יותר מחצירו- אף הסתימות בפוסקים דלא חילקו בין פדיות
הקדשות לא' להרחוקות אינו מיושב בך. — ועוד י"ל בשלמא אס היינו מסופקים אס לשחטו
או לא. שפיר לא הוי משס א' מעטס דאס שהה ח' ימים מותר לשחטו גס לצורך קרבן, אבל
עיקר כספן שלנו אס מותר לאוכלו אח'ס, נאח'ס שוב הוי שם חד, דאז אין ל"מ לפגן
קרבן, ומ"ש הט' דהיה דשיל"פ אף דאח'ס ל"ש דשיל"מ, כוונתו דאין לשחטו ולאוכלו מעטס
ס'ס משום דשיל"מ אבל להקל ע"י הכ"ס שיש קודם השחיטה אין לנו כיון שאח'ס א"א בהקדשה
וס'ל

(ד) בפמ"ג כתב: רז' ימים מעל"ע בעי צבחה
ורח' ממס' שבה ממהל היכי
מסלין והוא טעית גדול דשם בארס דבצינ
ל' ומילה חמיר קודם. וריו ג"כ אין אחת
ושמעתי ראי' דא"צ מעלע מחיס' טרכין דף
י"ח ע"ב ואולי יש לנזור ק"ת. רח' ממס' הש"ך
בהי' פדיון כבוד סי' ש"ה לחשיב ל' שבארס ד"ט
י"ב חש"ג. והיינו דוגמת מעל"ט, ולא אמרינ
סי' יוס שגולד בו ככילו וסאחרונים מחמירין
יותר וס"ל שם דל"ל ל' יוס שלימים ויש ללמוד
בזה בהמה מארס מלך לשון הש"ס בבה ז'
בבהמה ול' בארס אינו כפל, ויש לדרוש דאולי
לשון חורש דגבי פדיון הכן עבמע חורש של
משא"כ לשון ימים השמיני, הו"ל כשמיני דגבי
מילה דא"צ ו' שלימים ואף דבמילה בעי ביזס
הח' דוקא ולא בלילה ע"מ לעיני ללאת מחשש
כפ' הוה חללת ליל ח' כימוה כלשון הקור ומ"ש
חז"ל שהם ז' בבהמה ול' בארס, י"ל הא כדאיתא
והא כדאיתא. וז"ל עמ"ס :

(ה) המ"ז סוף סימן ט"ז הקשה לזהו מ"ס
שמא כלו חדשיו ושמא כזה ח' ימים

ללידתו ותיין דאין באן ס'ס רב ס'א שמא סיא נפל וזרחה רטונתו משום דאין מחספס דאי מחסיל בם' כלו חדשו סו לא נוכל לומר וחס'ל לא כלו כו' כמבואר בגמס'כ, והכר'ו והפרמ'ג פירש דברי הט' דשם אונם חד הוא ושמעתי מקשין על פי' זה כיון דלגבי קרבן בעינן ח' ימים אף בכלי חדשו שוב ל"ש לומר שם אונם חד הוא כיון דס' ח' מתיר יותר מסבירו כמגור אבס' ק"י דביני ס'ס אות י"א בשם מהר"א, ויש ליישב דברי הכר'ו והסמ'ג כיון דאין לנו עמה עסן בקרבנות ונס אס יבנה בזהמ'ק תיבא, ח'א שגיגעו מפדיונות חלו שם סוך ח' ימים ואין זה בגדר כסף ח' מתיר יותר מחבירו אף הסמימות בפוסקים דלא חילקו בין מדיונות הקרובות לח' להרחוקות אינו מיושב בכך. — ועוד י"ל בשלמא אס פיינו מספיקס אס לשחטו או לא. שפיר לא הוי משס ח' מטעם דאס שהה ח' ימים מותר לשחטו גס לנורך קרבן, אבל עיקר כסף שלנו אס מותר לאוכלו ח'א, נאח'ש שוב כוי שם חד, דאז אין נ"מ לפגין קרבן, ומ"ש הט' דהיה דשיל'ס אף דאח'ש ל"ש דשיל'מ, כוונתו דאין לשחטו ולאוכלו מקעס ס'ס משום דשיל'מ אבל להקל ע"י הכ'ס שיש קודם השחיטה אין לנו כיון שאח'ש ח'א בהקרבה

רעת קרושים ה' שחיטה סימן פו דברי אברהם כא

וסו"ל חין ס' חסד מתיר יותר מחבירו, ולי"ס
 לומר בזה הואיל והיתר מקודם ע"י ס"ס שהיה
 כאן קודם שחיתו מותר גם חל"ס אף שאז
 ליכא רק ס' אחד, דו"ל דדוקא בסימני ע"י
 הערוכות ונודע סג"ל צבות נטרס שנתוסף חסור
 בס' ז"ט סעף ו' נס"ך ס"ק כ"א לו ע"י
 עדות אשה בהמירה לנשוא לא תלא מהמירה
 הראשון דבשעת היתר היתר לנמרי ולא נודע
 לו שום ריעותא משא"ל כאן דגם קודם השחיטה
 חללא שאל יהי חל"ס רק ס' אחד חין היתר
 חק ממייס ואין לומר איפכא כיון שאלו לא
 נשטו היה ס"ס ל"ס שס אונס חר-הוא חק
 עתס חין שוט נפ"ע בין הספקות דו"ל כדצ כח
 ממ"ס סתוספז פ"ק דנתיבא נבי מאי דמשי
 כס"ס שס כגון רק כל גם אביה קידושין פחות
 מצת ג' שנים, להקשו שס דלכתי הוא ס"ס
 שמא זינח בקטנות ופיתוי קטנה אונס הוא
 ושמא בגדלותה ובאונס ותירטו גם אונס חר הוא,
 ואם איתא תקצי דלכתי יש נ"מ בין הספקות
 אולי היתה נתלמנה בקטנותה דאם זינח רק
 קטנותה חק דלכתי היא היתה חסירה לכס משא"ל
 בזינח בגדלותה באונס חס היתה נתלמנה
 בקטנותה היתה ראו' לכהן אלו, וע"כ
 כיון דעתה בשעה שאלו דעין חין נ"מ
 ל"מ מה שבזמן הקודם הי' נ"מ וס"ל כ"ל כיון
 דחל"ס חין ל"מ בין הספקות ל"מ מה דקידם
 הי' נ"מ, וגבי ב' טלחים נדון מהרא"י בס"י ק"י
 שמא ביכרה ושמא הנקבה מחלה י"ל כיון שב'
 גו"ס הוא ע"י כן הוה ס"ס ואילי י"ל דכוונת
 הכל"פ ופז"ג שגלירוק מה שאינו מחסרף וגם
 שהספקות נכס ח' ע"י לא הוי ס"ס לכ"ע :
 ובעיקר הדבר שכתבו האחרונים בזה דאם נאמר
 כס' שמא כלו חדשין מחלה טוב לא
 הוה ס' שמא שיה ס' ימים שכיון שלא כלו
 חדשין חין עור לר היתר ל"ע כעת שאל לי מה
 שלא כלי חדשין הוה נפל היינו מלד שחיוב כן
 הוא ויש מיעוט בכתבהים נמחז' ז' לש' ומ"מ
 חיים הס' ספיר ושוב מלמרח להיות ס"ס כאשר
 כתבתי בנמ"ל שכיון שס' אחד שקול והב' חק
 ובמנ"א ס' חס"ו כחכ מזה ובפ"י ריש כתובות
 בנתיב

פירכא שביון שלנבי קרבן ל"ס כלו חדשים
 בלא ח' ימים, מסילא ל"ש שם אונס חר הוא
 כיון שס' הב' מתיר יותר, וב' טלחים ובר
 ונקבה מתירין ב"ס אף שאין היתר ע"י שום
 סעף יותר מחבירו, ואולי שייך גם סצר שם
 אינם חר. שכיון שאין לנו עסק בקרבנות וגם
 אם יבנה ביהמ"ק תיכף א"א שיגיעו מסרינות
 אלו שם תוך ח' ימים, (אך הסתימות בש"ע
 אינו מיושב בכך). גם הרי עיקר הס"ס הוא רק
 אח"ש. אף שבי' הס"ו הנ"ל דהוא דשיל"ס.
 והיינו בוראי פחיים, כוונתו קודם שחיטה. אך
 להקל ע"י הס"ס אין תועלת במה שהיה ס"ס
 קודם שחיטה וכן בלאחר שחיטה א"א בהקדמה.
 והו"ל אין סעף מתיר יותר מחבירו, ולי"ס בזה
 הואיל והיתר מקודם ע"י ס"ס מותר גם אח"ש
 אף שאין רק סעף א' שרק נבי היתר ע"י
 תערוכות או ע"י עדות מצינו. שייכת הואיל
 והיתר. משא"ל כדשאלתי שאין רק סעף א'.
 אין היתר אף פחיים, כיון שיהיה שאח"ש
 ובשעת שחיטה אין רק סעף א' ולומר כיון
 שאילו לא נשחט היה ס"ס שא' מתיר יותר
 מהב' ל"ש שם אונס חר הוא מוכרע מסילא
 ע"י ס"ס התוס' נבי אונס, ששם ג"ב אלו היה
 דעין על סעף שבקטנות, בקטנותה. היה נ"מ
 לגבי כהן בקטנותה וגבי ב' טלחים פ"ס שאל
 בכרה ושכא הנקבה תחלה כיון שב' גופים י"ל
 שעי' כן ה"ל ס"ס ואולי כוונתם סצר שבהצטרפות
 מעין שווי הספקות ומה שאינו נהפך. עיי' כ"ע
 פחמירין ב' הנ"ל, ובכר"י כ' שמצטרף מיעוט
 טרפות למיעוט מפילות ואולי י"ל ששייך ג"ב
 חזקה שלא כלו החדשים. אך כנראה שאין
 חזקה בכך כיון שעשו' להשתנות מסילא וסון
 מסילא קאתיא. ולכך אח"ל רוב אין מפילות
 ול"א סמך מיעוט לחזקה, וכמו שאין מקל"ן
 ע"י חזקה שלא נתבררה אולי אין להחמיר ג"כ
 ע"י חזקה שלא נתבררה שהרי לא ידעו אימת
 נתברר אם נתעברה ואולי מ"ס חוששי עיי'
 לחזקה להחמיר אף שאל נתבררה, ופ"ש שאין
 ס"ס שאל שהה ח' ימים ושאל כלו חדשין
 שבין שלא כלי חדשין אין עוד היתר. צ"ע
 כעת שאולי מה שלא כלו חדשין היינו רק
 סצר שהרוב כ"ה ופ"ס יש מיעוט שנשתהים
 מחורש ו' לח'. ופ"ס חיים הם שפיר, וכתבתי
 במס"א שיש סכרא שכיון שסעף א' שקול והב'
 אף שהיא מיעוט מכריע ויש על ידו רוב לקולא.
 ובמנ"א ס' תס"ו כתב בזה ובפ"י ריש כתובות
 ג"ב סברות בזה וצ"ע :

(ו) מ"ש

שכח מיעוט מכריע ויש על ידו רוב לקולא

דברי אברהם ה' שחיטה סימן טו דעת קדושים

(ז) מ"ש המ"ו משום שיל"ם אמר מ' ישראל הנזכר במק"א שאין עומד להיות ודאי שאולי נפל ולא יתקיים ח' ימים גם אמר תקלה להשחות ואמרתו בלא עיון שבכל דשיל"ם נובא תקלה להשחות ובע"כ אין זה נורם קילא תיקף ע"י שבשה"י יש ספק שישכח ויקל. ובמה שבדיעבד מותר אין חוששין לאשתלי כמו בני שחיטה ומה שאין הסתיר ודאי אולי ל"ש כן רק לבני תערובות משא"כ לבני ס"ס איך ניקל ע"י שנימא שהוא איסור ובכך צלע"ע היטב :

(ז) משמע דל"ם הערסה בכח"ג לימר ששוחט סתם שלא ע"ס הסמך שהיא בן ח' דוקא והברירה בידו לסבור לבני ואח"כ שוב אינו דשיל"ם וחומרת יל"ם היא רק דרבנן. וברבנן לפעמים מותר הערסה. ובט"ו הנ"ל משמע שאסור לשחוט אף שאח"כ לא יהיה דשיל"ם וב"ה הסברא. שכיון שמענו חז"ל ע"י סברא עד שתאכל באיסור הסתן ואכול בהיתר. אין הערסה מועלת נגד סברא זו גם י"ל דהוי במבטל איסור לכתחלה :

(ח) גוי סבר מלה ואמר שנולד זה י' ימים ואחר שמכר אמר לפני יהודי א' שנולד זה י' ימים והיו בו סימנים דקרנים ושינים ואכלו כבר קצת להכשרתי הכלים כדקו"ל שאינו נאמן כשאין מהימן ל"י כבי תרי ובאן א"א שיהיה מהימן ל"י כיון שתחלה אמר שהוא אחי ח' וסדוע יאמין לפה שאמר אח"כ. ומדבריו ניכר היה שידע שלעמ"י אסור לשחוט תוך ז' לאכול. והבשר הנשאר כיון שהחמיר ע"ע קודם השאלה ולא היה שום הסבר. לא צויתי דוקא שיאכלוהו והכלים כבר היה אחר מעל"ע ג"כ והכשרתם :

(ט) כשב' מבחישין וא"ו א' אימר שנולד לפני ז' וא' אימר תוך ז' אין לסמוך הכרע להקל ע"י הסימנים שבי האחרונים כיון דה"ל אתחוק ואיקבע חשש איסור ובריעבד אם שחטו והוא הפס"ג אילי מקום לצדד להקל :

(י) סימן של קרנים אף שהם קטנים דקים נמוכים כל שהן קשין שאין צורך נחבב בהם י"ל שמיעיל. וכ"כ בצירוף שינים הרבה. והתדתי היום בעגל שאמרו רבים מבינים שאינם עוסקים בס"ס בכך [ז'] שאינם מבחיס. שבי הרשב"א עליהם בתשו' ששקר בימינם] שהשערות וכוונתה א"א שיהיה בפחות סח' ימים. ושהפרש מאכלות עשבים א"א שיהיה כן בפחות סח' ימים. ע"י התרת מצד הפסד לעניים בצירוף קרנים קטנים קשים ושינים הרבה. וס' קרנים ושינים [הרי] ג"כ אין לו שורש

בסוגיא דפ"פ מלאמי כתב ג"כ סגרות גזע וז"ל. והבר' כחב מה שזין הולכין בבהמה כח רובא דרוב וולדוה סס של קיימא הוא משום דיש כנגד הרוב ז' מעוטין מעוט המפילות ומיעוט טייפות ואולי י"ל ז"כ ה"ע משום דכנגד הרוב יש חזקה דאינו של קיימא קודם שגלו מדעיו אך כנראה שאין זה חזקה כיון שעשו' להשתנות ממילא וזמן ממילא קאה' ולכן אמרו חז"ל רוב אין מפילות ול"א סמוך מיעוטא לחזקה וי"ל עוד שזמן מקילן ע"י חזקה שלא נחבררה אין להחמיר ג"כ ע"י חזקה שלא נחבררה שהרי לא ידעו אימת נחברר א"כ נחבררה ואולי להחמיר חובשן אף לחזקה שלא נחבררה :

(ו) דבריו מבוחרים, ודברי מו"ה ישראל שהציא הם דברי הנפ"כ וסר"ג ז"ל בסתמם ופה הסיב דנשמיא זכ' זילת כזילה דכתב דרשב"א דנטל סא מלך שזין הממיר עזיר לבוא בנודתי שפיר, דכיון שאין הסתיר ברור שינוא, וגם לפינוי אסור, הו"ל כאיסור ודאי ונטל בכל איסורים שבחורה משא"כ בלא תערובות ל"ש כלל לומר בע"י שנפל הוא ולא יתקיים ח' ימים, ע"י י"י לו הסתיר אכילה וזה דבר ברור ואמת ראוי לצ"י שאוצרן :

(ז) בוונותו מבוזר דמוכח מצי' כא' דהע"ז דמש"ה לא ה"ל ס"ס, משום דה"ל דשיל"ם, ואכתי יוגל לשחוט ע"מ למכיר לזכרי, וסוב י"א י"י דשיל"ם ויף שזין בדע"ז למכור לזכרי הרי צדנן קי"ל דמותר להערים (ע' שבת קל"ט) א"ו דנדשיל"ע לז מהני הע"מ כמו דממיר לעין ספקא דרבנן ולעין ביטל : (ח) דבריו פזוטים וסימנים דקרנים ושינים הביא החפ"ס בס"י ט"ו ודין

נאמנות עכ"ס, ע' סימן ט"ז סעיף י"א וס' ס"ה סעיף י"ב וס' ס"ט סעיף י' וס' ל"ח סעיף א' וסימן ק"ח סעיף י' וי"ג וס' קכ"ב סעיף ו' וס' קכ"ז סוף סעיף א' וס"ד ס"ה וס' קל"ז סעיף ו' וס' רנ"ד סעיף כ"ח וס' ג"כ בס"ך סק"כ וס' ג"ג ס"ב ובשולח טי"ח חז"ר ס' ה' ובשו"ת דבר משה מס"ס ס' ל"ב וז"ל.

דעת כרושים ה' שהימה סימן יז דברי אברהם כב

(ט) כוונתו פשוט, שרק כשאין שום מנעד להסימנים או יש לממוך עליהם, כשיש עדות להסיק, אף שיש מנחישו מ"מ סיב אין הסימנים ראי' וע' ס' גידולי הקדש מהרצ המניה מ"ס ע"ז :

סימן י"ז

(א) כוונתו מבורר, דלף שזה לבד מה שאינה עומדת אינו מיוק, מ"מ כיון שהמאכל גרס לה חולי או כאב גדול כ"כ עד שאינה עומדת, לכן אם נשחטה או דינה כמסוכנת ולריך להכניס אם כי' הסכום כראוי :

(ב) דעת הרב ז"ל דהאזנות שמוליכין בעת הקור מכפר לעיר שכבר חירע שגמה מהם נתנו ע"י שה' לנורות כנפים, ולא ה' מנינים עליה ע"כ דינם כמסוכנת דלסורים בלא פרכוס כראוי, אף שאז"ש ראה שילא הדם כבכל חיותות ומכ"ס ביש ריעותא עוד שילאו רק איזה טיפי דם, ע"כ נכון שזהו האז"כ בטרם ישחטם שיעמדו על רגליהם מעצמם וילכו ד' חמית ועכ"ל לדקדק היטב שה' הפרכוס כדעו וגם בכל האזנות שמוליכין קשורים בימי הקיר, אף שקבורים בלשון כנפי' מליגות עליה, מ"מ להחמלה יש להשגיח אם עמדה ככל, רק בדיעבד אין לאסור שזה כיון דאין שום ריעותא, ודלם שגשגת בחיטה ילד הדם דרך בית כשחטתו כראוי אין לאסור, אף שלא ה' פרכוס אף אם ה' קשירות בלופן דליהחזק מניח ע"ז וכל המתות בנודלי חולות הן מחמלה ונודלי דינם כמסוכנת ע"כ יש לאסור גם בדיעבד אם לא ה' פרכוס כראוי :

(ג) בהמה שלא עמדה מחמת חולי עוד שהעמידה בידים אף בסלסל ד"א הילוך יפא אחר שהעמידה עכ"ל הרי היא בכלל מסיכת לגמרי וכ"מ מלשון הרמב"ן הובא במכ"ס סמ"ז זה שכתב עד דקיימא בכרצא ממילא ואלול

אין עומדת. משא"כ כשידוע שהוא בריא וע"י צימוק אבריה לפי שעה אין עומדת. וה"ו כאלו עומדת ע"י שרגליה חסרים או קשורים וז"ל חשש, אך בקטורה באופן דאחזק מיתה ע"ז כל המתות בנודלי חולות הן תחלה ע"י הקיר קודם בוא לבית וה"ו מסיכת גמורה אף אם לא היה

שורש רק ע"י אסירת בקיאים [וא"כ כמו כן נוכל לסמך על סימנים שאזרו מבינים הנ"ל] : עתה ראיתי שהצ"ח פסק על סימן קרנים ועוד ס' ש"י האחרונים. והפס"ב לא ראיתי בעת שיוכר היה ע"י ס' אף ראיתי שהלב"ש מוכיר ס' של קרנים כמ"ש התב"ש : והתב"ש ודאי שלא ראה להפ"ת כלל. והלב"ש ב"כ א"ל לא ראה מ"ש הפ"ת. כאן. כי לא היה ספרים הרבה בביתו רק ראה לפרקים סיד אחרים. ע"ז אני נבוכ בעת אם בלא צירוף סלס"ת. יש סמיכה על הס' הנהוג להקל ע"י כ"כ כמ"ש התב"ש אך אין שכיח כלל שלא יהיה הצטרפות מסר"ת וצ"ע :

סימן י"ז

(א) אינה יכולה לעמוד ע"י שאכלה מאכל הגורם כן. ומיום היה כן בדקה ע"י שאכלה מלת. מסגרא חמיר כמו ע"י חולי. כיון דלפי שעה אין בה לעמוד :

(ב) בזמן הקור חוליכו אינו מכפר לעיר. צריכה כנפיה ורגליה. ואמר הש"כ דפה שאשתקד סתו ד' או ה' איונות ע"י כך. שאף שהובאו אל הבית בחיות. מתו תיכף בבית ע"י ששלט עליהן הקור במה שלא היו כנפים מגינות עליה מהקור. והיום שחט אונזא הנ"ל ונחתכו כל הס' והורידין ולא יצא רק ב' ג' טיפי דם שחור. וניכר שהוא ע"י שנתקרו דמיה ונקרשו. א"א להכשיר אותו וז' כיון שלא ראה בה שום פרכוס כ"ד. ולא אתחזק בה שתוכל לעמוד על רגליה בשעה שלקחה לשחט. ונוטה שלא היה עומדת. ושוב הנ"ל שכל אזהות המובאות מהקור אף שהם בריאות לגמרי מ"ס לא יעמדו על רגליהם ע"ד שעה א' אחר שמתדין קשריהם. ועכ"ל כאן ה"ל ס' דאורייתא. בפרט דאתחזק שמתו ע"ז כמה אזהרות. ופשוט מסבירא שא"ת המית ע"י הקור א"א להן לעמוד בשעה שובאין אל הבית. ומסיכנת בהו פרכוס טרפה. והה"ח בהושב' לראות על פרכוס בכל אזהרות שמובאות מהקור. אף אם קשריה באופן שחפיה מצילות ומחממות לה מהקור. כיון שבזמן ההוא אינה עומדת ע"י גערה. אך בדיעבד אף אם נודע שעי' שהולכה קשורה בקור נצטמקו אבריה ולא תעמד מאליה זמן מה. ושחטיה או ולא ראה שום פרכוס. כיון שלא ראה בה שום ריעותא אין לחוש בזה. שאין סגנון מסיכנת רק כש"ל הרי

אין עומדת. משא"כ כשידוע שהוא בריא וע"י צימוק אבריה לפי שעה אין עומדת. וה"ו כאלו עומדת ע"י שרגליה חסרים או קשורים וז"ל חשש, אך בקטורה באופן דאחזק מיתה ע"ז כל המתות בנודלי חולות הן תחלה ע"י הקיר קודם בוא לבית וה"ו מסיכת גמורה אף אם לא היה

דברי אברהם ה' שחיטה סי' יז דעת קדושים

היה שום ריעותא אח"ש בדם פרוש כנ"ל כל רלא נראה שום פרכוס בזה וע"י פרכוס הכל כשר: (ג) בהמה שלא עזרה ער שהעמידה בזה שיהלכה ד"א הילוך יפה אח"כ היא בכלל מסוכנת לגמרי ובינות הש"ך לקמן סי' נ"ח הוא כשלא ראינו ריעותא שא"י לעמוד ע"י נערה משא"כ ביש ריעותא שלא עמדה מאלה לא מהני הלכה וכלם מלשון הראב"ן שבת"ש סמ"י זה:

(ד) עמידה נראה שצ"ל אחר שכיבה סמ"ש לארץ בכל אבריה משא"כ כשרק כרע על רגליה ועמדה מזה ע"י נערה או מקל או אף סעצמה כיון שלא היה עמידה אחר שכיבה לארץ לגמרי. אין זה גר עזרה המציאה בכלל מסוכנת כ"ה מסבא היטב:

(ה) מסוכנת שעמדה מאלה ישנו אר"כ כמ"ש שיעת עד שנשפך. ולא הבחינו אח"כ אם אפשר כבד עליה אר"כ החולי עד שלא היתה עומדת מאלה יש חשש אך נראה להתיר היטב ע"פ אימרא כסנני חילי היא כשידוע מנהג חולי זו שבשעה כשך הזה אינו עשוי להכביר כ"כ עד שלא יוכל הבע"ה לעמוד מאליו וכפי זמן שהתחיל החולי ויכול להבחין לעצמים: וגם כשאין ידיעה ברורה כל שא"י בהיפוך שחולי זו רגיל להוסיף כ"כ שייך בזה חזקה להיתר. כיון שראינו שאחר הלוח החולי עזרה והלכה בדי אין חולי זו ריעותא להוציאה מחוקת עזרתה ואח"כ לא ראינו דאיתרע יותר מכאן וזן שעמדה בו בחליה ועכ"פ מחשש איסור תורה יצאנו ע"י חזקה ה"ל ובררנן פשיטא שנקין למסוך על אימרא כנ"ל אך גם על החזקה לבד נ"כ יש סמיכה טובה כנ"ל:

(ו) כשיפת ראש ושטתה לא נתפרש והמיר ב"ב בעוף וגם נעועים הרבה וכשיפות ושיטות בראש לא מהני כלל גם בעוף:

(ז) בתב"ש כ"י להחמיר אף ע"י שינוי משהו בהליכה. שנויים אחרים מ"אם מאכל או דקא ושאריו הנזעות שע"י חלישות לא נתפרשו ואולי חמיר:

(ח) באיזויות ובפרט בהשמות. שכיח כששוהין ברגלים קשורות וכ"ש בצירוף שנושאין וראשו למטה מותן. ע"ז אם שהם ורא היה שום פרכוס אסורות. אולי מתו מקודם וגם אם לא הוה לנכרי כי לפעמים ע"י שה"י כנ"ל הם כסותיו ואח"כ מתירין רגליהן ועוסקין בהן ונתעוררות נחיות מ"ם הרי תיקף ה"ל כמסיכנת ואסורות בלי פרכוס. ע"ז יש להשגיח בשעת

ואזלא ד"א משמע רבעי שתעמיד מעמדה ובהלכה ד"א לבד לא יאלה מחזקת מסיכנת אם אינה יכולה לעמוד מעמדה ע"י נערה או מקל וע"פ ס"ך לנמן סי' נ"ח סק"ו דמועל סליכה נכח"ג היינו כשלא ראינו ריעותא שא"י לעמוד ע"י נערה ואמרין שכמו שראינו שהלכה ד"א אחר שהעמידה כן היכה נ"כ עמידה מעמדה פ"א"כ אם ראינו ריעותא כלא עמדה מאלה לא מהני כלכה אם לא פרכסה לאח"ש.

(ה) מסוכנת וראינו שעמדה מאלה ע"י נערה או מקל ולא נשפטה מיד רק אחר שנשתה כמה שעיף ולא הבחינו אח"כ אם אפשר לבד עליה אח"כ החולי עד שלא היכה עמידה מאלה נראה להתיר ע"פ אומדנא דסגן החולאח אם ידוע שנהג הקולאח הזה שבמסך כזה שנשתה מהעמודה עד כשיגיע חיו עתיד להכביר כ"כ עד ש"ה יוכל הבע"ה לעמוד מאליו ויכול להבחין זה מהזן שמתחיל החולי עד הפצירה ואפ"י אם האומדנא זו אינה ברורה כ"כ כיון שא"י בהיפוך שחולי זו רגיל להוסיף כ"כ כוב שייך כזה חזקה להיתר דכיון שראינו שאחר התחלת החולאח עמדה הרי אין חולי זו ריעותא להלכה מחזקת עמידה והרי לא ראינו דאיתרע אח"כ יותר מהזן שעמדה בו בחולי ועכ"פ ע"י חזקה זו יאלנו מחשש איסור חורה וזב נקן פשיטא שנקין למסוך על האומדנא כנ"ל אך גם על החזקה לבד גם כן יש סמיכה טובה כנ"ל:

ז. בשמ"ח קטף ו' כחב דבעיף לא אימכרס כמה כד"א מסוגן לכן יש להחמיר כל שריוץ שהא רוב וחינו הילך כשאר נריזים יע"ש ושינויים אחרים כגון שזואם במאכל או שהיו אחר וס"רי תנועות. ע"י חלישות לא נתפרשו ואולי חמיר:

(ח) הרב ז"ל הקטן גדולה השמיטנו כאן בליך להעניח על האזויה שצובילין אותם רגליהם קשירות וגם שא"י רותז ברגליהם וראשם למטה והרבה מהם מתה ע"ז ע"כ מוטל ע"י הש"כ להבחין בזה קודם השחיטה ואחר

רעת קדושים ה' שחיטה סימן יח רברי אברהם כג

ואחר חפצת הסמינים, וגם אחר הסמינים הם
ה' פרכוס וכן ראו לכל עו"ב לנהוג כן :

(ט) הרב ז"ל הזהיר בזה שלא לחזור מביטת
אף שנידע דעריפה היא אף דלא
שיך בזה חפץ עשיית סחורה נדברים האמרים
כיון דעריפה בל"מ ונזהרנו מותר מ"מ מלך
שהיא חכריות אין לזר ישראל לעשות זאת ואף
ע"י נוי חין לגרוס חכריות בשלנו וגם אף
דעריפס היא ע"י הלכה מ"מ עפ"י רוב יס
נרדי היתר אף שאין מורין כן סינו להחמיר
ולא להקל ע"י לנכלס בידים :

סימן יח

(ג) כתבתי בעק"א אודות מ"ש הפמ"ג כמ"ו
ס"ב ונשפ"ד סק"ל בשם כנה"ג
להחמיר בפסית מחירת לפרן ופירות מכשע"ס
ובעת ראייתו שהכנה"ג לא כתב כן רק סביב דיעות
אז לר"ך כחנ"ל חס כשערה והביא מ"ש הדגש"ז
שהחמירו חכמי דור ה' בק' דונא לאסור עוף
ע"י שראו לען הסמ"ס וס' חס נרגש וכתב
שצופק חס הפגירו סו"ב ראייתו שהפרי"ח
כתב ג"כ להחמיר בנראה ואינו נרגש והביא
ראי' ממ"ס הרמב"ם הכל וגם פה לא הזכיר
שהדגש"ז כתב בפיקוח בזה וספר דמס"א חינו
לפי וספי שזעזעק ממנו י"ל שאין הכרע משם
כי שנים ע"י רוב המשגגם בדלקת הסכין
נחלקל-דקית סחוד ומעט כספאס או נז
כט" (לי"ג חן ביינ) נדקת סחוד לכן חששו
סס ע"י סר"א שראו כיח נגר סכמס ור"י גס
ספס חס נגס כסננון חונס משה"כ לרדן
סחו מחצירין כספאס חין ללמוד הלכה
משס לחסר בדיעבד נראה ואינו נרגש כלל
כפרט

הס' ער שיהיה כעין פנס. כפי מה שאומרים שאינה כפייה מסר רק כעין נטיה קצת. ולא
ניתנה תורה למלה"ש. ואם באנו לחשוש חששות רחוקים דא יהיה באשר למצוא שחיטה
כשרה שלא יוכל להמציא עליה חששא רחוקה כעין דרכה כל דהו. סעין מה שחששו בהנחת
אצבע על הסכין אף שהיה בדרך הולכה והבאת. אין כל שעושה הלילה בדרך שכיבה. אין לחוש
עוד. כי לא ניתנה תורה כזו :

(ג) כתבתי במק"א אודות מ"ש בשם פמ"ג בשם כנה"ג להחמיר בפסות סח"צ ופסית משערה.
הנה

בשעת שחיטה אם חיות הן. וגם אחר תפיסת
הסמינים. כי אולי לפעמים יוכל לחיות חצוק :
וע"י רשכית באוונות שסנות בבנפ"ס קשורות
שמתות כנ"ל. אם היבא אוו וראשה כפוף כמו
בחולה. ולא פרכסה אסורה. וגם אם לא השגיח
אם פרכסה או לא אין ברור להקל. והוהרתי
לש"י להשגיח באוונות על הפרכוס :

(ט) סדת חסידות יש לשחוט מסוכנת אף אם
היא טרפה ודאי. אפ"י מצד ש"א
לגרום אכזריות בשל אף ע"י נוי. אם מצד
פתי' שעושה סחורה בנבלות ופסות. אף
שבהורסנות קיל. מ"ס היבול הוא ברצונו ולא
הורסנות. ומה שאינה כשרה להלכה. מ"ס
סמטא יש צדדי ספק בכך. רק שהם להחמיר :

סימן יח

(א) אודות מ"ש בכר"ו בדרך הרסות על המקלין
בסמינים בל"מ בלי"ל. או שאירס או
רו"ך. ריש להחמיר בזה סעין פנימ' דחגירת
צפורן סס"ס. הנה ע"י אכשר דרי בעוה"י במה
שנותרים בסמינים המותרים ההלקים ויפס
ותדים. ונראה לעין היטב כל דהו סה"ל
בתלות-הדקת. ומתקנים הכל לנכון. וס"ס
ל"ש בזה לא התנודדו כשיש בער א' שוי"ב
בחלפ"ס. החדשים המותרים. וש"ב בסמינים
שנתקנו בכשיל. כי כבר אפשר שיהיה תקן
ושמירה מכל הנ"ל גם בפסנים שאינם מותרים.
ואין בזה פסום אגודות :

(ב) אגודות הסמינים שנהנו בככה מקומות
שנכפסין תחת הצפורן. כי ע"י
הז הרים ביות. שעתה מפקפקין ע"י לחוש
אולי הסכין נכפף על הס' או העור עד שע"י
יש כעין פנס או חגיר צפורן במקום הזהלת
שטח הכפיפת. לכאורה היה ראייה שאין לחוש
כן מקרומית של קנה בס"י. שבתנו רק מצד
הניתו סחוקים שמו ניקב. ולא חששו שסא
נכפף הקרומית. ובפריט לפ"ש המ"י שדרוקא
קרושית. וכמ"ש במק"א בזה. ויש סקול לרשות
שש קרומית שאינו נכפף. וברילת קיסם שיד
בו. כי גם סעין קשה אפשר ליברל קיסם. אך
עכ"ו היא חששא רחוקה הרבה שיכפף כ"כ ע"י

הס' ער שיהיה כעין פנס. כפי מה שאומרים שאינה כפייה מסר רק כעין נטיה קצת. ולא
ניתנה תורה למלה"ש. ואם באנו לחשוש חששות רחוקים דא יהיה באשר למצוא שחיטה
כשרה שלא יוכל להמציא עליה חששא רחוקה כעין דרכה כל דהו. סעין מה שחששו בהנחת
אצבע על הסכין אף שהיה בדרך הולכה והבאת. אין כל שעושה הלילה בדרך שכיבה. אין לחוש
עוד. כי לא ניתנה תורה כזו :

דברי אברהם ה' שהיטה סימן יח דעת קדושים

נפ"ט שהא' נגד הלכה קבועה בפוסקים ע' סמ"ח ותנ"ש סעיף כ' ומ"ש הפ"ח שכל שרצה וודאי יורגש להמציאם בסגנונה והוא ככלל חג"ל חן הכרע לזה ומעשים בכל יום שרואים מהם שלא יורגש לרוב השו"ב ואולי לכולם אף אחר כוונת הלכ' בכל האפשר ושיעור חג"ל ניחן וכדי הרגשת רוב הפוסקים בשאטת ולא ניחן תורה למלכ"ם ולל"ע ומ"ש הרמב"ם שהענינו השו"ב יל"ש ש' חזק נגידה מהשו"ב מה ששרת הדן להענינו או שהענינו למגיד מלחא ועד יל"ש שנימי חכמי הדור ההוא כק' רובא ה' בקיאים במאמץ וספיקא אש הרגישו היינו שה' מפוסקים כהרגשה אש היא כסגנון וודאי חוגרם שה' מקים לומר שהיא כראש השבועה ומ"מ היא להחליט כן כ"א ע"י הנדיקס בראי' וכיון שראו פוחלת להם שאינו כפאסא ועי"ן הענינו השו"ב כי לא כולל להחליט הימר לומר שהיא כפאסא עד אחר הנדיקס בראי' ואלו ראה לא ה' מתיר כי ה' מוחלט לו שהיא חוגרם וספיקא בלולא כנחין כמא שאינו טריחא ונפרט למגיד מלחא לפי כל הכו"ב שלא יאמרו מחר כפאסא עד אחר שנימי היטב בראי' שאין שום רימוחא משא"כ ללמוד ע"י מעשה שהיא שכל שרואים בראי' יל"ע מוכגש ישחקע מלמר כן פהרי מעשים בכל יום שרואין מה שאינו מרגש :

הנה כעת ראיתי שהכנה' לא כ' כנ"ל רק הביא הדיעות אם תניצ אם כשערה והביא מ"ש הרמב"ם שהענינו חכמי דור א' בק"ק רובנא יצ"ו לאסור עוף ע"י שראו לפני השמש וספיקא אש הניש' ובתב ספיקא אש הענינו השו"ב וראיתי שהפ"ח כ' להחמיר אידות נראה ואינו נרגש. והביא ראיה סמב"א הנ"ל ולא הוכיח שהרמב"ם כ' ספיקות כנ"ל. מ' דמשיא שהעניק הכנה' אינו לפני וכפי שדועקת פמנו יל"ע שאין שום הכרע. כי שביח שע"י רוב השמש בבדיקת הסבין נתקלקל דקות החוד ונעשה כפאסא. או גם נשי' בדקית החוד. וע"י שראו חששו בהנף כיון שהיה ספיקא בהרגשה. והרי אנו מחמירין במאמץ : ובכנה' שם. ואם הענינו השו"ב יל"ע שהיה שם איזה בניה כהשו"ב מה ששהי' להענינו. או שהענינו למגיד מלחא. ואין ללמד הלכה משם כלל. בפרט נגד הלכות קבועות בפוסקים. ומ"ש הפ"ח שכל שרואה ודאי יורגש להמציאם מהרגשה. והוא בכלל חג"ל אין סיכור כן. כי השו"ב אומרים שרואים הנשמש מהרגש. ושיעור חג"ל ניתן לכדי הרגשת רוב הפוסקים בשחיתת. כי לא ניתנה תורה למלכ"ם. ומעשים בכל יום שרואים מה ש'א יורגש לרוב השו"ב ואולי לכולם. אף אחר כוונת הלכ' בכל האפשר וצלע : ואולי יל"ע שהענינו השו"ב במעשה הנ"ל. שאז היו בקיאים בדעבר במאמץ. ומ"ס הרי ההכנה בכך דק. ומ"ש ש'א הרגישו היינו שלא היה בעיניהם הרגשה כסגנון ודאי איננה. אלא היה מקום לומר שהוא כראש השבועה. ומ"ס א"א להחליט שהוא כן בראי' אחר הבדיקה בראייה. וסבין שראו הוחלט שאינו כפאסא ועי"ן הענינו הש"ב כי לא הו"ל להחליט היתר לומר שהוא כפאסא עד אחר הבדיקה. ואלו ראה הרי ה' מוחלט בעיניו שהיא איננה ושש בקלות ולא הבחין בזה שאינו מוחלט. ובפרט למגיד מלחא לפני כל הש"ב שלא יאמרו כפאסא עכ"פ עד אחר הבחנה בראייה שאין ריעותא. משא"כ ללמוד ע"י מעשה ההוא שכל שבראי' צ"ל מרגש. וישחקע מלמר כן שהרי מעשים בכל יום שרואין מה שאינו מרגש :

(ד) ומ' ששקל יניד לילוף מסקלקלתא לומר שמה שרואין הוא רק עולה ויורה ובנ"ל כמק"א ומ' נבון וידע שביח ודאי. ובמסק בשחיתת א"א להקל :

(ה) במ"ש הפ"ח ע"פ מה דהענינו רבני מדינות

(ד) אולי כוונתו שאין להקל לסמוך על שאומרים שצניפה הנראה גאלינו נרגש שהיא רק עולה ויורה וכדבור שלפנינו העלה הרב ז"ל להלכה שאין חיסור באינו נרגש כלל ואולי שם לענין דעבר מיירי וכאן לענין לכחילה וכ"ז דוחק :

(ה) מ"ש הפ"ח בשם הרמב"ם הנ"ל להענינו רבני מדינות אלו להענינו שו"ב פסכינו ה' מקלקל ע"י ראי' אף שבהרגש ה' טוב פחה נטע לפני שהמכוון בכך מזה שה' חלודה (חלודה) המלקלת כהנ"ל וגורם לפנוס כחצח זה ה' חמיד מועל על השו"ב לשער מזה ואף בזמן שלא ה' בורקן ע"י ראי' :

דעת קדושים יה שחיטה סימן חי דברי אבר הם כר

(ו) חרב זלל האריך נטעם דבריו הקדושים לחוק סענה שוכנים סס"ז לבדוק הסכין בראית עין, אף שזרדי סס"ז א"ל לבדוק בראי' כי עין הרוחם מתבלבלת ע"י ליעוט שזרדי הסכין אין קפידא בכך כיון כנכדק בלא"ס שס' כמ"פ נלפזין שמעיקר הלכה די בזה ונס' סס' אין פנימה מלוי כמו כסוד וס' רק קודם שחיטה אכל אחר שחיט' א"ל להחזיר לבדוק תיכף בראי' ודי בבדיקת כליסורן ואחר שיקנס סס"ז מהרס ואחר הסכין על היר אז יבדוק הסכין בראי' :

(ז) כל דבריו זלל מבוארים, אף שכבר זלל מחזיק מנהג בדיקת הסכין בראית עין סייע רק. אודות ספנימות שקרין לייגלך אכל ספנימות שקרין קריליך עפ"י רוב סס' רק דעיונות בלא כידור ע"כ א"ל לבדוק ולחקור אחריהם זולת נשמת הכסוד הסכין שזו נקל לתקן אותם :

(ט)

כו'. והבדיקה שבס"ע אין חל עליה כ"כ סמ"ה : ועכ"פ יש ע"ז משמרת למשמרת. שנוטה שבבדיקה זו כדאי לסמוך עליה. רק שברקת הצפורן נקבע' בלא פלוג. והחקין שנתפשט בבורותינו בסביני ברול מהותך ולא מעשה מקשה מחתיכות שונות שיש ע"ז אויר הרבה בתוך הברזל. משא"כ בברזל המהותך. זה ודאי תקין טיב והוי לאצטרוזי שע"ז שמירה מעולה בלי חשש מידות לעשות בדיקת צפורן. כיון שעכ"פ אין מצוי כ"כ מכשול בזה בהברזל שכלל. (נס' מה שנתפשט שלא להקל כלל בשארם ורויך ולייגל. ראיתי בכר"י בח' שלא להקל לחלק בזה ואף שסמרינה למרינה אין חלות להתקנה. בח' ואינה דעדי לגרמייה עברי. מ"ס כיון שהבחינו חכמי איזה מרינה לעשות תקנה חסורה בזה. משימא שאין לשום אדם להקל בזה בשום מקום. בפרט שס"ה בשו"ב רבות שלא לחלק כלל. וכל אומן באומנתו ידע והחליטו האומנים שאין חילוק בזה). ואין לפקפק על טעם לבדיקת הראיה הנ"ל משום כוונת הלב. מצד מה שאין בודקין בס"ע רק על החוד ממש. וב' רוחתא א"א לבדקם כלל בס"ע (וכמ"ל בזה אודות הספקקים בס' שקרין קריליך). שאין דנין אפשר משא"כ שכתב א"א לגמרי. כי עין הרוחם מתבלבלת בראי' בהליטש שמן הצד. אך מלבד זה יש הפרש גדול בין החוד שבו הפנימה מצוי ע"י המפרקת וכדומה. משא"כ בצדדן אף המוכין ביותר מ"ס אין שום פנימה מצוי בהן כלל. ובודקין שם הרבה פעמים ואח"כ ע"ז עדיף מהבדיקה שע"י ראיה ואין חשש למיעוט כוח הלב. ואורות הבדיקה שאח"כ. כיון שאינה חסורה כ"כ בלפני שחיטה. והיא רק מחששות יותר רחוקות מחששות שבבדיקה שלפני שחיטה. לזה די בבדיקת צפורן. ואחר קינוח מהרס והחכיך בעין השחזה שעל היר יבדוק היטב :

אלו על שו"ב שמכינו היה ע"י ראיה מקולקל אף שבהרגש היה טוב. עתה נופה לפני שהמכין בכך מצד סגנון חלודה המקלקלת הברזל ונורם לפגום. וכן היה כופל תמיד אש"ב להשמר בכך אף שלא היו בודקין או ע"י ראיה .

(ו) מה שנתפשט עכשיו לבדוק הסכנים על החוד ע"י ראית עין נ"כ. אף דק"ל שהשיעור הוא רק בכדי חניצ. מ"ס כיון דק"ל שאם נראה כעין פגם במ"ע אסור ג"כ וכמ"ש התב"ש. ומשימא דאפוזי פ"גנתא ל"ס. והרי בדיקה במ"ע הוזכרה בש"ס. ובין שכן נכון לעשות בזה מגדר סילתא כמ"ש במק"א דלכל מילי דאורייתא צ"ל ב' גדרים משמרת למשמרת. חותם תוך חותם. והרי כ' בשכ"ר יונה ובהרבה ספרים שהבדיקה בצפורן לפי כוונת הלב הן הדברים. וכל שיהיה הסת' דעת כ"ד או שום טרדה יבדוק כמ"ס בצפורן ולא ירגיש פגם. ותיכף שיכוון דעתו היטב ירגיש. ואלו דברים שאין להם שיעור. ופי' יוכל לשער בנפשו ולומר וכיתי וכי וברור לי שברקתי בבזון דעתי היטב בלי שום נפ"י כ"ה. ועכ"פ מדי' ס' דאורייתא לא נפק בזה לבני משקל הנכון דיראת חטא כפחד אכילה סם מות כו'. ותוי' וכו' בלבו היא כסיל. נס' הרי דרך ההסת' דעת שאין מרגיש בו אדם כלל לא בשעתו ולא אח"כ

(ז) אודות קריליך שכתבתי במק"א. נראה ודאי שיותר טוב שלא לבדוק כלל בראי' דעין. כי גם אודות הלייגלך שעל החוד ממש אין חיוב כלל לבדוק בראי'. רק שנתפשט כבר לראות אחר זה. דקרוב לשכר ורחוק מהפסד כיון שהם מתוקנים בנקל. ועי"ז יוצאים מהמבוכה דהסתבכות בצפורן. עתניש. ובכר"ו אודות שארמ"ן. גם הוקל ע"ז החששות דכוונת הלב אודות ההרגשה

דברי אברהם ה' שחימה סימן יח דעת קרושים

(ט) הפרמ"ג בש"ר ס"ט זה הביא בשם שו"ת
 מצוי בסמ"ק שנגע במפרקת
 בשמיטה והפנימה נראה ואינו נרגש כלפון
 והמר מזה ס"ס שמא נפנס במפרקת ושמא
 כלכל כח"ש דפנס פחות ממנ"ל כשר וסב"ל
 תצא דהא יש חזקת חסיד ולי"מ ס"ס נגד חזקת
 כמנואר בס"ק ק"י וע"ש ספמ"ב כיון דהיא ס'
 פלוגתא דרבוותא מסכי נגד חזקת חסיד ח"ן
 זה מספיק כי הו"ס ס' חסרון ידיעה כי יש
 מרנין ביומר דק"ה וכ"כ סכ"ו שגם בהכלית
 הדקות יש הרגשה למי שגם הרגשנו גדול ועד
 דכפר"ת וסכ"ו נכחו דגם דעת הרמ"ל דשיעור
 פנימה במש"ו ועוד דספק פלוגתא דרבוותא
 אינו רק בשו"ן ולא כסיד נגד רבים והפר"ת
 חש"ב רבים הסוכרים במש"ו והגר"ה ליישב
 דכיונת הסמ"ג והסכ"ו בפנימה שקירין ב"ג
 שוב נראה ואינו נרגש כלפון ואין זה כזו רוד
 שסחמיר הכר"פ כי משמע שם בכר"פ שזם
 מורגש רק ר"י למר קול"ל שהיא כס' אסאס וכתב
 היא דחמיר וכמוסכס מפאחרונים שא"ל בקאין
 בכס' אסאס אבל ב"ג סכ"ל אינו מורגש כלפון
 וזוהי יש מקיס לומר שהיא רק כפולה ויורד
 שאיננו חס"ל כלום מהכר"ל רק שצקוס הו"ס
 היא משמע והולך ואולי מה שכתבו בכס"ג ור"י
 גם סבדיקה בשמשא חף דפס"ס מס"ק
 להלכה חסידא וחסידא כ"י היא רק לגבי
 הנקאית בשמשא לראות פנימה סח"ס מנוף
 סכ"ל חף שאינו מורגש באכנפ כלל וע"י
 נתפסם כפ"ת לבדוק גם כח"י (חל"ל כח"ש
 כמק"ל דסבדיקה-כח"י היא רק מרת חסידות
 אבל גם שנקרא ב"ג כ"ל ח"י אינו בגדר
 פנימה כלל ול"ל מזה דברו חז"ל לבדוק בשמשא
 ולס"ז אס' יתא שיש בקיאות בזה חך כיו"ד ח"א
 בקיאות בזה וכו' בכס' אסאס ע"ז אנו מחמירין
 ונקבע לבדוק כח"י שלא יראה על הסכין שזם
 שיו"י מ"פ שייך בזה ס"ס כמ"ס הפמ"ג וע"ש
 הסכ"י ס' כהר"ש ולפמ"ס הוא אליבא דכ"ע
 מורגש וצמו-שהבין הסוד ובחמ"ס כספק אס'
 ואינו כ"כ בגדר חסרון ידיעה כי י"ל
 ואולי כוונת הסכ"י והפמ"ג כפ"ש שמא

ההרגשה עת"כ ש"אך קריצליך דהצדדים כפי שרגישו
 לי השו"ב וכפי הנלע"ך אין זה נראה להריא
 מציל"ה בעת הראיה כהלייליך. והרצאה להבחין
 בזה צריך להעמיק עיונו בכך גדול ועב"ז לא
 יצלה בידו רק דמיונות וסבוכות ולא שום בירור.
 שהרי רחוק מהחוד אין חשש בזה לב"ע. ורק
 בהצדדים קצרים הנשחזים אצל החוד בזה הוא
 ששייך חשש קפידא. ושם אין הבחנה בנקל.
 ואין שום הכרע ע"י מה שנראה רשם קריצל
 באסמך הנשחזו לי"מ שג"ה בצד קצן הנשחזו. כי
 כבר ע"י השחזות רבות שהיה שם בכת. משונה
 שם הסהית דחלקית הבר"ל. ואין להחזיק מסקים
 שבצרו שאנו נשחזו שם בעצם נכח כ"כ לגבי
 מקיס הדוא. ובצד הדק נראין דמיונות ע"י
 הקריצל שסמך לו. וכ"ה שם דוגמ"ה הבחנת
 הלישוי למען היות לה ברק. אך מצד שא"ל
 השו"ב שבע"ה דהשחזו נקל לו לתקן הקריצליך.
 רק אח"כ אחר כמה שחישות נראין קריצליך.
 לזה אסחתי לו שהיותר טוב שלא יראה כלל
 אחר קריצליך רק בעת ההשחזות. וינצל בזה
 מבדויי חילוקים-שונים שאינם בזה קצת
 השו"ב בין לישוי הקריצל או סראיתו או
 בהיותו אח"ש. והוא חומרא דאתי לידי קולא.
 ובפרט שאין חשש שערע משי אולי נחנר בו. אך
 כנראה דק"ל כח"ס השערה ראשם וזה אינו
 נחנר שם וראי. וק"ל שא"צ לבדוק רק בצפון
 זה הלכה דוחת. לזה אין לראות אחר זה כלל
 כנ"ל. וכ"ה עצהיו"ש לב"ע :

(ח) משונה ע"י ראייה אף שאין שרגש. ואף
 שידוע ששם הכרזל עב ביותר-ונטה
 שעי"ז רואים בחוד שם משונה. מ"ס אין להקל.
 ויכנס לקתא. או יתקן :

(ט) מ"ש הפמ"ג בס"י ליישב מ"ש השבו"י
 עפמ"ש כנה"ג שספק פלוגתא דרבוותא
 ק"ל נגד חזקה. אין מספיק"י הוי ס' חסרון
 ידיעה. כי יש מרנין ביומר דקות. וכ"כ בכר"י
 שגם בתכלית הדקות יש הרגשה למי שגם
 הרגשנו גדול. גם הרי כ' שם בכר"י ופ"ת גם
 דעת הרא"ש שבמשנה. וספק פלוגתא אינו רק
 בשו"ן. ולא ביחיד נגד רבים. והפר"ת חשב
 רבים

היא מלך שיש קצת משמעות כלשונו דל"ל דוקא
 הפנימה היא חסר כל"ל הו"ס ס' אליבא דכ"ע
 דנוסס דהו"ל כפולה ויורד דאינו ריעותא :
 פנס פחות ממנ"ל כשר חף דרוכ כפוסקיס
 מורגש

דעת קדושים ה' שחיטה סימן יח דברי אברהם כה

סוכרים שעור פנימה במטהו כוונתם שלשית
 הסוכרים דבשי מורגז דוקא הם סוכרים
 דהנראה ואלו כרגז מסתמא אינו מחמת פנימה
 הסוכר רק כיון שאינו מורגז וודאי אינו פנימה
 אפי' משסו רק היה כעולה ויורד כ"ל ולפ"ז
 י"ל שהפסקים ה"ל שהעזיקו בדיקה שמשא
 אינו ספירה ש"ל דהיינו אם היכן פ"י הראי'
 שחבר ופ"ז אינו מרגז אצל מסתמא אין
 לחשוש בכך רק אף דרגא כעין שינוי כיון דאינו
 בריא דחבר אחריון דהיה כעילה ויורד וכמו
 שמוסכם צ"ל הפסקים דהנראה דהבדיקה
 אכשרא ואטופרא ופ"ז לחוש יותר כן י"ל שער
 שהוכחן לו בבדיק שהראי' מראה לפנימה הסוכר
 א"ל לחשוש יותר ועי"ז סי' כ' פלוגתא דכוותא
 אם לחשוש פ"י שרואין איזה שינוי וא"י שחבר
 ובזה י"ל דאין רוב הפסקים חלקים ע"ז ולשון
 הרא"ש לפמ"ש כעור וז"ל נוסה ל' ולא כזה
 ול"ע :

י' מ"ש בה"ב' לחתמיר כב' עולים ויורדים
 פשוט שגם הוא לא חשש רק פשט כל
 אחר ואחר מהעולים ויורדים יש כעומק בין
 גובה דמכאן ומכאן כזה א או ב'
 פעמים גובה כזה א ב שז"ל יש
 לו מכאן ומכאן שקועה שברי כל סכין ל'ל
 עגול דרגשו שלא יח' כעוקן ונימא דהוי כעילה
 ויורד ואלל הקמא ג"כ ל'ל כעגול אם הקמא
 רחוק

כשרות. לכ"ע ואולי אינו ג"כ כ"כ בגדר חסרון ידיעה כי י"ל דה"ל כעולה ויורד דאינו ריעותא
 ואולי כוונת הפס"ג (שהוא ראה מ"ש הפ"ת שמוסכים שבמשהו ועכ"ל רובא דרובא ס"ל כן)
 והש"י. שהסוכרים מורגז ס"ל. שראי' מסתמא אינו ע"י חסר וה"ל כעולה ויורד. וכ"מ הועתק
 בשמשא. כשוכחן שחבר ומ"מ אינו מרגז. דעי"ז יש לבדוק בראי'. ומסתמא אין לחשוש בכך
 וכמוסכם בכל הפוסקים דא"צ רק אבשרא וטופרא וא"צ לחוש יותר. כן י"ל שער שהוכחן לו
 שהראי' בשמטא מראה חסר ודאי אין לחשוש מסתמא ועי"ז ה"ל עכ"ל גדר ספק שקול במשמעות
 לשונות הפוסקים. אם לחשוש בראי' ואינו יודע שחבר. ועי"ז ה"ל גדר פלוגתא. כי לשון הרא"ש
 לסמ"ש הטור וב"ח. נוסה לקולא. וצ"ע :

י' מ"ש בה"ב' עולים ויורדים. פשוט שגם הוא לא חשש רק כשב באו"א מהעולים ויורדי.
 יש כעומק בין גובה מכאן ומכאן. או ב"ל גובה. וכאו"א יש לו מכאן ומכאן שקיעה.
 שהרי כל סכין צ"ל עגול בראשו שלא יהי' כעוקן. ונימא דהוי עולה ויורד. ואצל הקמא ג"כ צ"ל
 בעגול

רבים שבמשהו. ואולי כוונת פס"ג וש"י במה
 שקורין בייג. שנראה ואינו מורגז (ואינו כמו
 רוי"ך שהחמיר הכ"ו. כי משמע שם שמורגז
 רק רצו לומר שהיה כמסתמא אינו חלוק.
 ואינו סכסך או חוגר. ופ"י הוא דחמור. וכמוסכם
 מהאחרונים שאין אנו בקיאין בכמסתמא). ואולי
 מקום לומר שהיה רק כעולה ויורד שאין חסר
 מתברר רק משמען והולך. ואולי בחור הדק
 יכול להיות ככניסה בדרך שיפוע ואין חסר
 ואין בולט. לא בהור ולא מצדדים. ובכך אולי
 י"ל שגם בה"ג ורי"ף שפ"י גם הבדיקה בשמשא
 כ' רק לגבי בקיאים בניכר בשמשא שחבר אף
 שאינו מורגז. שבכך שייך הלשון שכתב הפ"ת
 שהרואה כה שאינו מרגז נוסל עלו
 לבדוק באופנים שמוצא היכר ועי"ז
 נתפשט כעת שהסכין' שנתפשטו בעתק
 הללו ניכר בהם דאי' על החרד ורואין מה שאין
 מרגזשין. עי"ז קבע לבדוק גם בראי' (ודלא
 כמש"ל קודם רואי מ"ש הפ"ת שהייתי סבור
 שהנהגו בראי' הוא רק חסירות) וגם אם נימא
 שיש בקיאות בין חסר לנמיה בשפוע. כיון דאין
 אנו בקיאין בכך (וכמו בכמסתמא. ורק עולה
 ויורד משער הרחבת הסכין במקום א' ביותר
 להדיא. אין אנו מחזיקין ריעותא בכך לומר
 אולי גם חסר). עי"ז בדיקה בראי' קבועה ומ"מ
 שייך בכך ס"ס. ומ"ש ע"ש הרא"ש הוא רק
 מצד שיש קצת משמעות לשונו דצ"ל מורגז.
 וכמו שהבין הטור. ומ"מ ספק אם חסר ה"ל ס'

דברי אברהם ה' שחיטה סי' יח דעת קדושים

כעגול. אם הקטא דחוק מהחלף. וכל סכין כיון שהיה בו עולה א' או יורד א' הי' חשש. כיון שלמעלה צ"ל עולה ויורד. ואגלי ביורד א' ומבאן גבוה בסמוך. חשש ג"כ. אך בתב"ש הכריע להקל :

יא) אף דכל מה שהסכין יותר חד הוא יותר טוב בפרט לפי"ש התב"ש כעין הכרע. שישעור שחיטה אינו לפי סכין שהוא ואיש הוא רק בדעלמא משערי. ויש חשש קרוב ע"ז בסכיני' שאינם חדים המצויים. לפעמים ביד השו"ב. ונראה דמה הוא שנתפשט המנהג זמן מה בכמה מקומות סכינים דקין חרין שקורין גשלופין. להיו' בטוחין מחשש שהי' במיעוט בתרא דסי' קמא בבהמה. וכן בעופות שאם אינה חדה יכול להיות הולכה והבא בלי חתוך כל דהי שבי' התביש שזהו שהי' נסורה אך מ"ס כבר נשתקע מנהג הנ"ל מלחדד ביותר רק בחרין בחדור ממוצע שקורין חצי גשלופין. כי כיון שבי' התב"ש שמשערין שיעור שחיטה ברוב הסכיני' הנהוגים ברוב השוחטין. א"כ ע"י התפשטות מנהג הנ"ל אוספת מיד אוסוף קטחא שע"ז אחר שחיטה א' ובי' שנמנע חידודו. אף שנשאר יותר חרמסכינים שלא נתחדדו מעיקרא כ"כ מ"מ זה החדור שנמנע יש בו חשש שזה כמו בסכינים שלא נתחדד מעיקרא כ"כ ונמנע חידודם. כיון שהשיעור לפי הנהגה ולזה יותר טוב שלא להנהיג ברבוי חדוד כנ"ל : בפרט שישמעי' משו"ב דפה נ"י שהמחודדים הי"בה הנ"ל. במעט זמן נאבד חדודם ביותר מהסכינים שאינם דקין כ"כ ששיסרין חדודן בקיום. יותר מהדקין. גם אמר שיש בהם חשש הרגשת פגימה אח"ש וסחכבין ביד לתקן. וברקין אפשר לפגם להסתלק ע"ז משא"ב בשאינם כ"כ דקין שאין בהם הרגשת פגם אף קודם חתוך בשום אופן. כי אין השחיטה משיבה צור חידודם לצודקין כמו בדקין. ואין החתוך מויד כ"כ הברזל בהם כמו בדקין. ואורות החשש של שהי' במיעוט בתרא דקמא יש פ"ס להתיר כו' וכתבי במק"א אודות סכינין הדקין הרבה עד שנכפפין

רחוק מהח"ף. ולפ"ז אף אם אין בהסכין רק עולה ויורד א' ג"כ יש חשש מנעם צ' עולים ויורדים צלדוף העגול שבראשו ואולי בעולה ויורד א' כיון דמכאן ומכאן גבוה יש לחשש ג"כ כל דל אחד עולם ויורד ובוודאי כדכתיבנא דדוקא בשקיעה בלמל"ג והב' לדדים שמכאן ומכאן גבוהים זה נקרא עולה ויורד אחד ובשנים כמוהו צום מחמיר הכה"י אך הסכ"ס הכריע להקל דללא כהנה"י :

יא) בוזנת הרב ז"ל מצאור כוז דמה שהי' מקודם חז"ז זמן המנהג בסכינים דקים ביותר וכוונתם הי' להכלל מחשש שחטו בסכין שאינו חד כמ"ס צבמ"ח סי' כ"ג ס"ט ובחז"ש שס ס"ק ט"ז שמקומות הללו שנחמירין בשיעור שהי' השוטט בסכין שאינו חד חסור לעולם מחשש שהי' במיעוט בחרה דסי' קמא וכן בפופות החמיר צבמ"ח שס אף שלא שייך טעם בסי' הנ"ל יש לחוש שלא יהי' הול"ה צלי חתוך כל דהו. להסכינים הדקים הם חדים ביותר ואף אחר שחיטה א' ובי' שנמנע חדוד סכינין עכ"ז עדיין חד יותר מסכינים. שאינם דקים תיכף אחר ההשחזה ולהרב ז"ל לא כ"ייה לי' צום מתרי טעמי חדא שמבחר צבמ"ח סי' כ"ג ס"ג וס"ח דמה דק"ל דשיעור שהי' כשיעור שחיטה יש לשפר לפי רוב הסכינים. היפ"ס לשחיטה ולא לפי אומה. הסכין שחטו בה וא"כ ע"י הכפשות מנהג בסכינים הדקים החדים מחודד. ממילא הוקטן ג"כ שיעור השחי' ולא היעילו כלל בתק"ס זו וע"י שחיטה א' ובי' שנמנע חידודו אף שנשאר יותר חד מסכינים שלא נתחדדו מעיקרא כ"כ נ"מ צום שנהמנע יש צו חשש שזה כמו בסכינים שלא נתחדדו מעיקרא כ"כ שנמנע חידודם כיון שכשיעור לפי הסכינים הנהוגים ושנית י"ל דמגרע גרע כי אומרים השוב"ץ שנקל לפגם ע"י השחיטה ע"י דקו"ן והנהגה לחתך ביד קודם הכדיקה שלח"ש ובסכינים הדקים ג"כ פגם גמור יוכל להתחזק ולהסתלק מנש"כ בסכינים שאינם דקים כ"כ אין בהם הרגשת פגם לאח"ש גם קודם החתוך כי אין השחיטה משיבה חידודם לצודקים

דעת קדושים ה' שחיטה סימן יח דברי אברהם בו

ללדים כמו בסכנים הדקין ופנס גמור לא יסלק ע"י סכך על היד כי אין הסכך מזה בהם הברזל כדקין ע"כ שיבט סכך ז"ל מהג שכעת בין הסכ"ב שנחרו כסידור מעולו שקורין האלף געשלופין ועס ללדים בלד החוד וע"י מסולק כל חשש ולד פת"ס :

(יב) כל דברי סכך ז"ל כאן מבוארים ועלה גם כן במחשבתו הסמורה לחקור שאלו נכון יותר שיחזיק אחר הסכין בשעת בדיקתו נודע שאם מחזיק הסכין בתוקף בלי" תנועה נרגש סכנס יותר וסכודק ל"ך לתקוע כל מחשבתו וחיטו כנס ההרגשה ואס יס"ס מחשבתו וחיטו אז להחזיקו בתוקף לפומה זה יתמעט כס הסגנשה ולתאית הסכין על השולחן אן בו הרגשה כלל ע"כ ה"י חולי יותר נכ"י שיחזיק אחר את הסכין ויחזיקו היטב בתוקף והוא יבדוק אך תמה ש"ן נוסגן כן ז"ל להרגשה נזה שמחזיק הסכין ככד כדי שירגש היטב בתוסף ע"י כס ההרגשה שהתנועה מעוררת כס החיזוי והרגשת החושים כמ"ש הרמב"ן על התורה :

על הצפורין. שאלו יש זכות. אחר שהיה להם אוסדנות ברורות בזה שאינם נכספין ע"י שחיטה המשוהרת מחשש דרסה והכבדה. וכמו שסומכין על אוסדנות אודות פרכוס בהרחבת החתך. וכנהג רבות בשו"ב הלכות חמורות-שסומכין על אוסדנות ברורות. ועכ"ז כסדוסה שכעת אין נוהגין עוד בדקין כנ"ל. רק חידוד הוא במיצוע עם צדדים בצד החוד : שעי"ז מסולק כל חשש - וצר פת"ס :

(יב) כ' בזה שמואל שילחלח היר לבדיקה. כמו שהסי' הם לחים בחיי בהטה ולא ראיתי מזה באחרונים וא"ל השו"ב דזה שראה ושמע מהרבה שו"ב מובהקים שאינם מלחלים היר. ושעי"ז מתמעט כס ההרגשה. ואף שיש סברא נוסה ללסיר סמחות הסי' כמו שלכך נקבע אבשרא נגר הושע כו'. עכ"ז בזה שהלחלוחי סגרע כס ההרגשה לא נילוף מהסי' לקולא. ואולי הסי' בעצמם אינם לחים רק ע"י השחיטה שיוצא דם. נהלחלח : וכן המנהג פשיט להוליך היר על הסכין. ולא הסכין על האצבע. אף שלשון אבשרא אסופרא משמע קצת להוליך הסכין. עכ"ז כיון שטוב אל ההרגשה להוליך האצבע כדי לעורר כס ההרגשה. נוהגין רק

להוליך היר. גם לשון אב' רוחתא משמע קצת להוליך היר. וכ"ה בזה מצד - היותר טוב אל ההרגשה שלא יהיה לת. כ"ה יות' נכון. ומ"ג נראה שבא להתמיר במדחם"י שאין בו דרא דאיתא קולא ע"י כ"ה נכין. והנה לא נתפרש אם יוליך היר כולה והאצבע לא יתנענע. או שיתנענע באצבע לבד. וכ"א יעשה כפי שמרגיש בעצמו מה הוא היותר טוב להרגיש. וכ"ה אודות לבחור באיזה אצבע. ולבדוק בחור הצפורין עדיף מצי. ופעמים טוב שהצפורין יהי' ארוך קצת ופעמים טוב קצר. ושיחזיק אחר הסכין והוא יבדוק ה' נראה דעדיף מצי. מצד שאם מחזיק הסכין בתוקף על מקום א' בלי תנועה נראה שיהיה יותר נרגש הפנס. רק שאם יתקע דעתו בחוש-הרגשה בצד מה להחזיקו בתוקף. יתמעט כס ההרגשה שבירו השניה בבדיקה. וסדר זה אין להסמך אצבע שבורק בו אל אצבעית שאצלו. כדי שיהיה ההרגשה שבאצבע תקועה רק לגבי תרגשת הסכין וכ"ה במה שמסלק תקיעת דעת כס ההרגשתו כירו השני' מלהחזיק בתיקף וכשהסכין מונח על השולחן אין בו הרגשה כלל. וה"י עדיף מצי להחזיק בתוקף ע"י אחי. אך אין נוהגין כן וכנראה שגם בזה אין שולט. כ"ה כס ההרגשה. כי ע"י מה שמתנועע בידו שמחזיק בה הסכין לכדי סגנון בהרגשה שכירו השני' (שלא כל העתים והנועות שוות לגבי כס ההרגשה) ע"י ניתוסף כס ההרגשה. והנועה מעוררת כס החיזוי והרגשת החושים. וכמ"ש רמב"ן עה"ת שהתנועות הכוונה. ושיש פכים במקל ושאר תנועות כדי לעורר עליהם השראת איזה כס בהשנה רוחניות וכ"ה מרת כל-ארס שע"י בטישה והנענועות נוסף הכוונה :

דברי אברהם ה' שמיטה סימן יח דעת קרושים

(ג) מ"ש הפ"ח כיון דאין אלו נקילין עכשו
בבדיקת אביסרא ה' נכון לבדוק
בריש ליכא אינו ממחבר להרב א"ל מתרי
טעמי חדא דמי הוא זה פזה שיהיה בקי
יותר בבדיקת ריש לישנא מבדיקת אביסרא
והשניט שסבדקא שבריש לישנא ה'
פ"י הולכת הסבין על הלשון ולא הולכין
הראש והלשון על הסבין ובדורות אלו אין בקי
בזה כי בבדיקת לפורן שבקאין בוגס היום מ"מ
אין מי שיבדוק הסבין להוליכו על הציפורן כי
אין מי שיהי בקי להוליך הסבין במשקל א'
בזה ובכל משקל בזה יהי מצובה בהרגשה
ביה' דמח' כמ"סא שאלו מחזירין זו או
שיחזק הסבין בלפורן ועי' יותר מבוכה וא"ל
רק להוליך כיד על הסבין ועי' יכול להוליך
במשקל א' שיהי וכו' בריש לישנא שאין לר
נקיאות בזה להוליך הסבין על הלשון רק יש
לכבד כמ"ס הפג"ג סי' י"ס סק"ב לבדוק
אביסרא גם עכשו בלכבד ש"ל לגדל שהבשר
שם רק כמ"ס הפ"מ"ג שם ואף שא"ל בקאין
כ"כ בבדיקת אביסרא יש לומר כיון שבעת
נחפזת ממנה לבדוק גם בראי' עי' די אף
שא"ל בקאין.

(ד) אדוות נדיקת הסבין בלילה להמנהג כעת
שנורקן גם בראי' אמר ש"ב א'
חשט ממש שחז"ל (בחולין דף י"ז ע"ב)
במעבדא בדקי לה בשמשא וכוונת דבדיקת ראי'
לייך להיות דוקא נגד האר הכא ע"י השמש
וכי' שח"ל להיות נגד השמש ממש ומותר גם
ביום המעון ובבית מ"מ ל"ל לאור היום הכא
עי' השמש שזרחת ביום ולא בלילה והרב ז"ל
דחה זה כי לא מבטי' לפ' הב' שפרש"י שם
במעמיד הסבין נגד השמש ומשחל בלל כו'
דאין אלו נקילין עכשו בזה בודאי אין מזה
ראי' לבדיקת ראי' שלנו אך גם לפי א' דברתי
שנמשחל נגד השמש בחודו של סבין י"ל שאין
הכוונה לשלול בדיקת לילה רק שיש בודקין
לאור היום ל"ל בבעיה בשמח' זרחת לא קודם
הנץ השמה ולא אחר בקיעתה שאז אין האור
מאיר

(ג) בפ"ח משמע שע"י שאין מרנישין כ"כ
אבשרא ה' סברא להצריך בדיקה
בריש לישנא. אך כ"מ לפי מסקנתו ששם
דא"צ. וכן לא נהג הוא כן. ובריש לישנא אין
בקי בעת בשום אופן יותר מהבקיאות אבשרא.
ובפרט בדורות אלו שאין מי שיבדוק בהולכת
סבין על היר. רק מוליכין היר על הסבין
שיכולין להוליך במשקל א' מלמעל' למטה.
משא"כ בהולכת הסבין אין כמעט גם א' שיהי
בקי להוליך במשקל א' שיהי וסבין דבאמצע
בדיקה נעשה נטי' לרוחק אל היר יותר. או
לרציון יותר. מבוכה בהרגשה ודמה כסאסאה
ואין אנו בקאין בכסאסאה מחזירין כמ"ס
בש"צ סי' בהג"ה וכשהסבין נכנס בחתך משהו
אל הצפורן או אל הבשר. הסבובה ביותר.
משא"כ בימי הש"ס שהיו בקאין בכסאסאה
ובכמה דברים היו בקאין ביותר. ורדוק לצייר
בדיקה בריש לישנא בהילכת הלשון או הראש
על הסבין. ומסתמא היו מוליכין הסבין על
הלשון. ובעת אין צד בקיאות בכך כנ"ל. עי'
די כמ"ס הזמ"ג מ"סא"ב ב' (אחרי רואו מ"ס
הג"ת כ"ל) לבדוק באצבע שאצל אגודל
שכשרו רק. ואולי י"ל שבין דעת נחפזת
לבדוק גם בראי' עי' די בבדיקת אבשרא אף
אם אנו בקאין באיכות הבדיקה אבשרא כפי
שהיו בקאין חז"ל :

(ד) שו"ב א' אשר שמשאחז"ל בדרך בשששא.
היינו לאור שמש. גם ביום מעין
ובבית הנה בשמש ממש אין בקאין עכשו
ואילא היו יודעין ובקאין וכמו בבדיקה בלישנא
ובוהתיה ומ"מ אילי שששא נקטו לומר שעל
אור היום הסמיכה הוא רק קודם שקיעת גוף
השמש ואחר נה"ח. ובש"א כתבתי אודו' בדיקה
ברא' שנוהגין עתה. וגם אם הכוונה בש"ס
רק לגור יום שהיא ע"י שמש אנו אין לנו רק
אבשרא ושורא כמיעבם מהזוסקים. ואף אם
היה בבדיקה בראי' ע"י ש"ס. מ"ס גור הנריפה
לבדיקה כאור היום. כ"ה כפי הבקיאות הרגילות.

דעת קדושים ה' שחיטה סימן יח דברי אברהם בן

מאיר כ"כ חבל בלילה חור הנר יפס לנדיקס
כבדים בשעה ששטחם זורחת ונפרט מה ששטחנינו
לכדוק ברא' ח'ט עפ"י ש"ס הנ"ל כי ח'ט ח'ן
לנו בבדיקת הסכין רק אבשרא ואטיפרא שכן
פסקו כל הפוסקים וט"ס ע"כ דעת הרב
ז"ל דמיתר לכדוק הסכין בלילה :

(טו) מ"ש בספר זכאי שלמים לכדוק עכשיו כל
סי"ב בדיקות אטיפרא כיון שא"א
בקיחין בבדיקת אבשרא לא ניחא ל' להרב ז"ל
לפניו עי"ן מזדיקת אבשרא המפירש בש"ס
וכל הפוסקים כי ח'ן לזוז מדברי חז"ל בשום
אופן ואף אם לא ידענו לו שחינו מציג אבשרא
בשום פעם מ"מ לא יעמוד על דעתו בזה ואולי
יהי' לו הרגשה חזק פס"ס ע"י הרגילות ואולי
כוונת הזכ"ש נ"כ שיכדוק אבשרא רק מ"מ
כיון שידע שאין לו הרגשה אבשרא יכדוק שנית
אטופרא אך זה רק ענה קוצה ולא מעיקר
ההלכה כי ל"מ אם לא יכדוק גם עכשיו בדיקת
אבשרא אף שא"א בקיחין כ"כ הרי קיים
כתקנת"ל פז"ט דא"ל יותר אך גם אם ימא
דכיון דא"א בקיחין א"ל בדיקת אבשרא כלל מ"מ
אין זה סביר כלל לומר ששירת סדין לכדוק
י"ב בדיקות אטיפרא כי חז"ל לא הלכנו רק
הולכת ה' והבאה ה' חתלת רוחתא דהיא ששה
בדיקות אבשרא ואטיפרא כנגד הקנה והשט
ולא כ"פ ששה בדיקות אטיפרא רק ששז"ש
כחב רק דרך מדת חסידות ואולי כדי להעמיד
הס' של י"ב בדיקות בנימנערא זס ואף לפתח"ל
שכוונת הזכ"ש לכדוק גם אבשרא וכל"ז הו"ל
י"ב בדיקות אולי כיון דא"ו מציג אבשרא והו"ל
בעיניו כלל בדיקת כלל עי"ן נכון לכדוק כל הי"ב
בדיקות הכתובות לו סיכס :

(טו) בס' ובחי שלמים מ' שבשואין לו הרגשה
בבדיק' דאבשרא יכדוק כל הי"ב
בדיקות אטופרא. נראה שאין כוונתו להקל שלא
לכדוק אבשרא. כי אין לו מרחו"ל בשום אופן
ואף אם נראה לו שאינו בשום פעם מציג
אבשרא. מ"מ לא יעמוד על דעתו בזה. ואולי
בשום פעם מציג הרוב העצמים יהיה לו איונה הרגשה
ע"י בשרא. וס"ס אמר עצה טובה שיכדוק בנית
אטופרא דהיינו כל הי"ב ולא מנ"ה ההלכה.
שהרי גם אם הי' ברור שא"צ בדיקה אבשרא
כשאין מציגין בבדיקה זו. עכ"ו אין מקום
לומר ששוה"ד לכדוק אטופרא י"ב. או צ"ל רק
דרך מרחבי' להעמיד החי' של י"ב גימ' זה.
כ"ה אם נפרש כוונתו שאף שכדוק אבשרא
כיון שירא בעיניו כלא הי' בידק. סדר חסרון
ההרגש' למצרי. עי"ן נכון לו לכדוק י"ב בדיקות
הרגשות לו היסב. ויה' איך שיהיה כוונתו.
ודי יותר נכון שלא לזוז מרחו"ל ולכדוק
תמיד אבשרא אף אם נ"ל שאינו מציג כלל.
דמה דמפקדנא ע"י רחו"ל איבעי לו למיעבד.
ואף שאין לרחות בידים הספרא הנ"ל לכדוק
אטופרא כל הי"ב בדיקות ברנש. נראה כשאין
לו פנאי רק לי"ב. יותר טוב שיכדוק כרחו"ל
ישים כל כוונתו בהבדיקות שכוונת אטופרא
וא"צ יותר :

(טו) אין להכניס קולא בלב אורות בדיק' הסכין
לומר שכיון שאטופרא בדיק' נגד הקנה
קצת וגם מיעוט בתרא קיל קצת ל"א. ויהי'
ע"ז חשש דאורי' ביה בחששא רחוקה קצת :
וכדור להקל לכמה דיעות. ובדיקה דאבשרא
נגד

ואיך סיסי' כונת הזכ"ש, נכון שלא לזוז עכ"פ מר' חו"ל ולכדוק חמיר אבשרא אף בנדרת
לו שחינו מציג כלל דמה דמפקדנא מנח"ל מיעוט למיעבד ואף שאין נכון לרחת
בידים דכ"י הזכ"ש הנ"ל לכדוק כל הי"ב בדיקות בהרגש' אטופרא מ"מ נראה כשאין לו פנאי
לכדוק יותר מ"ב בדיקות יותר טוב לעשות כהקד"ל לכדוק ששה בדיקות אבשרא וששה
בדיקות אטופרא וישים כל כוונתו בבדיקת אטופרא וח"ל יותר :

דברי אברהם ה' שחיטה סימן יח דעת קרושים

נגד ושט הוא בדיקה קלה לכל אין בה חשש
מכשול. ועיקר הקשוי והחשש הוא בבדיקה
ראשונה. ובו יהיה פת"ש שיש צדדי' - להקל
במסקנ' רחוקי' אם הבדיקה בסופרא לא היתה
ברורה בלי חשש-עירוד הלב. ובפרט כשהחשש
רק במקום שאין מצוי להוליד ולהביא שם.
כגון סמוך לקתא. אין להקל בזה הלל ודחמנא
ליציל סחאי דעתא. שהרי לא נתפרש כלל
שמי"ש תוס' טופרא נגד קנה-דהי' עי"ז מסיכה
להוראה להקל. דהתוס' לא כ"כ להלכה דבשרא
נגד ושט וטופרא נגד קלה. רק סברא כן.
ודראו צד טוב פ"ע. ופשיטא שאין כוונתם
שאי' עוד מעט אחר. שיל' שיש לחזיל עוד
מעטים בזה. והתב"ש הביא השחיטות של סהר"ק
מעט אחר. בזה. שצוורן נכנס גל במקום צר.
ובשר מרגיש ביותר. וגם אם היה ברור לנו
שהמעט רק כמי"ש התוס' כנ"ל, ס"מ יל' שחזיל
קבעו בלא פלוג ועכ"פ מדרבנן אסור כל שחיסר
א' מהי"ב בכל אופנים שבעולם. כי קבלה
בידינו שכל סכין צריך י"ב בדיקות בהחלט.
ואטו עוף אנתשם כו הושט לבדו ושחטו (שגם)
אנו מקילין לסמך על שחטם השוי"ב ואומר
שלא נגע במימן הב' אטו בזה לא יצטרך-רק
ו' בדיקות דאבשרה. ולא דאטופרא. זה לא
נשמע מעולם ולא אשתמט מזה פוסק דכתוב
כן. לזה לא נשעז ולא נאבה לפסוק להלכה
להקל בזה וחלילה לנו לצרף מזה. שום קלא.
ואם חסר א' מהי"ב גם בעוף. אם יודע שתפס
רק הושט. ולא חיסר רק א' מהי"ב דטופרא.
מרפה. ובלא"ה אין שום קלא בקנה מצד
מיעוט קסא דיד'. יותר מבושט. דבהנרים
שליש ושחט שלישי הוא שפוקלין שאין מצטרף.
משם שאינו מקום הכשר שחיטה. משא"כ עוקר
שליש ושחט שלישי כיון שהשלטת הרוב הוא
ע"י הקטרפות עיקורי' אף בקנה מרפה. עפ'
כ"ד ס"ג. ואף שהש"כ שם פ"ד' הרמב"ם
בעיא מ"ם לא היקל בזה נגד פ"י הכ"ס. ונראה דכ"ע מורים בזה שאין להקל :

(יז) בכנה"ג הביא להקל נאכל הסכין אח"ש
בלי בדיקה מהצדדים אף שגם קודם
כחיטה לא נבדקו הצדדי' דמבואר בפ"ע סעיף
י"ד דאם נאכל הסכין אח"ש ולא נבדק מקודם
דשחיטתו פסול ממש לצדדי' סכין אינו נחזקת
מנוס ויש משם הכרע להקל אודות קריצליך הנ"ל
באות ז' כי זולתה לא שכיח כלל שיתקלקלו
הצדדים ומה שפושטן קל"ז שו"כ כעת מבינות
בקרצליך העיקר נראה שאין להחזיק בזה
ריעותא ממל"מ וכיון שהצדדים הקצרים הם
נשחטים בפ"ע שלא בצ"ח פס צדדי' הסכין הרחבים
אין להחזיק ריעותא ע"י מה שנראה כעין קריצלי
צדדים הרחבים שיהי' מעין זה על הצדדים
הקצרים ואין לעשות שום פסק בזה. והיינו ממש
כשחיטה הפשוטה כמסרסר ל"ח לש"י ופ"ז הקשו
חז"ל בפ"ק דחילין דף י"ט ב' פשיטא מאי
לתימרא ולמה לא תיראו דהכרנות לגבי עוף
לשיטת סריכה פסוקים דסוכרים נעוף פשה'
במשהו מריחא וכן קיי"ל וע"כ דהיא מלך דלא
מחזיקין ריעותא ממל"מ אף דנשחטתם חציר
דאף כנמה ספיקות אין להקל וע"כ דאין זה
בגדר ספק כלל וכ"ש בזה שמו"ס להיא משונה
בשחיטה וגם בדקיהו אטופרא ולא מלאו בו חשש
פרגשה שאין להחזיק שום ריעותא בזה וסבדיקה
שע"פ ראיית עין היא רק גדר והיינו על הסוד
ובצדדים הקצרים נראה עין בנקל בפסקות
משא"כ במה שאין נראה ריעותא מבוררת אין
להחמיר אף במדרס' איש מקום לומר דבדיקה
דמשא"ה"ל כלל מן הצדדים כמו בתיא כזכר
בפ"ס א"ח לכה"ק מהצדדים כי אין הלם נעשה
במים ממנה שנאמ' רוחב הלב ובפרט דשוקע
קיל מהצדדים דה"ל ביה"ש מרוז ע' קי"ט
רק פנס בולט מהצדדין קורע ובפרט שפנד אין
עזוי. לסתקלקל כמ"ש בשם הכנה"ג ולכן אין
חשש כ"כ בקריצליך שמהצדדין :

(יז) בכנה"ג הביא להקל בלי בדיקה מהצדדים. וישמטם הכרע אודות קריצליך הנ"ל וזולתם לא
שכיח כלל שיתקלקלו הצדדי' (ובפרט אחר שהוחזק מקודם שלא הי' קלקול בהצדדים)
ואודות

דעת קרושים ה' שחיטה סימן יח דברי אברהם כח

ואודות קריצליך הנ"ל שעושין להם קצת שו"ב כעת סבוכות בזה. העיקר שאין להחזיק בזה דיעות' סמקום. וכיון שהצדדין הקצרים הם נשחים בפ"ע שלא בב"א עם צדדי הסכין הרחבים. אין להחזיק ריעותא ע"י מה שנראה כעין קריצל בצדדי' הרחבים. שהי' מעין זה על הצדדים הקצרים. ואין לעשות שום ספק מזה. והיינו שמש כשחיטה העשוי' כסמק. דל"ח לשהי'. דמתמא הקשר חז"ל פ"ק דחולין פשיטא ולא תירצו דאשמעי' לנבי עוף דהרי הרבה סוכרים בעוף השי' במשהו וכן ק"ל. ועכ"ז מצה לא מחזקי' ריעותא סמל"ס. אף בשחיטה דחמיר אף בכמה ספקות אין חשש בזה. ואין זה נדר ספק כלל. וכ"ש בזה שמקום ההוא משונה בהשחוח וברקוהו אטופרא שאין להחזיק שום ריעותא בזה. והבדיקה שע"פ ראיית עין הוא עק לגדר. והיינו על חוד ובצדדי' הקצרים. בראות עין בנקל בפשטות. משא"כ במה שאין נראה ריעותא סבורת. אין להחמיר אף במדחמ"י: בדיקה בשמשא"ל שא"צ מן הצדדים כמו שבמא"א מהצד כי אין תלם נעשה שבאמצע רוחב הצד. ובפרט דשוקע קיל. ובפרט שמצד אין עשוי להתקלקל כמ"ש בשם הרמש"א.

יח) בדקתי סכין והורגש לי חגירת צפורן בדקות. ואח"כ בדקתי ולא הרגשתי כלל. והחמרתי עלי מאווי ששחמתי או וזה רק חומרא יתרה. כי כיון שהי' החלקת הסכין על היר קודם בדיקה שסמך לשחיטה שלא הרגשתי בה. אף אם הי' ברור שהי' חג"צ תחלה בלי מעות (כי יכול להיות שהי' מונח על החוד כל דהו שעוה וכדומה וע"י רוב ההילוך בצפורן נסתלק גם לפ"ד השו"ב, לחלות במה שהי' הצפורן מרופט ע"י שהסרתי מקודם צפורני בסכין שאינו חד וגרפסו. ואולי אח"כ הי' הבדיקה במקום שאינו מרופט ויש לנו להשוות בכל האפשר שלא יהיה סתירה כמו בעדות שמישבין גם בדרך דחוקה שלא יהי' סתירה) ה"ז ככל הסכני' שתיקוני פנימותיהן הוא ע"י החרוד. ואף שעמתי שקצת שו"ב קודם בדיקה דאח"ש מחליקין הסכין על היר ואומרים

יח) בדקתי סכין והורגש לי חג"צ נדקת ואחר מחלקת סכין על היר פעשה כש"כ בדקתי גלא הרגשתי כלל ואח"כ שחמתי חזו והחמרתי עלי מלאכלה בעלמי וזה רק חומרא יתרה כי כיון שז"י החלקת הסכין על היר קודם בדיקה שסמך לשחיטה שלא הרגשתי בה. אף אם הי' ברור שהי' חג"צ תחלה בלי מעות (כי יכול להיות שהי' מונח על החוד כל דהו שעוה וכדומה וע"י רוב ההילוך בצפורן נסתלק גם לפ"ד השו"ב, לחלות במה שהי' הצפורן מרופט ע"י שהסרתי מקודם צפורני בסכין שאינו חד וגרפסו. ואולי אח"כ הי' הבדיקה במקום שאינו מרופט ויש לנו להשוות בכל האפשר שלא יהיה סתירה כמו בעדות שמישבין גם בדרך דחוקה שלא יהי' סתירה) ה"ז ככל הסכני' שתיקוני פנימותיהן הוא ע"י החרוד. ואף שעמתי שקצת שו"ב קודם בדיקה דאח"ש מחליקין הסכין על היר ואומרים

דברי אברהם ה' שחימה מימן יה דעת קדושים

ואומרים שחג' אינו ער בלי החלקה באבן. מ"מ כבר רבים מפקפקי בה שאין לסבך על אומרנו כזו. ואולי גם חג' סר ע"י החלקה על היר (אלבר מה שגם מה שקור' לייגל אין להקל בו כלל מבפני' משש כמ"ש הכר"י. ולייגל מתתקן ע"י החלקה על היר לפ"ר כל השו"ב עצמם. וכן הזהרתי להשו"ב דשה שינרו' אח"ש קודם החלקה על היר רק יונב הסבין ולא יותר. וא"ל שהוא עושה כן תמיד) גם הרי לא נתברר לי שלא ה' הרגשתי תחלה. ע"י שהיה שם לייגל כי לפעמים נחנר הצפורן ע"י לייגל במקום שבו מתחיל השיית הברול בחיר. ולפעמים יכול להיות נטייה קצרה שסרגישין בה כמו חג' שצ"י פנימה. ולפי הרגשתי ה' כוונת לבי שזה בבדיקה תחלה שהרגשתי חגירה כמ"ס. ובבדיקות שאח"כ כמ"ס שלא הרגשתי בהם מאופה. ול"ש כ"כ בזה מ"ש רבי יונה שהרגשה לפי כוונת הלב שכמ"ס יבדוק ולא ירגיש ואח"כ יבדוק בכון לביתר וירגיש כי משמרניש בעצמו שכונת לבו ה' שזה בבי' העצמים ל"ש כן. וממילא ה"ל בנ"ד הג"ל דוגמת אין דבריו של א' במקום ב'. כי בדיקות אחרונים שלא הרגיש בהן מצטרפות למה שהשו"ב מעיד שלא ה' שם מה להרגיש. אף שכ"ב אין אוכלין מסדכא וכדומה. התרתי להם האיוז כיון שסמיכתן תמיד ע"ד השו"ב והוא אמר שבודאי אין בזה חשש. ויש ג"כ מ"ס להקל סי שבתחלה היה טעות כסידרע מבדיקה ב' שלא היה פנס. וס' שעכ"פ בהחלקת היר סרה משש משם. ובבדיקה בראיה ה' ג"כ יפה :

האפשר שלא יס' מתירה כמו נפדות שמישכין גם בדרך רחוקה שלא יס' מתירה לכן אף שג"כ אין אוכלין מסדכא וכדומה כחתי' להם האוזן כיון שסמיכתן חניד ע"ד השו"ב ואז אמר שבודאי אין חשש ויש ג"כ מ"ס להקל ס' שהרגשה שבתחילה ה' כפך טעות כמו פ"י שפוע וכדומה כג"ל כעוכרע מבדיקה ב' שלא כ"י פנס וס' שעכ"פ בהחלקת הסבין שששס אח"כ על היר סרה משש וכפירע שבבדיקה בראיה ה' ג"כ יפה :

יט) ע' שפ"ס ס"ח לדרך נכדוק מיד אכר השמיטה ואם לא נדק מיד אכ"ש לדרך לרחוץ סבין חסילה רשעה נכבד הדס לחוך הפנימס משמע הא חס נא לבדוק חיקף אח"ש ח"ל לרחץ הסבין מקודם גם מ"חילא בזבחים דף כ"ס והסבין מקנה בשפת המזרק ונחבו החוס' דלכן י"נו מקנהו בשערות. הכהמס כדמקנה כהס ירו לפי שאז ה' הסבין מלא נימין ולא ה' נאה לשחוט מוכח כי לולא חשש שידבקו הנימין בהסבין ה' די נקיטת בשערות הכהמס בלא הדחה כלל כי חס ה' לריבין להדיח הסבין בשביל הבדיקה למה לא קינחו הסבין בבכמה ופס שה' נדבק שערות. ה' נכסף פ"י הסדסה ונחודאי דבדקו הסבין בין שמיטה לשמיטה נקדשים ק"ו מחולין ומכ"ש שנשמע מזה שאל להשחיז הסבין למען היות לה ברכ בין שח עס לשמיטה ומה שבדקו חו"ל בשמשא לא ה' בשביל מראה ברכ ומראה סריף שכעת קורין אותם מראות פנומות כי מלך הרין מסוכך ודומה לשמשא מותר ובודאי חס יבדקו בשמשא סבין עולה ויורד וכדומה יס' גרואס חרואס הגרואס לעין השמש ופנדיקין כשינוי מראה חלא מה שבדקו בשמשא חס כרי לראות פנימות ממש שהן דקות מן הדקות ואחזין בעות שזה וודאי פנומה היא כמבורא בש"ס כע"ף ב' חבל לא מראות שמבדיקין שהול רק מראה ואין כשום אופן חשש פנימה :

(כ)

רעת קדושים יה שחיטה סימן יח דברי אברהם כמ

(ב) שחט כמס כספות או עיפות, וכדק בין שחיטה לשחיטה, ואחר גמר השחיטה בעוד שה' הסבין לס קלס, ולא הרגיש פנימה ואחר שניב את הסבין בסמרטוט יפה שלא בכס, באופן שאין לתלות הפנימה שיעשה פ"י הניגב בכס ומרגיש ללייע כעת חס להטריף הכל:

(בא) אם היה מסופק בדקיקה שלאחר שחיטה חס בדק או לא חס ספק דרבנן וכמו דיעבד נחמד דכשר וה"ה בזה דח"צ לחזור ולטרוח ולנדוק:

(בב) לגבי דקיקה שח"ס נראה דכ"פ מודים דח"צ רח"י ודי באס חינו מרגיש חף לסובבן דרוחס פס בחינו מרגיש לכיון בדקיקה שח"ס הוא מדרבנן כלעיל ובדרכנן יס מציבס על המקילין בוס ובפרט שהליחות שעי' השחיטה קשה להסיר מהסבין והס מטעיס הרחי' וכתבתי במקום אחר שגם אחר רחילת הסבין בסמין ח"ס יס שפנוניס שמעכב הדקיקה ברח"י אז וכן מפורש בס"י יו"ד באחרונים שגם אחר רחילת הסבין שורקין על הסבין מלד שפנוניס ומ"מ אודות שהיא שפני' י' אין חשש על משהו הנשאר אחר רחילת כיון דאין כוונתו לבטל האיסור. המשכו בטל מפילא משח"כ לגבי בדקיקה בנ"ד כח"ל:

(בג) אף שמאומדלא נראה ברור כי מה שטהנין הס"כ לחכך הסבין על ידיהס שאף חס החכך יהי' בכח לא יהי' פ"י' השוואת פנימס שהיא חסרון משהו ברזל מהחוד רוודחי לא יושלס החסרון ע"י חכך ציד עכ"ז ח"א לסגל מכה זה לחכך קודם בדקיקה שאחר שחיטה כיון שאפשר שעי' שהברזל דק במקום החוד עי"ז הי' בו נטיי' (צ"ג או ליגל) קלת להלד כמו ששכיח בן הרבס וע"י חכך אפשר להטות הברזל דק ונעשס החוד שוח וחלק וכ"ש אס רחאס נטיי' שאין לחכך לסכסיר עי"ז שאלו סנטיי' כפגס כיון שניף החוד חינו שיה וכיכר"ו כחבן להדי' שאין לחלק בין פנימה ממש שיש חסרון

הי' די בקנוח בשעירות ובלא הרחה כלל וקנוח בכשר השחיטה' בשביל הבדיקה. כי אם היו צריכין להרחיק בשביל הבדיקה למה לא קינחו הסבין בכהמה וסה שהיה נדבק שערות הי' נשטף ע"י ההרחה. ונשמע עוד שסכ"ש שאין לוטר חרב הוחרה וגם מורסה למען היות לה ברכ בשביל השחיטה השני'. כי מר' התוס' נראה שלא היו משחיזין ומבריקין הסבין בין שחיטה לשחיטה (אך זאת ודאי היו עושין לבדוק בין שחיטת לשחיטה. כי אם הדין לבדוק בחולין כ"ש בקדשים.) וסה שברקו בשמשא לא הי' בשביל מראה ברכ ומראה חריף שקורין כעת סראות פנומות כי הלא סצד הרין ססוכסך ודוסה לסאסאה מותר ובודאי אם יברקו בשמשא סבין עילה ויורד וכדומה היו נראין אותם החריצים הנראין לעיני השמש ומבריקין בשנינו סראה. אלא מה שברקו בשמשא הי' לראות אותן פנימ' דקית מן הדקות שאוחזין שערות וזה ודאי פנימה היא. אבל לא סראות שמבריקין שהוא רק סראה ואין בשום אופן חשש פנימה:

(כ) בדקיקה אח"ש לח ואח"כ ניגב שלא בכח ומרגיש בין השחיטות בדק רק לח. צל"ע בעת:

(כא) ספק בבדיקת סבין אח"ש: הי' מ' דרבנן וכמו דיעבד:

(בב) לגבי בדקיקה דלאח"ש י"ל דכ"ע מודים דא"צ ראי'. גם בהובחן שרואה מה שאינו מרגיש ובדרכנן סמיכה על המקילין ובפרט שהליחות שעי' שחיטה קשה להסיר. והם מטעיס הראייה וכתבתי בפק"א שגם אחר רחיצת הסבין בחסין אח"ש יש שפנוני שמעכב הבדיקה בראיה אז. וכ' ספורש בס"י' באחרונים שגם אחר רחיצת המים שורקין מצד שפנוניס. ומ"מ אודות ההיא שפני' אין חשש על משהו. כיון דאין כוונתו לבטל האיסור הרי המשהו בטל מסילא:

(בג) אף שמאומדנא נראה ברור שעי' מה שנוהגין השו"ב לחכך הסבין על ידם אף בכח. לא יהי' עי' השוואת פנימס שהיא חסרון משהו ברזל בחוד. כי לא יושלס עי' חכך בכך. מ"מ כיון שאפשר שברזל דק בחוד יהיה בו נטיה קצת להצד כמו ששכיח בן הרבס. וע"י חכך אפשר להטות הברזל דק ונעשה החוד שוח וחלק: ועי"ז יש חשש לחכך קודם בדקיקה

דברי אברהם ה' שחיטה סימן יח דעת קדושים

שח"ש. ואם ראה נסיה וזיכך להכשיר ע"ז. יש ע"ז חשש שאולי הנסיה בפנים כיון שנוף החוד אינו שוה : ובכ"ז להדיא שאין לחלק בין חסרון לברזל לבין נסיה רקח כ"ש. גם יש חשש שאף שלא הרגיש כ"כ רק בראיה נודע לו הנסיה מ"ס אולי חסר שם משהו. ועתה שמעתי ש"ל שנשי' כנ"ל הוא בכלל עולהו ויורד. ואינו יורד אם כראי בזה נגד מ"ש הכר"ו ואולי כשאין כמלא סימן בין ב' קצוות הנסיה ל"ש משום עולה ויורד. ואולי גם בנשי' יש מורשה כמו בפנים אף שעתה מחסירי' לבדוק בראיה נ"כ הרי א"צ לבדוק בראי' ולכ"ע כ"ה הלכה. לזה אח"ש נכון שלא לבדוק אלא אבשרא ושופרא כי כשיראה נסיה אין תקנה בחכך כנ"ל. אך מ"ס אולי י"ל שיש ספקות בזה בהצטרפות פלוגת' דרבנות'. אורות משנה הנהיגה בראיה ואינו מרגיש וכמ"ס הפס"ג בשם ש"י מ"ס כזה להקל יע"ש. וצ"ע היטב :

כד) כתבתי במק"א שלא לבדוק סכין אח"ש רק באצבע ולא בראיה כי שכיח מה שקורי' לייגיד. אם לא בדק בראי' ועי"ז נס"ף הכהמה. אם צריך לשלם. ספק כעת כי י"ל שכל המרבה לבדוק עדיף וה"ל עוסק במצוה היטב :

כה) אח"ש י"ב בדיקות. בפס"ג תמה מדוע אין השריב בורק' אח"ש י"ב בדיקות. וי"ל זכות בזה בדיעבד עכ"פ. מצד שם"מ ביה"ש מרווח רווח ואין עשוי לפגום בצדדין מהעור או מהסימנים. ואף שצדדי' הסמוכין צריכין בדיקה לפני שחיטה גם לגבי ריעבד לכ"ע ודאי מצד שלא רווח כ"כ כיון שיש חשש בליטה. מ"ס אין עשוי לפגום שם. והרי גבי ליבן סכין אין חוששין גם לצדדי' הקרובי' ורק בפנים הוששין מצד שבוטל כמ"ס הפוסקים. א"כ סמילא כיון ששחט בזמן שלא היה פגם ע"ה שפרווח אין עשוי לפגום שהרי אנו דנין בזה במה שיש בו בליטה. והוי' ממש כליבן. וא"ל שעכ"פ יש בליטות בעור או כמי' ולא מהני מה שפרווח כי לפי' ה"י חשש גם בליבן סכין שהושט נחתך באופן שיש שם בליטות ונכה קורם הרוב. אע"כ אין חשש בליטה רק בהסכין ומסילא אין חשש שיפגם בצדדין. וע' ב"י ס' הסמוכין. וכ' שם בשם הר"י יונה והרא"ש שפגם שאני משום הבלילה. והמחמירי' שם. הוא רק משום שאולי החרוד והליבון נב"א. והתב"ש כ' שם הטעם מצד שאולי קהה הברזל קצת ע"ש. ויש פסיכה עי"ז בנ"ד להפוסקים הנ"ל וכנ"ל.

ואין

בבב"ל לבין נס"י דקס כ"ש. גם יש חשש אם נודע לו הנס"י פ"י סר"א' אף שבדק בלפניו ולא הרגיש פ"ע אולי חסר שם משכו כי אין לפסוק כ"כ על דביקת בלפניו סיכא דמזין ריעותא צענים ועתה שעתה אומרים ש"ל שנס"י כנ"ל היא בכלל עולה ויורד ואינו יורד אם כדאי בזה לדחות דברי סכ"ר' גם כשאין כמלא סימן בין ב' קצוות הנס"י אולי ל"ש בזה משום עולה ויורד ואולי גם כנ"י יש מורשה כמו בפנים לזה נראה דאף שעתה מסמירין לבדוק בראי' נ"כ עכ"ז מדינא א"ל לבדוק בראי' ולכ"ע כ"ס הלכה לזה אח"ש נכון שלא לבדוק אלא אבשרא ושופרא כי כשיראה נס"י אין תקנה בחכך אך למעשה יש להחמיר בברואש ואינו מרגיש לאסור בדיעבד כי אולי י"ל שיש מ"ס בזה בהצטרפות פלוגתא דרבנותא שמועיל אף לנגד חזקה חסור כמ"ס הפרמ"ג בס' זה בשם השב"י יע"ש בשפ"ד סא' זה וצ"ע. וע' מזה באורך לפיל אוח ט' :

כה) הפרמ"ג בש"ד אוח ל' הביא בשם סכס"ג שחמם על הס"כ מדוע נוהגים שלא לבדוק אח"ש י"ב בדיקות רק בהלכה והבאה על הסוד לבד ויש ללמוד זאת שיה' כשר בדיעבד עכ"פ מלך שבי"ש מרווח רווח (ע' ב"י ס' ט') ואין עשוי ליפגם בצדדין מהעור או מהסימנים ואף שצדדי' לריכס בדיקת לפני שחיטה אפי' בדיעבד לכ"ע ולא חמירין דמרווח רווח ולא יקרעו הצדדים להסימנים אף אם יהי' פגומים כבר כתבו הראשונים שם הטעם כיון שיש חשש בליטה ל"ש בזה מרווח רווח חבל"מ אין עכ"ז ליפגם שם ע"י השחיטה כמו גבי ליבן סכין ושחט זה וחמירין מרווח רווח כמבואר בס' ט' רק בפנים חוששין מחשש בליטה כנ"ל וא"כ כיון ששחט אחר בדיקת הצדדים שלא הי' שם חשש בליטה ש"ב לפנין שיפגמו הצדדים מחמת שחיטת הסימנים שייך כפיר מרווח רווח כמו גבי ליבן סכין ואין לומר שעכ"פ יש בליטות בער ונסימנים ועי"ז לא מהני מרווח רווח ד"א דא"כ גם בליבן סכין וזהו דהמירין מרווח

דעת קדושים ה' שהימה סימן יח דברי אברהם ל

ואין לחוש מצד מ"ש הר' יונה תירוצ' א' דכשירדע לשמור א"ע סתמי' שייך סיווח משא"ב כשאנו יודע וכן בש"ע ע"ש. כי ס"מ יש צד דעת בזה להרגיש דבר הזוגם בצדדין כו' גם הר' יש ע"כ מ"ס בזה. מ' לא הזה כלל וממילא סיווח רווח וס' ש"מ לא נפגם אף שהמה. וא"ל שנגד זה יש ס"מ לאיסור. מ' כהפוסקים דליא כלל מרווח רווח וס' שג"כ כשמה אינו מרווח ושמה הזה. ויש נגד ספק הא' של הס"מ דהיתר ס"ס לאיסור ואינו מ' שקול ולא מצטרף. דליתא שהרי מצד אפשי פלוגת' ל"ש יש לנו לומר דליכא מ"ד שבדוראי אינו מרווח אלא החמירי' מספק הם מחמירים. וממילא יש ס"מ טוב לכ"ע. ואף דק"ל דל"ש ס"ס בשחיטה דאתחזק איסור מ"ס בזה שכבר שחוט לפנינו ויש חזקה של הסבין שז"י בדוק דיש דיעה בש"ס שנם בנמצא פגום אח"ש כשר. ועכ"פ בלא נמצא פגום רק נאבד אף לדידן כשר בדיעבד בלי בדוקה דאח"ש אינו נידון כאתחזק איסור שלא יועיל ס"ס. ועי' יש זכות על הנהנין שלא לבדוק אח"ש ברוחא ואין ללחום נגדם הרבה בזה. ומ"מ לבתחלה ראוי לבדוק כל ה"ב אח"ש ובפרט בדוקה דאבשרא :

ואין לחוש מצד מ"ש הרא"ש תירוצ' א' בשם ס"י יונה לחלק בין ליכא סבין ושחש שירדע שסבין מלובנה ומכין שלא יטנו לנדרין משא"ב בפנימה שצדדין חס לא יבדוק תחילה פנימים ש"ס שס פנומה והוא אינו יודע. ולא יזכר מלקטות הביאו הצ"י ס' ע' וכ"כ בש"ע שס ולפ"ז ל"ש גם כאן לומר מרווח רווח דלולי נפגם דלרי הסבין מהציר או מהסימנים ואינו יודע ליזהר מלקטות כי מ"מ יש צד דעת בזה להרגיש דבר הפוגם בצדדין ועוד דיש בזה ס"ס מ' ש' שמה לא המה כלל וצמילא מרווח רווח וס' שצ"מ לא נפגם אף שהמה ואין לומר שנגד זה יש ס"ס לאיסור מ' כהפוסקים דליא כלל מרווח רווח וס' כעכ"פ כשמה לנדרים אינו מרווח ושמה הטע ויש נגד הספק הראשון של הספק הראשון של הס"מ דהיתר ס"ס לאיסור ואינו מ' שקול ולא מוטרוף לס"מ דז"ל דאח"ש פלוגתא לא מפשינן וע"כ יש לנו לומר דליכא מ"ד דסיביר שבדוראי אינו מרווח רק מספק הם מחמירים ושוב הוה ס"ס הכ"ל טוב לכ"ע ואף דס"ס בשחיטה ל"מ משום דאיתחזק איסור כמבואר בס' ק"י ובכמה דוכתי מ"מ בזה שגשחט בסבין בדוק ויש חזקה טובה של הסבין שז"י כשר דמ קמינן הסבין אחזקתי' ויש דעה בש"ס שנם בנמצא פגום לא נקרא איתחזק איסורא בזה וספיר מהני ס"ס כ"ל ויש בזה לימוד זכות על השוכ הכ"ל שאינם בדוקים אח"ש ברוחא ואין ללחום הרבה נגדם בזה ומ"מ לבתחלה ראוי לבדוק כל ה"ב בדיקת חס"ש ובפרט בדיקת דאבשרא [מה שסיים סדר ז"ל בפטר בדיקת אבשרא אינו מוכן ודל"ל בקיאינן צדיקת אבישרא ואין מרגישין אין צדק חשש הפסד כלום שצ"ז מוכיז מלדוק כ"כ :

כו' שו"ב שדק הסבין אח"ש כדרכם ומלאו יפה ואח"כ מלא פנימה על הצדדים פו"ל כלל נדק אח"ש ואח"כ נמצא פגום כיון שאין השורב בדוקת אח"ש בצדדים כ"ל בזה שלפנינו ויש חשד בזה להסיבירם להחזיר אף בלא ביטוי או בלא אין ש"ס ספק שיוכל לתלות ספנס

דברי אברהם ה' שחיטה סימן יח דעת קדושים

(זו) השו"ב כולם פה א' שתיכף לשחיטה ע"י לחות ושמוניות נרגש ונראה כמקולקל. וההבחנה רק אחר החכך ביד. ואם שכיח הרגש בסכין אח"ש קודם חכך הנ"ל מה שהוא יותר מכסאסאה. י"ל שלא יבדקו עד אחר חכך כנ"ל. ודובר דה"ל ס' בדרבנן לגבי תקנה דהבדיקה לאח"ש שהרי בנאמר הסכין אח"ש ק"ל ע"י שברק קודם שתישה. ויש כמה ספקות אולי השכיחות הנ"ל נעשה במסקת. ואולי כסאסאה השו"ב שאוגרת מסש לא ישונה ע"י חכך כנ"ל. ואולי שכיחות הנ"ל הוא רק פחות מבשערה שהרבה מקילין. ואף שבר"ת כ' שמוסכם להחמיר במשהו. מ"ס יש פלוגתא. ומ"ס אם הרגיש כנ"ל תיכף אח"ש אף שע"י חכך כנ"ל סר ההרגש אין להקל. ואף הסעים אין לסכור לגוי ואולי ה"ל ס' חס"ד ובחזקת איסור חמיר :

הפגם שנעשה לאח"ש דחמיר לכ"ע כע"זרם כעמ"ס סעיף ע"ו :

(זו) השו"ב כולם פה א' שתיכף לשחיטה ע"י לחות ושמוניות פעל הסכין נרגש ונראה כמקולקל וא"ל לבחון הסכין כ"א אחר חכך על סיד ויראה דאם שכיח לסמילא בסכין אח"ש קודם חכך ביד הרגש מה שה"א יותר מכסאסאה ויהי' הסכר גדול אם יבדקו תיכף לאח"ש יש אולי לסקל בזה ולבדוק אחר חכך כי י"ל כיון דסבדיקה לאח"ש תקיף דרכן היא שרי בנאכד הסכין אח"ש כשר ע"י סבדיקה לקודם ששחיטה הוה ספק בדרכן אם ספק שהרגיש שאח"ש נא מסתה סלחות ויש עוד כמה ספיקות דאולי הסכר נעשה מעמח המסקת ואולי כמאמר השו"ב דפניעה מעמח לא ישנה ע"י חכך ואם הסכין טוב לאחר חכך וודאי לא ה' גם מקודם נפגם הסכין ואולי ההרגש הנ"ל הוא פחות מכשערה שהרגש פוסקים מקילין אם אינו נכנס בפנימה כשערה וכ"כ בש"ע ס"ב ואף שהסכ"ת כתב שכ"ע פודים דשיעור פנימה במשהו פ"ע יש פלוגתא ומ"מ נראה דאין להקל באם דרך הסכין קודם החיכוך וסרגיש פנימה אף שע"י חכך שאח"כ סר הפנימה רק דיש להקל שלא לבדוק עד אחר החיכוך ואם הרגיש קודם החיכוך נראה דאף המעשים אין למכור לגוי (כפ"ס נמי' כ"ז פ"ט בחכ"ט) ואף דהוה רק בדרכן ויש ספק שאינה פנימה גמורה שע"י עברה ע"י חכך מ"מ י"ל דכ"ל ספק חסרי"ד וחזקת איסור וסמיר :

כא [דברי הרב ז"ל אינם מוכיחים כאן דמחלי קמיי"ר דא"ל דעכשיו הסכין יפה אחר גמר השחיטה דא"כ מחי' כ"מ נעדרתו דהקטן וע"כ דמכשיו הסכין פגום ומסופק אם צדק בין שחיטה לשחיטה לסכסדי עכ"פ הראשונות א"כ למס' נאמן באיסור סורה דקמ"ל דאין לקטן נאמנות רק בדרכן וכן סמ"ה הרב המניה בס' ג"ה אוח' ג' ואולי אם דרך הסכ"ר לבדוק המיד בין שחיטה לשחיטה י"ל דסכ"ר' כקטן ואולי דהו' ש"ך גם דלורייסא כ"ש סט"ז צי"ד ס' ס"ט ס"ק ק"ד. ועי"ז אף שכעת מסופק בדרכי יש להאמין לקטן] :

(לא) שו"ב א' דרך סכין אח"ש נאכד וכלא דיקת ראי' ואחר ערך מעל"פ ראה על

(כה) אמרתי להשו"ב הסדים למשמעתי שלא יחככו הסכין על היר' כנהוג בין שחיטה לבדיקת הסכין כי מה שקורי' ביי"ג על חוד הסכין. אולי ה"ל בכלל משהו פגם אף שאינו מרגש בצפורן רק ניכר בראי' על החוד. וביי"ג זה המייתו לכל צד וישתנה ע"י חכך ביד ואל יסמכו על סאסר רבים כי פגם אינו סר ע"י חכך כי אולי ברותא הוא. וכבר דוסכם לחשוש על בייג כנ"ל גם בחפ"ס ושע"ד כמו על פגם משהו (אף שתיכף בחכך קל לא הרגיש ע"ד) דה"ל כאוגרת. וע' כר"ו בדיקת הסכין אח"ש צ"ל קודם חכך ביד הנהוג. ומה שאומרים שאח"ש א"א לבדוק שיהיה חלק אלא ע"י חכך הנ"ל ג"כ ברותא הוא. רק ידיחו החוד וצדדיו הקרובים הקטים ברוק או מים שיהיה נקי ויבדקו שלא בהכבדת הצפורן בכח כ"כ. ויהי' יוצאין י"ח הבדיק' תקתול. וגם בעוד לח לא נאפשר מניעה על הבדיקה. ובזבח ששואל ועוד אחיו נרפם לבדוק דוקא בצפורן לח. והרדקו ביותר בכח ובראי' כ"ה קודם שחיטה נכון. ולא שיהיה ע"י הומרא דאתי לקולא שלא כהוגן :

(כט) ספק בריקת סכין בין העיפות נאמנות קטן שהי' בריקה. ושהבדיקה היתה אחר עזות פלוני :

(ל) כנף [העוף] הניע [בסכין] קודם בדיקה שלאח"ש. ובדק ולא הרגיש ואח"כ שחט

דעת קדושים ה' שחיטה סימן יח דברי אברהם לא

על החוד מעין פנימס שאינס נרגשת אבשרא ואטופרא רק בראי' לחוד וסנה להמכשירין כאן מטעם יא' בהיתר לבד מר חזקה היתר בנידון זה וודאי ג"כ כשר וכ"ס חס קינח סאכין אח"ש ואפשר לזלות סעיניו כעז בראי' מנחת הקינוח דכשר חס' לרעת הב"ח והפר"ח החילקים על דין זה דינא בהיתר לכיון דיש לחלות בהקינוח אף חס לא הי' הקינוח בכח מ"מ לא גרע ממפרקת שהיא רק וע"מ כלירוף חזקה היתר חולין בו אף לרעת החולקים הכל ויש לזרז ג"כ דעז השנוי הביאו בפרמ"נ ס"ס זה שמקל גם כנמצא חזקה לאח"ש פנס הנראה ואינו נרגש מס"ס שמא כמפרקת נפנס ושמא בעי חנ"ל ואף שזא נגד חז"ל מ"מ מהני ס"ס כיון דא' ח' היא ס' פלוגתא ולהט"ו בס"י ח' יש עוד ס' שמא לא שזט במקום הפנימה ואס האומדנא ניטס שלא כביע הפנס לבית השחיטה כגון דהוה ארישא דסכינא והיא נזהר חמיר שלא יגיע שם יש להקל גם להט"ו בס"י ק"י שחולק אהט"ו וס"ל דשמא לא שזט במקום הפנס אינו כנדר ספק כעלמא ול"ע :

שחט עור וכדק והרגיש וראה נט"י והחליק ביד כנהוג. והיה תיקון. יש סברות בכך :

(א) א' ברק סכין אח"ש ולא ראה על החוד. רק לפני שחיטה. ואח"י ערך מעל"ע ראה על החוד. סעין פנימה שאינה נרגשת אבשרא וטופרא. להמכשירין כאן בלא מפרקת. רק סדר חזקה היתר. כשר בהנ"ל. וב"ש כשקינח הסכין אח"ש ואפשר לחלות בהקינוח אף אם לא היה הקינוח בכח ס"ס לא גרע ממפרקת שהוא רק. ומ"ס בצירוף חזקה היתר חולין בו ומצטרף ג"כ מ"ס הפנס"ג בשם הש"י להקל ע"י ס"ס כיון שא' פלוגתא דרבוותא (בשו"ת) שמש צדקה ראיתי צד חומרא בספק פלוגתא. אך משמעות פוסקים האחרונים שהפלוגתא קיל (וכנ"ל) אף נגד חזקה איסור. והיינו ס' כסויברים שפחות מחנ"צ קיל. וס' במפרקת או אח"כ וס' שלא שחט שם במקום שהוא וכשנאיסרנא לא הניע' מקום הזגס לבית השחיטה להיותו ארישא דסכינא ונזהר תמיד שלא יגיע שם. יש להקל גם להט"ו שבי' דשטא לא שחט במקום הפנס אינו כנדר ספק בעלמא וצ"ע :

(ב)

(ב) השבין הוכה ככה בען קשה לפני הדריקה שלאח"ש וכדק ומלא מקולקל וספק חס הסכאס הי' במקום שמלא מקולקל והקלקול עבר ע"י חכוך ביד לבד חולי יש להקל ע"י שהי' ודאי נגיעה בחוד ועץ קשה עדיף מקרקע קשה שאינה וודאי פוגמת כמ"ס בש"ך ס"ק כ"ה. ודמי לשבירת עלמית שודאי פוגם ואף ספק חס הי' מכיון נגד מליאח הקלקול הרי פלגון הפוסקים שכתבו דהשוחט ונמצא פגום חסיר אף כנגד כמפרקת משום דרך ואינו קשה וגם שהוא דרך חול"ס מוכח דאל"ה הי' חולין במפרקת אף שא"י חס נגע כמפרקת במכוון עד הפנימה וכל החוד חול' מקום ח' וכפרט חס יש ג"כ ספק שמא לא שחט במקום הקלקול דהו"ל ס"ס שמא לאח"ש נפנס ושמא לא שחט במקום הפנימה וכפרט דיש בזה עיד ספק שמא לא הי' אף כהערס או כחנ"ל ויש מקילים בזו והי' ג"כ הפס"מ ושעז דהחק :

ועוד שגם בספק חס שבר בה עצמות או ס' נפלה על חודם דעת כמה פוסקי' לסקל וכלשון ס"ח"ס שהביא הש"ך ס"ק כ"ב וכ"מ בפר"ח שם ס"ק כ"ב והחזיק פסק כן להקל בהסכ"מ וגם לפוסקי' להחמיר כס' נפלה על חידה וכ"ס בש"ע סעיף ע"ז מ"מ לחירוף ח' בש"ך היינו דוקא כנפלה על הקרקע דאינו וודאי פוגם והו"ל ס"ס להחמיר שמא לא נפלה על חודה ושמא מ"מ לא נסמא אכל בספק שבר בה עצמות דליכא ס"ס להחמיר דפנס וודאי פוגם קיל גם בספק ע"ש ועץ קיל מקרקע וגם אף שמחמלה אמר כשר"ב שמוספק חס הי' סניעס בחקים הקלקול אמר אח"י שודאי לו שזגיע בען בחקים ההוא :

דברי אברהם ה' שחיטה סימן יח דעת קרושים

(ג) לפני בדיקת הא"ס פרכסה סבהמה בזנבה ע"ג חוד הסכין והיה קרח וגלד קשה בשערות דזנבה ואמרת' ש'נחנו השו"ב חס קשה ב"כ שיפנוס הסכין יכולים לתלות הפנס בכך הנס להסבירים דאין חולין במפרקת אפי' דרך שצירה קשם מאור להקל בנדון זה כי מסהברא שאין שערות שעס סקרה קשה כ"כ בעלם המפרקת שבהמה נסה שמשמע שאף שלא בין הפרקים שבעלם אין חולין זו ומה שכתבו הפוסקים קולא בנפלו על הפרקע היו בקשה יותר כמו אבנים או בעץ אך כיון דהי' הפס"מ ורחק ביותר אין ששם בכך כי אין קי"ל בהפס"מ לתלות במפרקת שלא בהול"ה וכצדקא ושמ"ס פטיף י"ס ואין לומר למה נמלס בהקרה שבעירות זנבה אישיר בשערות דשערות ובקרה שצווארה נפנס קודם הכתיטה כעין דאגרינ' ב"ש אימור בעור נפנצה דו"א חוץ מה שגד"ל סנוואר דבהמס ס' נקי משערות אלא אף א"ס בנזואר שערות וגם קרח מ"מ א"א לומר דבשערות סנוואר נפנצה כיון דקי"ל לחולין כמפרקת דרך שצירה דווקא ולא ע"י חול"ה ועל הנזואר בתחילת שחיטתו אין משהו בלא חול"ה משא"כ פרכוס שס' בזנבה הי' שלא בהול"ה ע"כ מוכח דאח"כ נפנצה והיינו דווקא שנווע בנידור שהפרקים פ"ג חוד הסכין ס' שלא פ"י חול"ה משא"כ פרכוס בהי' בזנבה הי' שלא פ"י חול"ה וגם שהי' וודאי הפרכוס על החוד ממש ואם מסופק בזה א"א להקל וגם ס"ס קי"ל

דל"מ בשחיטת ואף שכל י"ל באינו ס' השקול לקולא לומר שגמשה הפרכוס על הסכין כיטס חמיר וגם י"ס כנגדו ס"ס לחוצה"ס ס' שלא הי' שפ"מ לא פנמה דאינו וודאי שיפנוס אף א"ס הי' ובס"ס אף שאי' אינו שקול כ"כ מ"מ מעטרף לס"ס ס' חס"ו בננ"ל ומכ"ש לנ"ד דחמיר מחמת תחילת ב"ס א"ס פנמה או לא שוב אין כאן ס"ס להחמיר מ"מ ה"ל כספק על כי מתחילה לריך אחת לידע א"ס הי' כאן ש"ס מעשה שיפנוס ב' שפיקות הנ"ל שהם להחמיר אולי אין להקל :

(ג) לפני בדיקת האח"ש פרכסה בזנבה ע"ג חוד הסכין והיה קרח וגלד קשה בהשערות אסרתי שיבחנו השו"ב שאם קשה כ"כ שיפנוס הסכין יכולים לתלות הפנס בכך. כפי איסורא ברורה להם כי אף שיש בכך חשש עצום להסבירין שבמפרקת אין תולין פנס להקל אף בדרך שצירה ומסבירא אין שערות וקרח קשה כ"כ בעצם מפרקת בנצה (שמששע שאף שלא בהפרקים אין תולין בו). ומ"ש הפוסקים קולא בקרקע עולם צ"ל קשה ביותר. וכן ע"ן. אך כיון דהיה הפס"מ ורחק ביותר אין חשש בכך כי בהפס"מ הי' תולין במפרקת שלא בהולכה והנבאה והצואר דבהמס הי' נקי משערות ואף אם היה בקרח. ס"ס כצדקא

הנ"ל

דנועה יותר שזי' שלא בהול"ה פכ"ו אין חולין וודאי שזי' על רופן שפוש פנס כיון דחזק"א מעשה הפרכוס בלופן הנזקע שפשה פנס וס' בלופן שנועה הדעת שפנמה עכ"ו אינו וודאי שזי' כדכ"כ כדכ"כ עכ"פ א"ס ספק השני השקול וכצו"ח החזקת איסור. אף דאינו ס"ס הממסך דא"ס תחילת ב"ס א"ס פנמה או לא שוב אין כאן ס"ס להחמיר מ"מ ה"ל כספק על כי מתחילה לריך אחת לידע א"ס הי' כאן ש"ס מעשה שיפנוס ב' שפיקות הנ"ל שהם להחמיר אולי אין להקל :

(ד) אין להקל לתלות הפנס הנמצא בהבדיקת שלח"ש ע"י שניגב הסכין בשערות

דעת קדושים ה' שחיטה סימן יח דברי אברהם לב

דעהמה כנהוג וזו' כהשערות רנבי עפר כי אין לחלות כזה יותר ממפרקת סק"ל דלין תולין : 30

(לה) השו"ב אומרים שיש לחלות פגם הכניס בחלודה כמו ע"י שינר עלמות ואם הסכין הי' לא שלא ייגב יפה אח"כ, יש לחלות בחלודם גם בזמן מועט כמו לילה א' וכיוצא ואין לחלות פגם לאח"כ מיד כלמות הסכין שלא ייגב יפה רק אם לא הי' פגם ממש והשו"ב יבחין זה גאומדנא היס"כ :

(לו) בשעת קניט כסכין אח"כ בעור הדעהמה פגע בעקום ייבש עפרורית נראה כיון דלינו יודע בבירור שפי' ספגיה צמוד ממס אף שרגיל תמיד לקנח כחוד כיון דלינו מקפיד לקנח תמיד רק צמוד ומקנח כמס הולכות והצלות בצדדים לחוד ס"ל מילתא דלא רמיא ונפקת מנע חמיר נס צאנן וכעלים קשה כמבואר בש"ע יס ספ"ו ואפי' בהרניס הסגנה צמוד ופי' אם הי' צמח ג"כ יש להסמיר וגם בחסר הרבה צמח צמוד הסכין דלא שכים להיות כן מחמת העור מ"מ לא שכים ג"כ להיות חסרון כזה מחמת המנע הזו. לכן י"ל דחמיר :

(לח) ע' ש"ך ס"ק כ"ו ותב"ש סעיף ח"י דעמס להקל בהפס"מ לחלות במפרקת בדרך שצדא ונראה דאפי' דרך שצדא מקילין הס דווקא בעלם המפרקת עלמו אבל בין הסדקים של המפרקת אפי' דרך שצדא יש להחמיר ואפי' במפרקת ל"ל. אומדנא ברורה בדבר :

לט

שח"ש היתה בירו. וכבר יש קצת תיקון על חזקת איסור ע"י שהבע"ה שטאן לפנינו. בזה יש לצדד וצ"ע בעת אך עכ"פ בירו. הוא ממש :

(לז) בקנח סכין אח"כ פגע במקום ייבש עפרורית כיון דלא הרניס שהי' בחור. אף שרגיל תמיד לקנח החוד. כיון דל"ש קפירא על כפה קנינוחם בהולכה, והבאה בצדדים לבד (והנהוג ברוב שו"ב שמקפידין להניע לחוד) ה"ל מילתא דלא רמיא. ובספק מנע לחוד חמיר גם כאבן ועצם קשה. ובהרניס בחוד וספק בכח ג"כ אולי חמיר. וגם בחסר הרבה צמח ס"מ כיון דהסנע ג"כ לא כפי גרם החסרון. י"ל דחמיר :

(לח)

הנ"ל. דהרי בהפס"מ ק"ל שהחילוק בכך רק בין הילכה והבאת ושלם בהלכה. ועל הצואר בתחלת שחיטה חרי אין משהו שלא בהולכה משא"כ פרכוס הנ"ל שהי' שלא בהולכה מוכרח לתלות רק בו. והיינו בודאי על החוד. ובודאי שלא בהולכה כי ספק בכך חסיד. וגם ס"מ ק"ל דל"מ ואף שבכך י"ל שאין ס' שקול אלא גופה לשלם בהולכה. מ"מ אין תולין לקולא בכך דאין להמציא שהי' מעשה שבה נוסף יותר לפגום. גם הרי יש פ"מ לחוסר ס' לא היה מעשה הנוטה וספק שהמעשה ס"מ לא פגמה אף שבה נפ" מ"מ אין ודאי בה לפגום. ובס"מ אף שא' אינו שקול כ"כ ס"מ יש הצטרפות בו לס"מ שכרו עכ"פ וכבא"ח תס"ו. ומכ"ש לחוסר בחזקת איסור. ואצ"ל מתהפך כי ה"ל כספק על. וגם אם יש הרבה ספקות לקולא כנגד ב' ספקות הנ"ל. אולי חמיר :

(לד) אין קולא לחלות פגם אח"כ בניגוב שערו שבהם רנבי עפר כי אין בכך יותר ממפרקת :

(לה) חלודה אומרים שוי' לחלות בה כמו בשביר עצמות. וע"י לחות י"ל בשעה מועטת לילה א' וכוות'. אין לחלות פגם במה שלא ייגב אח"כ. רק אם לא היה פגם ממש. והשו"ב יבחין בכך בצומדנא היס"כ :

(לו) שו"ב בדק הסכין בצפרנו אח"ש. ולקחתו סמנו לראות על החוד נגד האבוקה בלילה כנהוג והיה נ"ל עליו כעין לייגל. ותיקנו השו"ב תיקוף על בשרו כנהוג ואמר שבידאי נעשה ע"י צפרנו וברור לו כיום שכה. וכפי הרגשתו בסגנון הולכתו בצפרנו כ"ה אצלו ודאי. נראה שבוה שייך ודאי ע"א נאמן באיסורין במה שבידאי אף שגוף השחיטה לא שחט הוא ס"מ כיון שבידיקת הסכין שח"ש היה בירו. נאמן הוא ע"ז אף שלא היה בירו לתקן כ"כ מהר אם היה הסכין פגום. ובכ"ז החמיר הרבה שלא לעשות שום הפרש בין פגם גדול לקטן או לייגל או שאר"מ או דייק"ג וכמדרסה ש"כ בזה ח'. עכ"ז גם בשחיטה מאורע שלאונסו. ש"כ השו"ב שלא היה יכול לימלח מזה מ"מ בספק כזה השו"ב נאמן לכ"ע. וב"ה בזה כיון שבידיקה שח"ש היתה בירו. וכבר יש קצת תיקון על חזקת איסור ע"י שהבע"ה שטאן לפנינו. בזה יש לצדד וצ"ע בעת אך עכ"פ בירו. הוא ממש :

(לז) בקנח סכין אח"כ פגע במקום ייבש עפרורית כיון דלא הרניס שהי' בחור. אף שרגיל תמיד לקנח החוד. כיון דל"ש קפירא על כפה קנינוחם בהולכה, והבאה בצדדים לבד (והנהוג ברוב שו"ב שמקפידין להניע לחוד) ה"ל מילתא דלא רמיא. ובספק מנע לחוד חמיר גם כאבן ועצם קשה. ובהרניס בחוד וספק בכח ג"כ אולי חמיר. וגם בחסר הרבה צמח ס"מ כיון דהסנע ג"כ לא כפי גרם החסרון. י"ל דחמיר :

דברי אברהם ה' שחיטה סימן יח דעת חרשים

לח) בין הפרקים של המפרקת. י"ל דחמיר.
ועכ"פ צ"ל ע"י איסורא ברורה
בהעובדא :

לט) בדק הסבין אח"ש והרגיש והחליק בחכוך
ביר ולא הרגיש. ואחר שעה בשימור
הסבין הרגיש שם. הרי ידוע ודאי שמעיה
בהרגש באמצע. אולי ע"ז חשש שאולי לא
הרגיש היטב קודם השחיטה ובין שחיטה
לשחיטה. אך אם אחר בדק נ"כ בתחלה. הרי
שחיטת הראשונות עד זמן שיש לתלות שהי
שיבור עצמות או מנע בכח בקשה כשרות
היטב : ומ"ה מה שמכוון במקום שהורגש קודם
החכוך : אולי אינו הכרע נמור. ואינו כגדר
מקום סימן. או מתאימות ראיה או דיוקני. כיון
המקום. וי"ל נ"כ שע"י עייפות בחכוך לא
הרגיש. ע"ז אין להחמיר למפרע על מה שברק
בישוב דעת. ובפס"ג חשש בחסרון הרגש. ומ"ס
כפ"א מיקל בתכ"ש ובפס"ג לא סיים הכרע.
ומ"ס המחזיק לטריש אין חשש ע"י פ"א
למפרע. וגם ע"י ג"פ בדיקות כוללות שבבא"א
כפ"ג רצוצים. אם י"ל שע"י מיעוט מהרגש
גדול לקטן וע"י עייפות מעט י"ל דקיל היטב.
ובפרט ד"ל שע"י חכוך נעשה הנטייה. אף
דלקולא אין לומר כן כיון דק"ל צ"ל שיבר
עצמות. מ"ס בידוע שהיה רק נטי' מצורף צד
קירא לכל הנ"ל היטב :

מ) שו"ב שאומר ששכח אם בדק הסבין אח"ש
תיכף. ואח"כ יש במה לתלות מנע
הסבין שיתקלקל רק שספק אם נגע שם ומצאו
מקילקל. אי"א להקל באתחזק איסורא. אף
בראש הסבין שספק שלא הגיע לסימנים נוטה
יותר. כי מ"ס אף כמה ספקות להחמיר בכך :
כפ"ש המ"ן גבי ביטול בשר אחר מליחה מרכא
נקט. כן י"ל בשו"ב שאינו כמסמין סבין אח"ש
עד בדיקה. סניף מ"ש הפו"ח בשבר מברזל
הסבין נוטה שממפרקת. בצירוף לספק בדק.
והיינו בשחט אחת. או-לנבי :

(מא)

א"א לסתקל בליחתחזק איסורא ואף שפסגם בראש
הסבין במקום שהאומדנא נוטה יותר שפסגם לא הגיע לסימנים מ"מ אף נכמס ספיקות יש
להחמיר אמנם בשו"ב שנוהג א"פ שזינו מטמין סבין אח"ש-עד אחר הבדיקה יש להקל לפמ"ס
הס"ז ס"י כ"ט גבי ביטול בשר אחר מליחה מרכא נקט ואחי כן י"ל כאן ואם נמלא הסבין
בשר מברזל הסבין יש לדרד להקל בג"ד לפמ"ס הפו"ח דרק במגינס שכיח דקס נאמר בפ"ס
אימור בעור איפגוס אבל בשכר ממע נוטה יותר שממפרקת איפגוס יש לדרד דעתו וסניף
בג"ד

טל) שו"ב שחט הרבס זא"ז ובדק בין שחיטה
לשחיטה ואמר נמר שחיטתו נדק
נ"כ והרגיש והחליק הסבין ע"י חכוך ביד ושזב
לא הרגיש ואחר כעס כרגיש שם בלחות מקום
שסניף קודם החכוך ולכאורה יש בזה חשש גם
על הראשונות כיון שטעם בהסרגסם דאחר המיכוך
שמלא אחר החכוך הפגימם בלחות מקום שס"י קוד'
החכוך וסוף לא הרגיש חכף אולי יש חשש כמו
כשלא הרגיש חכף עתה חס"ש כ"כ לא הרגיש ג"ס
הטיב קודם שחיטה ובין שחיטה לשחיטה אף
חס קודם ששחיטה ס"י אחר ג"כ בדק הסבין
הסבין בחזקתו ושזב אמרינן אימר שיבר זה
עלמות ולאו אדפחי' כמו דמותר בלא בסחור
אפי' סיכא דלא נדק כלל וכ"ס נבדק והי'
כשר ומס שמכוון מקום הפגימה עתה אחר
שעה כמו בראשונה אולי אין זה הכרע נמור כי
אולי במקרה כוון המקום. וי"ל ג"כ שאף אח"ל
טענה בהרגש עתה. עכ"ז אין חשש ע"ז על
בדיקת שקודם ששחיטה כי י"ל שע"י עייפות
מחמת החכוך לא הרגיש ואין מזה ראי' לחוש
ולהחמיר למפרע על מה שברק ביישוב דעת
בלי עייפות הגם להפמ"ג בס"י א' בשפ"ד סק"ח
מחמיר בחוש ההרגש. מ"מ בפ"א יש להקל
קלת ובפרט מי שמתחזק לפרגש אין חשש ע"י
פ"א למפרע. וגם אפי' חס טעה ג"פ חס נוטה
ש"ל שע"י מיעוט מכרש סבין גדול לקטן או
פ"י עייפות טעה י"ל דקיל היטב ובפרט ד"ל
שע"י חכוך תפסה נסיה בהסבין אף דק"ל
דל"ל שבר עלמות דווקא. מ"מ גם ידוע
שהפגימה הנפלאה עתה הוא רק נטי' יש לדרד
לדר קולא :

מ) שו"ב שאומר ששכח חס בדק הסבין אח"ש
תיכף. ויש במה לתלות מנע הסבין

שיתקלקל רק שס"י חס נגע שם ומלאו מקולקל
הסבין במקום שהאומדנא נוטה יותר שפסגם לא הגיע לסימנים מ"מ אף נכמס ספיקות יש
להחמיר אמנם בשו"ב שנוהג א"פ שזינו מטמין סבין אח"ש-עד אחר הבדיקה יש להקל לפמ"ס
הס"ז ס"י כ"ט גבי ביטול בשר אחר מליחה מרכא נקט ואחי כן י"ל כאן ואם נמלא הסבין
בשר מברזל הסבין יש לדרד להקל בג"ד לפמ"ס הפו"ח דרק במגינס שכיח דקס נאמר בפ"ס
אימור בעור איפגוס אבל בשכר ממע נוטה יותר שממפרקת איפגוס יש לדרד דעתו וסניף
בג"ד

דעת קדושים ה' שחיטה סימן יח דברי אברהם דנ

ב"ד לך' דק' מטעם דאפי' אס' לא דק' כלל ג"כ יס' להכשיר לרעת הפר"ס, וזוהו דווקא אס' שטת אחת אצל אס' שטת הרבה שוב יס' חשש שמא במפרקת דקמיתא ח'אמס :

(מב) כוונתו מביא דאין לנתן בשום אופן מדברי חז"ל (במחלין דף י"ח ע"א) שאלו האו' טעם דלא סר סבינו קמי' חכס משמחין ל', אף ש"צ מוכהק ביותר, וחק' אס' סר' מרא' דאחרי' כוונתו משום מצו' ולא משום כבוד וחז"ל אמרו בזה משום כבודו של חכס מ"מ אין לנקות עי' מר' חז"ל כי נס' אס' אין כוונת כרב משום ממון רק מפני הכבוד י"ל ג"כ דלא יס' כוונת רב הונא (הרב ז"ל כח כוונת רב, וכש"ס דלן איתא רב הונא) לנדרו מפני חשבת הכבוד של הסכסרק כוונת חז"ל הו"ל להיות השו"ב טעם להרב, כי מה שסומכין על השו"ב אף שחיו בקי כ"כ זכמה ספיקת, הו"ל ע"י שידע להיות מסתפק ושאל להחכם ללן אף שכתבו הרמשי"ס ז"ל ש"ע שממנים טעם ירמי' ד' על השפעה מחלו חכמים כבוד מ"מ י"ל כשסחכס חיו מוחל וסשו"ב עומד במדרו נגד הסכס, בזה לא חיירי והטעם נס' פתח ביד החכם לנדרתו ואס' א"א לניחוח הרשות בידו להעבירו עד שיעי' :

(מג) כוונתו מ'ואר ודברי הרשב"א שסביא הרב ז"ל הוא במדושו לסולין דף יוד ע"ב :

(מה) התנצל הרב בזה, כלפי מ"ש הט"ז ושט"ח כס"י ח"י שאין להורות סיראס לפלגו ב' שטחים יסין דבתיס בחזק"א עי'ארת ונציג ב' י' חז' כ"ל במעשה בנדר העוף בתולת דשחיטה שטת הרב ז"ל לפלגו ודשו"ב חכס העוף, והכשירו הרב ז"ל נס' לעצמו וכחז' נס' שנס' הו"ל בפלגו ח' כלי ע' שחז' לח הרגש כלל מסתכר וזין חפ' מדחש' להחמיר, וע"ז כתב הרב ז"ל כאן שאין זה כדוראס נשחטה שמבאר כאן שאסור להורות לעצמו מפני טעמי חז"ל כיון שהרגש בנפשו של נפסק כולו ודחש' של ע"י הגדרו יס' כל שחש והסומט בבביל עלמי וזין רוח, שחשן ודמי

(מא) שו"ב שידע שאינו נתן סבין השחיטה סירו אח"ש לשום מקום עד שבדק י"ב בדיקות. אף אם אינו זוכר אם ברק ואחר כמה שעות מצא פגום קיל. וכ"ש אם יש דתלות בהגעה להסבין בכח לפני בדיקה שבה נמצאת הפגמה :

(מב) משאחז"ל טבח דלא סר סבין קמיה חכס כו'. הוא משום כבוד הרב באתריה. וי"ש בכך נטי' ע"י שהשו"ב מוכהק ביותר ע"י סעידים גדולים. ואף אם הרב באתריה כוונתו משום טו"ה ממון ולא משום כבוד. כיון דמ"ס אינו מוחל אין נטי' בכך מלשון חז"ל. והכבוד ג"כ אין כוונת רב בכך להיות אוהב הכבוד. רק תקחז"ל בכך דצ"ל השו"ב טעם להרב מצד שהסמך על שו"ב רק ע"י שידע להיות מסתפק ושואל. וכתבתי בכך במק"א. ובדלא סר סבינו כנ"ל י"ל שכשעומד במדרו נגד החכם שבעיר לא איירי. ובכך לתקן העתיד. ביד החכם לנדרת. וכש"א נדוי להעבירו עד שיצוית כרצון המחזיקים בידו חכס העיר :

(מג) מ"ש הרשב"א בשם ראב"ד פ"ק דחולין שאין לחכם לסחול סלהראות לו סבין. י"ל שכשיש ב' שו"ב משניחין וע"י קיל היטב :

(מד) יש סברא שיקבל שו"ב שכרו מכל שחיטה ולא בהשוואה סך קצוב לכל שבו ע או יום. ושייד' בכח מעין מ"ש בשרות הרשב"א שמשובח לשלם שבר' לש"ץ מבחננס. שע"ז מורו וסתאמין ביותר. וכ"ה בשו"ב דצ"ל בוריות בכל שעה בבדיקה היטב :

(מה) מ"ש הט"ז שאין להורות : לעצמו כמה האתחזק איסורא. משום שאין זה רק כמה שהוא הוראה שע"ס שקול הרעת. משא"כ הוראה בדבר כשנה הרבה בידו אין חשש בזה. ובה אורות מ"ש לעיל בנדר העף בתחלת השחיטה. שאף אם ניכא שהתפס אינו בגדר בעלים. מ"ס נכון לסמוך עצמו על נאמנות עצמו וראי' בזה שהאמינותו המורה על מה שבידו.

נשחטה שמבאר כאן שאסור להורות לעצמו מפני טעמי חז"ל כיון שהרגש בנפשו של נפסק כולו ודחש' של ע"י הגדרו יס' כל שחש והסומט בבביל עלמי וזין רוח, שחשן ודמי

רברי אברהם ה' שחיטה סימן יח דעת קדושים

שבידו. וכיון שמרניש בעצמו שלא נמסק ההוליה בשעת נדנוד כלל. נאמן גם להתיר לעצמו: ואין זה כהוראה לעצמו. כי אין זה כהוראה בשקול הדעת. רק ככל שחש לעצמו באין רואה. ואינו חושש על עצמו שסא שהוא או דרם. שרוב שחיטות כשרות. ורוב שוחטים מומחין כמ"ש בצמ"ג ברס"י א' אורות א' ע"ג. גם ההבנה על הכשר שחיטה דגינן כדבר משנה באולי ולא ששקד"ר. וכ"ש בשלא הרניש השוחט בנדנוד של העוף עד אחר גמר הנדנוד. והוא שהם בהיל"ה כראוי. שה"ז כחותך באצבוג כשלא הרניש בשעת החתוך. דק"ל שאין חששו שהי"י ע"י"ו וכ"ה בזה שאין חשש בהנדנוד מדרסה כיון שהוליד דע מהנדנוד כלל. גם חשש שהי"י מהנדנוד ליתא יש ס"ס שספק א' הוא פלוגתא דרבנות בשיעור שהי"י שבוה ק"ל להקל כמ"ש במק"א. מ"ח שהיה נדנוד מעומ ורחוק מחשש שהי"י. ולומר דהו"י ס"ס לחומ"א שמה שהיה ושמא דרם. אין חשש כיון שנגד כל ספק נוטה להתיר כנ"ל. וגבי חתוך באצבוג הנ"ל ג"כ יש חשש דרסה. ע"י בהלה פתאומית ומ"מ כל שלא הרניש תחלה חשש וק"ל שנאמן להתיר לעצמו ע"י מה שמרניש בעצמו שלא בשעת החתוך באצבוג וכ"ש בזה שהנדנוד ה"י רק רגע. ואולי היניש בו תחלה לא היה מתהלך לשחוט או ופשוט להתיר בזה :

(מו) שו"ב שער סכינו ונראה שאינו מרניש ואינו אומן בתקון ובדיקת הסכין אם נמצא רק פנימה א' אולי שי"ך ספק להקל לגבי הכלים אם לא ודורע עליהם הספק עד מעל"ג. מצד שאולי לא שחט במקום הפונס ועי' בתו' גבי שיבר בה עצמו' ובה"כ ס"י א' ואולי מ"מ כיון שיש לרין על-גוף התחלת הספק. וכמ"ש הט"ו לגבי כלים שנגעו באדם שטבל במקוה שאין חזקת טהרה שלהם מועלת וס"י בשחיטה הוא נגד חזקת איסור שאינו זכוח ויש להחמיר אף בספקם הרבנן נגד חזקת איסור הרבנן מב"ש נגד חזקת איסור דאורייתא. וכ"ש שולד בדאו"ט ואף כשנודע כשהוא רבנן יש מדינ"ן וע' באהעו"ז בתו' עירובין כ"י דהקל ב"י ד"ב. ובה חזקת איסור ואולי מצד אפוש' פלוגתא ל"ה. ו"ל שכר נולד הספק בדאו"ט חזקת איסור דאורייתא מב"ש אף לגבי מה שאה"ב געעה בירב"ן. גם כיון שזוהיין לראות קבלת כל נמן שלא היה כתב קבלה ה"ל כדורע ה"י מודע. אך אז היה הגם רק ספק ולא היה כדורע השענה. אולי יש צד ד-להקל וצ"ע :

והר"י טלם טסה ולא דרם, ואין זה נדר הוראה רק נדר נאמנות שנאמן גם נדר חזק"א פ"י שד"ך, וע"י רוב שחיטות כשרות, ודא שוחטים פוסקים, גי'ת, גם אם ס"י זה כמו כוראה מ"מ פסוק מאין טונת לט"ז רק הוראה שפ"י שיקול כדעת מהל"כ בדבר הלכה המפורש שס"א טעות בדבר פסקה אין חשש בזה וסבכמנה על הכשר טסיסה שכרור טסי' בלי טסי' ודרסה כל דהו, י"ל דט"ל כטעות בדבר פסקה. ולא כטע"ת כשקול סדפת. וכיון שסוף לא ידע כלל מהנדנוד ושמע כטול"ס כראוי אין חשש טסי' ודרסה כלל וס"י כחותך באצבוג בשעת טסיסה ולא הרניש דק"ל בפי' כ"ג שאין חשש טסי' פל-זה וגם יש נדר טש טסי' ספק טסיקה לקולא שמה לא טסה כלל ופסקה לרין גם בטוף שיפור כדי הנכנסה וסריכס דכמנה דקס כדעת כמה פוסקים וספק פלוגתא דרבנותא מפקרף לס"ס גם נגד חזק"א ופשוט שגם כשחשט כשגיל עצמו וסחך באצבוג ולא הרניש כלל שנאמן להסמיר לעצמו וס"ס נדנוד הנ"ל ואלו ה"י כרנשה בשעת הנדנוד שחיטה בתחילת השחיטה לא ה"י שחט יותר ולא ה"י נומר כשחיטה פ"כ פסוק להתיר בזה. אס"ד כרב זל"ל בזה :

(טו) שו"ב שער סכינו ונמצא שאינו מרניש ואינו אומן בתקין ובדיקת הסכין אם נמצא רק פנימה א' אולי יש לסקל להכשר כללים שלא נודע פליסס הספק עד אחר מפל"ע מ"ד שאולי לא שחט במקום הפונס ואף שולד ה"י בדאורייתא מ"מ כיון בלא נודע עד שנגעשה ד"בן האחרונים מקילין בזה, אך לדעת הש"ך כס"י ק"י דרי"י ס"ס ח"ח כ' דל"ה ס' דרבנן נק לא נגד חזקת איסור וס"ל בל"ד ס' בשחיטה נגד חזק"א שאינו זכוח ה"ף דלטו דין על הכלים הוא וכללים לא ה"י בדרב"ז אולי יש נילך אח"י התחלת הספק כמ"ס כט"ז ס"י ה' לגבי כלים נכחו בחדס בטבל במקום שאין חזקת טהרה טלסם מועלת ה"י כחן אף דהכלים לא ה"י בזה, וא"מ גרירי בחר עיקר הספק כמנה

דעת קדושים ה' שחיטה סימן יח דברי אברהם דד

שויב שלא הינש : ואמר שעי בהלכה ופחד
בכך לא הינש. היא מענה גרועה. וכמו
שכתה. וחשש מבשול ג"כ ע"י בהלות :

סימן נט

(א) לשחוט בהמה מ"ח אב עד התענית למזכר
לנכרים. יש לשחוט סמוך לעוף
שבשביל יולדת עתב"ש סק"ד מ"ש פ"ח בק"א
וע' בסמוך : ומ"מ נכון ג"כ לאכול כזית מהבהמה
שתוכשר :

(ב) בובח שמיאל בשם הבר"י דעדיף לשחוט
ספק. מרפה לברכה בלי ברכה כשא"א
בלא"ה. מלשחוט אצלו עוף אחר בלי צורך
לאכול ממנו וצ"ע בזה. כי אולי כוונתו רק
כשבו הצופות הם שוים לנמרי לפי סגנון הבריות
משא"כ כשיש שינוי ביניהם ויש ויש צד עדיפות.
כל דהו מעוף שאין בו ספק או שיכול לאכול
או ב' הכבדים וכדומה ויש סגנון שאבר זה חביב
ביותר ורוצה לאכול או שנים. בזה אולי כ"ע
מודים דעדיף לשחוט אצל הברכה כי כשאיכל
כזית ממש אין זה סגנון הערמה כ"כ כמפורש
בה"י"ט וכ"מ לשון ההג"ה בש"ע וכ"ש כו"י
שמשמע שכיון שא"א לכוית בלי שחיטה אין
זה הערמה וזה עדיף מבישול וכדומה וצ"ע.
וגם נראה שבכל מה דאפשר לא ישחוט כלל
כשא"א לו לברך ובפרט כ"ן שזה השחוט הוא
הוא הגורע הברכה ואין בזה צורך חולי או מצוה
עליו. ואולי לצורך שמחת יו"ט (ע' שאנ"א שכי'
ששמחת יו"ט מהתורה בכל דבר גם עכשיו)
וצ"ע ג"כ אין אומרים להשו"ב חמא הברך
בשמחת יו"ט. וכ"ש כשאפשר לו לשמח א"ע
בזולת בשר :

(ג) שויב שדעתו בעת הברכה לילך לכמה בתים
נראה דיותר משיחה. ויכוין לפסיד
בברכה א'. וכן בעי"כ עתב"ש ופמ"ג אין סבואר

אד

ואס' צ"ל דרבנן נגד חזקת איסור דרבנן
יש להסתיר להסך. מ"ס נגד חזקת
איסור דאורייתא וכ"ש שגולד סספק דאורייתא
וגם צ"ל דאורייתא שלא נודע מר שגשג
דרבנן אפי' סיכל דליכא נגד חזקת י"ט מהענין
כדמיתא צ"ל ק"י באחרונים הנס שנס' אסע"ז
כחי' עירובין כתב להקל ב"י דרבנן נגד חזקת
פכ"ז מרד אסע"ז פלוגתא לא מפשיק י"ל דנס
אסע"ז נודע כמו צ"ד דכין שגולד סספק
דאורייתא חזקת איסור דאורייתא מכריע. אף
לנגד מה שגשג אחר דרבנן :

גם י"ל לפמ"ש קצמ"ס צ"ל דנמקשות
שנוטלין כתב-קבלה כ"ז שאינו מראש כתב
קבלה ריע חזקת, ועכשיו שנוטלין ליתן כתב-קבלה
ור"י להראות הקבלה כ"ז שלא מראש כתב סקנ"י
ס"ל כנודע סספק מקודם אך אם ה' ספס
רק ספק ולא ה' כחוט. ספסרס אולי יש לנדר
להקל וצ"ע ואס' אומר שעי' צלם ופחד ע"י
לא הדנים, שח' קענס גרועה כמו שנסה, וחשש
מכשול הוא ג"כ ע"י בהלות :

סימן יט

(א) בספר זכח שמואל כתב צמס סכ"י דעדיף
לשחוט ס"ט לבדס בלי ברכה
כשא"א בל"ה סכ"י לנכילת יו"ט מלשחוט
אללו עוף אחר בצרכה אם אינו צריך לאכול
ממנו שיהי' די לו בהספק, ולי' צ"ע בזה, כי משמע מלשון הרמ"א בנסה"ס ה' יו"ט ס"י סק"ג
ס"א דכשאוכל כזית ממנו אין צד סגנון. הערמה ע"ש דכתב וכ"ש וכו' דמשמע כיון שא"א לכוין
בשר בלא שפיטת. אין זה הערמה וזה עדיף ממלחא אשח' קרייה בשר אפ"י שאינם לריכה
אלא לחמיכה א' ואולי כוונתו רק כש' בעופות הם שוים לנמרי משא"כ כשיש שינוי ביניהם
ויש צד עדיפות כל דכח' בעוף שאין בו ספק או שמביב לו איזה אבר כמו סכנד וכדומה
ורוצה לאכול שיהיה בזה אולי כ"ע מודים דעדיף לשחוט בצרכה וגם נראה שבכל מה דאפשר לא
ישחוט כלל. כשא"א לו לברך כי השוחט הוא הגורע הברכה אף שהוא צריך חולי או קצת
מלח

דעת הרושים

ה' שחיטה סימן יח

דברי אברהם

אך מביה"ב דריח מוכח שאין הליכה הפסק.
ויותר טוב מלגרום ברכה שא"צ :

ד) לכתחלה נכון שיהיה מייסדת הנוצות ושעירות
קודם ברכת השחיטה. ולא בין
ביכה לשחיט רק אם טרחא ביותר. י"ל דקיל.

ה) כשנפרק מה ששחט אחר הברכה והיה דעתי
שישחט אחר אז יטרף האי' אין
הליכה מחדר לחדר הפסק ולא שיזהר מזה ששייך
להכנת בדיקת הזבין והכסוי :

ו) מעות על השחיטה על כסוי כו'. אף אם שהיה
יותר מד"ר מ"מ אינו הפסק. כי הכסוי
הוא ע"י השחיטה, כ"ה מסבירא :

ז) מ"ש אחרונים בשוחט ושימץ קול רעם שאז
שומע ברכה הרעם מהעמידים שם
י"ח. אין זה רק כשהיה כוונת משימץ להוציא
(דלא הוי שומע כעונה לצ"ח בליה רק בכוונת
שימץ ומשימץ) וכנון שרמו לפי מהמברכים
להוציאו י"ח : אי לנבי דיעבד באז לא ביד
הוא ואח"כ אמר א' שהיה כוונתו עליו להוציאו
י"ח. ובכוונתו ה"נ ב"כ לצאת י"ח. בכך א"צ לברך
אח"כ על רעם הססוק. וא"ו ואף שהי' ספק
אצלו אם יש משימץ בכוונה להוציאו י"ח מ"מ
בדברנו יש ברירה ואנלאי מילתא למסרע שי"ח
וביותר שאינו תנאי כ"כ כי כוונתו לצ"ח כפי
שהעמידים שם רואין שהשחיט א"א לו לשמיק
מסתמא כוונתו להוציאו י"ח כי מצד המהירות
רחוק שיתנו על לבם לבין עבירו. וס' ג"כ אולי לא
כונן דעמו לצ"ח מצד סודתו והמירות ואולי
אומדניו שלר שמסתמא ישמע אח"כ ויברך. ובין
השחיטה לכסוי מסבירא מוטב שיברך בעצמו על
הרעם. אף אם מינו להעמידים אצלו כנ"ל. כי מ"מ
אולי מצד המהירות לא כונן כ"כ בבירור
קודם תחלת הברכה. ועדיף לברך בפיו : וגם כשי"ח ע"י
שרימו כנ"ל יאמר אמן. אך בין ברכי
לשחיטה לא יאמר גם אמן. וב"ה ב"ש עדיף שלא
לומר כשי"ח בשמיעה אף כשרשאי להפסיק.
וב"ש מברכת שחיטה עד הכסוי שאין נכון להפסיק :

מלוא בשביל אחרים אבל הוא עלה לנורך השוחט
מלוא ואפי' אם הוא לנורך שמחת יו"ט ג"כ
צ"ע דאין אחרים לשחיט חסא בשביל שזכה
חבירך בשמחת יו"ט וכ"ש כשאפשר לו לשמח
ח"ע בזולת כשר און לשאול מאחרים ולל"ע :

ג) שו"ב מדעתי נעת הברכה לילך לכנס בחיט
נראה דיותר משימץ ויכין לפטור
בברכה ח' וכן יטעה בעי"כ הגם דאין זה
מבואר אך מ"מ הרמ"א גבי בית המטבחים
מוכח שאין להליכה הפסק וזה יותר טוב מלגרום
ברכה שאינה לריכס :

ה) כשנפרק מה ששחט מיכה אחר הברכה
והי' נדעתו שאז יטרוף האי' יטרוף ח' או
יטרוף אחר אף שצריך לילך מחדר לחדר או
ישחט שחטה ח' לשחיטת השני' כמו בדיקת
הסבין וסגנה לכסוי אין זה הפסק :

ו) אם טעה וברך ברכת על כסוי ח"כ בשעת
ברכת השחיטה אף אם טעה עד הכסוי
יותר מד"ר מ"מ אינו הפסק כי הכסוי הוא
על ידי השחיטה כ"ה מסבירא :

סימן ב

ה) שהשחיט עוף וגשמי בתחלת שחיטה אחר שנחתך העור. ואין לו תקנה רק לסברו לנו
שיהרגנו לפניו. ולא היה עוף אחר בבית. וקודם שחיטה שמעתי שאין עוף אחר :
ובשעת ברכה היה חסא הדעת וברכתי סתם. וכבר גליתי דעתי שכל הברכות שאברך על
השחיטה כוונתי על כל עופות שיתחדש שאח"כ בדעתי לשטום במעמד ההיא יהי' מאיזה סבה
שהיה ויילמד סתם מהמגורש תמיד. ואסרתי בשכמלי. ומ"מ לא הפסקתי בשיחתי עד שהביא
השו"ב

מתורגמם שבירושלמי. ומ"מ צ"ע:

(ט) שחשתי ע"ף ונדנר קצת באמצע שחיטה. ואף שהש"ב תווסף לצד הראש ולצד הניף. מ"מ אני חושש בזה לפעמים בעוף מצד ששהי' משהי' חסיר ביה ושחשתי אח"כ עוף אחר ולא ברכתני שנית בשם. רק אמרתי הברכה והרהרתי השמות. כי מצד שבשחשתי כנ"ל אין מצוי כ"כ נדנור שיגרום להתמיר עלי בשבילי. והרי לא היה הדיעה למחוס רק עוף א'. מ"מ יש צד שבכלל סתמית הדיעה ישנ"ב שאם יוצא איזה גמגום להחמיר וישחט תיכף עוף אחר. וקודם שחיטה אמרתי שיכינו עוד עוף א' (שידעתי שהיה בביתי כמה עופות). ונאמר לי שמצד קיץ ויתקלסל. די בא' לצרכי. מצד זה יש גלוי דעת שבשחיטה גמגום בשחיטת ראשונה שהברכה קאינס אשחיטה שאח"כ. אף שברכתי בשם על עוף הראשון אף שהיה תיכף אחר הברכה של עגל. והיה נ"ב צד לומר שכל שיארע בשחיטת העגל איזה גמגום וישחט תיכף עוד לצרכי. לא דמי לזה. כי א' ידעתי כלל שיש ביד השו"ב מוכן סבין המיוחד לשחיטת עוף. ואם לא ה' מוכן עמו בביתי לא הייתי שוחט כלל עוף. ובפרט אם היה מתסכל הרבה בבדיקת ונתוח העגל. שקנאו הוא כדי שלא יהיה עלי גמגום אודות סתנ"כ. שאני אוהב לנסות למדחסי' בכל מצות. ובוזה היא דבר תסוה-קצת לרבים. ולא שמעתי בדרגו מי שיחמיר ע"ע בפועל בזה ושיעור הנתינה היא עם העור שע"יו דונוע ולתיים וכן לא יעשה לקלקל ע"י כל העיר: לא שמעתי איך עסב"י שבא"י נוהגין בזה אודות העור ואולי נותנין סעות או שכהניהם נוהגין עין יפה בזה וכמ"ס סי' ס"א ויש קפידא לבחור בכהן ת"ח ביותר. וג"י סכירה לזולתו מסתלקם כל נשיי' למדחסי' בזה) ובפרט שמקום של שחיטת עופות מי חד בחדר אחר. לזה ברכתני על עוף בשם. ובפרט שלא עלה בלבי שום גמגום בזה קודם ברכה דעוף מצד שהיה היסח דעת לגמרי עד עכשיו בעת כתיבה נזכרתי בזה וההיסח דעת מעיד שאין גמגום בהברכה דע"ף הראשון וע"ף הב' די בהרהור כנ"ל:

אף

השו"ב עוף מאיזה בע"ב שהיה לו עופות כלול ואף שהי' רחוק כמה בתים מ"מ לא היה שהי' בזה. וברכתי על עוף הב' הברכה בנוסח רחמנא כמ"ש בסמ"א ובוזה יצאתי י"ח כל הסברות לנכון. ואין בזה חשש ברפה לבטלי' לספרע אברכה הראשונה. ע"י מה שאמרתי שנית נוסח שעכ"ס יוצאין בו בדיעבד י"ח ברכה. כי אין סב"א להטיל גדר ברכה לבטלה על הנאמר תחלה ע"י מה שאמר אח"כ. ואצ"ל אם נידון הברכה ראשונה על ע"ף הב' ממש. וכמו בהמבוא בתיך הסעודה מבחוק. הרי פשיטא שרק ברכה שניה היה שלא. אך נ"ס אי נמא שבוה יש סמכות אם יוצא עוף להביא. מ"מ ע"י אמירת נוסח הב' אין גרעון עכ"פ. ול"ד זה להיות התורמט [כא"ח"י ר"ן] אף שהיה בדעתו לאכול כל התורמטין שלפניו אז וע"י מה שנפל מידו אורו שאחז בשעת ברכה ונטל אחר חייב לברך [כד' הרא"ש שסמ"ז שם] ולומר שבי"ה בזה כיון שלא הותחל שום שחיטה בעוף הא'. [ד"א] דהיי עוף המאכל לגמרי בשו"ב דמתא. כיון שדעתו על המובא לפניו א"צ לברך שנית לכ"ע [כב"טז וש"כ וע' כר"ן] וצ"ל דשאני מתורמט, משום שעכ"פ [השו"ב] עשה בו מה שביכלתו וכל שחיטה יש בה ס' אולי לא תיבשר [וא"כ מתחלה מעלה על דעתו שמא יארע שתהיה טרפה או נבלה] משא"כ באכילת תורמט אוני עולה על לב כלל שיסול מידו וימאס. הרי מצד זה ממילא אף אם נימא שאין עולה על לב כלל שיוחזק רק העור וינדנר הניף ולא ישחט עוד (כפי סגנון שחיטתי זה מצוי אצלי ביותר ועולה על לב בכל שחיטה). מ"מ כיון שיש צד שיסולי' שחיטה שהם עולים על לבו ודאי כמו שמוכרע מהנ"ל בשו"ב דמתא. ע"י ל"ד ממילא להאי דתורמט. אף בנונא שלא התחיל ונטרף. כיון שעכ"פ דעתו ה' לעוד עופות. ושו"ב שבידך על עוף ונזכר שיש על העוף שאלה. ונותנים לו עוף אחר. ולא [גם] הראשון מצד שאין להם פנאי לעמוק בב' עופות צריך לברך שנית. אף שהוא שו"ב לצבור ודעתו על כל מה שיביאו לו. מ"מ לא עדיף

דברי אברהם ה' שחיטה סימן כ ב דעת קדושים

סימן כ

(א) הרב ז"ל דיבר בקדשו כאן שיש לפעמים חשש בשי"ב שאינו זרין כ"ב, ויש ח"זה המשך זמן בין ספיסת ספימנים לשחיטה וכול העוף לסיוח נסוק ואם אינו מפרנס חס"ס יש חשש כבילה :

סימן כא

(א) מ"ש הרב ז"ל ש"ף לרעת הרמב"ם שיש דררא דאורייתא אידות לכתחילה מ"מ בע"ף לדעתו ח"ל לשחוט גם לכתחילה יותר פס"י ח' לקולר דעתי לא הצנתי דברים הללו סדרא שהרי מפורש ברמב"ם פ"ח מה' שחיטה ה"ט בזה"ל השחיטה המעולה שיחטבו שיהיה בין בבהמס בין בצוף וכמ"ס הכ"מ ולח"מ ס"ד ומפורש קצטור דס"י כ"ז שדעת הרמב"ם שגם בע"ף צריך לכתחילה לשחוט ב' הסימנים ורק דעת הרי"ף לבדו כן הוא שצ"כ לא הביא ר"פ השוחט ליטבח קמא שגש"ס שם דהשוחט דיעבד קאי. על. ח' בעוף ולשיטתו כתב הרא"ש דרי גם לכתח לה בעוף לשחוט בס"י ח' כולו דהשוחט דיעבד קאי על רובו של אחד כמוהו כלישנא בתרא שגש"ס והרא"ש שם חולק עליו בזה ומפורש כן בטור שם שדעת הרא"ש כדעת הרמב"ם לא כרי"ף ע"ש, שנית, שלפמ"ס הרא"ש ר"פ השוחט דמס"ה פסק הרי"ף כלישנא בתרא לקולא דהני תרי לישני דבש"ס פליגי במלתא דרבנן וקיי"ל בשל סופרים הלך אחרי המיקל אך כתב הרב ז"ל שהרמב"ם ס"ל שיש דררא דאורייתא אידות לכתחילה וס"ל ג"כ שאין מלוה חף לכתחילה לשחוט עוף יותר פס"י ח' ואדרבא האחרונים ז"ל כתבו דמשום הכי פסק הרמב"ם להחמיר כחרי לישני שגש"ס הג"ל משום דס"ל דמדאורייתא צריך לכתחילה לשחוט ב' הסימנים גם בע"ף וספיקא דאורייתא לחומרא, וע' בכ"מ פ"ח מה"ש ה"ח דר"ם ויש לחמוה ובתב"ש ס"י כ"ח ובפרמ"ג שם מ"ז סק"ח סוף דבר דברי הרב ז"ל מ"ש שלהרמב"ם ח"ל חף לכתחילה

(י) אף שיכול לכלול בברכה שצ"ל השחיטה כל סה שישחוט מ"מ אם מודמן לשניו לקנות בע"ף ולא קנה אף שרוצה לכלול י"ל שאינו נכלל. בין שאילי יבוא אחר ניוסוף ויקנה הוא או יחזור בו המוכר. ואין ללמד מדא"ח ס"י קע"ז שמהני המנהג לשלוח סשכנים שצ"ז דעתו עליו וא"צ לברך על הנשלח. כי ע"י המנהג אולי אין שום ספק לפניו או שבין שהוא מפל ללחם ולעקר השעירה ע"ז קיל. או אולי כיון שגם המוסין חברו לסעודה יכול לחזור בו באמצע מליהן. ומ"ס לא הסילו ע"ז ברכה אף אנפולך דאירח. רק אתכא דבע"ה סמך. משא"כ בתנ"ל אולי נכון להשתין שיקנה :

סימן כ

(א) כפי שרנילין לתפוס הצי' ברוחק יהיה לפעמים איוה חשש כשאין פרכוס אולי קורא שחיטה כבר חנוק העוף בשתפיסת הסי' נמשך הרבה קודם שחיטה. אך מצד שלא מצאנו להצריך פרכוס רק במסוכני י"ל שהוא הישאר רחוקה. ועכ"ז בפרכוס כל דתן אין שוב שום חשש ובלי פרכוס צ"ע :

סימן כא

(א) כתבתי במק"א אודות שחיטה פחות מבי' סימנים שאולי שייך בזה מרחס"י שלא לאכיל. וכעת ראיתי סבואר שהכוונה רק שיכוין לכתחלה לשחוט כל הצי' סי'. ויותר מזה אין מוטל. עתב"ש. ובפרט בעוף ונשחט כל סי' א' שלפמ"ס התב"ש בשם הרמב"ם אין מצוה אף לכתחלה על יותר מזה והרי כל זולת הרמב"ם משמע דס"ל לכתחלה שבוה הוא רק מרבנן וכן מסיק התב"ש. וא"כ מס"נ אין להחמיר כ"כ שאם כה"סב"ל שיש בזה דררא דאורייתא לכתחלה לדידי' דרי די בס"י א' בעוף דכתחלה. ולזולתו. כיון שהוא מרבנן יש להקל על עצמו עכ"ז כי לא נתפרש נפ"י לחומרי כלל. וכעת אין העוף אחר בביתי

לאכול

דעת קדושים ה' שחיטה סימן כא דברי אברהם לו

בעוף יוקר מע' א' הוא סיפוך כל נוסחי כליו וכל הכאים אחריו ולע"ג לתרץ נזה דבריו הקדושים :

לאכול עי' אני אוכל מזה ואין קפידא בזה לכ"ע :

ב) בושש של בהמה גדולה היה עור אמצעי בין אמצעי [אולי צ"ל חיצון] שהיה שחוט כל הקיפו ובין פנימי שהיה שחוט רובו והעור דק האמצעי רובו לא היה שחוט. א"א להקל בכך. וי"ש לומר שיש רוב עובי ורוב היקף בין הרוב החלל שבתוך עור אמצעי [אולי צ"ל פנימי] כוונתו מאסוקע. ואף אם ס' משהו יותר מן חצי באמצעי. א"א להקל. כי ס"ס בשחיטה חסיר :

ג) וברוב שחוט בצמצום. רק א' מהשו"ב ראה חיתוך קטן בושש אצל החתוך גדול. ואח"כ בהבחנה אם רוב אין חיתוך קטן לפנינו. ע"ז א"א לסמוך על רוב שבצמצום כי אם יקרה חתוך הקטן אף שכמה חיתוכים מצטרפין. מ"מ שלם שהיה בין החיתוכים מסעם מהרוב המצומצם. וקודם המיתות בושש א"א לידע אם רוב וז' בשחיטה חסיר :

ד) כשם שכ' הפוסקים שאם שחט כל ההיקף של הושש עור חיצון שלו וגם מיעוט של עור פנימי אסור עד שישחט רוב חלל הושש כ"ה כששחט כל היקף עור החיצון וגם רוב עובי הפנימי בהיקף וגם מיעוט חלל הושש. אסור. עד שיהיה רוב חלל פנימי דושט. ויש להביא ראיה לזה סמך שלא אשכחן בש"ס שיהיה הכשר שחיטה והפרפות ברגע א' רק גבי קנה והרי היה אפשר שנשחט חצי בשר הושש בהיקף מבחוץ כנ"ל. וכיון שאין ספולש אין פרפות וברגע שעשה נקב ספולש נשלם לרוב ונעשה רוב לשחיטה הישט. אלא ודאי כנ"ל. ואין גבול בהם מצד העורות כלל :

ה) בר אווזא שבהחלק בו הקנה לב' קנים. צ"ע אידות נקדע רוב דגירת אגנים ששניהם השיבים כא' ואין רוב כ"א ע"י רוב שנייה

בשחיטה נשלם לרוב ונעשה רוב שחיטה הושט בחיתוך מזהו כמו בקנה ה"ל חלל ודאי שספיקר הלוי ברוב החלל :

ב) בושש של בהמה גדולה ה' עור אמצעי דק בין שני עורות שיש לושט ונשחט כל סיפוקו של עור החיצון הפנימי ה' שחוט רובו והעור דק אמצעי רובו לא ה' שחוט א"א להקל בכך ולא שייך לומר שיש כאן רוב סיפוקו ורוב סללו כיון דרוב החלל שבפנים מוקף מעור האמצעי ואף אם יש ספק שנשחט העור האמצעי משהו יותר מן חצי ויש מקום לומר דס"ל ס"ס שמא אותו עור דק האמצעי אינו מעכב כלל ושמא נכחש רובו. מ"מ א"א להקל כי ס"ס בשחיטה חסיר :

ג) ה' רוב כסימן שחוט נלמסו רק א' מכש"כ ראה בשעת השחיטה חיתוך קטן בושש אצל חיתוך הגדול ואח"כ אחר המיתות בושש להנח אס' יש רוב לא ה' לפנינו חיתוך קטן ורק חסך א' לכן אין לסמוך בזה על הרוב שנלמסו כי אולי נקדע בין החיתוכים אף שכמה חיתוכים בהיקף מצטרפין כמבואר בש"ע סעיף ג' מ"מ שלם שה' שבין החיתוכים מנעט מהרוב המלומס וקודם המיתות בושש א"א להבחין אם נשחט רוב וכל ספק בשחיטה חסיר :

ד) כשם שכתבו הפוסקים שאם שחט כל ההיקף של העור החיצון להושט ומיעוט דעור הפנימי אסור עד שישחט רוב חלל הושט, כן הוא ג"כ כששחט כל היקף עור החיצון וגם רוב עובי הפנימי כלל היקף וגם מיעוט חלל הושט אסור עד שישחט רוב חלל פנימי דושט. ויש להביא ראיה לזה ממה שלח חכמנו בש"ס דף מ' ע"ב שה' הגדר שחיטה ברגע ח' רק גבי קנה בחצי קנה פגום וכרי חסר שנשחט בשר ס' שט בהיקף מבחוץ ולא יקב לחלו וכין שחט נקב מפלס אין עריפות כזו בחצי קנה פגום וברגע שעשה נקב מפלס בשחיטה נשלם לרוב ונעשה רוב שחיטה הושט בחיתוך מזהו כמו בקנה ה"ל חלל ודאי שספיקר הלוי ברוב החלל :

דברי אברהם

שניהם. וכן לענין שחיטה אם צריך לשחוט
שניהם דוקא או שכא"א כקנה שלם :

(ו) ובעיקר יש להטריף. הצמ"נ סס"י זה כ' שבנדרת מכל"ס כשר גם לרידן. ולא הביא מ"ט התב"ש להטריף בעיקר בכל גווני. ומ"ס נראה שאינו חולק עליו בזה. וכ' שם כמ"פ עתב"ש. וכעת המרפתי בביתי גם לאחרים בזה:

(ז) שתמתי עוף והרגשנו אני ושו"ב שעצבנו
שה' נט' בהסבין סמלים. וברקנו
אח"כ וראינו שהיה בהעור ב' חיתוכין ומה
ששהעור בין החיתוכין היה מחובר בב' הצדדין
והסרפתי וכמ"ש התב"ש בזה. ונס הפמ"ג מורה
בזה וכמ"ל :

(ח) והיום שחמתי עוף והרגשתי כעין נמי' בהסכין והשו"ב לא דרגיש. וברקתי וראתי כעין רצועה דקה מהעור במקום שחיטה. והי' כעין ב' חיתוכין כנ"ל רק שלא היה מחובר דביני ביני רק מצד א'. וזה סורה שאף אם היה נמי' בהסכין היה זה רק בצד א' מהסכין. וצדו א' לא זו מסקומו כלל מתחלה. וע"ש. והגשתי לב"ב. שאן כאן שום ריעותא שתחזיק שהי' כ"ד מהלכה והבאה על הסימנים והיו שאין חוששין אולי היה שהי' כ"ש מהלול"ת. ובפ"ק דחולין. כמסרק. אי במקום שחיטה פשיטא ע"ש נבי הנרים. ובפרט שגם בניתק מסקל"ם יש צד להמציא להקל וכלשונו' הפוסקים סתם. ואף שאין להקל בזה. מ"מ הוא חומרא גדולה. ועל עצמי אני מחמיר בעוף זה ג"כ כיון שיש מקום פת"פ ליסור אולי היה נמי' לנמרי בשבוע :

(פ)

ממנו ודברי חסד רואה דבכה"ג בעוף אף אם לא נחמך כל הער רק מקלחו ג"כ חסד
וחסד אף עליו שנעלם ממנו דברי הרב זצ"ל שבס' זו, וזה ברור :

(ו) ע' שמ"ח ס' ד"ח סעיק' ג' ותכ"ח ס' כ"ג סק"ב
דבע' י' להטריף בנדח' הסבין ממל"מ
משום שה' ומ"ש הסרמ"ג במ"ז סס' ד"ח
סקס"ג שבנדח' ממל"מ כשר גם לדין ולא
הביא מ"ש החב"ש להטריף בעוף בכל גווי
נראה שאינו חולק עליו כזה שהרי בס' ד"ג
סקס"ג ב' במ"ז הביא דברי החב"ש וכאן בא רק
לפרש דברי הט"ז או בעיירי בבסמה וכוונתו
שאף בשחיטה כשיני המסרק אסור לדין משום
דח"ל בלא שה' כמ"ש הט"ז מ"מ בנדח'
ממל"מ כשר גם לדין ואין כוונתו להשיג על
החב"ש כזה וכעת הטרפתי גם לאחרים בזה :

ז) דבריו מבוחרין ע"י שהלועה בין החתנים
ה' מתוכר בשני הלדים מצול עורף
בוודאי זו כל הסכן והיבנה ממקומו שהחמיר
החב"ם כ"ל והרב המגיה בספרו גידולי הקדש
כתב על דברי הרב ז"ל הללו שזה דיוק"א
בהחמיל למחוט הסימנים ובחמלע השמטה נדחק
ידיו יש להחמיר בע"ף אבל אם בתחילה החמיל
לחמור בעור החילין ולא שחט עדיין הסימנים
עלמז וכדחה ידו למק"א וגמר כשחטה שם
מאחר שאפי' פסק מלשחוט לגמרי אחר שחמך
העור ולא הסימנים ג"כ חסור רק משום חומרא
דא"ל בקי"ח כדריקת הוושט וכאן דלא פסק
מלשחוט וזה נדחה ידו לחשבו לשהיי' הוא ג"כ
רק חומרא אין להחמיר לל"ף ב' חומרות עכ"ל
וחף כי דבריו נאמרים בהשכל ודעת מ"מ
מדברי הרב ז"ל לקמן אות יו"ד מפורש
איפכא שהרי כתב בפירוש בכה"ג בעוף אינדיק
להקל משום שדומה לבהמה שעורו ע"ב ורק
באיסן את לא נחמך כל הער ובהספן ר"ס נחמך
בע"ר בפירוש החמיר בה באינדיק בהמה ידן

(ח) היום שהעתי עוף והרגנתי בעין נעים בהסבין והשו"ב לא כרגיש וכדקתי ורלמי
בעין רל עה דקה מסעור במקום שהיטה והרי זה בעין ב' חיסוכין כנ"ל רק שבין החיסוכין
לא הי' מח בר רק מלד אחד וזה מורה בלף אם הי' נטי' הי' בהסבין רק בלד אחד מהסבין ולדו
בהשני לא זו ממקומו כלל, והכשרתי בעיף לב"ב שאין בזה שום ריעותא להחזיק שבי' כל
דמי

7

(מ) קי"ל חושי פליגחא לא מפשיק, לוח י"ל
 שהט"ו מכחב צס"י ד"ג ס"ק ב' (הקל נספדן
 נדחק ממל"מ איז רק חס לא אונזב כספין ע"ג
 ער היילון רק שדחף מפל"מ פ"ג הספנים
 פמש תחת עור כח"לן פלא י"ס סמך על מ"ס
 טב"ז שהיז מוליך ומכיל ספסין ע"ג הספנים
 חף חס בח"ס זמן איזו חותך לא הי שס"י
 וכמ"ס החצ"ש מ"י ד"ג ס"ק ב' פלגאז דפס
 כשר בדרסך מפל"מ ונ"ס מ"ח שנס שיפור
 שס"י געף יוחר מכפי שיפור דחפת הספין
 ועוד ב"ס של"ס-ס פלוגי ה"י פ"ס שדחף כספן
 אחר השחית' או עכ"פ אחר רוב הספנים
 או כפייעט קמא דקנס ונ"ס ספיקות דפס
 סס"ך צס"י ק"י דמאי חף נגד חוקת איזיד
 משח"כ בדרסך הספין ע"ג פ"ר פחילון וספד
 במק"א חף שרואה פינמקוס הראשון לא חמד
 עדיין כל עובי הקנס רק פמשו פהעיר סע"ג
 טבעות סקנס מודה הפ"ז להאב"ש פאלן לסקל
 כי י"ל דבזה כמו הנביס הספין לצפ"ר מסחאז
 כי הפור סילון איז בנדר הכשר שחיסה כלל
 וסוס כמו הנביס כספין לפורף וזף דכחב
 ס"טב"א וסר"ן לפני שיפור שס"ה דפואז
 כשיעיר שחיסה צס"י ד"ג דפערס-פחית רוב
 הסומנים פס עור היילון עכ"ז י"ל פמודו ג"כ
 שהעור הוס כעורף לזה וכ"ס שמשמע שהלכה
 שמשפריס רק רוב הסומנים ולא הפור חף
 טכחב החצ"ש צס"י ד"ג דהשיפור שחיסה לפני
 שס"י משפריס כפי רוב הסכנים סאחנים
 יבסגון רוב השוחטים-מ"מ אין דא' פזס לפני
 לשער גס פס עור סילון חף פרוכ השחיתות

(

דברי אברהם ה' שחיטה סימן כא דעת קדושים

(י) ובנדרה ע"ג עור חיצון כנ"ל ובצדק שהיהודי ראשון לא עשה פילוש בהעור ק"ל בהפס"ם בעוף גם כי שמעתי שמיח"ל היקל בעיף אונדק לומר דה"ל כבהמה (כי החוש מעיר שעורו עב יותר מעור מלה או עגל בן ח' ימים. ובכך לא היה תקנה בלא פלוג). וצ"ל בדיקה ברורה. כי י"ל שיתקרב הצדדים זל"ז ואין ניכר. וצ"ל סתות נגד העור ובמקום ידוע בקיאי' בבדיקה על משהו נ"ב. וגם בדיקה בפנים הושט י"ל דרזי מקום ידוע ע"י רושם שבעור חיצון. בההוד בעור חיצון ולא יצא דם ואין פילוש. וי"ל שכ"ה גם באווא (בפרט שטנה ביותר שהעור עב ביותר) ולא יצא דם בהפס"ם או לעני בדיקה. וסצורף סברת המקילין בנדרה אם אין ודאי שיעור רוב ב' ס"י דבהמה. ואף בהגביה ס' שיעור הנ"ל. כי החיטא בעיף בלא פילוש הוא רק סדרבנן וה"ל ס' דרבנן. ובס' אם פילוש אין להקל אף דהוי ס"ס כיון דהחשש בדאו' ואינו נדר ס' סלונתא : ובמק"א פתבתי שאף ס' פלונתא כל שאינו חוטא בעלמא אינו ברור להקל בס"ס בשחיטה : ואולי בנדרה תחת עור חיצון דצואר שע"ג ס"י ובס' אין רושם משהו חתוך והמשהו ששהה הוא בתכלית המיעוט יש צד

סס עס עיר החיצון כעין שכתב החב"ש ס' ק"ג סק"ז לענין מ"ש קלח פסקים לשיעור שחיטת הבהמה היא רק מצדו. משום שהם מלא חלי קנס פנים והסיק כ"ש הוי רוב שחוט והקטע דהא משערים ג"כ בכדי שיגביהנה וירבנה ולא ברצ"ס ומכ"ש שאין לשער הקנה פנוס כי רוב שחיטת הס בקנה שלם ומתוך דלמא סל"מ כך נאמרה הנכסה וסרנלה בפ"ע ושחיטה חפ"י כפסות שנשחטות וכן י"ל לענין מ"ש החב"ש שמשערים ברוב השחיטות פ"ע לענין הסכנים והשחטת לענין זריזות חבל לענין גוף הכשר שחיטה משערים רק מה שחול הכרחיית הכשר ולא יותר ור"י שהרי רוב שחיטות הס סימן ח' שלם בעוף וב' סימנים שלימים בבהמה שכלל כוונת השורט שלא יבשר לשחוט רוב הסימנים בלבד ובמק"א כחבתי שאולי כ"ס מו"ח לכחילס ומ"ע ליכא מ"ד שיעור שהי"ס כשחיטת כל ב' הסומנים דק רוב סוכירו כל הפוסקים :

(י) ובנדרה הסכין ממל"מ ע"ג עיר החיצון כנ"ל שכתבתי להחפיר למנס חס נקח חתך הראשון וראה שלא עבר החתך כל הער וראה דיש להקל בהפס"מ בעוף גם כי שמעתי שמיח"ל היקל בעוף אינדיק לומר חתך כל העור כער חפ"י בשה"י נמור כי הו"ש מעור עב יותר מעור פס ועגל בני ח' ימים ולא ה"י בזה חקנה בלא פלוג רק שכלל בדיקה נדרס חס לח נחתך כל העור כי י"ל שיתקרב הצדדים של החתך זל"ז ולא ניכר ולר"ך למחוח הסט ובמקום ידוע בקיאי' גם לנו בבדיקה וחפ"י על משהו בווטע וכמבואר בס' ל"ג ונש"ך שס וכתן י"ל דהוס מקום ידועס לבדוק בווטע נגד החתך שבעור החיצון ע"כ יש להקל וודאי בעוף אינדיק בלא נחתך כל העור וגם לא יצא דם וי"ל שכ"ה ג"כ באווא בפרט חס הוא שמנס ביותר שהעור עב ביותר חס לא נחתך כל העור ולא יצא דם ונדרה ירו ממ"מ, יש להקל בהפס"מ, או לעני בדבר חס ב ולר"ך ס רמ רתקילין בנדרה, אך חס אין ברור עכ"פ ששהה שיעור שחיטת רוב ב' הסימנים דבה"מ ע' שג"ז ס"ג בס' ק"ג דכן השיעור שהי"ס בעוף בשאר מקומות יעיי"ש דלס ידוע ששהה כשעור הנ"ל אין להקל אך חס ח"י חס ששהה כשיעור הנ"ל יש להקל בזה דרין זה בלא נא נחתך כל העור ליעורף בעוף לקמן ס"י כ"ג הוא חמר דרבנן וס' דרבנן להקל אך חס הוא מספקו חס ס' החתך מפילוש אין להקל והק' דהוס ס"ס שמה אין פילוש, ושמה לא יגע כלל נקמנים כיון דהחשש בזה לאוריחא טוב אין מקילין בס"ס נגד הסוקח איסור ובמק"א כתבתי שאף נס' ס'ונתא כל שאינו חוטא בעלמא אינו ברור להקל בס"ס בשחיטה אף שרעם קלח אחר כ"ס להקל בס' פלונתא דרנאותא [ומה שסיים הכז זל"ל שנדרה חס עור חילין יש לו להקל ב"פ"ג כרי כסג הי"ס כיו"ס בזה לעיל בלאו ט' דק כאן נחמיר כנז זל"ל ביותר שוס נדרה סכין

רַעַת קְרוּשִׁים ה' שִׁדְּמָה מִצֵּן טָא רַעַי אַנְרִיחֵם לַח

על פסימיים אינו מכשיר רק שלא יא' שום דרוש
 חמוד מן מעלות שחיה ונס רק נחמם הקנה לנרו
 צידו בעת שחיה וידע' שלא ננט צוועט וסמסא
 שחיה היל נחלית המילוט וחסמם לאכי לא דרש
 כרי מפורש נחמ' ס' ק"ג ס"ד שנס נצדירט אלו
 שוהגין כחמדיגן ציוער נציער שפי' מ"מ נחמם
 הקנה לנרו צידו וידע' שלא ננט צוועט כשר נס"מ
 נציער קמא דקנא ונ"כ למא האנס כרי זל"ל כאן כל
 החלואים אלו לנכשיר נס"מ וארי' נס סאך מסא
 מקנה ונס ס' שפי' נצורה נ"כ כשר נחמ' נחמם
 סקנה צידו ונ"ע לנדין דברי זל"ל סלנ]

(יא) אורות נדחק הסבין ממל"מ שכתב הסב"ס
בעוף אסור הוכח כן בפע"ס פ'
כ"ג בפ"ג ס"ק ב' ואין להקל בכך משום שכתב
הפנ"ג כאן בסס"י כ"א שהכחן כט"ו דאין
כוונת הפנ"ג כאן כלל לענין דין נדחק להכריע
כהט"ו נגד התב"ש רק כוונתו על פ"ט כט"ו
לדרידן אין היסוד כשיי המסרק מטעם דא"א
בלא שה"י משהו או לפי האחר מטעם עיקר
והתב"ש כאן סק"ז כתב שאפשר בכשרות, פי'
כיוון הפנ"ג דנכון כהט"ו ובאצת אינו חולק נש
זום על התב"ש ומא"ס ומר אמר סדא ולא
פליגי כי התב"ש לא כתב זה הלכה למעשה
להכשיר וראי' שלא הזכיר בשמ"ס להכשיר זום
גם למחילה רק כתב ליישב לשון הפוסקים שיש
לד מליחות להיות בכשרות ופ"ע למעשה יש
לנו להחמיר כהט"ו, וג"ע מי שירד באופדנדא
בירוש שלא הי' הס"י בסבין כ"כ לסיום חשש
עיקר, י"ל שגם הט"ו יורה להקל ואולי קודם
סמלת חיתוך בהקנה דשם בודאי אין פשט
עיקר משהו ובעינינו קמא דקנה ג"כ אינו
וודאי איסור לדוריימא :

(2)

צד להקל בהזמ"ם הקנה לברו ויורע שלא
הניע לושם. ואולי בכך מורה התב"ש לצדק
סברת המ"ו להקל ועור החיצון שע"ג הטבעות
פשיטא בכלל גזירת הושב :

(יא) אודות נדחף הסבין מסמ"ג ש"י התב"ש
שבעיק אסור כנ"ל. הובא כן בפס"ג
סי' כ"ג במ"ו ב' וי"א להקל בכך מצד מ"ש
הפנמ"ג במ"ו סס' זה שהנכון כמ"ו דאין
כוונתו שם אודות נדחף כי אל"ו מ"ש שם היה
מוכיר וה"י בתב"ש אין עיקר המקום אודות
נדחף בסס' ק"א. רק כוונתו עס"ש המ"ו כאן
אודות שחם סביב המימן שא"א בלא שהי"י.
ובט"ה לימן א"א בלא עיקור. ובהזרישה. והתב"ש
כ' שם שאזשר בכשרות. בכך כ' להנכון כמ"ו
ואינו חולק בכך על התב"ש ומא"ה ולא פליגי.
כי התב"ש לא כ"ב הלכה למעשה ולא הזכיר
זה בשם"א רק כ' ליישב לשון פוסקים שיש
מציאות צד בכשרות. וס"מ למעשה דאבקאיתנו
לא כמכ"י יש לנו להחמיר כמ"ו וס"מ סי' שיודע
באוסדנא ברורה שלא ה"י המי"י כ"כ של חשש
עיקר. ו"ל שגם המ"ו והזרישי' יודו להקל
ובפרט במשהו ואולי קדם תחלת שתתוך בהקנה
(קדם פילוש עיבי המי' צליע כעת אם ה"ל
כמיעוט קמא דקנה או ה"ל ככעיר החיצון דע"ג
סי') ולשם בידאי אין חשש עיקר משהו
ובמעיעט קמא דקנה ג"כ אינו ודאי איפור
דאורי' ;

(יב) שהפתי אוויר והש"כ שעצ"ג אשר שראה שנדחק הסבין ממל"ם על נגירתו. רק שאמר שידע ודאי שלא הותחל עדיין השחיטה כלל אין חשש בזה לכ"ע בפרט שהושט ה' בוודאי תחת כל הקנה ואף אם היה חשש נגיעה י"ל שבהושט לא ה' כלל דחיפה ואין מצוי כלל שיוצק בושט ממל"ם.

וגם לפי הסברא שבי' התב"ש שאילי לבה"ג אף מיעוט קמא דקנה הוא בכלל שחיטה לנבי
הה' הלכות מ"מ יש לצדד ולומר שאין זה רק בחתוך המניע לתוך החלל דבבה"ג יש בושט
ניבול ואתקשי להרדי בזה כיון נעשה מעשה ששייך בה ניבול או טיפות משא"כ כשלא הניע
כלל לחלל נראה דב"ע מידים שאין זה בגדר התחלת שחיטה כלל. ואף אם נחתך העור דקנה

דברי אברהם ה' שהיה סגן כהן דעת קדושים

אין זה רק בעור הצואה שאינו כנר השמים כלל לכ"ץ אף ד"א סגן בל"ה. וכל שאין הצור נשתאצא לשחוט' הסי' עכ"ז נד" שיעשה שייד רק בצצ' הסי' וכ"ה בעור שע"ג הנכה ולא הגיע לחלל ונס אם נרצה לחלק ולומר דעכ"פ עור הנכה חזי לאצטרוף לגבי ערך הרוב דהנה משא"כ עור הצנאר מ"ם כיון דפסקנת הצנאר להכשיר כשיין חשש חתך בושם יש לדון להבדיל להקל בזה בכל האפשר :

יג) שחמתי עוף והיה נדמה לשי"ב העצ"ג כעין נמי' בהסבין אך ה"י אצט"ה שתיא נטיה זו מצד ריח ביה"ש בעליו' הסבין לבד ולא מתחתיתו כן אמר הש"ב. ולי ה"י נדמה חשש הנכה כ"ד בצד א' באולי או כעין הסי' בהיקף. וא"ס י"ל ש"א זו הסבין השחמתי כלל ואח"כ ראיתי שאין רושם השחמתי רק במקום א' והכשרתי לכ"ב אצ"ל לשי"ב ושי"ב ססי' זה שכי"ה הנכון משי"ב דכשר כל שלא נראה לעין הנכהת כל הסבין כאמצע בלי שום נגיפה להעוף אך גם לשמי"ש התב"ש לחמיר בעוף גם בנדרף מסלים ומשמע שאף שלא נראה לעינים שאין הסבין נוגע מ"ס יש לחמיר. עכ"ז בכה"ג מורה דהכשר אף בעוף כיון שהוא במקום א' ולא נראה הנכהת ממש. וכ"ה מצד אצט"ה פלוגת' לי"מ, וכן מצד לשון התב"ש ע"ש. ולכ"ע יש להכשיר :

יד) שחמתי עוף והש"ב ע"ג. וה"י נמי' בהסבין. והיה חתוך בעור במקום שני בצדו סבין ובסי' ופסקת לא היה רק חתך א' ולא יותר מאוסה. ואמר הש"ב שלא ה"י שום שה"י לא הנכהת הסבין ולא פסיק מהו"ל. והיא שחמתי שבב' סבין. גלגל הסי' שכי' התב"ש דכשר. גם לפי אומרני ה"י חתוך שני בעור אחר שחמתי ב"ה הסי'. הנה מקום להכשיר בזה (רק שנמצא אבעבועות על הושם והפרת). ויש לצדד שלא לחמיר התב"ש בסי' זה ובסי' כ"ג סק"ב כ"א כשיש חתוך בסי' בבי' מקומות משא"כ בהג"ל מבי"ש כשה"י כעין גלגל פשוטא

דכשר

יג) שחמתי עוף וסי' נדמה לשי"ב העצ"ג כעין נמי' בהסבין אך שחמתי' של הסבין סי' גמלינו של הסבין נממת שכי"ס מרחוק רחוק ולא מתחתיתו ויכול להיות שלא ה"י נטיית הסבין ממקומו כן אמר הסבין ולי ה"י נדמה חשש הנכהת כלל באולי או כעין הסי' כעין חשש הנכהת ממל"פ וחי"פ י"ל שלא זו הסבין ממקום השחמתי כלל ואח"כ ראיתי שאין רושם השחמתי רק במקום א' ופסקתי לכ"ב אצ"ל לסי' וד"ה ססי' זה פסקת דכשר כלל שלא נראה לעינים שאין הסבין נוגע, מ"מ יש להסמיר עכ"ז. בסי' מורה דכשר אף בנדרף כיון שלא נראה שדמק' הסבין נמל"פ ממש וכ"ס מלך אצט"ה פלוגת' לי"מ, וכן מלך לשון חתכ"ס ולכ"ע יש להכשיר :

יד) שחמתי עוף והש"ב ע"ג וסי' נמי' בהסבין וסי' חתך צמוד סבין לסי' ופסקתי ונמסקת לא ה"י רק חתך א' ולא יותר מאוסה ואמר הש"ב שלא ה"י שכי' לא הנכהת הסבין ולא נמסק הסבין רק שהוא נדמק' שבב' מקומות סי' גלגל הסי' נמסק. התב"ש דכשר וגם לפי האומדנא ה"י נטיית הסבין אחר שחמתי שני סבימתיים ה"י מקום להכשיר בזה (רק שנמל"פ על הושם בפיות והפרת) י"ל שלא החמיר התב"ש בסימן זה ובסי' כ"ג סק"ב כ"א כשיש חתך בסימנים בשני מקומות משא"כ בזה ומכ"ס כשה"י ובעין גלגל פסקת דכשר וגם יש עוד ספק אולי אחר נפד השחמתי נפסד וכסי' האומדנא ויש בזה כמה ספיקות לכת"ל אולי הלכה ככ"ז ואין חשש ואולי בזה גם התב"ש מורה כיון שאין שום חתך בסימנים ואולי לאחר נמר שחמתי וסי' דפלוגתא מה"י גם בשחמתי דים חזקת איסור אפי' רק ס' א' הוא מפלוגתא פפמ"ג בש"ד ססי' י"ט וי"ה שם כעוף חין הש"י נמסקו כ"כ :

גם י"ל כיון דעכ"פ מ"ס רכוב או מדיף ומסי' פסי' נגד חזק"ה, דרובא וחזקת רובא מדיף

דעת קדושים יה שחיטה סימן כב דברי אברהם למ

עדיף רק מדרבנן אמרין סמוך כו' והוא פלג
ופלג ואסור מדרבנן ולזה יש לצדד להקל כשיש
ג' ספיקות אף בלא ס' דפליגתא דספק ה' ^{ה'}
סוס ס' דרבנן ללולא ועכ"פ כשנוטה להיתר יש
לצדד להקל ;

סימן כב

(א) תובן דברי הרב ז"ל סובבים על עובדה
שא"ע לפירו שספס ע"ף (גמורה)
דרכו בקודש שהי' שומע בעלמו לליך חכילחו
ואכילתו ב"ב) ושם רק רוב וע"ז נאדור הוורידין
שלימים וע"כ היה הפיף שזה למוח ופיכס זמן
רב וחש הרב ז"ל לצדד ב"ב גם שלא יפריח
האפר על הדם ויפקיע מלוח כיסוי ואמר לו
הש"ב שיותר נכון לקרוע פיר בית השחיטה כדי
להניח הוורידין ולקרעם ולא דם הכפש מהר
וע"י שכבר נחטפו הסימנים אינו מדגשח הפער
כ"כ כמו הצור שיש לה ע"י שזוהה הפרכוס
כ"כ, וממך הרב ז"ל על דרכי הש"ב רק שלא
רשע שספס"ב יעשה כן פן יקרע גם פיעט
הסימנים בלא נאצור ויהי' חשע עיקור במינים
בחרא, ועזה כן בעלמא, ואח"כ שם הרב ז"ל
פן אין להאמין להש"ב בזה כמו דק"ל שאין
א' נאמן נגד החוקה אם לא שצידו וכיון שספק
אם למשכך לה מייס עד שחמוח מעצמה או
למהר מיתחם בקיעת הוורידין אולי יש לאוקמה
אחזקה חיים ואחזקה שמרגשח כמו בחיי-ואין
נאמטו להש"ב בית שאמר שעתה אינה מרגשתי
צד הקרעס כ"כ בבחייה ודחז הרב ז"ל זה כן
אם חוקמה אחזקה חיים וסרגשה י"ל ע"י החוקה
שתחי' עוד זמן רב ויומשך הפרכוס יותר ויהי'
להעיק צד גדול ויותר נכון לקרוע הוורידין
לקרב מיתחם והרי זה בלא אחזקה לא להיסור
ולא להיתר ושזכ נאמן ע"א ולרד ב"כ לומר
שאולי ס"ל כצידו דלחמן א' נגד החוקה כנודע
רק שסחיחם הרב ז"ל על שפרע העיר והוורידין
בעלמו כי יורד נכון שהוא יספור הסימנים שלא
יקרעו והש"ב שחידס היתר כנ"ל הוא יקרע
העור והוורידין ;

דכשר, וגם בספק אחר נמר שחיטה יש לצדד
כי ס'ס דפלוטא מהני גס בשחיטה עכ"פ בש"כ
כ"ק ח' ו"א שגם בעוף אין השחי' במשהו
ממש, ועכ"פ ס'ס כריב או ערף, ושה"ח רובא
וחזקה רובא ערף ולזה יש לצדד להקל כשיש ג'
ספיקות, ועכ"פ כשנוטה להיתר יש לצדד להקל ;

סימן כב

(טו) אני שוחט עופות במתניות בכמה הולכות
והבאית ולפעמים מ"ס אינו נוגע למפרקת
ונשארו הוורידין, וע"ז העוף נשאר מפרקס זמן
רב, סמתי א"ע ע"ד הש"ב שאמר שיש יותר
צב"ח כשששתהה בפרכוס, מסה שיהי' לו
בקיעת העיר כדי להוציא הוורידין ולקיצם.
שע"ז יצא מהר דם הנפש ולא ישהה בפרכוס.
ואף שאין ע"א נאמן בכך כשאין בידו, וכאן
אין זה ביד, ס'ס הרי לא שיד בכך חזקה
איסור, ומצד חזקת חיים והרגשה נמשך זמן
בזה ספק לכל צד, כע"י שההרגשה נמשך זמן
רב בפרכוס, נמשך הצער זמן אריך, והרי על
ידי החזקה יש בהכרח שימשך צער הפרכוס
זמן סרובה (ולפשי' במק"א אורות חזקה על
הזמן העתיד במה שבסופו ישתנה, כעין שזא
יסית חיישנין, ל"ש חזקה כ"כ בזה), וה"ז בלא
אחזק לא לאיסור ולא להיתר, שזשטא שסיט
להכריע ע"פ ד' ער א', ול"ש בזה שיא"ת ערף.
כ"ן שיש ספק איסור לכל צד וסוכרע ע"פ
הצד, גם י"ל שבין שלצור-אדם הותר צב"ח.
גם בזה שיד צורך אדם שלא יצטרך להיות
עומד ומצפה שלא יפריח האפר על הדם ויפקיע
מצית בסוי, וכן שלא יתנו דם הנפש חוק לאמר
תיחוח שלמטה, גם י"ל דה"ל ככיר, דמיסחה
ביד הש"ב כשיקרע הוורידין אך אין לסמיד ע"ז.
אלא בצירוף טעמים הנ"ל אין חשש, ויש ס'
ע"ד שאולי בפסוק הוורידין כנע אין צער כלל,
והש"ב אמר שגם קרינת הוורידין ברכוי בהפלגה
אין הרגש צד להעוף בזה אחר חתיכת ריב
ס', אך רחוק זה מדעת, ומצד שנרגשה שזש"ב
בקיעתו יגע במיעוס הסי' שלא נחתכו, פחדתי
לצות לו לקרוע, סדר שהיה בשחיט בתרא
בעדו ח' ולזה קרעתי בעצמי, ומ"ל לשמור הסי'
ושיקרע הש"ב הוורידין הוא יותר נכון ;

(טז) הש"ב דזה הוכריני שכעת שנוהגין לאכול
הראשים של תיגנילים מצד היוקר,
ע"ז מולחין הראש בחיבורו לגוף, ולפעמים אינו
שוחט הוורידין, ולזה צויתי להכריז שיחתכו
חסיד הראשי' מכל עופות קודש מליחה, כי אף
שע"ז רוב חותך הוורידין בשעת שחיטה, כיון
שאין

דברי אברהם ה' שחיטה סימן כג דעת קדושים

שמן פסידא ימלחי תמיד הראש בע"ע :

סימן כג

סימן כג

(א) כמו שיש שהי" ע"י הנבחה הסבין. כן כשמשנה הסבין לצדדין שאין נוגע או הסבין בהם"י יש בזה שהי" גסירה. ולזה יש לזהר שלא ישה הסבין לצד באופן חשש שאין נוגע בה"י ואח"כ מחזירו ע"ג הס"י. רק יתפוס הס"י שניהם לאמצע הציאר וישחטם שם בלי נס"י. בין בבחשה בין בעיף. ובעוף צריכין לזהר בזה ביותר כיון ששיעור שהייתו מועפת. אך בדיעבד כשמשפך אם בנפ"י לא נגע בה"י. ולא שזה הרבה. מותר משום ס"ס. ס' לא רחוק הסבין. ס' לא שזה כשיעור. ולגבי השיעור יש פליגתא דרביותא (ואין בכה"ג השיעור של המקילין גם בעיף. אף ע"י הצט"פות. דק"ל שהיית מצטרפות). ופליגתא מהני גם בראתחוק איסורא. וב"ש אם יש ג"כ ס' שה"י זה אחר שזיטת רוב ס"י. וכשנוטה אצלו כאומדנא שכבר היה רוב. או שלא הרתיק סה"י. אין עוד מרחס"י להחמיר בזה וגם לגבי עצמו : ויש בשהיות ה' הרגית : א'. הנבחה הסבין לגמרי באמצע. זה שהי"י לכ"ע : ב'. לא הנבחה רק שהי" בלי הולכה. ג"כ שהי"י גסורה לכ"ע. ג' הוליד והביא בלי חיתוך כ"ד. פליגתא. ומחמירין בזה : ד' חתך במסרקת ולא נגע או בה"י באמצע. ע"י הטיית הסבין כנ"ל. ג"ז ה"ל שהי"י גסור לכ"ע. ה' החתך שכסע"ט. בתרא דקמא ומחמירין מספ"ק :

(ד) ה' בעיף סרנשה פשה הנבחה הסבין ואחר תפס העוף אז וגם הוא אמר שסרנש קלות ה"ד וה"י אחר רוב סימנים או אחר כולם כן אמר התופס וסנה יש חשש בזה כיון דפ"א חינו נאמן נגד חזקה א"ל כבירו ואין זה צדור אם התופס ס"ל כבירו להאצינו בזה שאומר סה"י אח"כ סרנש ואף דכבר נאמנו לפנינו עכ"ל ס"ל חזקה איסור ונ"ל בזה שני עדים [מ"ס סרנש ז"ל דאף שחזקו לפנינו מ"ע ס"ל חזקה איסור כוונתו לאפקי מ"ס המל"מ פ"ד מה' צדורות דל"י נעשה כגד סמנשה שמסלק החז"ל אף שפסק אם נעשה כדל"י פקס סמנש וכניחו סרנש ז"ל נכ"ד] :

(ה) מה עסיס סרנש ז"ל סבין דה"י כשיעור סכסר

(ב) שחטתי ב' עופות וע"ג השוי"ב דפה. והוא לא הרגיש שום שינוי. ולי ה' דמין שבאמצע כל שחיטה היה רגע רפיון בהחזוק. כעין הנבחה כ"ד. והסבין. אף שההולכה לא נפסקה כלל. החמירי ע"ע בזה. והבשרתי לב"ב. שהרי יש בזה מסק כעין הדין הדין חושט מלא סובין דלק"י שס"י א' פליגתא דרביותא. ובשט שיש ג' מסקות ס' שהרפיון בהחזוק ה' בלי שום הנבחה הסבין כ"ד. ואף אם היה הנבחה. שמא לא היה רק בצד א' ולא זו או בצד מה מהס"י. ושמא היה זה אחר חתיכת הס"י כולו. או שמא במיעוט בתר". או שמא במיעוט קמא או שמא לא שזה כשיעור שהי"י חיתוך קטן. לפי ההלכה. ונגד החזקה להחמיר בשהי"י כ"ש. פשיטא דמהני מסק א'. והרי יש מקילין גם בהנבחה מס"י. כל שלא הינכה סבל ביה"ש עתב"ש :

(ג) בסוף שחיטת עיף היה נדמה כאלו הסבין הונכה קצת וחזר ונגע. דרך הלכה קנה. ואח"כ נמצא שב' הס"י שחיטין. נראה שאין שום חסידות להחמיר ע"ע בזה. שכשפסק א' פליגתא דרביותא מהני ס"ס. גם בשחיטה כמ"ש במק"א בשם הפ"ג. נבי נמי וכאן יש מסק פ"ב. ס"ס. שלא היה הנבחה סבל הס"י ורק קצת שטח הסבין הינכה. וכבר היו ב' ס"י שחוטין או עכ"פ רובם או רוב א' (לגבי דררא דאורי"י) ס' שאחר שדונכה לא ה' חתוך כ"ד. וכ"ז החשש רק למיברין שהי"י דעף משהי מסש היא. וכשהעני איסור שהוא לא הרגיש כלל בזה ונוטה ע"פ איסדנא להקל. אין חשש. וב"ש במק"א אורות נניעה בצפורן. שם אירע בעוף שיא נשחט בורק ס"י א' ואחר הנגיעה היה ודאי חתוך קצת. וכבר נתפרש בו מנהג להחמיר :

(ד) בעיף הרגיש משהו הנבחה הסבין. ואחר תפס העיף או ואמר שהרגיש קלות ה"ד והיה אחר רוב ס"י או אחר כולם. מ"ס יש חשש אם ה"ל כבירו. ואף ששחט לפנינו מ"ס ה"ל חזקה איסור ונ"ל ב' עדים :

(ה) מסק הנבחה הסבין לפני הולכה אחרונה בין צדדי ביה"ש. ואולי לא נגע או בהס"י למטה. וא'

דעת קדושים ה' שחיטה סימן כג דברי אברהם מ

הכשר שמיטה ילא מחזקת איסור שלפוס
היקף כוונתו לדברי העל"ע ה"ל ויש בזה
כסחירה יפה תירץ בזה הרב המגיד בהגהותיו
ובכללים לה' שמיטה :

(ח) ע' בדברי הסב"ש סי' כ"ג סק"ו ותבין כל
דברי הרב ז"ל כנאן :

י ע' שמ"ח ס"ג דאין להקל לשע"י לפי אורן
הסבין שמוטע ולפי אורן אדם שמוטע רק
לר"ך לבט"י ברוכ סמיים וברוב שמוטע והביא
ח"ס נחב"ש סק"ו מה"ר דל"בע"י נש"ס שזה
בזיעות סימנים לפי פ' הר' ארבע"י שהסבין
לפירושו כל הקדמונים דמיבעיה חס לן שחט
בהמה בסבין רע הקיס והח"כ הוושט חס נמא
דאחר שחט רוב נקבא דמינוע כחשיו דמי
ומה שמחתך בו הוס כח תך ביד ואס שזה
דמינוע קמא כשיער שחי' יח' וניכלס ואס
ח"ס דנשוקט זה ונסבין זה מפעין מלי קמיבעי'
ל' ה"ל יכא שחי' כלל דוודחי חיוו שחט כחאי
מינוע כמו שמוטע נה"כ שיש ול"ס שיעור שחי'
דה"ל כשיער שמיטה ויש לדחות כון דהשיעור
דשמיטה הקיס משכו י' כמו בחלי קנה פגוס
להשלים

וא' אמר שבודאי לא היה הנבחה מה"י משהו.
כי היה העוף בידו והיה פריש. וא' אמר שלא
הי' או לפני רוב עכ"פ כיון דהתב"ש היקל
במקום שלא נהגו בכך. כהרוב המקילי במיעוט
בתר' ממילא ספק קיל גם במדינות אלו. ובכך
הרבה ספקות בשיעור שהי' וגם המחמירין
ביותר כשיעור משהו קנה. מ"מ צ"ל גם שחיטת
עור העוף. ובמשהו קטן ביותר אין כשיעור
ובמק"א כתבתי ש"ל שא' נאמן בכך כשהעוף
בידו אף שאחר שחט. גם י"ל שכיין דהי'
כשיעור הכשר שחיטה יצא מחזקת איסור. וא'
נאמן :

ו) שחטתי בפני הש"ב ע"ף. ולפי ידיעתנו הי'
כל השחיטה. עד אחר שהגיע
הסבין לעיסק עצם הפסקת. בהול"ה בלי שום
שהי' כ"ר. ורק במקום א'. רק בסוף הכל
הנבחה הסבין בעת שנדרג העוף אחר ידה'
הסבין בעצם כנ"ל. ובעת הנדרג לאראינו היטב
ואח"כ היה לעינינו כעין חתוך בעור למעלה
ממקום השחיטה כשליש אצבע. והיה העור
מפולש. אך וזית העור לא היה שום רוחם
בה"י. והשו"ב אמר שזואי לו שבשעת נדרג
נעשה חתוך העליון אחר גמר השחיטה. אף שלא
ראה או היטב. מ"מ כיון שעד אז ראה שלא
נעשה חתוך חתוך כ"ד חוץ ממקום השחיטה.
וכ"ה לפי אומדנא שלי. פשיטא שאין שום חשש
גמנים כ"ד בזה. כיון שאינו רק דררא דשהי'
משהו שאין בודאי כדי שחיטת עוף כי היה רק
כהרף עין ממש. ומפורש בחול"ל שד"ם בב' וג'
מקימות כשר וכתבו להקל בהמה גם לדירן

כה"ג כל שלא פסק ההול"ה. ומלבד מה שתפסתי העוף והס"י כנהיג. תפס השו"ב ג"כ
גוף העוף כדי שלא יהיה נדרג. ולבסוף אחר גמר שחיטה אולי נטל השו"ב ידו ווע"ו היה
הנדרג. וזכ"ז לא היה בו דררא דחשש רק חתוך הנ"ל ונעשה על ידי. ומ"ס נראה שנעשה בדרך
הול"ה. ובמק"א כתבתי בזה ראיה מרש"ט בהרי דפרי. ומ"ס שיש להקל. ואין חשש כלל :

ז) משיעור כדי הנבחה והריבצה שמע קצת שתלישת שערות אינו הכרח לשחיטה. וכתבתי
במק"א שאפשר שיפנה א' את השערות בב' ידיו לצדדין והשוותם וישחוט בלי חשש.
וכ"כ המג"א בס' תצ"ח שאין תליש' השערות הכרח ע"ש. אך עכ"ז ל"ש בזה חשש צב"ח כי
בשליש הצטרכות כ"ד של אדם להצילו מפרהא כ"ד. הותר. ובמ"ש במק"א :

ד) השיעור עם העור לגבי שהי' בעוף בהפ"ט וצ"ג במקום שלא נהגו להחביר בשחיטה. וכ"ה
לשון השמ"ח. ומ"ס צ"ע בכך כי בתב"ש סק"ו כ' תהלה הדביות שלא להיש
בשיעור דחצי קנה פגוס. ואח"כ כ' בדברע שהשיעור בהצי קנה פגוס. וצ"י עפ"ז לשון הרמב"ם
וש"ס. ואף אם השיעור בהנבחה והרבצ' מ"ס השיעור דחי' כחצי קנה פגוס ע"ש. וכי שם כ"ש
שהשיעור בלא העיר. עפ"ז י"ל שא"א להקל לשער עם העור בשום מקום ובשום אופן. כי האגודה
ותה"ד הם בתראי להרשב"א והר"ן וסבתמא ראו סברתם. ובפרט כי הפ' שכי' שם בכוונת
תיבת עד שכי' הרמ"א בש"ע הוא ברור ונכון. וכיון שבוברע כן בש"ע להלכה. אין עוד הצטרפות
ס"ס ע"י סברא הדחוי' ע"פ רמ"א בש"ע :

ה) השיעור דשהי' כשחיטה עוף לעוף. נראה שהוא כשחיטת עוף היותר קטן שבעולם. גם לגבי
עוף היותר גדול שבעולם :

דברי אברהם ה' שחיטה סימן כג דעת קדושים

(א) דא' שבי' התב"ש שהשיעור ברוב העינים.
בש"ש המוסקים אודות סבין שאינו
חד :

(א) שחשתי אור' והש"ב שעע"נ כו'. וראינו
שהקנה נחתך לגמרי. ועל הושט
לא הכתנו אז. ונוטה שהיה חתוך לגמרי
והגנהתי הסבין והחזרתי והנחתיו על המפרקת.
ולפ"ד השוי"ב נוטה שלא הי' או שום חתוך עוד
כי תיכף הזכיר שאין נכון להניח הסבין אחר
שהינבה. גם אומר שהושט היה בצד אחר
לגמרי ולא לצד שהונח שם אח"כ הסבין והרי
ודאי שלא נגע בו הסבין אח"כ. ומקורם הי'
כבר חתוך כולו. פשיטא שיש להבשיר בזה
ובפ"ד שהוא הפ"ס ודאי שתות מהקרן. ואולי
יותר מחציו. ובהפ"ס כשר במיעוט בת"י גם
דס"י קמא בעוף במקום שלא נהנו לאסור במ"ש
התב"ש : ובנ"ד. שהיא רק ס' שהי' במיעוט
בת"י דס"י ב' בעוף. אף אם לא היה נוטה
ליותר הי' סותר. ומכ"ש שנוטה ליותר כנ"ל.
ובמסק נראה להתיר גם בלי הפ"ס כיון דבהפ"ס
כשר לגמרי וא"כ הוא נידון עכ"פ רק כדרבנן
באתחזק התיירא דמסיקו להקל לכ"ע. ומה שנהנו
להחמיר במדינות אלו ההוא בגדר דרבנן. כיון
שההלכה להקל בהפ"ס היא דלא נהנו לאיסור.
ואף שהתב"ש היאה פנים להיות בזה דררא דס'
דאורו"י. הרי מ"ס בהפ"ס ק"ל להקל. א"כ יש
להקל גבי מסק. וגם לפמ"ש דתב"ש ש"ל
הבעיא שבש"ס או במיעוט קמא דקנה או
במיעוט בתרא. וא"כ בנ"ד הרי היו שניהם כי
א"א להקל בעור החיצון דקנה. אף שקורין
להעור הפנימי קנה. כיון שצמצם עור החיצון
לגבי רוב שאינו שחוט. עכ"ז הרי יש עוד
פירושים בהאי בעיא שבש"ס באופן שבמיעוט
קמא דקנה אין בו חשש. וכן מיעוט בתרא

בעוף

לפסלים לרוב לזה י"ל דשחיטת רוב הושט ומשכו
דקנס' א"נו שוה כ"כ כמו כל מיעוט נחרח
דהקנה דהסבין שוה נחתך דקנס' יותר
מנחתך הושט פפמ"ג כפ"ז אור' ג' :

(א) שחשתי אור' ונע"ג הסוי"ב ואחרי
בראיו שהקנה נחתך לגמרי
ואולי גם הושט רק ש"ל הכחיתו אז ויותר ס'
ניטע שפי' גם הושט חתוך לגמרי הנכחתי הסבין
והמחזרתי והנחתיו על המפרקת ולפ"ד השו"ב
נוטה יותר שלא הי' טוב אח"ז שום חתוך עוד
כי תיכף הזכיר שאין נכון להניח הסבין אחר
שהינבה וגם אומר שכו שט' ה' ללד אחר לגמרי
ממקום שהחזרתי הסבין ובידלתי שלא נגע הסבין
אח"כ הושט והרי לפנינו נשפט ב' הסימנים
וכוודאי הושט נשפט קודם הנכחתי הסבין לכן
פשיטא שיש להבשיר בזה ובפרט שהוא הפס"מ
וודאי שתות מהקרן ואולי יותר ממחציו ובהפ"ס
כשר ש"י' במב"ת אפי". דס"י קמא בעוף
במק מות דלא קבלו עליהו כמנהג ש"ל הרמ"א
כמבואר בשמ"ח ס"ד ופכ"ש בנ"ד שכו"ס
שהי' במב"ת דס' ה"ב בטוף ואף אם לא הי'
נוטה להתיר הי' ג"כ מותר אפי' בזה הפ"ס גם
במדינות אלו כיון דמד כ"ז במקום שאין מנהג
כשר לגמרי א"כ הוא נידון כמיסור דרבנן
באתחזק התיירא דלכ"ע ספיקו להקל ומה
שנהנו להחמיר במדינות אלו הוא בגדר דרבנן
כיון שההלכה להקל בהפ"ס ואף שהתב"ש שם
סרחה פנים להיות שהי' במיעוט סימני דררא

דארייחא הרי מ"מ בהפ"ס קי"ל להקל א"כ
יש להקל גבי מסק ומכ"ש בנ"ד שניקס בלא"ס
לפי חומדתו וכו"ל. הגם דיש מקום להחמיר בלחוצה כנ"ל כי הי' בו עוד חשש וס' ק' שהי'
במ"ק דקנה ולפמ"ש בהפ"ס סק"ט ברעה בה"ג שהכתי' בש"ס שסה במיעוט סימני' הוא או
במיעוט קמא או במיעוט נחרח ונחר' מנייחו פשיטא דאסור רק מספקא הי' מנייחו ואלוין
בהו לחומר' לדעת בה"ג וה"כ בנ"ד הרי הי' מנייחו הגם דהש"י' במ"ק הי' קידם שהכתיב
החחר לחלל הקנה ונדחף אז הסבין למק"א ויש מקום לומר שלא סומחל בזה השחיטה כלל א"א
להקל מטעם זה לומר שאין זה בכלל מיעוט קמא דקנה אף שקנה נקרא העור כפנימי עכ"פ
גם העור החיצון חזי לאנטרופי לענין רוב אבל אמנם יש עוד פירושים בזה בעיא שבש"ס באופן שבמ"ק
דקנה אין שום חשש וכן מיעוט נחרח דקנה בטוף וכו"ס בסי' ג' דעוף וכו"ס. בזה ממ"ל כלל
ומלד ג' רישותות שג"א אינם נגדה כ"א בבהפ"ס גזין להבשיר אף בהפ"ס ב"כ ל"ש בזה שסר

דעת קדושים ה' שהיטה סימן בנ דברי אברהם מא

מ"ק דקנה כבר גס בלי הפ"מ כשירדע שלא נגז
 צוה"ס ומכ"ס בל"ד שיש ספק אם נשעת הנכנסת
 הסבין נשאר כלום מב' סמנים שיש בזה
 ספיקות רבות ס' נעיל שש"ס מהם נמיעוט
 סמנים וס' כסמפורשים נעיל זו זאופן אחר
 כס' אושעל שסמנים רוב הפוסקים וס' לא
 אירע כלל כסמנים כלל ולפ"ד הסו"ב יש עוד
 ספק שאולי לא הי' שום חזק בשום מקום אחר
 הכחת הסבין שנית על המפרקת וס' פל גתח
 דרבוותא מסוי גס נגד חזקת אסור וכ"ס כשי"ג ב'
 ספיקות ועפ"מ גבי גמ' וס' פשוט לסתער
 ומ"מ דרע"ז בל"ג להחמיר על עצמי בזה חבל
 לא על ב"ב כי גס ע"ד מלחסי' נראה שאין
 בזה חשש :

(יב) אודות חשש שהי' כ"ד בעוף כתבתי במק"א
 כננו שבס' חזק גמ' כי נש"ד סק"ח
 בשם הכנס"ל דכשר מס"ס אף נגד חזק"א כיון
 שס' אחד בפלוגתא דכש"א נשעור השחי' ^ה
 כ"ה ג"כ כשי"ס ספק אם הרים כלל ידו מהס' ^ה
 כי יוכל להיות נדמם לו חשש הרגת יד ע"י
 שנאותו רגע לא דחיק הסבין להסמיני' כ"כ
 בכח יש להקל ב"כ בזה ע"י ס"ס באחד מהם
 ספליגתא בשיעור שהי' כי כ"ד רק חשש שחי' ^ה
 כ"ד דוודאי לא הי' בשיעור המקילין בעוף ע'
 סמ"ס ס"ב ועוד ס' כי יש מקילין כל שלא
 הגביו הסבין לגמרי מליזולר וכ"ס אם החשש
 הי' קודם שסיעת רוב הקנה ושחי' נמיעוט
 קמא דקיס קיל ומכ"ס כש"א אחד שפע"ג לא
 הרגיש וש' אומדנא שהי' אחר בחינת ח' בעוף
 וכן הוא אודות מ"ש התנ"כ ח"ק ט"ו להלכה
 שכתבן הסבין חזקת אף משסו אפי' הולך והביא
 הסבין בלא הפסק יש חשש שהי' ואס' יש ספק
 בזה אם לא נפסק בחינת עשהו יש להכשיר
 מטעם ס"ס פלוגתא דרבוותא כלל ס' כהסוברים
 שאין זה שהי' וס' פלא הי' שום הולכה כ"ד
 בלא חזק כ"ד וכ"ס באומדנא שלא הי' כן עד
 סוף הוושט :

בעוף. וכ"ס בשיעור בתרא בס' שני בעוף (כעת
 לא ראיתי כתוב כן פאורש אף
 לדיון שמתסירין בכל איפן להחמיר אחר שראה
 ע"כ סימן א' שחוט בעוף. רק מהפעם שכתב"ש
 והרבה פוסקים שכל שכנגזן השחיטה שייך בו
 הפסול. וכן מס"ש נבי אינדיק שלא להתיר
 הראש בסבין מחשש שנשאר משהו מהס' ערין
 ע"ש מזה משמע דגם במיעוט בתרא דס' ב'
 בע"פ מ"מירין) עכ"פ ל"ש בזה סמ"ס כלל ומצד
 ב' ריעוזת שכל א' אינה כשרה כ"א בהג"ס
 שאין להכשיר אף בהפ"ס. עפ"מ גבי שבר רגל
 ובס"י ע"י. ג"כ ל"ש בזה שהריסיעים קמא דקנה
 כשר גם בלי הפ"ס לתורן. כשידע שלא נגע בושם
 כס"ש התב"ש. וגם מנהג לא שייך בדבר שאין
 סצוי שידע שלא נגע בושם. והתב"ש הי' בקי
 במנהגנו והכשיר בלי הפ"ס וכ"ס בספק נשאר
 כלום מב' הס' שיש בזה ספקות רבות. ס'
 שבש"ס. וס' כהאפרשים נעיל זו באופן אחר.
 וס' לא אירע כלל בס'י. ולפ"ד השו"ב יש עוד
 ס' שאולי לא הי' שום חזק אחר הנחת הסבין
 השנית על המזרקת. וס' פלוגת' דרבוותא מהני
 גם נגד חזקת איסור. וכ"ס כשי"ג ספקות
 עפ"מ גבי גמ' והי' פשוט להכשיר. ומ"ס
 בדעת' בל"ג להחמיר ע"כ בזה. אבל לא על
 ב"ב. כי גם ע"ד מלחסי' נראה שאין בזה חשש.

(יב) אודות חשש שהי' כל דהו בעוף כתבתי
 במק"א פמו שבס' חזק גמ' כיון
 שספק א' פלוגתא דרבוותא בשיעור השחי' ^ה
 מקילין בס"ס גם נגד חזק' איסור. ב"ה כשי"ש
 ס' אם הרים כלל ידו מהס' ואולי ע"י שבאותו
 רגע לא הרחיק חסבין להפ"ס ^ה בכח נדמה
 לו חשש הרמת יד. שיש ס"ס שא' מהם הפלוגת'
 בשיעור שהי' ויש מקילין כל שלא הגביה
 הסבין לגמרי מהזואר וכ"ס כשא' עע"ג לא
 הרגיש ויש אומדנא שהי' אחר שחיטת א' בעוף
 וכ"ס אם הקנה לא נשחט רובו כלל וביה
 אודות מ"ש התב"ש שכשאין הסבין חזקת כ"ש
 יש חשש שהי' שיש ג"כ ס"ס. ספק כהסוברים
 שאין זה שהי' ס' שלא הי' שום הולכה כ"ד
 וכ"ס באומדנא שלא הי' כן עד סוף הוושט :

(יג)

יא

(יג)

דברי אברהם ה' שחימה סימן כג דעת קדושים

(ג) ה' שחי' משהו ספק שהי' אחד ב' הסי' אין להקל דהויל חוקת איסור וחמיר גם בדרבנן. וכן אם ב' מבישין וא"ו אם הי' שהי' משהו בבהמה. אין להקל. אך אם השו"ב אומר שלא הי' כיון שבידו נאמן גם נגד חוק' איסור. ה"ל רק ס' בדרבנן ע"י ההכחשה וקיל הוצב :

(יד) ספק שהי' אחד שחיטת הקנה בעוף. ועתה ב' הסימני' שחויטין אינו רק ספק א' אם שהיה במיעוט בתרי'. ואף שספק א' בהלכה וא' במעשה. א"א להקל בכך אף בהפ"ם. אם חשש שהי' הוא על שיעור שחיטה בהמה. שבכך החשש מדאורייתא לפס"ש התב"ש שאף בהג"מ וצו"ג ה"ל שיעור שהי' בעוף בכך בלא הנבחה ורק בשהי' משהו כמש' שבודאי אינו שיעור שחיטת בהמה. או מקום להקל בהפ"ם בס' אם היה שום שהי' ובודאי לא הי' רק משהו וכנ"ל. וכי"ש אם בודאי אהא שחיטת הקנה. משא"כ בשיעור שחיטת בהמה גם לפס"ש הפמ"ג קולא בספק בהלכה. מ"ם במ"ש הוא יש ג' ספקות. ובמק"א כתבתי שג"כ מצד שהחשש הוא לחוק קצת כתב כן משא"כ בהג"ל. כיון דהספק בשהי' במב"ט אף בשקול בלא חזקה יש ב' צד דאורי' ואח"כ אודות הסי' אם שהיה הי' חוקת איסור מכרעת כנגד כה ש"א שע"י שהי' עובדא ספקת להציע החזקה ל"ש עוד החזקה (וכתבתי במק"א בכך). ובהג"ל דאו שחיטת הקנה חמשי' נגד חזקה שאין זכות. כנגד כן הרי הרגש עובדא הולכת הסכין ע"ג צואר וספק אם בסימני'. ולכבירת התב"ש הרי אין הכשר מה"ת עד שיכות העוף ולא יהי' חתוך עוד בנ"ל. ע"ו אין להקל בכך :

(טו)

(ג) הי' שחי' משהו רק ספק אם הי' אחר שחיטת כל שני הסמינים או אחד בחיטת רוכן אף דכוח ספק דרבנן כי מדינא באתרא דלם נסגי מכשיר הסג"ס כשהי' במכ"ט מ"מ אין להקל גם בדרבנן באיחזוק איסורא וכן אם ב' מבישין וא"ו אם הי' שהי' משהו בבהמה דמשהו בבהמה דרבנן עכ"ל אין להקל אך אם השו"ב אומר גלגל הי' שהי' וכיון שכירו נאמן נגד חוק"א והוא רק ס' דרבנן ע"י ע"א המכחישו כיון שחוקם האיסור כבר נסתלק ע"י השו"ב טוב י"ל שהי' במכ"ט מדרבנן ושנים המכחישים וא"ל סוה ס' בדרבנן ולקוח :

(יד) ספק שהי' אחד שחיטת כקנה בעוף רכיניו שהי' שהי' וודאי אחר שחיטת הקנה וספק אם הי' אחר נגד שחיטת ב' הסמינים או קודם גמר שחיטת סופת דה"ל שהי' במיעוט באתרא ועתה ב' הסימני' לפנינו שחויטין אינו רק ספק אחד אם שהיה במיעוט באתרא אף שיש עוד ספק בהלכה הי' שהי' במיעוט באתרא פוסל א"א להקל בזה אף בהפ"ם אם חשש הסמי' הי' כרי שיעור שחיטה בהמה דזה בשיעור כוח עפ"י ההלכה ע' שמ"ס סיג בזה בשיעור כוח דאורייתא אף בהפ"ם ולר"ג רק בשחיטת משהו ממש כבודאי אינו שיעור שחיטת בהמה או מקום להקל בהפ"ם בספק אם הי' שיש שהי' ובודאי לא הי' כרי שיעור שחיטת בהמה וכ"ש אם בספק הוא רק אחד שחיטת הקנה כנ"ל משא"כ בהפסק בשיעור מרוב' בשיעור שחיטת בהמה אף שספק ג' בש"ד בסמ"י זה ספק ג' גמי כתב קילא אם יש ספק אחד בהלכה וסמ"י במעשה ובנ"ל ג"כ יש ס"ס כנ"ל מ"מ י"ל מה שהכע"ג מיקל'ם הוא כיון שיש ש' ב' ספיקות ובמק"א כתבתי שגלדוף מה שהחשש גמי הוא רחוק קל"ז כתב כן משא"כ בזה כיון דהספק בהלכה שהי' במיעוט באתרא צ"ל דאורייתא נדעת רש"י ע' חכ"ש והח"כ כנס בכתבתי במק"א ש"ח בפ"י שיש עובדא ספקת להציע החזקה לא שייך עוד החזקה כנגד ונל"ד נמי ר"ו שחיטת הקנה ע"ס לדא בהפ"ם וס' הי' כאן הרגש עובדא דהולכת הסכין ע"ג

אף שהי' ספק שקול בלא חזקה איסור ג"כ יש אף בנ"ל אם שהיה כלל הרי חזקה איסור מכרעת כנס בכתבתי במק"א ש"ח בפ"י שיש עובדא ספקת להציע החזקה לא שייך עוד החזקה כנגד ונל"ד נמי ר"ו שחיטת הקנה ע"ס לדא בהפ"ם וס' הי' כאן הרגש עובדא דהולכת הסכין ע"ג

הסמ"י

דעת קדושים ה' שחיטה סימן כג דברי אברהם מפ

טו) כיון דכ' התנ"ז שבהז"ם באין מהנה ק"ל שהיה משהו בעיף. ומיעוט בתרא. ע"ז ק"ל אודות א' נאמן בכך :

טז) אולי להסביר שהלכה והנאה אף בלי חזק פ"ד. מציא מכלל שה"י ע"ז כל זמן ההולכות אף בלא חזק חמ"ר בשה"י במב"ת. גם י"ל דק"ל היטב :

יז) יש לסתות. מעוף אינדיק הותו הראש קידם ויטק וציאת הנפש. והיה ספק אי היו ב' ה"י שח"ט מ'קדש והש"ב אמר שלו אומדנא ברור' שרחוק לומר אולי היה משהו מהושט מחובר עדיין. ע"ז ק"ל היטב. ועיקר סמיכה עם"ש הרא"ש שהעיקר כריב"ם שבעיקור והגרסה בבב"ת אין חשש ומ"ש בש"ע שהיקבע מ"הנ שה"י הלכות במב"ת פסול. הוא רק חומרא בעלמא דאלו לא היה נתפשט בפי' לחמיר היו מקילין כמ"ש הב"י. ובספק אף בלא נשי" לקולא. ק"ל בכך לכ"ע. אף שם' דרבנן ג"ב אין להקל באתחזק איסור. וכ"ה בשחיטה. ל"ש כן במה שהוא רק חומרא בעלמא ובספק הי' לא נתפרש להתמיר. והבא להתמיר עליו הראיה. והי' גם התב"ש שהחמיר בכך וכ' שבמב"ת יש חשש דאורייתא. מ"ש כ' שאלו היה בדרבנן היה התיקו לקולא. ולא היכיר ש"ל שמצד החזקה כ' רש"י להתמיר בהתיקו ובש"כ ועס"ג ג"כ סבואר שבעיקר היא חומרא ולא מצד ההלכה. ובנמי בושט הוסכם שמה שהוא ס"ס. ומ' א' פלוגתא דרבנותא ק"ל גם בשחיטה. ואף שכ' שם שנמי חומרא יתירה.

יח) גם בכך כן הוא. והוא ס' בש"ס וס' פלוגתא מ"לבר כ"י. סברת הריב"ם מברעת. ואף שהזמ"ג ס"מ יש מקום לצד קולא קצת ע"ז. כי מוסלג מדרך שחיטה ביותר. ואף שכ' הרא"ש שם גרסה להתמיר. י"ל הכולנה בקצת דגסה וס"ה היה דרך שחיטה. משא"כ מה שא"י. רק ע"י דרסה ולא דרך משיכה כ"ה. י"ל דלכ"ע אינו בכלל שחיטה. דאח"ל אין ושה"א אלא ומשך גם פנימות שבקרדוס רציפים כ"כ שאינו רק דרך קרע ולא דרך שחיטה כלל. גם י"ל שבין שהיה שלא במעמד השחיטה ובהסח הדעת לגמרי ג"כ ק"ל והעיקר שבספק שאלו היו כל הסי' שחומצין אין לחשוש עוד במקום המסד. ומכ"ש בנוטה כנ"ל :

יט) מ"ש הרב ז"ל לסתור מלך מ"ש סריג"ס לחלק בין שסי' לעיקור והגרסה בפנימות בחרא אף שבסמכות הראש כ' בשמ"ח ס"ה דה"ל שסי' ג"כ פ' מ"ש בזה הרב המניס כמ' נס"ק לחי' דברי הרב ז"ל בטוב טעם :

(ס)

סא) שאלו לא נשאר מיעוט בהרא מ"לבר כ"י. סברת הריב"ם מברעת. ואף שהזמ"ג ס"מ יש מקום לצד קולא קצת ע"ז. כי מוסלג מדרך שחיטה ביותר. ואף שכ' הרא"ש שם גרסה להתמיר. י"ל הכולנה בקצת דגסה וס"ה היה דרך שחיטה. משא"כ מה שא"י. רק ע"י דרסה ולא דרך משיכה כ"ה. י"ל דלכ"ע אינו בכלל שחיטה. דאח"ל אין ושה"א אלא ומשך גם פנימות שבקרדוס רציפים כ"כ שאינו רק דרך קרע ולא דרך שחיטה כלל. גם י"ל שבין שהיה שלא במעמד השחיטה ובהסח הדעת לגמרי ג"כ ק"ל והעיקר שבספק שאלו היו כל הסי' שחומצין אין לחשוש עוד במקום המסד. ומכ"ש בנוטה כנ"ל :

(ת)

דברי אברהם ה' שחיטה ט' כא דעת קרושים

(יח) כל שכבר נשחטו כלב' הטי' והוציא הנשחט מידו. אין עוד חשש מלחתוך המפרקת אפי' עיי' יודי' וב"ס בתב"ש: וגם בשחט רק רוב הטי' י"ל שצ"י נוי קיל בדיעבד כי יש ס"ס ס' אם שהי' במיעוט בתרא פוסל. וס' שנוי אינו מסגנון שחיטה כלל ואף שס"ס בחזקת איסור חמיר מ"מ י"ל בכך כפברת הטי' בח"מ סב" ע"ה ששבין הרהזק בעיניהם פרעין אינו עוד א"י א"פ. (ואצל הבאי"ה האחרין נרפס בטי' ר"ב בשם אהע"ז כן. וכעת צלע"ז במ"ש שם). וכן מכין דברק שהשחיטה כשרה והוציא העיף מידו לכשרות נפקע חזקת איסור ומועיל ס"ס :

(יט) בשו"ב זבחי שלמים בהקדמה כ' אחר שיצא רוב הדם מותר לחתוך ראש העיף. ונראה שיצא לו כן מ"שין הטי' ברס"י ס"ז. וס"ס נראה שאין משם הכרע וצ"ל גהר כל הפרכים כמשמעות כל הדימוקים. ומ"ש בט"ו שם ומה שישאר דם הוא נבלע באיברים. כוונתו שלא נשאר שזרק מה שנבלע באיברים מכבר. משא"כ אלו היה נבלע עכשיו באיברים. שזהו תקלה אשר לזה אסור. ועכ"פ צ"ל יצא כל הדם לצאת משם :

(כ) כמו שהמיר כחתך גמי בשחיטה כן גם מאכל רך שקירין מאק"ה או לעצו שקא וסמלאנ"א. ונדרש חומרא בסובין רצופים. והוא חמירא יתרה. אך בניש א' יש לחשוש היטב :

(כא) התב"ש כ' שאינו כנמי רק העצם דמפרקת ונרנית אינו כנמי ונראה שאין כוונתו רק בשחיטה סתמית מה שאין שהייה משונה בגרנות. כי כשהשחיטה בין הסבעות אין מילה בגרנות הרבה. אך משתהה הרבה כשפוגע בעצם האבעת וזה מצוי בשו"ב אומנים ג"כ. בשהייה משונה כזו אולי לא כיון התב"ש כלל. ואולי ה"ז כעצם המפרקת סמך שהוא כנמי. והרי יש בלא"ה מחמירין גבי גרנות אך מצד ששהייה במיעוט קמא דקנה אין בה קפידא

(יח) התב"ש ס"ק י"ב כתב בשם סמ"ג דל חומרא אפי' נשחט כל פני הסימנים לא יחיו המפרקת ויראה דכל שנשחטו כל הסימנים והוליא אח הנשחט מידו אין עוד חשש לחתוך המפרקת אפי' עיי' יודי' וגם שנשחטו רק רוב הסימנים י"ל שצ"י נוי קיל בדיעבד מעטס ס"ס ס' אם שהי' ואחר ה' שחיטה פוסלים במיעוט בתרא וס' שנוי אינו כנמי שחיטה כלל ואף שס"ס בחזקת איסור חמיר חוץ מה סמ' ה' בפלוגתא מר"י גם נדר חזקס י"ל כזה כעין מ"ס הט"ז בחו"מ סס"י ע"ה לעיין אם כולד אחר הפירעון שנפטר זמ"ז איזה ספק בהפרעון שוב אין זה כז"י אם פרעתי כיון דחזקת בעיניהם פרעון וז"ה כזה כיון דהשוחט בדק הסממנים לאח"כ כסלכה והיו שניהם כחוטין והחזק כשכרות נפקע חזקת איסור ומועיל ס"ס :

(יט) הרב ז"ל מיידי כאן נשחט כ' הסימנים. לנפרי ואין חשש להמיו הראש משום פסול בשחיטה רק משום תכלית דם באיברים וע' בט"ז רס"י ס"ז ובתב"ש ס"י כ"ג ס"ק י' וי"ב :

(כא) ע' תנ"ש ס"ק י"ז דאם סותך סקנה עם הוושט ביחד אין חשש מלד דהקנה קשה בו סתך יוסר מכוושט ויהי' ע"ז חשש שה' בוושט כמו בנמי אף שנחטוך המפרקת ביחד עם הסימנים החמיר החב"ש סס"י ונמרו מנמי מ"מ נרנית אינו כנמי ונראה שאין כוונתו רק כסמך שחיטה שאין רוחא שהי' משונה בגרנות כי כשהשחיטה בין הסבעות אין מנתהה בגרנות הרבה והשחיטה נעשה מהר כזה וודאי שאין חשש אף אם הזמין כ' הסימנים ביחד ושווט הינה וסו שט כאחד לכל לפעמים משתהה הרבה כשפוגע חסכין בעלם הטבעת ומלוי זה כש"כ אומנים ג"כ וכשהי' משונה כזו אולי לא כיון החב"ש וי"ל דזה הוה כעלם המפרקת עמם שהוה כנמי אם נוחט לזו גם הוושט ובחמת יש מחמירין ג"כ גבי גרנות ליד כשהי' במ"ק אך מעיקר סלכה אין קפידא כשהי' במ"ק דקנה

דעת קדושים ה' שחיה סימן כג דברי אברהם ימנ

דקנס דק אס סחמיל ג"כ לשמיט בוושט קורס
גמ' שמיטת קנס יס בזה חשש שה"י בוושט
ע"י שראינו שגרירת נשחש סרבה וולוי ה"י
כמס הול"ה בלא חיתוך בלעל נ שמיטת בוושט
חך נראה שאין קפידא בזה משום דהוה כס'
חתך גמי דק"ל להק' וכמ"ס הפמ"ג בס"ס ס'
כיון שס' חסד ה"ז בפ' ונחל דרבוותא לכן מחסי
ס"ס חף נגד חזקה וכ"ס ממע בזה חס א"י
יורע בנירור שסחמיל אז בוושט בשעת ששחש
בקנס, א"ל לחוש שמא סחמיל אז ג"כ בוושט
ואין שום חשש בזה כמו נס' סחך גמי חף ש"ס
גמי לפינו כס' חך מדרך חסידות ה' שייך
לחוש בזה לרעז בה"ג שס' י"י במ"ק דקנס
חסור מחשש דאורייתא ע' חב"ס ס"ק ט' ואף
סנדי דבריו מהלכה ונס חף חס ה' דין שה"י
במ"ק דקנס אבל עכ"ז לר חסידות ה' שייך
בזה כיון שאין דק ב' ספיקות משא"כ מלך
שמא סחך אז ג"כ בוושט כנ"ל יס ג' ספיקות
חך נראה ש"ל מלך חסדי פלוגתא ל"מ שגם
לבה"ג אין חשש כל עוד שלא חתך כל עובי
הדופן של הגרירת דכל עוד שלא ניקב וכחך
נמפולג ה"ז כחך בעיר שזין לסמינים ואף
סה"א בדרך שמיטת חין קפידא בזה בשחי'
לכ"ע ואחר שחתך הקנה לחללו חין מלוי ע"ד
סחיות משונות הנ"ל והעיד החב"ס בגרירת חו
כג"ז ואין שום חשש שה"י בזה חס' עס כוושט
ביחד ומכ"ס כשנשחט הקנה לבדו ואס נבוא
להחמיר מחשש שה"י בפגוע בסכנת ה"ג
לפעמים יא' חומרא דלמי לדי קולא שפי'
יכול כחשש דרסס ע"י שיפכר לשחוט מפחד
קלקול השחי':

קפידא מעיקר ההלכה אין עוד חשש בזה. דק
ממעס שמא ההולכות והבאות ההן יש בהן
שהיית בלי שום חיתוך שזה גדר שה"י נמורה
כמתקנת החב"ס. ועיקר החשש דק מצד שמא
התחיל במיעוט דושט ומצד שהוא מזהר היה
שהיה ע"י מה שראינו שגרירת נשתתה הרבה
וכנ"ל כיון שהוא כנס. אך נראה שאין קפידא
בזה משום דה"ל כספק חתך גמי דק"ל להקל
וכמ"ס הפמ"ג כיון שחש א' הוא פלוגתא
דריביותא סהני ס"ס אף נגד חזקה. וכ"ס ססס
בזה כיון שאין ודאי שהתחיל בושט. ה"ל כס'
חתך בגמי אף שיש גמי לשנינו דכשר וכ"ס
בזה דמצד דף עוד ספק להקל מצד שאולי אין
שום הול"ה בלא חתוך. ואין שום חשש בזה אך
מדרך חסידות היה שייך לחוש בזה לדעת
בה"ג ששהיית במיעוט קמא דקנה אסור מחשש
דאורייתא. ואף שידחו דבריו מהלכה ונס אם
היה ס' שכול בפלוגתא דרבוותא. שייך בזה
ס"ס שמא אין הול"ה בלי חתוך ובשר לב"ע.
ושמא הלכה שאין שה"י במיעוט קמא דקנה.
עכ"ז צד חסידות היה שייך בזה כיון שאין דק
ב' ספיקות משא"כ מצד הושט שיש בזה ג'
ספיקות וכנ"ל. אך נראה ש"ל מצד אפוזי
פלוגתא ל"ס שגם לבה"ג אין חשש כל עוד
שלא חתך כל עובי הדופן של הגרירת. ולא
עדיף סמיעים דושט לדידן. וכל עוד שלא נעשה
סזולש ה"ז כחתוך בעור שחין לס'. שאף
שדוא בדרך שחיה אין קפידא בזה בשחי'
לכ"ע ואח"כ אין מצוי עוד שהיות משונות והיא
בכלל ד' התב"ש במ"ש שגרירת אינו כנס
וכנ"ל. ואם כפי סגנון שחיות דבות מצוי
השהיות בשניע בטבעת הקנה. לעצמם יהיה
חומרא דלמי לדי קולא שפינ יכשל בחשש
דרסס ע"י ששחט מפחד קלקול שה"י. ונראה
דגבי הול"ה בלי שום חתוך ג"כ מדרגו לאסור
שה"י משהו כזו. ורק לגבי שה"י של מיעוט
בתרא דס' ראשון דבהמה. להא מילתא לא
קיבלנו עלינו חומרא דשהיית משהו דג"כ איך
אפשר לדידן שחיה בבחמה. אולי הסבין אינו
מחודר כ"כ לגבי משהו אך בשחי' של הול"ה
בלי חיתוך ונראה ששייך מנהגו ובפרט כמ"ס
התב"ש

ונראה דלפי מנהגינו לאסור שה"י במשכו כמ"ס
סרמ"א והשפ"ח דה"ס חס ה' הול"ה בלי
חירוק גמי מנהגינו לאסור ורק לגבי שה"י של
מיעוט בתרא דס' ראשון דבהמה להא מילתא
לא קבלנו עלינו חומרא דשהיית משהו כמבואר
בש"ך סק"י דאל"כ לא יס' אפשר שמיטת כזרה
בבהמה דלולי הסבין אינו מחודר כ"כ לגבי
משהו אבל בשחי' בלא חיתוך כלל חף בסול"ה
נראה

דברי אברהם ה' שחיפה סימן כג דעת הרושים

התביש שגז בבהמה יש לחיש ששהיי קרובה
למשה ע"ש וצ"ע :

כב) נשאלתי באיווא שצמצא בתוך קנה שלה
סכה חלולה ענולה כעין הגרנרת

משש. מששוי כובע עוד סמך לגוף. והשויב
נמסרם אם אין זה כב' קנים זה בתוך זה וע"ז
שלא ולהיות שלא ה' רק סכה. לא ה' חשש
סחמת זה רק שנסתפקתי כיון שהמה ענילה
הפנימי נחתך לב' במקום השחיפה. ה' כעין
נמי בושט דק"ל להפריף בלי חילוק בין ארוך
ורק כל שנחתך. אך שלענין מעט התה"ד בזה
משים דהושט כיון שנחתך קצת מעיגיל הקיפול
ע"י שהיא מתוח צירי הושט מסתלקים סכנדר
גובה הנמי מתפשטים מצד המפרקת. (ומיבן
בזה מעט הב"ח) כצ"ל בהכרח מעט התה"ד
כדי ליישב מה שנתקשה התביש על דבריו כי
א"א לומר שע"י שמתח ע"י חתוך מתקרעתיב
הושט סכנדר הנמי דא"ב בלא"ה הוי נבלה כיון
שיש קרע בושט שלא סחמת חתוך. וצ"ד אפשר
הליכת שחיפה כשרה במתחת ה"י (יהרי
הנכין לתפוס בס"י שע"י סחמת) וא"ב א"א
לצייר חתיכת הנמי בלי חתוך הס"י שבצדדן
או וכל שיחתך סחמ"י או כבר היכיח השמ"ח
במישור דליכא משום שה"י כלל אע"כ מעט
התה"ד משום שחתפשט ומסתלק ומתמתח
הישט לצד המפרק סכנדר הנמי וא"ב בקנה
דל"ש טעם זה וא"א לצייר כלל שיחתוך מה
שבתוכו פכלי שיה"י או חתך בהס"י שבצדו
(יע"ש) כ' ובתב"ש. ובס"י כ"א בשם הב"ה
ובתב"ש שש) הדבר פשוט להכשיר ולחשוש
שנחתך הס"י בגלגול הסביביו וזה שבתוך הס"י
נחתך אח"כ. חשש זה לא מצאנו. והשויב אשר
שלא שהתה השחיפה יותר מכפי הרגילות רק
שהקנה לקטיותו קצת כאווא וזו ביותר ברציפות
הסחוס. וכן נמצא לפעמים באוואות שקנה שלהם
קשה קצת. ומצד הניעו בסחוס שהה קצת
בהתחלת החתך בו יותר מבאוואות שקנה שלהם
רק. וזולת זה לא היה שום עכוב בהשחיפה
מכפי הרגילות תמיד. והמכת היתה עבה כעין
ליבן ביצה צלוי. ולא היה שם שום קשוי
לחשוש

נראה דשיך בזה מנהגיו להחמיר במשפז ובפרט
סכנדר השמ"ח ס"כ שגם בבהמה לדעה דלא
משפריק מהנצחה והרצאה יש לחיש מדינה גם
בנפשה בשחיפה משהו ול"ע :

כב) נשאלתי באיווא שצמצא בתוך קנה שלה
סכה חלולה ענולה סכנדר סכנדר להגרנרת
ממש חשפוי כונע עד סכנדר לגוף וסחמ"י וסחמ"י
אם אין זה כשני קנים זה בתוך זה נמסרם יתר
כענול וע"ז בל לשאיל ובאמת מטעם י"כ אין
חשש בזה שזה מכה ה' ולא ב' קנים רק
שנסתפקתי כיון שהמכה ענולה נחתך עם השחיפה
ה"י כעין גמי דקיי"ל להטריף ואין חילוק בין
ארוך ורק כל שנחתך יש חשש אך נראה בזה
דעה החב"ש ס"ק י"ג חמה בזה על הסח"ד
שהמליץ דין זה דנצי ביושט איך הוס שהי'
ע"י חיתוך הנמי הא חיתך בסיומו עם סנמי
ביחד הגם שצ"י הנמי נחתך קלי קלי מ"מ מצי"ת
יה' בזה חשש שהי' ולא מצינו שהשחמ"י נחתך
יקרא שהי' וא"א לליר שיהי' חתיכת הנמי בלי
חיתוך הס"י שגדודים אין וכל שיש חיתוך כ"ד
וודאי דליכא משום שהי' כלל וא"א ליחן טעם
לדין זה לומר דכיון שהושט מתוח שוב ע"י
חיתוך הלא בושט מתפרע חיתך הושט מכנדר
הנמי דא"כ למע לו להתה"ד לומר הטעם משום
שהי' הרי בלא"ה הוי נבלה כיון שיש קרע
בושט שלא מחמת חיתוך וגם איך אפשר שחמה
כשרה צעלמא דהרי הכון לחפוס בסומנים
שהיו מחומים ביות יב"ל"ג הס ג"כ מחומם
ולפי הג"ל יש חשש שיקרע בהתחלת החיתוך לכן
לענ"ד טעם התה"ד בזה דהושט כיון שנחתך
קצת מעיגול הקיפול ע"י שהיא מחוס מסתלקים
לדדי הושט מכנדר גובה הנמי והסכין חותך
רק בנמי לכדו כי לדדי הושט מסתלקים ללד
המפרק וטעם זה לז שיך רק בושט אבל
לא בקנה כמיון ושוב א"א לליר כלל בקנה
שיחתוך מה שבתוכו מצלי שיחתוך גם בס"י
שבצדו ולחיש שמה נחתך הקנה בסיקף בעיגול
סכנדר ומה שבתוך כקנה נחתך אח"כ חשש זה
לא מצאנו. והשויב אשר שלא שהתה השחיפה
השפיעה

דעת קדושים ה' שחיטה סימן כג דברי אברהם מר

השחיטה יוצר מכפי הרגילות חמיר רק בהחלט
החתך שהיה קלז ע"י שסגית נסחוט והקנה
ס' קשה קלז בלחץ וזן וכן נמלא לפעמים
בלחץ שסגית שלח קלז וזלח זה לא
ה' שסגית נסחוט בהשחיטה מכפי הרגילות חמיר
ולחשט שנתחטף המכה נעת חמירת קלח
הקנה וסוב ע"ז הנביטז ח"ע והגביהה הסכין
מעל הס' ונחתך אז כלי חיתוך מה מזה' אז
סגס זה לא מלחטז וגם מהות המכה סתם עבס
כעין לזין בלחץ ללוי' ולא ה' זה שסגית קיפוי
לחשט להג'ל וגם חן לחשט כזמחמס מהמכה
ע"ג עובי סקנה על הסקס חתך וס' ע"ז
סכ"י כי לפי החתך סה"י נמכה ניכר שלח
ה' כך וגם בקנה חן חשט סה"י דלורייתח
כ"כ כי קודם שסגס רוב וחלח סרוב חן
סה"י מדלורייתח רק עיקר חשט סה"י ביושט
ה' ויותר רחוקס החשט בל"ד מחשט מלח
סובין ביושט דמכסיר התב"ס והפמ"ג נס המכה
היהס דבוקס לקיס כעין קרס ונחתתי דבריס
חלז לכבוד ארמו"ח הגלחן ל"י והשיב סכ"ס
כרגרי הג'ל והכשרתי האווח :

(בג) כנראה שזינין להחמיר חף חס לא
נחתך כל הגמי רק קלח מעובי'
והיינו חס נחטק רק רוב ביושט ונחטך כוושט
למטה בלחץ חיתוך וקלח הגמי נחתך ולא כולו
נוכנין כמדומס לחסור בוס וחף שיש מקיס
לדד להקל בזה כעס ס ספק הוא שחפסר
שכשהגיע הסכין לגמי עמד ע'חחוך אז ומה
נחתך קלח הגמי הוא מלד חידוד הסכין כגס
דברר שחינו מחוט עושה רחשט עכ"פ שהרי
ראינו שחטרו חז"ל חידודסק דס לליבנה ומלורף
לזז עוד ספק בהשחי' דע"ג ג"כ חינו משהו
ממס מדלורייתח לכמה פוסקיס ויש ספק
שחולי חתך כל הקסס אז רובו קודס שהגיע אל
כגמי וכוס החשט רק נמיעוט נתיח מ"מ נראה שחל לא פלוג נכני בזה להחמיר בגמי
שנחתך בעוף גס בזה מלד שחטרי לחסור ולל"ס.

לחשט שנתמטך בעת חתיכת קצת מקנה.
ואח"כ הגביהה א"ע והגביהה הסכין מעל הס' ונחתך אז בלי חתוך מהס' אז חשט זה לא
סצאנו. וגם לרכות המה חן מקוס לחשט זה
וגם לא לחשט שנתמטח מהמכה ע"ג עיבי
הקנה שבצדדיו וסקוס חתך שבו. וה' ע"ז
שהי'. כי לפי החתך שהיה במכה ניכר שלא
הי' כך. וגם בקנה חן חשט שהי' דלורייתח כ"כ
כי קודם הרוב ואתר הרוב חן שהי' דלורייתח.
רק חשט שהי' בושט הוא ובג"ד החשט
יותר רחוקה מבושט מ"א סובין. גם המכה
היתה דבוקה קצת לקנה כעין קרס. ולהיות
שאין ההפסד להסתין קצת כתבתי לכבוד
אדמו"ר גאון נ"י דברים אלו וסצפה לתשובתו
והשיב שכ"ה כדברי הג'ל והכשרתי האווח :

(בג) כנראה שחמירין אף אם לא נחתך כל
הגמי. רק קצת מעובי. וגם אם נשאר
הושט לכמה בלי חתוך אף שהי' מקוס לצד
בזה להקל מצד שגס בדבר שאינו סתוח עושה
רשום עכ"ס חידוד הסכין שהוא קודם אף לליבון
כמשאחול ועכ"ס אפשר שכשהגיע הסין לגמי
עמד מ'חחוך מאז. מצורף לזה שיש ס' שהשהי'
דע"ג ג"כ אינו משהו כמש מדלורייתח לכמה
פוסקיס ויש ס' שחולי חתך כל הקנה או
רוב קודם שהגיע אל הגמי. והי' החשט רק
בסיעוט בתרא ס"ס נראה שכמד לא פליג
נהגו בזה להחמיר בגמי שחתך בע"ג גם
באופנים הג'ל מצד שסצוי לאיסורי וצל"ע :

(כד) חתיכה נמי בושט למעלה מביהש"ת. וגם
למטה מביהש"ת. אם גמי א' מהם
חתך מב' צדדיו. ה"ל ודאי חתך בגמי : ונמצא
בושט

(כד) נמצא פתח ח' של גמי בושט למעלה מביהש"ת וחתיכה אחד למטה מביהש"ת חס גמי ח' מהם
חתך מג' צדדיו כוס וודאי חתך בגמי ולס. הינו ניכר שחתך חף שנמלא מב' צדדי שחיטה
חן

רברי אברהם ה' שחיטה סימן כג דעת קדושים

חין אומרים מסתם ה' אחר ונחמך כי ס' חמך נגמי כשר כמבואר בפס"ג :

כה) אף שכל התב"ש ופס"ג שבבהמה קיל בהפס"מ אם היה גמי רב בישט. מ"מ אם היה הרבה תבן או קש חתוכים. שבבך חשש שהייה כשיעור בבהמה. אין לחקל. כי בודאי תתוך ה"ל שהי' ודאי. ואם ס' שהי' כשיעורה הרי חסיר. ואף ס"ס בכך הרי חסיר מצד חוק' איסור. רק בסי' חתך נגמי מקי"ן מצד דס' א' בפלוגתא ובפס"ג. משא"כ בפסק היש' כשיעור החמור לכ"ע. שוב ל"מ ס"ס בכך ופ"מ משמע דגמי ה' רק פסק כי אולי ה' הקנה או אצל הגמי והקנה וגמי אין ביניהם מהירות בזה מזה. ושייך ג"כ ב' פסקות אולי לא כשיעור קטן. ואולי לא כשיעור גדול וההלכה נוטה כשיעור גדול. אך מ"מ אי זה ס' פלוגת' כי אולי שהיה כשיעור גדול ובחוקת איסור אין קולא גם בהרבה פסקות. ואולי ע"י שור שחוט לפניך יצאה מחוק' איסור וצ"ע :

כו) קמחים וסובין בושט. ס' חתך קיל. ואף שהסבין דחה למידין אין בכך חשש. ובודאי לא חתך. כי נדחה סמילא. ואם חדור קידם לליבון כשר בהנ"ל :

כז) תנועה בשעת שחיטה בה"ב מהקטא. וזו כ"ש. חשש שהי' משהו :

כח) סבין שבשעת שחיטה אחו בו ברפיון ועי"ז בשעת הול"ה הרניש שהי' בו נטיה בין האצבעות עולה ויורד קצת בין האצבעות. אין בכך חשש כ"כ כמו בנניעה לכותל. כי אף שיעור' ויד בין ראובנות מ"מ ההול"ה אינה נפסקת. ובפרט כשא' ע"ג וראה שלא הי' הפסק בהול"ה. אין חשש אף בע"פ. וכן כשמתנגש ע"י שהכיסים נחתכו מהר. והי' לו בעין הרגשה כאלו אין הסבין נוגע או בהם'.

כט) סבין שא' ע"ג ואמר שלא נפסק ההול"ה ולא היגבה הסבין מצואר העוף. אין חשש. אף שיש חשש בע"א באתחוק איסור. היא א' ע"ג שהגי בשחיטת חש"ו נאם מצד רוב עשיית כהונת כ"ה בהנ"ל גם הרי כל שיש ס"ס נגד החוקה י"ל שעי"ז הוי כלא הוה' איסור ובפרט שא' מהם ס' פלוגת' דקיל גם בהחוק. כמ"ש גבי ס' החך בהגמי' ושהי' כשהו (ובפרט געוץ גם אווז) הוא ס' פלוגת' וס' אם ה' שום שהי' וכ"ש אם העי' גתפס העוף :

(בס)

כד) אף שכתב הסכ"ס ופס"ג שבבהמה כשר בהפס"מ אם נמלא גזירך בבושט מ"מ אם ס' הרבה תבן או קש חתוכים שיש בזה חשש שהי' כשיעור פס"ג בבהמה חין להקל כיון שמחמך בודאי הוה שהי' וודאי וס' שהי' כשיעור וודאי דחמיר וכמסק נכילה ואף ס"ס בזה לא מהני במקום חוקת איסור ודווקא פס' חסיר נגמי מקי"ן מלך דספק א' בפלוגתא כמבואר בפס"ג משא"כ פס' שהי' כשיעור החמור לכ"ע שוב ל"מ ס"ס בזה ופ"מ גבי גמי כחז' התב"ש בשם הלבוש דהוה רק ספק שהי' כי אולי נשמת מפרכת הגמי נחמך גם הקנה והקנה והגמי ג"כ חין ביניהם מהירות המחמיר בזה מזה ואף דשייך בזה ב' פסקות שפ"ל לא שזה כלל ושזה לא כשיעור גדול והסליכה נוטה כשיעור גדול אך כון דחין זה ספק בפלוגתא דאולי שזה כשיעור גדול ואסור לכ"ע וס"ב ל"מ נגד חוקת איסור ואולי ע"י שור שחוט לפניך יצאה מחוקת איסור ול"ע :

כו) כוונתו מבואר, וכ"כ בהד"א בשמ"ח ס"ו ומכ"ש סס סמ"ק י"ג :

כז) נראה מד' ה"ב ז"ל אלו דמ"ש בשמ"ח להטריף אם יגע הסבין בכותל או בקרקע, דהוא ל"ד, דה"ס ע"י איזה דבר כל שבו נהלכו של הסבין ס"ו חשש שהי' משהו ולפניו יבא עוד מוס' :

כט) אם יש ספק אם נגע הקמח בסימנים שיש בזה חשש שהי' כיון שא"י רק חשש שהי' :

דעת קדושים ה' שחיטה סימן כג דברי אברהם מה

שמי' משהו הנה ס"ש ש"א' מהם פלוגתא כמו
בס' חתך גמי שמא לא עשה כלל ועמא סלכה
דגס צעיק צפי שיעור גדול וצפרע אם יש עוד
טפק שמא במיעוט קמא דקנה או במיעוט
בתרא או אח"כ אחר שחיעת כל הקנה או רק
בעור לכד נגע הקתא ואולי לא נגע כלל בסימני'
ומ"מ צריך להבחין בזה אם האומדנא נוטס
יותר להחמיר משא"כ בס' חתך גמי שאין בזה
זוה אומדנא להיות נמי' בדבר וכשיש א'
שע"ג בשעת שחיטה ואומר בבירור שלא נגע
הקתא בסימנים אף דזה שפ"א נאמן בשחיטה
אף באיתחזק הוא משום שכידו וזה אין צידו
מ"מ י"ל בזה כיון ששור שחוט לפניך שוב לא
היה איתחזק איסורא אף שיש כאן ריעומא אם
נגע הקתא י"ל כעין שאסול' סכין איתרעי
בהמה לא איתרעי שעי"ז שוב לא הוה חוקס
לאיסור אם לא שייד לימר עריך ואתי מעט
מעט ע' תיס' חולין דף י' בתמוס' ד"ס סכין
עי"ז נאמן ע"א לכ"ע אף לרב הונא שחולק
על ר"ח שם ול"ע :

(ל) ע' בשמ"ס ס"ו רלס הסדין נגע בכולו או בקרקע טההין להסדירק משים שהי' אפילי בבהמה ונראה שם נגע הסדין בשעה שחיסה במלבושו שפ"ג ירו שקרין ארבי"ל שאינו מעכב פי"ז ההול"ה אין בו חשש כי רק טהל שמעכב ההול"ה מחמירין בו ורל"ז ששרי באתק באלכעו בש"ס כתב בשמ"ח שם שיש חשש ממש שנכבד חבל ממש נגיעה לא חששו שפי"ז אם לא הרגיש המתק עד אם"ס כשר והיינו ע"כ משום שאין זה מעכב ההול"ה :

(7)

היה ע"ז עוב בסגנון ההולכה. וההפרש בין חתך באצבעו וכשר הוא מצד ששם דבר רך ונחתך בשוה עם הסי ואינו גורם שום שהיה כלל. ואין זה כנפי שאף שהוא רק כיון שאינו ססתות. ונזח ליכפף תחת הסכין. ע"ז יש בו חשש שהיה. משא"כ בזה שבשר אצבעו עומד שם בשעת החתוך ואינו עשוי ליכפף ולהשטט ונחתך הוטב כהסי' מסש, וכ"ס מהתב"ש בשם עה"ג שעדיף מגמי. ואין בזה שום גרם שהיה ע"ש. משא"כ בצפורן וכל דבר קשה שיה"ל תיכף להנניעה יש גרם שהיה אף קודם שנעשה שום חתוך בהדבר הקשה. ואין זה כמו חיתוך לתוך הסזרקת בעצם אף אם היו הכי כהצר. כי החוך ההוא היה כדי הכח הדעת. וכ"ה כגנון השחיטה משא"כ בשום דבר קשה. כה שאינו כגנון כדו ושחיטה רק היה שינוי מכסי הרגיל ומכסי

יב

(כט) במסך הגיע הקטא אל הסי' בשחיטה בעוף. כיון שאינו רק חשש משהו. ה"ל ס"ס שא' מהז פלוגתא כו' כנבי גמי. ובפרט בהצטרף עוד ס' שמא בסיעות קמא דהקנה או בבתרא או אח"כ. או בעור לבד הגיע הקטא. מ"ס צריכין להבחין אם נוטה יותר להחמיר משא"כ בגמי שאין נסיו'. ושייש א' שאומר שבידאי לא הגיע כלל. אף שאין א' נאמן. בדאתחוק רק כשבידו י"ל שבהנ"ל ששור שחוט לפניך ושייד לומר דלא אתרע כלל בעין סכין אתרעי בהמה לא אתרעי שאח"כ דע"ו אין חזקה לאיסור אם ל"ש לומר מריף ואתי מעט מעט וצ"ע :

(ל) נניעת־הסכין בשעת שחיטה במלבושו שעד ידו שאינו מעכב ההולאה. אין בו חשש כי רק כותל שמעכב ההולאה. מחסירין בו ובנוגע באצבע מקילין רק בחותך באצבעו חוששין משום שנבהל :

(לא) לפי הדין היה פשוט אצלי שכמו שחותך באצבעו ולא הרגיש עד אח"כ כשר גם בעוף לכ"ע. כן כשנוגע בצפרנו. שאף שהרגיש בשעת שהישה. מ"מ ל"ש בזה בהלה כיון שלא עשה שום חתוך לתוך צפרנו ודנגיעה היתה רק במקום שא"א שיחתוך בצפרנו שם. בפרט ע"י סכין מיוחד לעופות. וכ"ש כשהנגיעה היתה בצפורן של חברו בזה אין נבהל. אך מ"מ אין להקל בזה אף בהסמ"ס לעני. כיון שכתבו סתם שכשנוגע בכוחל או בקרקע אסור ולא חילקו בין שהיה הנגיעה באופן שעי"ז נתעכב באמצע ההולכה שלא כפי רצונו שרצה להולך להלך. לבין שהיה נגיעה סתם מה שלא

דברי אברהם ה' שחיטה סימן כג דעת קדושים

הרגיל ומכפי שעלה על דעתו. כנון צפורין וכותל וקרקע. אין להכשיר בשום אופן :

(לב) א' אווחו העיף וא' גוחט. ונוגע הסכין ביד א' מהם חמיר :

(נג) אף שכ' התכ"ש סתם להחמיר בנגיעת סכין בכותל וכדומה בשעת השחיטה בין בבהמה כו' (ולעיל גני נמי היקל בבהמה). מ"ם בנגיעה שאין בה חשש משהיי' רק משהו ורק ספק לכ"ע קיל בהפס"ם עכ"פ בבהמה ובעה"ג סי' צ"ו היקל בלא הגביה הסכין וכמ"ש הש"י בסק"ב. אך התב"ש מחמיר בשהיי' גם בלא הגבחה הסכין ומ"ם בהג"ל פשיטא דלא חמיר סן נמי שהוזכר בש"ע ותה"ד. ונגיעה חומרא של אחרונים. וכ"ה בנגיעה דעור דבהמה סן הצד ובפרט כשלחש"ב נוסח דהיה בתר שחיטת רוב ב' :

(לד) כתבתי במס"א שהחומרא בחתוך באצבעו בשחיטה ל"ש בחתוך ביד התופס הבע"ת ולא ביד השוחט. אם לא ידע השוחט שהיה חתוך ליד התופס קיל בפשטות ואין צד חשש. אך מ"ם צ"ל הבחנה שלא היה רותת בבהלה והרחיק הצואר מהסכין הצואר מהסכין ועכ"ז אין להחמיר בכך מחשש. כשלא הרגישו ריחוק. אך צר חשש בכך לפמ"ש במס"א שהנאמנות דשו"ב נגד אתחוק איסור הו"ל מצח שבירו. משא"כ התופס הבע"ת י"ל שאין בידו לבדו אך מ"ם מצד רוב שחיתות כהוגן הם שייד נאמנות. וכמ"ש הפמ"ג וכ"ש בהג"ל שיש ג"כ צד חזקה שלא נתרחק הסכין עד שהרחיקו בס"ף שהיטה. ול"ש ג"כ כנכ"ה ע"י שנכוף שחיטה לא היה רחוק. ובכך גם התופס לא נבהל עוד ויודעין הוא והשו"ב שהיה טעם סכין לצאר כמו בהתחלת השחיטה וה"ל ב' עדים ויש חזקה דמעיקרא. וחזקה דסוף כנכ"ה וגם בידע השוחט ממנו הסכין ליד התופס. אין בהלה על השוחט כשלא צעק התופס אך גם בצעק י"ל דקיל ושלל להוסיף על החומרא בעצמו וזולת זה לא גזרו. וכשיטה על ידיעה בעצמו שלא נבהל י"כ שלא ירגיש כששור. גם לא שכיח מ"כ ורק גבי שוחט ותופס בעצמו גזרו. (לה) מרגיש דרוך נאצנעי בשהיטה. אולי אם יודע שרגביה דכסין או ולא דוליד אחיכ קיל בהפס"ם :

(לד) כתבתי במק"א שזם שמחמירין בחתוך באצבעו כש"ם הוא דווקא באצבעו מטעם כהלה אכל לא בחתוך באצבע של התופס הכפ"ס לא תיכפיה אם לא ידע השוחט שהי' חתך ביד התופס פשיטא דאין שום חשש כזה דאפי' באצבע השו"ב אין חשש רק שאפילו ידע השוחט ממנו הסכין ליד התופס אם לא נעק החופס אן בכלם על השוחט אך דו"ל דאפי' נעק התופס אם יודע בעצמו שלא נכבד כ"כ שלא ירגיש מכשול י"ל דלא גזרו כזה כי הוא מלחא דלא שכיח ואין להוסיף חומרא רק כפי המפורש ממנו ורק גבי שורט ותופס בעצמו גזרו וזולת זה לא גזרו אך מ"מ צ"ל הכחש בדבר אם לא הי' התופס רותת בידו מחמת הכהלה מהחתך ומצילא הרחיק אז הצואר מהסכין ומ"ל הגב"ס הסכין דהוה שהי' גמורה או הרחיק הצואר מהסכין ואם לא הרגישו שום ריחוק אין להחמיר כזה מספק ששם הכס שיש לר' חשש כזה לפמ"ש במק"א שהנאמנות דשו"ב אף דאיתחוק איסורא הוא פלך שבידו משא"כ התופס הכפ"ס י"ל שאין בידו לבדו ואולי לא מתימן כאן לומר שלא הי' שום ריחוק הצואר מהסכין אך הא דשו"ב נאמן בשחיטה אף שבידו יש חשש שמה חירע לו קלקול באונס ושוכ לאו בידו הוא אך הוא מטעם שרוב שחיתות כהוגן הם וכל"ה כזה שייד לומר כן ושייד ג"כ לר' חזקה שלא נתרחק הצואר מהסכין כמו שהי' מעיקרא ושייד ג"כ כנכ"ס ע"י שבקיף השחיטה שלא הי' שום נבהל וראה שלא הי' אז שום ריחוק ויש חזקה דמעיקרא וחזקה דסוף דכנכ"ה וגם כיון דהתופס והשו"ב יודעין שהי' מנוח סכין ללא"ה כמו בהתחלת השחיטה הו"ל שני עדים :

(לו) בשמ"ח ס"ו כתב לסלק גלוית הטוף (לרד"ן וכן הוצד שבצואר הככשים

כל

והגרנה בכך רק כפי לשון המפורש מנ"ש. וזולת זה לא גזרו. וכשיטה על ידיעה בעצמו שלא נבהל י"כ שלא ירגיש כששור. גם לא שכיח מ"כ ורק גבי שוחט ותופס בעצמו גזרו. (לה) מרגיש דרוך נאצנעי בשהיטה. אולי אם יודע שרגביה דכסין או ולא דוליד אחיכ קיל בהפס"ם :

דעת קדושים ה' שחיטה סימן ב דברי אברהם מו

(ל) שלא יתחוך עם השחיטה. חתך נוצה שבחוק. אם הי' יכול להיות החתך אחר שהתחיל תיחוך בסי'. י"ל דהוי כנמי בושט משא"כ אם חתך קודם הסי' ומ"ס ס' נמי קיל אם ספק שהי' התחוך קודם הסי' אין חשש.

משא"כ

(לו) אף שסמקנת התב"ש נדילה שיש ספק שהי' דאורי' כשנפסק החתוך אף שההולו"ה לא נפס' כלל. עכ"ז אין לומר שכל שחיט' יש לחוש אולי רגע א' לא הי' חתוך באפצ' שחיטת העיף. כי ל"ש שים חשש הפסק החתך כ"א בידוע שאין הסכין חר כלל. משא"כ מחור קצת אף חדוד היותר קטן בין סכיני שחיטה הנתינים א"א שלא יחתוך בכל חתוך קצת ובש"ס נקטו אפי' הולך והביא כל היום ובהשחיטות הרגילות בסגנון השוי"ב שהם מהירים פשיטא שאין התחלה בזה רק לחשש משהידה"ס פלוגתא דרבוותא. ומצטרף לס"ס שיש בזה להועיל אף בשחיטה כמ"ש הפס"ג בס' חתך נמי. אך גם בשחיטה שבסמינות גדול ע"י כמה הולו"ה מצד שמולך הסכין על הצואר ברפיון. ולפעמים מצוי גם בשוי"ב הזרז' וסכיניהם חדים בהפלגה שצריך לעשות הילכות והבאית באיוות כשפוגע על הסכנית דגנרת שעושה לפעמים ו"פ הולכה וז"ל הבאה קודם שמתחיל החתוך לתוך הסבעת (ואח"כ השחיט' מהידה). עכ"ז כל שאינו סכין שאינו חר אין חשש כנ"ל. אף ששחיטות מצטרפות. כי העיקר נראה דל"ש שהי' מצד הולו"ה בלי חתוך כ"ד. רק כשהי' הולכה שלמה או הבאה שלמה דוקא בלי שום חתוך כל דהו. משא"כ בקצת מהילו"ה. גם ברוב ממנה אם אין חתוך נוסח דקיל. דאל"כ אין שחיטה בעולם שרא יהיה רגע כסיסרא בלי חתוך. שהרי מוליכין ומביאין הסכין כמ"ס עד שנשחטין הסי' וגם לזרזיון כ"ה. וכל אורך הסכין דעוף היא קרוב לב' ספחים. והרי יש בה הולו"ה כרי ג' או ד' כעמים גם בזרזיון. והי' בערך ח' ספחים. ואין כסיסרא כ"כ אף אם נעריך עיביים כל דהו מעומק העובי זה אחז' ועי' יהיה עובי הסי' דעף בערך כמה ספחים. עכ"ז אין בהם כ"כ בערך ח' ספחים א"א וודאי שמעריכין בזה רק כפי הולכה שלמה בפ"ע או הבאה שלמה בלי חתוך כ"ד גם נראה שכל הנתחך בשעת שחיטה כרגיל הן ע"ר הן בשר הן ספרקת הן ורדין הכל נחשב בזה כגדר חתוך דשחיט' וכל שיש חתוך כ"ד במאומה מהנ"ל הי' מוציא מחשש שהי' בהולכות ההם. וגם בפגועו בגנרת הקשה בסבעת כנ"ל. א"א שלא יתחוך כ"ד מאומה בכל הולכה או הנאה. כשכל ההולו"ה שוות ונתחתך הקנה (אך אם הטא בסכין או איזה התפעלות להתחתך הקנה יש חשש. ומ"ס ססך בכך על אוסרנא ברורה של א' שאוסר שפני חרות הסכין לא היה שים הולו"ה שלא בחתוך משהו מהסי') והרי סמכי' להתחלה אכל לא דחדורו קודם לליבונו שלא לחוש שהי' רגע בלי חתך כל שהסכין אינו רע בהחלפ'. וכ"ה בזה. ואם נבי ליבון ורתיחה אחז'ל אדסיקר בלע כ"ק. והיינו שאף שתתאה גבר ומצנן לעליון. מרתית כ"ק. וכן י"ל גבי הדוד שמשוהו עכ"ל תמיד פועל (גם שייך בכך אולי צד חוקה שהולכות והבאות היו קודם הגעה למשהו מהסי'). אך אוסרנא שעור עליון שהקנה נחתך מהר וההולו"ה הרבה היו בעצם הסבעות. ומשהו מעורר עליון דהקנה אף שאין פ"ש הוא בכלל מיעוט קמא דקנה) ועפרט שהרי כ' התב"ש שאין להתחיר כ"כ בשחיט' במיעוט קמא דקנה בעיף כשתפס הקנה למעלה. וגז' שהולכה בלי חתוך יהי' נדון כשהי' יש פלוגתא דרבוות' וגם התב"ש לא הבריע בזה לומר שוראי כ"ה. רק שיש להתחיר בס' דאורייתא וס' זה פלוגתא דרבוותא דמצטרף לס"ס אף בשחיטה כנ"ל. אפי' הי' חשש צירוף שהיית גדולה שיעור דלכ"ע הי' שהי' מה שאין זה מצוי כלל. וכאן יש כמה ספקות ספק פלוגתא הנ"ל. ומ' לא היה הולכה בלי חותך.

דברי אברהם ה' שחיטה סי' כג דעת קדושים

משא"כ אם סתם קודם המעשים אין חשש ואם
סוף ממונה דינו כמו סתם נמי דכשר :
לח) אף ממונה דיו החב"ט כמ"ק ט"ז שגם
במסעו יש להחמיר בבטחוס בסכין
מאני

הושט למטה. וס' נגע ולא היה מעבר לעבר בושט. ובוה יש צד זכות י"ל השחיטת נגם עופות
שיש בהם לפעמים הו"ה רבות ע"י שהסכין אינו חד כ"כ. יש ס' פלוגתא הנ"ל וס' שהי'
חתוך כ"ד בכל הוליה וס' שלא הי' שיעור שהי'. וס' שהי' אחר רוב הסי' או במיעוט קמא
דקנה לבר. או אחר שחיטת ב' הסי'. וכיון שש"ב אומרים שאומדנא שלא הי' הולכה בלי
חתוך קצת. אין עיר חשש אף מחדת חסידות :

לח) אף שכתב התב"ש שגם במשהו יש להחמיר בסכין שאינו חד בבהמה. ס"מ אין כוונתו
בוה רק לצ"ח הדיעה שהשיעור בלי הגבהה והרבעה. וזהו ע"י מה שאנו ניהנין
להחמיר במשהו לגר ע"פ דיעה זו. משא"כ לגבי ניהף החשש של מנהג חומרא של שהי' משהו
אין להחמיר בסכין שאינו חד בוה. כי לא נהני להחמיר במ"ש רק בשהגביה הסכין מסמ' וליסד
שמיעוט בתרא הוא כשחוט הוא רק כספק. ובס' לא החמירו. רק מה שיש לחשוש בכין שאין
חדה לצ"ח דיעה ששיעור שהי' הוא בלי הגבהה בוה יש לחשוש היטב. וזה גבול נדר סכין
שאינו חד. שכל שאינו חד כ"כ שיהיה במית מחשש שיעור שהי' כנ"ל. הוא שיש להחמיר.
ופ"ס בדיעבד בוה צ"ע. דיש ס"מ להתיר ספק שאין המיעוט בתר' כשחיט. ס' הסי' מונחים
זה אצל זה בשוה. (השו"ב אסר שא"א להניחם זה אצל זה כי אין הרגשה כ"כ קודם שחיטה
להבחין בוה. ושכסדומה לו שהרגילות שמונחים זה תחת זה. אך אין זה ברור. שא"א נתן לב
להבחין בוה ולא ראה בוה תיכף לשחיטה. ויכול להיות שאח"כ מזהבין זה תחת זה ובשעת
תפיסתן הן זה אצל זה). וס' שלא היה במיעוט בתרא דקמא שיעור שהי'. ויש בוה כמה
ספקות מצד הפלוגתות של שיעור שהי' וכל שיש בהם ס' א' פלוגת' דרבוותא או בעי'
דלא אישש' אין עוד חשש מצד חזקת איסור כמ"ש במק"א. ואם נחשוש שהרגילות שח"ט
יהיו זה תחת זה. מפילא שיעור שחיטה היא יותר מהשהיית האפשריית לפי הנהוג. במיעוט
בתרא דקמא. כי רק אם היה שיעור שחיטה דבהמה ברוב ב' הסי' בהיותם זה אצל זה. או
היה החשש מצוי שבמעט שנחתר החידוד נשתנה שחיטה מיעוט בתרא דקמא כשחיטת רוב
דקמא כשהסכין חד כרגילות ברוב השחיטת שא"ל רובם כשהסכין חד הרבה. משא"כ כשיעור
שחיט' דבהמה כרוב ב' ס' זה תחת זה. אין חשש מצוי כלל שיהיה במיעוט בתרא דקמא
שיעור שהי' (ודבתרא אין מצטרף בוה. כי יש בו מ"מ שאם המיעוט בתר' כשחיט' מפילא ל"ש
בו שום פסול מהפוסלים. שהי' כמחתך בשר מפרקת בגלסא. ואם אינו כשחוט הרי ל"ש ב'
נדר שהי' שהרי הוא חותך במי' בהילכתו). ולפעמים כשפוגם בטבעת של נגרת משהיה
בתחלה כמה הוליה. וממ"נ אין קפידא בוה שאם שחט תח"ה רק הקנה : הרי במיעוט קמא
יש קולא נכונה לגבי שהי' עכ"פ מדאורי'. ואם פגע או נגם בושט : הרי לא היה או שום הוליה
לא יצויר במכני' דין שלא יהיה בהוליה נגרת חתוך כ"ד כו'. ועכ"פ יש ספקות רבות כו'
ועכ"פ נכון להודרו בהחתך סהר בבהמה ביותר כדי להנצל מחשש שהי' במיעוט בתרא דקמא
כי לכתח"ל נכון שלא לאסוף א"ע אס' ובצוף אין חשש כיכ גשוחט בפיון רק לזוהר מחשש
הולכה

דעת קדושים ה' שחיטה מיטן בן דברי אברהם מו

הולכה בלי חתיך כ"ד בפגנו בשבעת. ויש גדר שמיטה יתרה בשחיטה ברפיון מ'נפית לחשוש כבוד ה' מעין דרסה. רק בבהמה יש למנוע שחיטה ברפיון. כיון שב' התב"ש ששיעור שחיטה היינו כפי רוב סגנון השחיטות הנהיגות. והרי פנהג רוב השו"ב ובסעט כולם למחר בוריות. כי ניצולין עי"ז מחשש נדנוד העיף באמצע שחיטה ולזה צריך כל אדם למהר גבי בהמה היטב :

(לש)

בן הוה שהי' עכ"ז לא התמירו בזה במשכו כיון דזה רק ספק בעי' דלא איפשר וכו' לא התמירו רק לז"מ דעס שהשיעור שהי' מדינא הוא בלי הגבלה לזה יש לחשוש טובא וכל שהסבין אינו חד כ"כ שפי' בעומ מחשש שיעור שהי' דשחיטת רוב ב' סימנים לבד יש להתמיר :

מ"מ לענין דליעבד הנס דמשמעות השמ"מ ס"ט דהשוחט בסבין רעה לעולם אסורא ח"ל שפסם הסימנים בשעת שחיטה ושחטס כאחד ייע"ש מ"מ לריך לי עיון כיון דיש ס"ס להחיר ס' שאין המיעוט בתרא דס' קמא כשחוט כי הוא בעי' דלא איפשר וכו' שהיו ב' הסימנים מונחים זא"ז בשוה וס' שלא היו בשעת מיעוט בתרא דקמא שיעור שהי' ויש בזה פלוגתא דרבנן דשיעור שהי' וכל שיש בהם"ה אפי' רק ספק אחד בפלוגתא דרבנן או בעי' דלא איפשר אין עוד חשש מלד חזקת איסור כמ"ס במק"א ובפרט שיש ג' סיפוקות ע' בפמ"ג גבי גמי ואם נחשש לימיר שהרגילות הוא שהסימנים הם זה תחת זה לימיר דאין זה נכנס בסוג ספק שהי' מונחי' בשוה לפי' אדרבא עי"ז שחשש בזה יותר רחוק כי החשש בזה הוא חילי נשתנה שחיטת מיעוט בתרא דקמא כשיעור שחיטת רוב ב' סימנים וכו', ח"כ בשלמא אם הי' הרגילות לבחוט ב' הסימנים ביחד יהי' שפיר שהי' כשיעור שחיטת רוב בהיחוס זא"ז הי' החשש כשחוט בסבין רעה קרוב ומלוי שבמעט שנחסר החידוד נשתנה שחיטת מיעוט בתרא דקמא כרוב דקמא אם הי' הסבין מחודד רגילות רוב ששחיטות משא"כ אם נחשוב שיעור שחיטה דבהמה כרוב ב' הסימנים זה תחת זה אינו מלוי כלל להיות במיעוט בתרא דקמא שיעור שהי' :

עכ"פ נכון להזכיר בהסמך מהר בבבא דיומא כדי להכלל מחשש שהי' במיעוט בתרא דקמא כי לכתחילה נכון שלא לסמוך ח"ע אס"ס ובעוף אין חשש כ"כ כשחוט ברפיון רק לזהר מחשש סילוק בלי מחוך כ"ד בפגנו בטבעת דזה נמי שהי' כהכרעת החכ"ם ואדרבא בעוף יש גדר שגירה יתירה בשחיטה ברפיון מחשש כבוד ה' מעין דרסה רק בבהמה יש למנוע מלישחוט ברפיון כיון שכתב החכ"ם ששיעור שחיטה שמטעין בו שהי' אזלין בחר רוב שחיטות הנהיגות והרי מנהג רוב השו"ב וכמעט כולם למחר בוריות כי עי"ז נלולין מחשש נדנוד השוף באמצע שחיטה ולזה צריך כל אדם למהר גבי בהמה לזאת מחשש הנ"ל :

ולפעמים כשפיגע בטבעת של הנרגמה משתנה בתחילה כמה הול"ה וממ"נ אין קפידא בזה שאם שחט תחילה רק הקנה סיי במיעוט קמא יש קולא נכונה לגבי שהי' עכ"פ מדאורייתא ואם אולי

דברי אברהם ה' שחימה סימן כג דעת קדושים

(מ) נראה דב"ע מודים בשננון קרע שלא בירי אדם רק ע"י חכוך בבלי, דקיל. והתירי היום בהפס"מ בכזה שהי' העור שלם הישב מבפנים. וקרע שהי' מחיים נשאר בו רוב עובי העור. ואף שיצא דם ג"כ ובפרט שרק ע"י רחיקת היד בשקום הקרע בתפיסת ס"י יצא דם ואלי גם הצ"ז מודה סוה ורק בלי רחיקת היד סובר שאין דם בעור :

(מ) גם קרע בעור חיצון למעלה מהתורבץ וא"א להנתק להניע כנגד התורבץ. מ"מ אם הנקב בפילוש עור חיצון וע"י קוף. יש חשש דגעת הקוץ בעיקום בפנים אל הושט. וגם אם ס' קוץ ס' חולי י"ל דחמיר בכך. אך אם אין פילוש לפניו רק חשש אולי הי' פילוש ועלה קרום. אף אם הקרום אינו כמזלדה. מ"מ אין לחשוש להחזיק ריעות' ממקום למקום וגם בפילוש לפנינו. אם אין פירור בעור החיצון מהתורבץ לפנינו. נ"כ אין להחזיק ריעותא. ובס"ס יש מקילין בכך היטב :

(מא) נקב נגד הושט ולא מזולש. אך חשש נרפא. ועור פנימי היה אדום שם א"א להקל :

(מב) ואם היה צלקת בעור חיצון וס' קוץ. עצמ"ש העצמ"ג השש בשקים נקב שחש ע"ז חמיר. גם כתבו האחרונים שמעור ההוא ח"ל הושט מקום שאינו ידוע וחמיר :

(מג) בסימנים במקום שחימ' ל"מ אף ס"ס להקל כי בחזקת איבוד שאינו זכות קאי ומ"מ נקב שע"י משמוש ידא דטבתא בסבין לכ"ע אין לחשוש בו אף בס"י. שהרי מ"מ שייך חזקה דאזיזא מכת רובא כי רוב בהמו' בשרות וע"ז א"צ לברוק בסימנים אם יש טרפיות. וכ"ה ממש כשמוצא נקב ומשמש שם יד טבת בסבין. שאין כאן שום ריעות' מחיים ולא לאחר מיתה לומר שזה יצא מכלל רוב בע"ח משא"כ כשמוצאין ריעותא יצא מכלל רוב הכשרות. כי

אולי פגע אז גם בוושט הרי לא הי' שום הול"ם שלא יהי' סמוך קלת בוושט עכ"פ ובלא"ס לא ילוייר בסכינים לידן שלא יהי' כהול"ם בגרירת סמוך כ"ד ועכ"פ יש כזה ספיקות רבות כאשר כחכתי במק"א :

(מל) הצ"ז כתב להחמיר בחזקת חפ"י תכלת הספור וילא דם והס"ך מיקל בדבר וירא' דב"ע מודים בקרע שלא בירי אדם רק ע"י סיכוך דקיל והתירי היום בהפס"מ בכזה שהי' העיר שלם מבפנים היטב וגם רוב עובי העור נשאר שלם אף שיצא דם כי שש"ח בסעיף יו"ד פוסק להלכה להקל בהפס"מ בחזקת תכלת העור וילא דם ע"י דריקת העור וילא ובפרט שרק ע"י דחזות סיד בפקוס הקרע ילא דם י"ל שגם הס"ז מודה כזה ורק בלי דחיקת היד סובר שאין דם בעור :

(מ) אפי' אם נקרע עור החיצון בפילוש שנקב מעלי' אם הוא למעלה מהחורבץ באופן שא"ל להחזק להניע כנגד החורבץ אם אין רוחין שים שינוי לגריעותא בחחורבץ ובטור החיצון שכנגד החורבץ אין להחזיק ריעותא כזה שחולי ניקב העור ע"י קוץ במפולג וניקב סקוץ בעיקום שנהפקס למטה אל הושט שאין להחזיק ריעותא ממל"מ וגם שים ס"ס כזה ס' ע"י חולי וס' שלא נגע בוושט :

(מב) נמצא ללקח בעיר נגד סימנים וספק שנעשה ע"י קוץ יש להחמיר ולא מהכי מה שיחזק למעלה או למטה ממקום ללקח לפמ"ש האחרונים שמעור הס"ן הי' בוושט מקום שאינו ידוע ורווח' נקב בעור החיצון של אוושט עצמו דעת הס"ך בס"י ל"ג דהוה מקום ידוע נגד דריקת עור הפנימי של אוושט ובמקום שא"י ח"ל בקיאות בדריקת וכמ"ס בש"ע ס' ל"ג ס"ל בהגהה ובלא"ס נמי לפמ"ש הפמ"ג כאן בש"ך ס"ק י"ד יש כזה פשט דלמא במקום נקב קא שחיט כיון דגזירה ופשטא וע"ז חמיר :

דעת קרושים ה' שחיטה סימן כג דברי אברהם מח

(מג) דברי הרב ז"ל בכלן סוכנים על ע"כדא
 שה' לפינוי שה' איזה מכה וריעותא
 בעור החילון על סלואר כנגד הסימנים ומשמשו
 שם בסכין כי סי' לריך לחתך שם העור ולכדוק
 חס הער שלם מבפנים כנגד הסימנים, ומלא
 ח"כ חתך בוטט שה' לחלותו במשמוש הטבח
 שם שם סכין וה' לכאורה מקום להחמיר בזם
 דמ' שאיפסיקא הלכתא נש"ס (חולין דף מ"ט
 ע"ה) דחולין נקב שבריהא במשמש הטבח הוא
 מכוס דחולין בואב כמ"ס נש"ס שם והוא מלד
 דנשחטה במקום היתר עומדת וכמ"ס נש"ס שם
 (חולין דף ט' ע"ה) ויש לומר דהיינו דווקא
 בריאה לזו באיברים הפנימיים דהחמירה ה'
 כראי ויאלה ודאי מחזקת איסור דבהמה בחיים
 משא"כ בנש"ס דנקובת הוושט נכילה ואינו
 מועיל שחיטה כמ"ס נש"ס סי' ל"ג י"ל דס"ל
 כמו ספק נשחטה צנס ס"ס אינו מועיל נגד
 חזקת איסור וכמ"ס הפת"מ נמ"ז סי' כ"ג ס"ק
 ח' לזה מסיק הרב ז"ל דאינו כן דזה דקיי"ל
 נשחטה הותרה מבואר בראשונים ז"ל דסוף
 חזקה דאמריא מכח רובא דרוב בהמות כשרות
 הן וכן דנקב שחילין במשמוש הטבח אינו
 בגדר ריעותא כלל כמ"ס הפוסקים בסי' לו
 הרי לא יאלה בהמה זו מרוב הכשירות דאין
 וושטן נקובת ורובא וחזקה רובא עדיף ושייך
 נשחטה הותרה וע' נש"ס סי' נ"ו ונחב"ש סי'
 ד"ט באורך מענינים סללו, ויתבארנו לך היטב
 כל ד' הרב ז"ל בזה, וסברא זו שכל' הרב ז"ל
 בכלן ובכמה דוכתי ראף חס יש ריעותא מחיים
 שעי' יאלה בהמה זו מרוב כשירות שאין
 להם ריעותא ז' כמ"ס החב"ש סי' ק"ט פ"מ
 שייך נש"ס הותרה מלד החזקה שחזקתה
 נכשרה כרוב בהמות, סב"א זו חידוש הוא
 ז"ל :

(מד) על קושית הט"ז בייקב עור פנימו דוושט
 וס' ע"י קיץ למה לא נכשיר מעמס
 ס"ס כמו בסי' מ"ט בעור החילין דקורקבן וא"י
 חס ע"י קיץ דכשר מס"ס ותי' הכר'ו כיון דנקובת
 הוושט נכילה הוא ס"ס נגד חזקת איסור שאין
 זכור

בהכשרות אין ריעותא. וגם אם לא ידענו אם
 יש בה ריעותא ונמצא ההשש לאח"ש שבוה
 היה מקום לומר שאף שאינה בכלל רוב הכשרות
 מ"מ יש להחזקה דאמריא מכח רובא. כיון שעכ"פ
 היה מוחזקת אצלנו בכלל רוב הכשרות. כיון
 שלא ראינו הריעותא. מ"ס י"ל שבין שנמצאה
 בכלל הרוב. ה"ל כמו נמצא הריעות' בהיים
 לפנינו. ועכ"פ בסי' שיש להם חזקת אינו ובוה
 אף אי נימא שיש חזקה דאמריא מכח רובא.
 הרי נגד זה יש ג"כ חזקת איסור שאינו ובוה.
 וכל זה רק בשיש ריעות'. משא"כ כשאין ריעותא
 כלל משימא דרובא עדיף מחזקה. והנקבים
 הנעשים ע"י טבח אין מזה שום גרעון כ"ד
 ושינוי סכל בע"ה. שכולם נחתכין הסי' אח"ש
 ונעשין נקבים. וגם אם היה ריעות' נגד הסי'
 מבחיץ. ופתח לבדוק בפנים ומשמש לראות כשר
 אף שהי' מקום לומר שכיון שהי' ריעות' בחיץ
 על הצואר יצאה ע"ז מרוב בע"ה שאין להם
 רושם קרע בציאר. ומה שהוכחז שאין נקב
 מפולש בעור הצואר מעבר לעבר וניכר שאין
 הקרע פניע אל הסי'. הרי לא הוכחז כן רק
 ע"י שפתח עור הצואר בסכין ואז בפתחו נמצא
 הושט נקב. ובסי' ששייך חוק' איסור הנ"ל הרי
 לא הי' מהני משמוש יד להתיר לולי רוב כנ"ל
 ובע"ה זה ע"י הריעות' מחוץ יצא מהרוב כנ"ל
 וחזקה דאמריא מכח רובא ל"ל כיון שע"ה בה
 החזקתה שאינו בכלל רוב שאין בהם ריעות'
 וכשנוד שהריעות' אינה מנעת לסי'. אז יש
 לפנינו ספק מצד הנקב שלפנינו. אך פשוט
 שאין זה חשש אף להסוברי' מחו קין מאיסור
 לאיסור כמ"ס תוס' יבמות ובפוסקים יש בזה
 דיעות מ"מ בהג"ל ל"ש כן שהרי על נקב הושט
 שלפנינו יש הברע היטב ע"י הרוב דאגלאי
 למפרע שלא יצא הבע"ה מהרוב מעיקרא. והקרע
 שמחוץ הרי אין ממנו שייכות להטריף. נהי
 ד"ל שס"ס אתרע חזקה שע"י רוב כעין מ"ס
 הפ"ז בח"ס סי' ע"ה. מ"מ יש רוב להתיר
 היטב :

(נד) מ"ס בשו"ת שבריש ג"ו להעמיד סברת
 הכר'ו ויד מ"ס הפ"ז בסי'. שיצאה
 בהרוב

דעת קדושים

14

דעת קרושים ה' שחימה סי' כג דברי אברהם מט

ק"ץ שמה לא פילג לושט — ועוד פרי לשמה הכריח ונחמץ דעת רוב הפוסקים דלץ פוסקי' והחוששן רק סביר מיעוט פוסקים כמ"ס הפ"ת וכו' ע"ז הוי ס"ס סתם הסך שמה פ"י חולי ואח"ל פ"י ק"ץ שמה כהפוסקים ונחמץ ל"ח או להפוך שמה ל"ח לנחמץ ואח"ל חיישין שמה פ"י חולי וע"י חולי כ"ס מודים דל"ח לנחמץ וס' הוא ס"ס ש"פ מהס פלוגתא ומוטיל נס' נגד חזקא ועוד ד"ס בזה ג' ספיקות שמה פ"י חלי' ושמה לנחמץ ל"ח כלל ואח"ל חיישין שמה לא ניקב כו' נ"ט ול"ס בזה ג"כ כחשש פנר חסרון ידיעה שכתב הר"מ והביאו כט"ז סי' מ"ט פ"י שני ספיקות מהס' ח"ס בחסרון ידיעה רק פ"י חלי' נק"ל חסר"ד וחולי נ"ט ספיקות יש להקל חק' סס' ח' ה"ס בחסרון ידיעה או י"ל כיון דס' ח' הוא בפלוגתא דרבוותא יש להקל ג"כ חק' בחסרון ידיעה :

מה) מאחורי מפרקת סי' מכה וכו' נ"ס נראה ללקח ס"ל כנגד הסימנים שמה ויש להחזיר כמו בנקב מפולג נגד הסימנים דחזיר חק' בפק' פ"י חולי כי בסימנים יש להחזיר חק' בהרבה ספיקות כי ס"ל חזקא חלוקה :

מהני גם בשחימה ואין חשש מצד החוקה. וכ"ה בזה שם' א' שמה כרוב פוסקים שאין בזה חשש שהיי' כלל. וס' שלא ניקב מעל ג"כ עור חיצון. ויש עוד ס' שמה הישט היה סינח תחת הקנה. וכן חשש כלל. ואחמול בא לפני כזה שבשעה ששהסתי. רגע לפניו ננע חסכין מהצר קצת. והשו"ב דפה שעע"ג לא הרגיש בזה ולי היה נכנים בזה ולא ודאי. ואח"כ ראיתי והי' מהצד כרוחב קש אצל השחימה כעין חתוך קטן באורך חסה. ועיבי החתוך במקום יותר עמוק שבו לא היה יותר סעובי ב' שעיות. והיו ב' קרומים ויותר שלא הניע אליהם שים חתוך כ"ד. ואף שהחמתי ע' י מלאכיל לא החמתי על ג"ב. מצד ה"ל שלא היה חשש שהיי' יותר ממשהי בשום אופן. ועד התב"ש לא נמרח דהאי בב' ונ' סקמית יהיה דוקא באין חשש שהיי' אפסשהו. ואף שאין להקל נגדו בזה. מ"ס בספקותיו ק"ל כנ"ל (יהיה מקום לימר כיון שלא נראה חתוך בעין. רק האוסדגא שזה חתוך שנפל נמנום בלב עליו כנ"ל. מצד שנראה עכשיו. ולולי שד' נמנום בהרגשו. אף אם נמצא כעין חתוך היה מקום לימר שהיא קרע בשעת מריסת הנוצות. כי ראיתי אחר מריסה. ובמריסת נוצות יש לתלות קרע שהרי חייש' בנוצות גם לקריעת ס'. והק האוסדגא מברעת כנ"ל. ונגד אוסדגא הרי יש ג"כ אוסדגא ברורה שלא הניע החשש אל הסי' אך מ"ס כיון שיש גורה בנוצות אין להקל בני הפסד קצת גם בזה. אך בלי שהיי' גדולה כנ"ל. יש להקל גם בלי שום הפסד. ונ"ס בראה שמה חתוך ע"י סכין. ומ"ס בניקבו הקרופים מעל"ב חסיר מצי אף שיש ס"ס להקל כנ"ל). לכן כשלא הנביה הסכין אין חשש בזה אך כשהנביה

כן) אף שמהרי"ק כ' שבע"ף אין חילוק ב"כ בין נחתך כל עובי העיר (נגד הושט) למקצתו. וכ"כ הפ"ו בשמו (הש"כ לא סי' זה להדיא ומ"ס בנה"כ לא פליג בזה וכנראה שהנחת זה לפי ראות עיני המורה לפי המאידע) וכ"ה הסכמת האחרונים. נראה פשוט שכל שיש אוסדגא ברורה שלא ניקב כ"ד מהעור מעל"ב. ועכ"ה ידוע שלא הניע לנקב ב' עורות הישט בשום אופן. המיקל בסקים הפסד אין עליו שום טענה. שהרי בסקום הפסד מילין בנוצות אף אם יצא דם הרבה. אף שבלא הפסד שייך בזה גורה ימי מ"ס קו"י דסא חז' בש"ס. וכ"ה בזה. שאף שע"י חתוך יש צד להחמיר יותר מ"ס כל שנראה להדיא שעור חיצון גו"י נקלף לכמה עורות דקים ולא נקבו מעל"ב ב' עורות דקים הפנימיים ולא הניע אליהם שום חתוך כ"ה. וגם מא שלא הניע שום חשש כ"ד למאסה מהס'. כיון שבמקום הפסד לא גור' אין קצידא על מורה להקל בזה. אך עכ"ה נראה ברור שאין חומרו' אלו רק כשיש חשש שיעור שהיי' דעוף לרוב פוסקים. משא"כ בשברור שאין שהיי' רק רגע אין להחמיר בזה כלל אף שלא בהפסד כ"כ. שהרי ק"ל גבי נמי שס"ס שאחד פלוגתא

דברי אברהם ה' שחיטה סימן ב' דעת קרושים

כשהנביא הסבין אין להקל. ובספק אם הנביא הסבין אולי יש לצדור להקל. אך בחתיך בעור ברוב פעמים ניכר בחתיך אם היה הנביא הסבין. שאם היושם של החתוך אינו הולך אל מקום השחיטה ולא היה בעיקום לצד השחיטה. יש היכר שה' הנבחת הסבין. ואין להקל. ואם יש רק רושם בהצד של השחיטה ולא חתוך כפשוטו אולי יש להקל :

(מ) : ה' שמחמרים בע'ף בחתוך נגד הס' אף אם העור אינו בפילוש. מ"ם בין דהיא חומרא בעלמא אין להחמיר כל שיש שום ס' שמא היה דחתיך בחתוך אחר השחיטה. וכל שאינו ידע ידע ידא' שהחתיך בסבין חוץ למקום השחיטה היה קידם השחיטה קיל היטב :

(סח) : יש להקל במה שחותרין לתרנגולים תחת פיהם הכרבלתא כשאין פילוש בעור חיצון כי עינין ביטמות ע"מ שלא לפלש. וי"ל שאינו כיווץ בסבין דחמיר :

(מז) : דאם חתך מקצת העור מ"ש הפס"ג בסמ' להחמיר בקרע שע"י דם כמו בחתוך

לשחיטה. שקרע בקצת עור הע'ף הוא כבבולין. לא נודע מאין יש צד הכרע לזכ' כן. ובמהרי"ק כי רק בחתוך לשחיטה אין נקל להבחין בעור ע'ף ולא כ"כ בהחלם להלכה. משא"כ קרע ואנו רואין שתחתיו יצא אין הסברא להחמיר נגד החוש. ו"ל שנגד התירבץ סודה הפס"ג דקיל. גם י"ל שכונתו רק בקרע שע"י סבין בידי אדם שלא מצד שחיטה. משא"כ קרע בלא סבין והס"ז כי להרא' להקל בגיד יבש. וידוע מסתמא שהיא ע"י פי עיפות שיש בהם חדוד מעין סבין. ולזה יש להקל בקרע שע"י פי עוף תרנגילת כל שדא' להרא' שתחתיו שלם כברייתא. ובפרט כשהוא נגד התורבץ לכד שאין שם חשש גבלה ובפרט לאחרים צריכין להקל :

(נ) : גיד יבש דמכשר הס"י. יש רבנא שאף שנראה שהוגלר וא"א להבחין כ"כ. כשר כל שאין פילוש לפניו. אף שרוב עופות הנגד נעשה בהן ג"י פי תרנגולין שחד מעין סבין ובע"ז דק עד שאפשר לעשות נקב דק. וב"ש כל עוד שלא נפא שאין להחמיר בראין שיש ער דק שלם שאף נגד החלון אין רואין בו נקב. שאין להחמיר לאחרים. ורק מה שנעשה בשעת השחיטה נהנו להחמיר בו כעין לא פלוג. וחתיך קצת עור אף בשחיטה לא נזכר בש"ע. ובמהרי"ק לא כי שיהיה כן חק קבוע. רק כמובין שנבין לומר שמקצת הצור ככילו בחתוך דק דנקב בסבין שחיטה. וכיה כיתת הס"ז ואחרונים החב"ש כי דחשש' דחיקה היא רק נהנו להחמיר בלא פלג. ובקרע שבידי אדם נראה שאין להחמיר וב"ש כשהגוי'ט שלא תפס בעיקם להניע להס"י. ובפרט שחז' שאינם מתוהים דרכם להשמש אף תחת סבין ויש מקום לומר שרק בחתוך ע"י סבין בשעת תפיסת הס"י נהנו להחמיר כס"ש הס"ז בשם מהרי"ק. וכן במריסת נוצה ויצא דם. משא"כ שלא בשעת תפיסת הס"י יש להקל אם רואה שיש עוד דק ע"ג הס"י. וה"ט דנרד יבש שבמ"ז

(סו) : אורות חומרת מהרי"ק שהביא סט"ז סכ"י וס' שפ"ח סעיף י' כנעוף חתך שנמקלת העור כסולס דעת הרב ז"ל שאלם האומדנא נדרה שלא עבר הסתך מעב"ל ע"י לסקל במקום הכפר וגם שלא במקום הפכד אין להחמיר רק שאחר חתך כס"ל ס"י שיעור שה' שפוסל' לרוב הפוסקים משא"כ אם תיכף חזר שפסל חתך ימקלת העור שחט נמק"ל ש' פרס כס"ע ס"י כ"א דאחט מנ"מ כשר והתנ"ש במק"ז כולל דס"י לן סומרא וז' דנע"ף י' שס' מהרי" גס נזה וסינו דווקא כשחט כנ' פקיעות פמש משא"כ אם עשה רק חתך נמקלת העור אין ילרף חומרא דמהרי"ק עם חומרת הפס"ג וכשר גם שלא במקום הפסד ודוקא שלא הנביא הסבין כלל ונ"ר זה ע"י שרושם החתך הולך בעיקים לעקום השחיטה שע"י נראה שלא הונסה בסבין רק נדחף מפל"מ. משא"כ בהנביא פמש את סבין למקום סכ"י אין לנקל שלא במקום הפסד חמסם אם לא עשה ססך פמש רק רושם כ"ד יש להקל בכל נווי :

קרע

דעת קדושים ה' שחיטה סימן כג דברי אברהם נ

שבת"ו. שכיון שלא נעשה בשעת תפיסת הושט נשמת הוא כחורר מ' תרגוליס. ומשמע קצת שא"צ בדיקה יתרה להבחין אולי ה' משרו פילוש בעור שצ"ג מ' ונרפא. והעיקר מצד שאין מחזיקין ריעותא מפל"מ. ועיר שע"ג כ"י הוא סכום ב"ע סהמ"י. ורק בחתוך בשעת תפיסת הס' ה"ל הכל מקום א' (בפרט שכונת החיך ה' אל הס' דוכא). בפרט בעוף גם כאיוונות או אידוק שאין להחמיר לאחריה. ובתורבץ לכדואין הקרע נגד לכמה מתורבץ. יש להקל בפשיטות וגם בסריט' נוצה ויצא דה' יש להקל בלא תפיסת הס' ונגד התורבץ. וב"ש בעוף גם נכון להקל. ומ"מ ה' היום לפני באוונ. חתוך שהעיר הדק שע"ג מ' לא ה' ניכר היטב. וגור עב שע"ג ה' מכלול ונרפא קצת. ורא הכשרות :

בסריט' נוצה ויצא דה' יש להקל בלא תפיסת הס' ונגד התורבץ. וב"ש בעוף גם נכון להקל. ומ"מ ה' היום לפני באוונ. חתוך שהעיר הדק שע"ג מ' לא ה' ניכר היטב. וגור עב שע"ג ה' מכלול ונרפא קצת. ורא הכשרות :

נא) מ"ש הט"ז להקל בנגד יבש משמע אף אם הוא ע"י קוצ ואף דמחמיר' בעוף בחתוך אף שאין העור מפולש. י"ל שכ"ן חסיר מקץ. וכן כשאנו בשעת שחטה לא נוזי כ"כ להחצי'. ושייך שפיר שלא להחזיק ריעותא מפל"מ. וכל אף ביטח דהוי חזקת איסור והרבה ספקי אין כונן לין. מ"מ מצד שאין להחזיק ריעותא מפל"מ קיל :

ה' נרב נגד הס' שאין בו אורח. כל שהעור של אף לחשט אולי ה' נקב והבריא. וב"ש מ"ש הרשב"א שלכך ל"ת הבריא. ונתרפא באבר שבו הפרשות מצד ה' ניכר כעין צלקת. וב"ש בה"ל שהיא הושרא יתרה בעור החיצון כי אין מחזיקין ריעותא מפל"מ. והושרא יתרה היהינו בניקוב ע"י סכין וכל ש עיר שלם אין לחלוש אף אם ידוע שהנרב נעשה ע"י פי עונות שהוא כמו ע"י סכין לזכ"ש הכח"ג אך אם יש אורח בנרב לא קיל סמריט' נוצה ויצא סשה אך אי יל שכ"ה ע"י דו"ל קיל :

נג) קרע בעור חיצון בעוף נגד דויט. כשתפסו ביד ע"י נוצות. י"ל שאינו כקרע שכ' הפס"ג. וקיל סמירום נוצות. אם לא קירב הנוצות לויט. וקיל היטב : ואם הקרע הנ"ל נעשה בבשר אצבעו ויודע שלא הגיע שם צפון ולא שום הדור. ובלי פילוש יורה גם הוס"צ להקל. וכן אם היה הקרע ע"י מריט' נוצה. י"ל שכיון שבהפס"ג יש מקום להקל גם במשה דכ. משמע שאינה כחדוד סכין או אדם שכ' הפס"ג להחמיר דהיינו בצפון ב"ל. ע"י אולי קיל גם ביצא טפת ד' בה"מ וסעודת מצוה כשאין פילוש בעור חיצון. אך בפיוש עור חיצון א"א להקל : והפס"ג בש"כ אות ו' כתב דצ"ע אם להקל ע"י שחיטה קנה לבד ולבדוק בושט : וכששחט הושט שפיטא דא"א ע"ד להקל אף ששחט בריחוק מופלג. כי מ"מ נגד ופשמ. והפס"ג לא צידד להקל דק כשלא שחט ובידק בפנים כו' ו רק החשש להחמיר מצד שאין אנו בקיין בבדיקה משהו במקום שאין ידע לגבי כך צידד אם יש סכך שפ"מ לא נגד ופשמ ב"ב. משא"כ כששחט הושט. שהחשש שפ"מ במקום וקב שחט מפורש בש"ס וכן להישרא מצד נגד ופשמ ג"כ מ"ד בש"ס. וקרע מפולש בעור חיצון מפורש גם בס"י ד' להחמיר א"א להקל בכך : ולשחוט הקנה לבד הקילו בכך להצ' להחמיר. מצד דקיל שאין מצוה מדאורי' לשחוט יתיר מרוב א' בעוף ובמ"ש תב"ש ונגד בנ"י שסמכה על הסוכרים שהב' לשונות שבש"ס פליגי. וה' י"ף כ' הישגא בתור עיקר. והא רקינגי

דברי אברהם ה' שחיטה הימן כנ דעת קדושים

מקדש ע"י מריטת נולס כיון שכ' הפוסקים
ונפס'ם ספיק' ו"נ כפרס נילית אף מלא דס
יש להקל בהפ"מ, הרי שצדוקת נילת אינו כמו
ספין דבילא דס ע"י סכין לכ"ע חמיר בעוף
כפ"ס השמ"ס ספיק' יו"ד ומס"ע יש להקל בק"ע
שנספס ע"י מריטת נולס ואף אם ילא טפח דס
יש להקל בהפ"מ :

אך כ"ז אם הק"ע בלא פילוש ומעבר סב' הוא
שלם לגמרי לכל בפילוש העור חילין א"ל
להקל כלל וע' ספ"ג כש"ך אוח ו' אם להקל
לשחיט אח"כ הקנס לבדו ולבדוק הוושט וסיינו
דווקא בשחט אח"כ רק הקנס והוושט נשאר
לגמרי וצורך אח"כ הוושט בפנים לגמרי ורק
גדר החשש מלד שא"ל בקיפין צדדיקת הוושט
מזה מלד הפס"ג אם נקרא מקום ידוע אבל
פשיטא אם שפט אח"כ הוושט רפ"י במק"ל
בריוק מופלג דא"ל עוד להקל כי הוושט גמיר
ופשט נשפא במקס נקב קא שמיט והחשש שמה
במקום נקב שחט מפורס כפ"ס, וכן גמיר ופשיט
בוושט מפורס כפ"ס, ובס"י ל"ג ס"ס בהגדר
מפורס בקרע צמור הח' לין המפולש ל:חמיר
לכן א"ל להקל :

ונראה

לכתלהל. ע"י הקילו בהפסד לשחוט רק הקנה
ובמקום שאין בכך הצלה מהפסד אין נכון לחזון
לשחוט פדות סב"ב ס"י בעוף. ע"י ל"ש לומר
בה' שהק"ל בהפס"ס בנוצה וס"ד אי בקרע
שלא ע"י חוד כנ"ל. שכתבנו להסיף ליוהר
(מלבד בה' שרואין שאין פילוש) לבדוק נ"כ
בושט בפנים ע"י שישחוט רק הקנה. כי כיון
דהק"ל הוא בלא כן, אין בכך מדח"ס כי ר"ש
נ"כ צד נרעין ע"י. והק"ל שבה"ס היא מסתמא
מצד שהרוב הוא שאין מריפות בכך. ורוב מהני
נגד חזקת איסור. אלא כשאפשר לברר ביכל
אין לסמך על רוב. אבל מצד שבה"ל יש נ"כ
צד גריעותא אין עיד סברא להמיר ולבדוק
כנ"ל. ומ"ס שאין פשוט להקל רק בהפ"ס. וכין
לבדוק בושט בפנים אח"ש כי מה דאפשר
לברורי מברורי. ובפרט דשיך מס"ג קצת. דאם
אין גמיר ופשיט כ"כ וה"ל מקום ידוע כדצדד
הפמ"ג. הרי רואה שבדוק כל מה שכנגד מכוס
דחשש. והשחיטה היתה ברחיק מופלג כפי
האפשר. ואם ה"ל כאינו ידוע המקום. הרי אין
בקיפין עתה בכל הע"לם בכך. ימהני הרוב כין
דא"ל לברורי :

גד) ומ"ס הס"ו בגדר יבש כשעור חיצון בפנים

שלם כשר. אף שנר קצת מעור בחיץ.
שפיקות ל"מ באתחוק איסור. ובס"י יש חזקה וכנפס"ג כאן. היה מקום לומר שניין שכתור ל"מ
מה שעור חיצון בפנים שלם. גם בחיך בספק חוד ה"י מקום להחמיר. אף שמקום לסר דה"ל
כנ' ספקות לקולא. ס' ע"י חוד. ומ' שמ"מ לא פילש החיצון. ומ' שמ"מ לא הנע לוושט. וה"ל כס'
על שהוא ס"ס טוב. ומ"ס להפ"ז גם נ' ספקות אינו מועיל. וצ"ל דכין דרחמ"א דענף בלי פילוש
דחזון הוא חומרא יתרה וכנף ההלכה כשמבחין ידאי שאין פילוש משהו די ע"י ס' חיד קיל
בלא פילוש. ואולי נ"כ שיד רוב חכ"י. שלא ע"י חוד דק שניקוב לפניית הישט שלא יהיה ניכר.
וי"ס גם בקרע שלא ע"י חוד כל דמיר"ש עור החיצון אין להקל. כי בס"י ל"ג כי סתם להחמיר
בקרע בעור חיצון עד הושט. ומשמע שגם בס' אם ע"י חוד חמיר. אף שלחש"כ מהני נ' ספקות
אף בחזקת איסור. והרי בזה נ' ספקות כנ"ל. ועכצ"ל שכל שספילש אין עיד ס' שקול לומר שלא
הניע לוושט. וניסה שהניע. אף שהספק אם בחד נוסה להקל וכנ"ל. וע"י גם אם ודאי שלא ע"י
חיד א"ל להקל בפילוש וע' בתשו' הגכה"ס. ואם השתו ונרפאי קצת נ"כ אין להקל. ובדוראי
שלא ע"י חוד אולי יש להקל : ואולי דרך קרע החשש ביותר שכמו שנקרע בחזק ע"י משך הקרע
כן נקרע משהו בושט. רק עור חיצון לא נתפלוש. או אולי נתבלש ולדקות הקרע אין ניכר. ובפרט
כשהוושט ה"י וקירע שכנוטה שהיה גם הושט בידו כשקרע. וע"י שתופס בו נוסה להקרע ע"י
צ"ל להקל בקרע בידו. ואולי כוונת הפס"ג אף בקרע בידו שלא בחוד וצפורן. ולהלכה צריכין
בכך

דעת קרושים ה' שחיטה סימן כג דברי אברהם נא

בכך אימנא נ"כ לצי איכות הקרע :

ובשו"ת פהרמ"ז כ' בכוונת הפ"ז בגיר' יבש הג"ל דהיינו ע"י קוק. וס"מ מיעיל מה שאינו מפולש שיעור חיצין מצד שמסמך קוע"י דמא היינו דוקא עם דם. וגיר' בלא דם קיל כשאינו מפולש. וז"ל שכתבו האחרונים שרק במטה דם יש חשש בנזעה. ולא במשדו אודם. בהג"ל רחוק מסברא דהקל באודם כ"ד וגיר' ע"י קוק. נע"ף. אף אם אינו מפולש (ובפרט בע"ף דק שסעתי שהנאמרה ז"ל ה' מצד להקל קצת באיגודי שיעורו עב וגר' דק תחת החיצין מדודק. ונקל יותר להבחין אם אין פילוש עד הסי' ואולי ה' סצורף ע"ז רק בסניף להקל) כיון שסצורש בסהר"ק שמצת עור היצין בעוף הוא כסצילש בול. וסמסם קוע' הוא ספורש בש"ס להחמיר ולא נתפרש בקדמונים שיעור מפה דם. וכ"ש בגר' שרפא שיש בו החשש ב"ית. שהוא מפולש. והפמ"ג במק"א הביא שו"ת כתרמ"ז בהלכה אחרת. ומסתמ' ראה כ"ש אורות הג"ל נ"כ. וס"מ משמע שס"ל דכונת הס"ז בגר' שאינו ע"י קוק או חוד וצ"ל ע :

נדה) הכשרתי היום באו"ז שהיה בה בעין קרע קצת כיון שבהש"מ כשר גם בחתוך

כס"ש

וגראה דמרט טולת וילא דס דנהש"מ מכ"ריון וכן בקרע שלא ע"י חוד ס"ל דכשר בלא פילוש אין כזה מדה חסידות לשח"ס חס"כ הקנה לבדו ולברוק הוושט כפניס חס"כ כיון דמדינא כשר בל"ז יש בזה ג"כ לר' גרעין המלוה לשח"ס כל כ' סמינים לכתחילה גם בעוף ומה שהחירו ל"חוט הקנה לבדו ס"ינו דבל"ז ה' ט"יפה ע"כ החרו לשחוט רק הקנה כדי להל"ל מספסד ממון ישרא"ל כי מדרא רייחא אין מלוה לבחוט יומר מר ב ח' בע"ף וכמ"ס חז"ס ס' כ"א וברבנן יש לסמך על הסבורים שהב' לבחוט שש"ס פ' השוחט על משלה להשחוט דיעבד כו' בל"ג. והר"ף כתב דליכנא בתרא עיקר דמש"ס נקט ד עבד משום רובו של ח' כמוהו ולהל"ל ליכנא די כס' ח' בעוף ח"ף לכתחילה ע"כ הסילו במקום רפסד לשח"ס רק כקנה אבל במקום שאין כזה הלכה מהפסד אין נכון לשחוט לכתחילה בכוח פחות מנ' סימנ' בע"ף ומ"ז נראה דנכון לכוון לשחוט בריחוק מיע"ג ממקום הריכוזתא הג"ל דני הסימני' ואח"כ להפיק הוושט לבדו נגד מקום הריפוח' כיון שאין מקילין במיט' כל"ת רק בהפסד' ומסממא הקולא היא מלך שהרוב הוא ש"ין טריפית בכך ורוב מהני נגד חזק"א, וכשחפסד לבדו ב קל אין לסמוך על רוב ימא דאפשר לבדו בקל מבררין אבל לשחוט הקנה לבדו נגד המלוה לכתחילה ע"ז יש לסמוך על הרוב ובפרט דשיך ממ"ז קלח דאם אין גמיר ופשוט כ"כ וכו"ל מקום ידוע כמו בלרד הפ"מ"ג דמש"ה יפ"ל בדריקה ח"כ כיון ששחט בריחוק מופיג כרי ב דק נגד כל מ"ס החשש ואם חז"פ"כ היה כאין ידוע המקום ח"ף שיחט הקנה לבדו כרי' באין מקום ידוע ח"א בקי"אין בדריקה ומכני הרוב כיון דח"א לבדו :

נדה) מה שמקל הט"ז בגר' יבש כשהער בפנס שלם וודאי דהוא אם לא נעשה בגיר' ע"י חוד רק ע"י כחוך בע"ף שלא במקום חוד, ולדעת הט"ז בס' ק"י ש"ס הרבה ספיקות ל"מ באיחזוק איסור ונידון זה היה במקום חזקה כמבואר בפמ"ג כאן ה' מקום להחמיר ח"ף ש"ס ג' ספיקות לקולא, ס' שלא ע"י חוד, וס' שמ"מ לא נקב העיר החיצין במס' לז' וס' שפ"מ לא הגיע לז"ב הנס דאם נחמיל בהס' שבושט ל"ה ס"ס מ"מ כאן כוה כס' על שהוא ס"ס טיב, מ"מ להט"ז גם ג' ספיקות אינו מופ"ל, ומסמימת הט"ז שמקל במס' גיר' נראה דמתיר גם נספס חוד, וז"ל דכיון דהחומרה בעוף בני פילוש ע"ר החיצין לומר בעוף מקלח עור ככולו הוא חומרה יחירה, וכמ"ס ל' כמ"ס ומנוף הסלכה כשיכיר היטיב שלא יקבץ בפילוש כשר ע"ז נספס חוד יש להקל בלא פילוש לעינינו, ואולי ש"ך לומר בזה שרוב החיטוך שלא ע"י חוד דק שינקב לפנים הוושט ולא יהי' ניפר כלל לעינינו ומ"מ גם בקרע שלא ע"י חוד כל שמפולש עור החיצין אין להקל

דברי אברהם ה' שחיטה סימן ב דעת קרושים

במ"ש והיה ג"כ מ' ע"י חולי. שהיה שם נחל שזל מכה ונפל משם. וע"י נראה בעין קרע. וה"ו ממש בעין גרד יבש שבמ". שגרד מורה שנקלק וגרדוהו להיבש שעל מכה רחול. והחומרא שבע"ף מקצת העור ככילו יולי בעוף הגם ל ש כן יא"ו רואין להדיא שאין חשש כשעבר הב' שלם באווא :

(נ) א' חסם הסי' בשעת שחיטה ואמר שהריניש ש קרע עיר החיצון החת אצבעו ומ' אילי אח"כ. י"ף ש"מ אין כועיל בשחיט. מ"ם כיון שערבב ואמר שעור החיצון אינו מושך אליו בהוי"ט אין חיבור ביניהם שם ע"י קיל :

קרע

הקרע כן נדרע אז מזהו בושט חף שעיר החיצון לא כחפלים ואולי נחפלים ולדקות הקרע אינו ניכר ובפ"ט חס נזרע בע"ז שחשם הסימנים וע"י שחשם בזהו נטפה להררע ע"י ע"כ לריך לי עיון להקל בקרע בידו ר"ף בלא פילוש להלכה נראה לדרך בזה אומדנא לפי איכות הקרע. ובש"ס מהרמ"ז כתב שחונת הע"ז בגרד יבש גם בנעצה ע"י קוץ ומה שמיקל כשהעור בפנים שלם וגא גורין בזה חט משמם קועיה דמא כמו בחרק מקצת עיר טוף דמ"ל כטולו היא משום משמם קוצי' דמא הוא דווקא עם דם והע"ז מירי בגרד בלא דם לכן מכשיר חס אינו כפ"ל ולפי דבריו גם במטהו חלוד בגרד כשר כי החשש במריטת טולא הוא ג"כ גזירה אע"י משמם קועי' דם וההחיות כחצו כטולא שרק בטפה דם יש להחמיר ולא במשטו חורס אבל זה רחוק מסבירא להקל באדום כ"ד וגרד ע"י ק"ץ בע"ף חף חס אינו מפולש ובפרט בע"ף דק כיון שמפורש במהר"ק שג"ח עיר חיצון בע"ף הוא כמפ"ל כילו ומשמם קועי' מפורש בש"ס להחמיר וזה נהפך בקדמונים שיעור נפסד דם יכ"ש בגרד שרפא ש"ס חשש ביוצא חולי ה' מפ"ל ובפ"ג בע"ז ח"א הב"ה ש"ס מהרמ"ז בהלכה אחרת ומסתמא ראה ג"כ חשונה זו ומ"ם משמע מדבריו שג"ל שחונת הע"ז בגרד שאינו ע"י חיד חו ק"ץ ול"ע ושמעתי שהנחון מו"ס ז"ל ה' מלמד להקל קל"ז באגדיק שער עב ועור דק מהדוק חסח עור כחיצון ונקל להבחין חס ג"פ"ל כל העור עם הסימנים וז"ל ה' ר"ק מליף זה למיף להקל :

להקל כי במ"י ל"ג כי נסחם להחמיר בקרע בעור חיצון חס מפילוש ומשמע שגם בספק חס נעשה ע"י חיד יש להחמיר חף שניטף יותר שלא ע"י חיד כמס"ל, וע"י גם חס ודאי שלא ע"י חיד ח"א להקל חס כי קב העור בפילוש וע' ב"שונת הג' מהרמ"ז [מה שג' הרצ ז"ל שגם בפילוש בעור יש ג' ספיקות כבר נמד ע"ז הרצ המגיד דליכא רק ג' ספיקות דס' ח' היא שחא לא יקב העור בפילוש וכ"ל] ובקרע שלא כפ"ל רק שרואין שבהמ"ך הזמן נרפא קלח יש להחמיר חף יס"ק חס נעשה ע"י חוד וכדאי בלא ע"י חוד חולי יש להקל :

אולי מה שהחמיר הפמ"ג בקרע הניטפה בידו ח"ס חף שלא בפילוש חולי כוונתו ר"ף ח' בחוד ולפורן היסוף מ"ס"ל כי חולי דרך קרע החשש ביותר שימו בקרע בחוץ ע"י מנך

(ג) הדישרתי היום באיחא ספי' בה כעין קרע קלח נגר הסימנים כי השג"ח בע"ף ח' מכשיר בהפ"מ גם בהך מנ"ל העור בסכך ימה במחמיר בעוף לומר מקצת העיר כטולו חולי בע"ף הגם ל"ס"ל מר כן וכעין מה שכתבתי באות הקדום בש"ס דגאמ"ס ז"ל ואז רואן להדיא בחו"ז שחין בוס חשש כמחמיר הב' בלא ובפרט שג' ג"כ"ס חולי ע"י ח"ז מהם ספי' ש"ס ופ"ל ע"י זה קרע והייט ממז כע"י גרד יבש שבמ"ז שגרד מורה שנקלק הינום שעל מכה ו"ל ג"כ דמה שמחמיר מהר"ק שבע"ף מקצת עור ככילו סינו דיוא נסחין אבל בקרע שאנו כהם ר"ק יש מקום להקל חך כיון שהחמיר הפמ"ג בקרע חולי חין להקל בקרע וודאי חך זה כיון דהוא כפס קרע וגם בחונת טוף גם יש להקל כיון שאין חשש מדם כלל יגס חס

דעת קרושים ה' שהיטה סימן כז דברי אברהם נב

(נו) קרע בעור צואר עיף ים' אם נעשה ע"י תפסת יד אדם שלא בצדק או אי ע"י סכין. ואן העור מבלש קיל :

(נח) עור חיצון נגד הכי' ראו בו גרב. וס' אם מכון או למערה. וס' אם פילוש בעור חיצון. ואולי ע"י ניתוק נוצות. אף שדוא ע"י פי' נוצות יל דקיל. דהוי כב' על. וספקי' הרבה. ע"י נוצות יל דהוי בלא החיל שום ריעותא והעיר בחוקת שלם :

(נט) אף שבי' הפס"ג שניקיד פה עופות הוי בעין סכין וחמיר גם בנא פירוש עיר החיצון ס"מ אם הניקור לא עשה נקב ממש לפנינו רק סכה שא"א להבחין בה אז הוא צלקת נקב שנרמא. קיל. ואולי א"צ לבדוק כלל להפך עור החיצון לראות מבפנים. וס"מ הכל לפי הניחותא. אך כשבדק מבפנים יש להקל לכ"ע. וגם אביש נקב בלי פירוש וראו שעוף ניקר בהצואר כל ש"ל שניקור של עוף לא ניקב. והקב ע"י חזוף בעין. קיל אחר בדיקה היטב. וכן אם גוי אטר שהעוף ניקב. אולי אין חשש ע"י כשבפנים שלם .

(ס) כה שמחמיר הפס"ג כנ"ל. כ"ס אם הקרע ארוך וגוף ניקור בפה היה למעלה מנגד הכי'. כשר באין פילוש :

חומ

יש ספק אם התחיל לחתך כל שורד' לא ילא דם נראה להקל גם בעוף דק כיון שמה' יק הוקל בלא ילא דם גם בחתך כל בעור והוי דלא קי"ל כותיה סינינו בנודלי' חבל בם' אם התחיל ליתוך אין חשש :

(נו) יש"ב ה' חפס הכימנים בשעת שזיטה ואמר לח"ס כהני' שנקרע עור החיצון מחת הלכנו וס' אם חולי' לח"ס חף שס"ס שבוה ספק לח"ס וס' לא נגע בובט חינו מוציל בשחטה מ"מ כיון שה' כרכוס ויש לתלות הקרע ע"י סכנים וחומרים שעור החיצון חינו מוכך חליו הושט ואין חבור ביניהם ע"י יש להקל :

(נז) ד' הרב זל"ל מבוחרין ואולי לשיטתו' שבי' לעיל דמה שמחמיר הפס"ג כהרע בע"י אדם חף שלא בפנים סינינו בקרע שזי' סכין או בלשרן. וכי"ז ברזר בים בו חידוד יש חשש גם פל היושט משא"כ מה שפשה ע"י ארס בלא בלשרין אין חשש ולזה אם ספק בך כיון שגם בקרע בע"י סכין הוא חומרא יחידה לחוש לנקיטת הובט כיון שגם עיר החיצון לא נקרע בפליש וחמיר"ק הוא שחירש חמירא ז' לומר בעוף שאין חילוק בין כולה למצח ודי להחמיר אם וודאי נעשית ע"י סכין ולא כספק ולעיל הוקל הרב זל"ל גם ע"י סכין במקום הפס"מ אם חומרא ברורה שלא הוי פלוש בעור החלוק :

(נח) ה' גרב בעור החיצון וס' אם מכון כנגד הכימנים ובספק אם הוא פיל' ש ה"ל כ"ס להקל שמה נעשה בגרב ע"י מירוס כולות ולא ילא דם דקיל גם שלא במקום רפסד כלל דרך בלא דם חמיר שלא כהפ"מ ושמה הוא שלא כנגד הכימנים ואף אם הוא ע"י פי עופות ונגד הכימנים שמה אין פילוש גם בעור החיצון ושמה לא נגע ביוג' ואף שאינו מחספך באם החמיר בהספק נגע בכוונת חן ס"ס ה"ל כהפך על שה"ל מחספך ובפרט דקי"ל שגזי' חנו ריעותא כלל קיל גם בספק ח' מלך חזקה כמ"ש הח"ס סי' כ"ט ולב"ש סי' ע"ל ס"ק ע"ז וגם בזה יש חזקה לעור החלוק שהי' בחזות בלב [לפ"ס הרב זל"ל בסי' ל"ו אות . . . דזה שמחמירין פסה מלך שא"ל בקי"לן בבדיקה ה"ל כיון חומרא דן בן, ורוא מלגה דמסהבא דנודלי' מה"ס אין חילוק בין דונות הקודמים לדונות הליו רק לנחנו מחמירי' ע"י בזה א"כ כיון שלפינו אין חשש וריעוהא בושט ה' די להקל גם בספק ח' ואולי כוונת הרב זל"ל ל קל גם בבדיקה דאין חזקה לשמוט הקנה לבדו ואחר שחשט הוושט סיך במקום נקב קשחט או חף צנוף כ"מ דמ"ל לשמוט הקנה לבדו] :

(נט) ד' הרב זל"ל מבוחרין סיף דמחיר נקב בער לוואר ש עשה ע"י פי עופות חף שאין פילוש

דברי אברהם ה' שחימה סימן כג דעת פרושים

(א) היה חסד וכו' קשר. יוצא מתוך דעור והשומן באוזן שכנגד הסי'. ולא היה פילוש בהשומן שלצד הסי'. רק בחיץ היה החוש תחוב בעומק ולא היה ניכר כי"ב אם היה שם כפי"ב תפירה בתחום. אם רק תחוב בעומק אי"א להקל בכך אף לעני'. כי ג"כ מקום לחשוש שיצא דרך הישט. או אולי היה תחוב במחש. ויצא דרך הישט וחמשה נפ"ל. ונס בלא חשש זה כיון שחוק לימר שנתחבר לשם החי' בלא מחש. ופחש ה"ל כחתוך בשכ"ן נגד הסי'. שנס כשרואין בגידור שאין פילוש מחסירין. וכ"ש בהנ"ל שנעשה סתום ע"י שומן יושב אין לו בדיקה מבחיץ. וכ"ש מצד פי סדס. וס"ס אין סועיל גבי ושמ :

(ב) קוץ קמן שנמצא בעור חיצין נגד הסי' ורק קצת סתעור היה קרוע שם. ותחתיו היה שלם ויפה לא היה שינוי כ"ד מכפי תולדתו. אין להטריף בכך. כי רק בסכין דל"ש בו כנכ"ה חוששין במקצת עור דעוף ניקב כאלו כולו ניקב משא"כ בהנ"ל סוע"ל שציר כנכ"ה שלא לחשוש שהי' הקוץ גם חץ לשקום שהוא בי לפנינו. וכשר. וא"צ לבדוק בהושט. וס"ס אם הקוץ עב קצת אין למנוע מלבדוק הושט בפנים כשיכול בקלות. והרי גם בניקב מקצת ושב בפנים היו נוהגין להכשיר ע"י בדיקה בבסי' לגי. וסבבנים לחוץ רגילות לצאת לחוץ ודאיכלן דוחקים משא"כ מחוץ לפניו שאין רגילות לילך. וכ"כ העב"נ ססי' זה ובש"ס כיון דרואין שאין פילוש בעור חיצון. וסה שנהנין להחמיר בתחית קצת עור בעף הוא חסרא בעלמא והיינו בסכין שאין ידוע עד הי' הגיע ול"ש עליו צד לומר כנכ"ה. וכ"ה בכה שהחמיר ע"ד העב"נ שם בקרע ביד. שג"כ א"י עד הי' הגיע הקרע ול"ש כנכ"ה משא"כ קוץ התחוב לפנינו רק בחוץ למה :

נחוש שהי' גם לצד הישט וחור לאחוריו ושיך שציר כנכ"ה להקל :
(ג) קרע בציאר ע"י קנה יל דקיל וכמ"ש הפ"ז אורות הלעטה. ובנוטה שע"י קנים סבלוב ע"י יל קילא היטב :

(ד) ועוף ששמינותו סותם הפילוש הסי' היה מקום להחמיר בו שאולי הי' פילוש קודם שנעשה השמינות. ואף דלגבי סתים דשומן יש מקילין בשומן עוף ויל דחמיר בזה מצד חוקה האיסור. ואולי יל דקיל בזה אף להחמירן בסתירה. כיון שס"ס ה"ל סמל"מ. וצל ע : וכשניכר שהקרע הוא מומן קרוב ולא הוגדר פיו. קיל לכ"ע :

(ה)

פילוש לפנינו כמ"ש מהרי"ק ד"ע ח' אין סילוק בין כולו למקצתו ונניח בפילוש ה"ל כע"י קוץ סמפורי' כש"ע סי' ל"ג ס"ה כהנה להחמיר עכ"ל כיון שהוא סופרה יתירה שלא לחלק בעף בין כולו למקצתו כנ"ל כמ"ס עכ"ל יש להקל בספקיו דהיינו אם יש רק מכה ואין נקב לכיטור או אף אם יש נקב ג"כ וגם ראו שניקב שם פי עוף מ"ע אם י"ל שהנקב נעשה ע"י ד"ל ל"ז ע"י פי עוף או שהגוי ש קחו אללו חומר כן י"ל להקל בכ"ז א"ז העור פנים פלס [אך מ"ס הי"ז ז"ל כשם הפחמ"ל אורות י"ק. וזה סופות דחמיר בלא פילוש לא תלמיזי כפ"ה] :

סב. קרע בציור ע"י קנה י"ל דל"ד לקץ סתורו דק. וכמ"ס רמ"ז סי' ל"ג אורות הלעטה לכן נמצא קרע בציור ונוטה כנעשה ע"י קנים מהכ"ז יש להקל בזה :

(ה) אם נעשה קרע בציור ע"י קנה בציור דאם ב"ה פ"ל הסי' כשר כמבואר לעיל ונמצא קרע שזמנו וחו סותם הפילוש אל הסמיני' הי' מקום להחמיר בו שא"ל הי' פילוש קודם שנעשה השמינות ואף דלגבי סתים דשומן ב"ה מהא צוים יש מקילין אף בשומן ע"י פיטוס דלא כבאר עשק ואין חוששן שמה הי' נקב קודם שנעשה השמינות, מ"ע בזה ויש חוקה ליסור י"ל דחמיר, ואולי י"ל לייסור דאף למחמירין שם מודים כאן משום דהוה מעל"ע ונל"ע ובכ"כ שהקרע הוא מומן קרוב ולא הוגדר פיו יש להקל לכ"ע ואין לחוש צומז קרוב שצולה שומן וסחם הנקב שהי' כפי' וס :

מ"ס

נחוש שהי' גם לצד הישט וחור לאחוריו ושיך שציר כנכ"ה להקל :
(ג) קרע בציאר ע"י קנה יל דקיל וכמ"ש הפ"ז אורות הלעטה. ובנוטה שע"י קנים סבלוב ע"י יל קילא היטב :

(ד) ועוף ששמינותו סותם הפילוש הסי' היה מקום להחמיר בו שאולי הי' פילוש קודם שנעשה השמינות. ואף דלגבי סתים דשומן יש מקילין בשומן עוף ויל דחמיר בזה מצד חוקה האיסור. ואולי יל דקיל בזה אף להחמירן בסתירה. כיון שס"ס ה"ל סמל"מ. וצל ע : וכשניכר שהקרע הוא מומן קרוב ולא הוגדר פיו. קיל לכ"ע :

דעת קדושים ה' שחיטה סימן כג דברי אברהם נג

כה) רק בנוצות יש חשש משכא"ב במריטת שערות מבהסה גם נדקה וקטנה :

כו) מ"ש רמ"א לזהר שלא למרו' הנוצות. י"ל שהוא רק להציל סהפסד (דלחשוש אשתלי בכה שהיא חומרא בעלמא. י"ל דלא שייך). וי"ל שע"י חשש קלקול שע"י מריסה. עי"ז ה"ל מניעה מצד צע"ח כבד"מ סס"י זה ומוישוב קושיא שראיתי בשם הרב ב"א יצ"ו על שגוי הטעם שבש"ע :

כז) כתבתי במק"א אודות צב"ח לצורך אדם נראה פשוט שבמריטת נוצות שפוטס להזתר בשביל הכשר שחיטה ל"ש בזה דררא דנניעה לם' דאורי' כלל. כי מה"ת לא נאסר רק כשכוונתו רק כדי לצער הבע"ח : ולא כשכוונתו שלא בשביל זה. ובפ"י מסרה תורה הבע"ח לבס' לכה צרכיכם ורצון של אדם הוא מקור כל צרכיו. כדכתיב משביע לכל חי רצון. גם בלא"ה אולי מריטת נוצות אינו גדר פסיק רישא. ואולי אין בו צער וככו בשערות אדם הניתקות ממקום שאין העור רביק בו לבשר כמו בראש. אין צער במריטת שער שלא בקביץ הרבה בב"א ופתאום. וניתיק שערות מזקן הם בלי צער. ושערות דבהמה ע"י שערור עב נוטה שאין במיטת צער. וכל שיש מציאות רחוק ואינו גדר פס"ר מותר. וב"ש כשיש ג"כ ספק שאולי צורך הכשר שחיטה בכך וה"ל ס"ס שמא אינו פס"ר וס' שמא אינו הלא לצורך אדם גם הצלה סס' ומבוכה י"ל דה"ל צורך בני אדם :

כה) הכשרתי לב"ב עוף שנתאדם צוארו ע"י מריטת נוצה עבה ויצא לחלוחית דם עד שהיה טופח להטפח האצבע. כיון שבהפ"מ כשר גם ביצאו טפות דם הרבה בכה"ג

שיש להכשיר לגמרי לפי התהלת לשון הט"ז כאן (אף שלפי סוף לשונו יש לדקדק להחמיר) יש לסמוך עכ"פ ע"י הפמ"ג הנ"ל ולפ"ש ראייה מהש"ס שיש דם בעור משמע ג"כ שהקפידא היא רק בדם הרבה. וכן יש לייחב בזה גמ' ד' הט"ז שאף שבש"ס אמרו דם עור. י"ל דהיינו רק ע"י מיצוי. ולא שיהיו ניטפין טפות ממילא לארץ. דזה ליכא בעור ולאחרים לא הייתי אוסר כ"א בנוסף טפה עבה למטה להדיא כדי מצוי ואין שום נדר חסידות להחמיר בפחות מטה שיש בה

יד

כו) מ"ש רמ"א בהנסה לזהר שלא ימרוט הנוצות הוא כדי ל"ל מהפסיד ממון ישראל כי אין לומר זכוונתו מחשש איסתאי ויחלל האיסור כיון שעיקר דין זה הוא חומרא בעלמא, י"ל דלא שייך לחשש בזה וכמ"ס כס"ז בשם הב"י סי' ל"א סק"א ובכ"ד או יאמר כיון להפיתר למרע שיש לער לבע"ח הוא משום דלנורך שחיטה אין בו משום לעב"ח וכיון דאם י"ל דם ע"י מריטה יהי' קלקול ממילא חסור משום לעב"ח, ובזה מיושב הקושיא שראיתי בשם הרב ב"א יצ"ו על שגוי הטעם שכא"פ מכד"מ דכש"ע משמע הטעם משום חשש קריפות וכד"מ הובא בשם א"ז משום לער ב"ח ולפמ"ש נחא :

כז) כתבתי במק"א אודות לעב"ח שהוקר לנורך אדם ונראה פשוט שבמריטת נוצות שפוטס הכיתר בשביל הכשר שחיטה וכדומה ע' סי' ק"ד חף שס' מקום להחמיר כיון שיכול לשחוט בלא מריטת חין בזה משום לנך אדם ולעב"ח דאורייתא וחזיר גם כספק ע"מ י"ל דל"ש בזה דררא דנניעה לס' דאורייתא כלל כי מה"ת לא נאסר כלל לעב"ח רק אם כוונתו רק כדי לער הנע"ח ולא אם כוונתו שלא בשביל זה רק לאיזה נורך וכפ"י מסרה חובה הנע"ח לבס' ולכל לרכיכם ורצון של אדם ה"א מקור כל לרכיו כדכתיב משביע לכל חי רצון וכלל"ס כל שיש מציאות חפ"י רק רפוק שאין בזה לעב"ח ואינו גדר פס"ר מותר ומריטת נוצות ג"כ אולי אינו גדר פסיק רישא שאולי אין בו לער וכמו בשערות אדם הניתקות ממקום שאין הסור רבוק סס' לבשר כמו בראש שאין לער במריטת שער שלא בקביץ

שיש להכשיר לגמרי לפי התהלת לשון הט"ז כאן (אף שלפי סוף לשונו יש לדקדק להחמיר) יש לסמוך עכ"פ ע"י הפמ"ג הנ"ל ולפ"ש ראייה מהש"ס שיש דם בעור משמע ג"כ שהקפידא היא רק בדם הרבה. וכן יש לייחב בזה גמ' ד' הט"ז שאף שבש"ס אמרו דם עור. י"ל דהיינו רק ע"י מיצוי. ולא שיהיו ניטפין טפות ממילא לארץ. דזה ליכא בעור ולאחרים לא הייתי אוסר כ"א בנוסף טפה עבה למטה להדיא כדי מצוי ואין שום נדר חסידות להחמיר בפחות מטה שיש בה

בדי

דברי אברהם ה' שהיטה סי' כג דעת קדושים

כדי להשיף. כלשון טעם דגני כסוי וכסה מקומות
ובפרט עיף גדל שעורו עב והיום בדקתי וראיתי
שבשים אופן אין מתקב גם העיד עי"ו ונוצות
עבית הדרך שיהיה מעט דם בתחתיה ופשוט
שאין שום גרנוד חשש בזה ואף שרדיוקנים
פותרים גם בלשון התב"ש שבי' האימור יצא
טעם דם. וההיתר בכייתאדם כיון דבהפ"ם קיל
גם בטעם. עי"ו קיל בהנ"ל עכ"ל בהפסד קצת
או כביר שבת אך כשלא יצאה הטעם רק עי'
דוחק היר בצואר בתפ"ס חס"י. נראה להקל
לגמרי: אם רק נתאדם וגר חס"י ועי' משמוש
היד יצא טעם אף גדולה. מ"ם קיל לביע' :

(כט) ה' נקב באיוו והי' ספק מפולש בעור
החיצון. ובשעת בדיקה היה צ"ל כעין
בונה דקה נושט בפנים במקום שהיטה והפכתיו
והי' נגר הצלקת שנרפא בעור החיצון ונקב
נשאר בסי' פילוש. נגר זה בעור פנימי של ושמ
היה אדמומית כערך פפה דם. א"א להכשיר בכך
אף דק"ל בהמקילין בפנימי שהאדים מ"ם ריעתא
הוא כמ"ש התב"ש ועור חיצון דושט אין לו
בדיקה והנקב שבחזין הי' סי' מפולש. והאדמומית
שבפנימית הושט ה"ל ריעותא מתיים. ועי' שהי'
אחר הרפואה נקב מוכרע שהיה עי" קוץ ובודאי
עי' קוץ ה"ל כחתך מקצת העור שממירין אף
היכף. ומכ"ש אחר הרפואה כנ"ל. והסי' שאולי
היה קצת בלא פילוש היה רק על עיר דק
ביותר וא"א להכשיר ובהנ"ל היה נ"כ כי בועות
דקית לבנות א"א להבחין בהם פילוש מפנים
לחוץ וגם בודאי שלא עי' קוץ ובודאי בלא
פילוש. אם בפנים אדם כנ"ל אילי אין להקל
אך אם ספק פילוש אין להקל וצ"ע :

(ע) מכה בעור החיצון שע"ג הסי' ונאבדו הסי'
קדם בדיקתם אף בנוטה קצת שע'
הולי

כיון דבהפ"מ כשר גם נטפת דם עי"ו כנ"ד
אך כשלא יצאה הטעם רק עי' דוחק סיד
ממשמש חס קודם משמוש היד לא סי' נראה רק
טפה חף שהיא טפה גדולה יש להקל לכ"ע :

(פג)

בקבוץ הרבס צבת אחת ופתאים וניתוק שערות
מזקן הוא ג"כ בלא לער ושערות דבהמס עי'
שעורה עב וטפה שאין צמירונס לער וכ"ש
צוה שאולי לורך הכשר השחיטה היא והוא ס"ס
שמה חינו פס"ר כנ"ל וכי' שמה הוא ללורך
אדם גם מה שיש הללה צוה ממנוכה וחשש
בהשחיטה י"ל דזה הוה לורך בני אדם :

(סח) הברשרתי לבי' עוף שנתאדם לווארו עי'
מריטת נוטה עבה ויאל לאווסית
דס עד כהי' טופס להקפית האלנצב כיון דבהפ"מ
כשר גם צילאו דס טיפות הרבה וצכה"ג שבג"ד
יש להכשיר לגמרי לפי החלטה לשון הט"ו
שכתב דלחין להחמיר רק צילאו טפוט"ל ד"ס כו'
חף שלפי ס"ף לשונו יש לרקק להחמיר מ"מ
כיון שעכ"פ בהפ"מ כשר שוב יש לסמך ע"ד
כפרמ"ג שבהפסד שחוט מהקרן נחשב הפס"מ
ובהנ"ל חף שלא הי' הפסד כ"כ עכ"פ הי'
כפסד כמות מהקרן ויש ליישב צוה דעז הט"ו
ס"י להחמיר צילאו דס ולא ח"ך כל העור מש"ס
דבעור חין דס גהביא התב"ש רח"י מהפ"ס שיש
דס בעור ולפמ"ס י"ל שאף שבפ"ס אצורו דס
עור י"ל דהינו רק עי' מילוי, ולא שיהי' נוטפין
טפות דס ממילא לאחר מן העיד שאולי עי'
דחקות יחמלז מן העור דס וכאן לריך נוטף
דס דויקא כנ"ל ולחחרים לא הייתי חוסר
אפי' בלא הפסד כלל כ"א בנטוף שפה עבה
למטה להדיא בלי מלוי וגם חין שום גדר
סקידות להחמיר בפחות מטיפס שיש בה כדי
להטוף כלשון טפה דגבי כסוי וכמה מקומות
ובפרט בעוף גדול שעורו עב וודאי יש להקל
בזה והיום בדקתי כענין מריטת נוטות וראיתי
שכשום חופן חין מתקב גם העור עי"ו
ונוטות עבות הדרך שיהי' מעט דם בהחתי'
ופשוט שאין שום נדנד חשש צוה ואף שהדיוקס
פותרים גם בלשון השפ"ח סי"ג שכתב האימור
צילאו טפה דס והסיתר בכי יתאדם וכנ"ד יש

לדייק מרישא לקילא ומסיפא לחומרה עכ"ו
יש להקל עכ"פ בהפסד קלת או לכבוד שבת
בצואר בהפיקה הסמינים נראה להקל לגמרי
נתאדם ער הסמינס רק שעי' משמוש יאל

דעת קרושם ה' שחיטה סימן כג דברי אברהם נר

חולי. כיון שש"ס אולי ע"י קין. והט"ו ס"מ החמיר במ' ע"י קין אף באברים ששייך בהם נשחטה הותרה ובושט דהוי חזקת איסור י"ל דכ"ע מורו בניקוב נגדו ובשרט כשהנקב או המכה עד הסי' ואין מפסיק עיר שלם ביניהם דיש להחמיר היטב. ואף אם מבהוץ עיר היצין כברייתו שלום. אין קולא שהרי יש חשש שהיה הנקב מכפנים לחוץ ע"י קין. ע"י גם בהפ"ם יש להחמיר. ואם היה נקב בעור היצין וסי' א"ז היה כנגד הסי' או רק למעלה מהם. ונאבד לפני הבחנה. י"ל בכך חזקה שהיה שלם כנגד הסי' תחלה. וגם לענין כשהספק על השטח. כי עיקרו היה למעלה וסי' א"ז נתפשט גם כנגד הסי' י"ל חזקה לקולא. ואולי גם במ' פילוש שייך חזקה כנ"ל רק כמ"מ בקיץ כנטיה שסתמא היה גם בפילוש. רק בהווי י"ל כן וגם במ' י"ל שמצורף עם ס' שרק למעלה. וה"ל ס"ס והוכח לקולא בכא"ו מהמפיקות כנגד איסור. ואולי בניקוב ע"י פה עופות אף שהוא כעין ע"י קין. ס"מ א"ן נט"ו לפילוש בכך ועכ"פ לפל"ש עיר היצין ולפלש הושט נ"ב י"ל שאין נט"ו וע"י חולי גם בפילוש עור היצין. י"ל חזקה שלא ניקב הושט. כי אולי היה נקוב ואין בדיקה בהוץ. א"א בכך לידע חזקה עכ"פ ספק יש. והחזקה של איסור יש כנגדה חזקה שלא ניקב היצין. ובספק הב' אולי א"צ עיר חזקת היתר. וצל"ע

סימן כד

א) בסוף שחיטה נענע העוף בגופו. נלע"ד שא"א להקל בזה אף שידוע שלא הי' הנענוע כ"א להלאה מן הצואר לגמרי ולא הגיע כלל למקום שתופסין ביד. מ"מ יש חשש אולי ע"י הנענוע בגוף העוף הי' ע"י שום הגבהה ביד התופס הצואר. שכל שאין היד סמוכה להשען בצד גופו או בשום דבר יש כח לנענוע

ע) דברי הרב ז"ל מבוארין למעיין זולת מה שסיים וע"י חולי גם בפילוש עור. חילון י"ל חזקה כ' אינו מונח ויש חיזה ע"ס וחסרון וע' ג"כ אות י"ד :

סימן כד

א) כל דברי הרב ז"ל מביארין ונחתילים מלמד להחמיר בנדוד העוף בשעת שחיטה.

גם דעוף קטן לנענע עמו היד. וכל דלא אדעתיה מצד החזון סתמא היה נענוע היד ויש חשש הגבהה תיד ע"י הסי' שלא במשקל אנושי והיא דרסה גמורה. שיר ששוחטין בה היא עישה כפי משקלה ההילכה והבאה בלי שמירה והנענוע נעשה כהרף עין ויש חשש דרסה גמורה בזה. ואין ספק על אימרונו שכבר נשתחו הסי' ע"י מה שהרגיש ההנעה דסבין לעצם המציקת אי ע"י איכות התולדות והבאות ותפיסת הסי' היטב מלמעלה ועכ"פ הרגיש שהגיע הסבין לעצם המציקת

דברי אברהם ה' שחימה מימן כד דעת קדושים

שזיטק, אס לא שטערט און זענען נאך ידיו ומרגיש צדירות שלא סניע נדנוד לעקום נישט'ס וכן ס' נוסח הרב ז"ל שטערט און זענען נאך ידיו וסוף שזיטק וסוף דכריו מסיק דעוטה שלא להחמיר ואין לחוש שהי' הנגזרת סמי' נגד הסכין כפי' מותר לשחוט אס ליזאר עוף

למען

(אף דק"ל שבלי בדיקת הסי' יש אימור תורה) ע"פ ראיה זו מציא דפרח [כדאיא במחזיק שרש ל"ח. וא"כ מיכא דעובדא זו דשחט עי"פ בהרי דפרח. הלכה היא] וז"ל ביה. וסיכא דכל שלא נפסק ההולכה אין חשש דרכה כלל. וכדאי דנירא. [ואין לחלק] דגבי נירא אין הסכין ביד אדם שיהיה חשש כח כעין דרכה משא"כ כשהזבין בידו אדם. דהרי מסיכא. דהן פשוטה בשוה בכח כידוע [היינו כאלו אדם מוליך הככין]. אך יש לדחות ששם כח הנירא גדול שאין כח גם בעוף גדול להפסיק הידוך דיריה. שהרי חוץ עובר גם דרך דכריו עבים בכח. וא"כ לא נפסק ההילך של התק דכרכו רגע א' וא"א להיות דרכה שכל שאין הולכה נפסקת אין חשש דרכה. ומה שחששו הפוסקים ע"י הכבדת היד וכדומה הכל הוא מצד שמא נפסק ההולכה רגע [יכן יש לחוש בנדוד בשחיטה] משא"כ בחוץ שאין חשש בזה כנ"ל : ואין מסיכא על ספיקות שבוה. ס' שהדנדוד לא הגיע למקום הסי' כלל. ואם הגיע שמא היה נדנוד בשמקל כעין הולכה דסכין ולא בשמקל ניגוד לשגנון הולכה של הסכין בזמן שיהיה דרכה. ואם היה ניגוד בשמקל התנועה. שמא לא היתה בכח ושמא נפסקה קודם התחלת שחיטה או לא האריכה רק בזמן חיתוך העור איז עכ"פ רק מיעוט קמא דקנה ובהסתירין בזה אי מיעוט בתרא. או אחר כל השחיטה. והיי' הכ"ס כעין ס' על ס' דרס [אין פקוק מזגם ליסר שיש ג"כ ס"ס. ס' במיעוט קמא דקנה [לכך פגע הפנס] ס' במיעוט בתרא ס' בעור [אפ"ה אסרין]. כי בזה לכ"ע אינו בנדר ס"ס. אצ"ל אם היה הול"ה. יש ג"כ ס"ס לאיסורא. ס' בהילכה היה הפנס במקום הכשר שחיטה ס' בהבאה. אך גם בהולכה לכד. כל המסקות הם משם א' כיון שרוך להילוך בכל הסכין ע"נ"כ [ס' א'] אין ס' רק שמא היה הפנס שלא במקום הכשר שחיטה ובי' ספקות לא מהני בראתחוקא איסור. משא"כ גבי נדנוד הנ"ל דיש יותר סב' ספיקות כי ק"ל דבשחיטה דאתחוקא איסורא אין כוונת אף ספקות רבות : (שיב ראיתי דכלא"ה בתב"ש כ' שברדסה חסיר ספי מבשה הלנבי מיעוט קמא דקנה [סמי' ח"י בד"ק ס"ק י']). ואני נהני בעת שאיזו גם השורש דפה את העיף בעת שאני שוחט לצורך אכילתי. כב' ידיו הראש ורגל דרי ש"א יהיה חשש נדנוד כנ"ל. וכיון שכיר השורש לעכב נדנודו ה"ו נדנוד בנדר בידו לגבי נאמנות [ער א' אף בחוקת איסור]. וכשאמר השורש שהי' הנדנוד קודם התחלת השחיטה ומרגיש שלא נדנוד העוף במקום ביהש"ה כלל אין בזה סתירה להחמיר. בדרס איז הרגשתי שלא הי' ע"י נדנוד העוף שים היגש כ"ר בידו שבה הסכין וכמו מי שיבא לזרז צד חשש בכל הול"ה [דע"מא] שאולי רגע כמיסר היה חתוך בהרכבה בלי הול"ה. וכ"ה סמך בזה. כיון שהרגשתי שלא נפסק ההול"ה וע"פ הרגשתי והרגשתי השורש היו בי' עדים כו' [הוצתק בס' א'] גם מצד ס"ס הנ"ל יש לנדר שכיון ששזיטק לפנינו ויצא מחוקה קצת אולי קיל וכמ"ש במש"מ. [ז' בזה בל"ס כלל ג' באריכות] ובנראה דמה דק"ל דל"ס ס"ס נגד חוקת איסור אינו כוונת. כיון שמיסכס שס"ס עכ"פ כרובא. וק"ל רובא וחוקה רובא עדיף. ומה שהסכימו האחרונים שאף ג' ספקות אין מועיל נגד חוקת איסור כנראה שכו' רק

מדרבנן

דעת קדושים ה' שחיטה מיטן כד רברי אברהם נה

למעטלס וסבין למעט ונכ ס'כ' אומרים דלית
לחם בין ס'כ' אף בנדר'ל בל'לע שחיטה
וכ'ס בחסילה אי כסין וסוף דכ' המזוי ומעו'ס
אינס עושים ע"ז שאלת חס :

ג) גם להמחזירים במיעט קמא דקנה דגריס
הפוס'ים בשיטה מ"מ חולי יש לומר
שכשחין הנקב בקנה במפולס ס'כ' כחמור כבשר
בעילא שחרי לף דלא סגי לשחיטה בלי חיתך
עיר הסלון העליון עכ"ז וודאי חינו נידון
כמיטע קמא דסעינים אף שחא בדרך שחיטה
ומעט קמא דקנה שחמו מחזירים כולל משים
חול

מרבין וא"כ אין לחוש לחששות דהוקות בזה
וכל שלחי הרגיש לא נפסק ההלכה אין חשש
ולפעמים כשיש חשש שיעי הדנדוד של העוף
היה טעית בהרגש דגע [ואולי נפסק או ההולכה]
הוא שיש חשש : ואם נדנדוד העוף היה בעת
גמר שחיטה לגמרי עד שאפשר שהיה אחר
סלוק יד הסבין מהעוף ועכ"ס נודע באיכדא
ברורה שכבר היה הסי' שחושין מכורס ולא
הרגיש כח דחיסה ליד שבה הסבין [עד אח"כ]
ומכ"ש כשהיה היר שהפס כה הסי' סמיכה
לגוף וע"ז אין חל עלי' נדנדוד גדול. אין חשש
עוד והשו"ב אמר דלית דחש בין השו"ב [אף]
בנדנדוד באמצע שחיטה (כשאין שהי' ידא)
ורא דבר סצוי ומעילה לא שמענו שאלה ע"ז

מ"ש לעיל שאין ההלכה נפסקת ביחולין מחשש דרסה. בי סגנון דרסה רק בלא חול"ה. ובדאחול'
שחש עיפא כיו. מ"ס אם מזכיר ידיו יש חשש כמפורש בש"ס גבי צואר דרסה דמכל על הסבין
[לעיל סי' ו']. אך מ"ס ו"ל ששם החשש שעי' הכובד אפשר שתפסק ההלכה רגע ולא ירגיש
וכן הטעם במה שאמרו לשחוט בשכרות סעוד שידיו כבדות. וגם א' ע"ז יכול להיות שירא
יגיש. [פי' דהוקשה להרב וצ"ל דבשלכא אי נימא כשכבד היד זה עצמו הוי דרסה אף שלא
פסק מיחול"ה. א"ש דל"ס בצואר בהמה למעלה או גבי שחור אף אם א' ע"ז וראה שלא פסק
הול"ה. אבל אי נימא דאין חשש לכובד רק משים שמא ברגע א' יפסק חול"ה ואז יהיה דרסה
מהכובד. ויעיל כשהש"ב יאמר ברי שלא פסק חול"ה רגע או עכ"פ כשע"ג. אמר כן. וע"ז
תירץ הרב וצ"ל דעל רגע א' אפשר לא היגיש] משא"כ פתם שיהם כדרכו [כלי כובד] ונותן לב
שלא יהיה הכבדות ידיו ושלא יפסק החול"ה. אף אם יש פקפק בלבו שבאמצע היה החול"ה
בסגנון כח ביותר. שיע"ז אולי היה איזה הכבדה בד יותר מכפי מה שהולך תחלה [אין לחוש]
כי לא ניתנה הורה למלח"ש. ומי שקל בפלס הרמת הוי בכמה פתינות תחיה (וכ"ש אם העע"ג
לא הרגיש שינוי באמצע וכ"ש אם באיכדא ברורה היה כן אחר שחיטת רוב דקיל). [והרי] גם
בעוף למעלה על הסבין הנעוץ אין חשש לכ"ע בתרגומים וקמן שהם סעד דקליל ואין בו הכבדה
דחשש דרסה. אף שהיא להריא למעלה למטה. כ"ש בהנ"ל וגם בנדנדוד העיף דלעיל נימא שלא
להחמיר. מששעו דהוא דעוף למעלה וכן משמע גבי קיומית של קנה דסי' ז' דחששו חז"ל
שניתנו קבצים ע"י דוחק השחיטה. וניקבו הסי'. ולא חששו שמא היה דרסה ע"י. מיעוט החרור.
אלא ודאי שהוא ככלל שחיטה אף שהיה קצת דוחק עד שיוצו ע"י כן קסמיה. וכ"ש בהנ"ל ואף
שהתב"ש ב' ליותר מסבין שאינו חד מצד דרסה. אפשר כוונתו כצד גרר דסבין רעה שא"א בלי
דרסה גמורה על ידו : אני שיהט במתינות מהשש דרסה שחששו בסבין שאינה הדה [בדעיל]
והוא בדרך מיהס"י. אך סבין חד ובמתינות בקלות היד הרבה היא עצמו"ם :

ב) קידם שמקרבין הסבין להצואר לשחוט צ"ל הולכות ודבאות כדי שרגע א' בדגיע סבין אל
הצואר יהיה דרך חול"ה. דאל"כ יש חשש שהנעה ראשונה לצואר חתכה בב"ש מהשש
שלא בחול"ה :

ג) מ"ש הפמ"ג עכ"ש הט"ו סק"ב שא"ו מיטע קרא חתיכת המפתקת ה"ו כלא נשחט. שר"ל
דדור

דברי אברהם ה' שחימה סימן כד דעת קדושים

רחמי לאצטרופי לרוב משא"כ חתוך שאינו במפולש רעובי דעור הקנה שלגבי רוב חללו אין נזה חזי לאצטרופי שעדיין לא הגיע לחללו ולגבי רוב עובי חף שזיח חזי לאצטרופי כרי קי"ל שאין טריפות ברוב עובי ומלך אפישי פלוגחא ל"מ ראו לומר כן שגם המחמירין במיעוט קצא דקנס מודים כשאינו במפולש ול"ע אך ביושט חמיר טפי : (ה) אף שכשמינה אלצבנו על הלהב נשעת שחיטה נוהגין לאסיר מ"מ כשאין אלצבנו ע"ג הלהב ממשי רק בשני אלצבנותיו מחזיק בעקלת הלהב כדי שלא ישחוט במקום ההוא יש להקל כי אין נזה חשש דרסה וגם חשש חלדה אין נזה חף דעי שאינו נב' אלצבנותיו ב' לדרי הלהב מצילא גם הלהב מכיסה בקף ידי במקום ההוא מ"מ כיון שמקום שמחזיק שם היא בקצה ומלדה אין חשש רק נגר מקום השחיטה ואף כשכח השמ"ח מצ"ח י"ג שכן ליזהר להחמילה שלא במקום שחיטה ג"כ היינו רק במקום שאפשר שיסחוט צי משא"כ נזה שעי' שאינו שם אלא מלשחיט שמה ובכיונה אחר סימנע מלשחיט במקום ההוא ה"ל כמטילת על סגסג שבראש הסכין ולא החמירו במדינות אלו רק אם אלצבנו נוגע מ"מ על גב הלהב ואפשר שיסחוט גם משא"כ במניח ע"מ שלא ישחוט שם ויהי' קצתא שם ואינו מניח האלצבנו רק מהלך של הסכין ולא על גבו אך לריך ליזהר שלא יהי' שם עוקץ או כעין פגס בין להב לקצח כי ביש פגס אינו מועיל מ שיניח אלצבנו רק לריך מטילת קצוע כ"ל סי' ו' (ז)

דחזי לאצטרופי לרוב משא"כ חתוך שאינו במפולש רעובי דעור הקנה שלגבי רוב חללו אין נזה חזי לאצטרופי שעדיין לא הגיע לחללו ולגבי רוב עובי חף שזיח חזי לאצטרופי כרי קי"ל שאין טריפות ברוב עובי ומלך אפישי פלוגחא ל"מ ראו לומר כן שגם המחמירין במיעוט קצא דקנס מודים כשאינו במפולש ול"ע אך ביושט חמיר טפי : (ה) אף שכשמינה אלצבנו על הלהב נשעת שחיטה נוהגין לאסיר מ"מ כשאין אלצבנו ע"ג הלהב ממשי רק בשני אלצבנותיו מחזיק בעקלת הלהב כדי שלא ישחוט במקום ההוא יש להקל כי אין נזה חשש דרסה וגם חשש חלדה אין נזה חף דעי שאינו נב' אלצבנותיו ב' לדרי הלהב מצילא גם הלהב מכיסה בקף ידי במקום ההוא מ"מ כיון שמקום שמחזיק שם היא בקצה ומלדה אין חשש רק נגר מקום השחיטה ואף כשכח השמ"ח מצ"ח י"ג שכן ליזהר להחמילה שלא במקום שחיטה ג"כ היינו רק במקום שאפשר שיסחוט צי משא"כ נזה שעי' שאינו שם אלא מלשחיט שמה ובכיונה אחר סימנע מלשחיט במקום ההוא ה"ל כמטילת על סגסג שבראש הסכין ולא החמירו במדינות אלו רק אם אלצבנו נוגע מ"מ על גב הלהב ואפשר שיסחוט גם משא"כ במניח ע"מ שלא ישחוט שם ויהי' קצתא שם ואינו מניח האלצבנו רק מהלך של הסכין ולא על גבו אך לריך ליזהר שלא יהי' שם עוקץ או כעין פגס בין להב לקצח כי ביש פגס אינו מועיל מ שיניח אלצבנו רק לריך מטילת קצוע כ"ל סי' ו' (ז)

(ה) מ"ש בש"ע בזה חשש לדרכה. כן יש חשש חלדה. כי אם ישחוט תחת האצבע סתמא ה"ל חלדה לכ"ע. ואולי נקט דרסה לרבותה. דאצ"ל חלדה שבהגעת שחיטה לתחת האצבע ה"ל ודאי חלדה. אך גם דרסה יכול להיות. כי ע"י שהאצבע למעלה קרוב שעי"ז יהיה הכברה. ואולי חשש חלדה שייך גם בסמך להאצבע שלא תחתיו ממש משא"כ שאין חשש רק אם ישחוט תחת גוף האצבע ממש אך בש"ע מעט שכתחת האצבע ממש ולפי נם באחיזה בקצא נכון ליזהר שלא יונה אצבע על הקצא בסמך ביותר ולהב הסכין כי אז יוכל להיות חשש בכך לדרכה. ולפי"ז י"ל שבש"ע מזהיר שלא להיות האצבע ע"ג הסכין גם באופן שהאצבע ייחד גם לכסה סחור הסכין ומנע מלהניע שם שחיטה. שכן אין חשש מצד חלדה וא"א שתהיה מ"מ חשש מצד דרסה ע"י סמך להאצבע כ"ל ומסבירא גם בחשש חלדה אין תועלת ע"י שאצבעו נוגע מלשחוט שם. שהרי מטילת על מקום פנימה אין מועיל רק בשעת הדחק. והנחת אצבע על מקום פנימה י"ל שאין מועיל גם בשעת דביתר ואין לו מטילת :

דעת קדושים ה' שחיטה סימן כד דברי אברהם נו

ז) לא נתפרש אם נס לדרי הסכין צ"ל מגולים לגבי ביה"ש ואף שהחב"ס ס"ק ט"ו כתב להחמיר בסכין לצד להיות ג"כ מגולה מי"מ לא כתב אודות לדרי הסכין ואין להביא ראיה ממה דנש"ס חולין גבי ליבן סכין בדה"ח פ"א דפריך דנש"ס שס והאכיל לדריין והי' ס"ר דהמקשן דלא חמירין ביה"ש מרווח רווח וה"כ יש חשש חלדה דהביה"ס מכסה לדרי הסכין כי מה שהוא סגן השחיטה נראה דלשחשט ח"ד כלל שהרי חמיר ביה"ש מלא דם ואין מי שיאמר ע"ז חשש חלדה חף אם כסה הדם חת כל הסכין ומ"מ נראה כיון שלולי שהביא החב"ס כ"ל להחמיר לחוש בסכין לצד ג"כ לא היינו חוששין כלל א"כ לגבי לדרי הסכין דלא נראה שום משמעות אין להחמיר עכ"פ בדעבד ואפ"י חס ה' שייכות חלדה לענן לדרי ביה"ש מ"מ כנגד הכבר שצ"ל אורך סעיפים אולי ל"ש שם חלדה חף כנגד הסכין ומכ"ס צלדדים וג"מ הזהרתי לכבד"ב אודות דעות שנגסות שיש חשש שימסכו לביה"ש ע"י הסכין ואף סיה' שלא כנגד הסעיפים מחשש כמין חלדה שהעירות יפסקו בין הסכין לביה"ש :

(ט)

כי גם בתפיס' הלהב קצהו למטה בין אצבעותיו אף שאין מהם ע"ג הסכין ואין חשש חלדה י"ל חשש ע"י לדורסה ולא דוקא ע"ג סכין גרם חשש דרסה בשמך כנ"ל ואולי גם באצבע מהצר חשש כן גם אמרתי כי יש חשש באקבע מהצר שע"י שאותו ברוחק אל הסכין י"ל שבשר האצבע נקטת קצת במקום הדוחק ומתפשט משהו בבשר האצבע ע"י ע"ג הסכין ורק במשהו ע"ג הסכין הו"ל חלדה כאלוהי' כל גב הסכין מבוסה :

ו) אף שיבשמי"ח אצבעו על הלהב- בשעת שחיטה ניהגין לאסור. מ"מ כשאין אצבעו ע"ג הלהב. רק בבי' אצבעותיו מחזיק במקצת הלהב שלא ישחוט במקום ההוא קול. כי בזה אין חשש מעין דרסה או חלדה כיון שמקום שמחזיק שם הוא כקתא. ומ"ע צ"ע וחלדה אין חשש רק נגד מקום השחיט' ואף שבי' התב"ש שנכון ליותר לכתחלה שלא במקום שחיטה ג"כ. היינו רק במקום שאפשר שישחוט בו משא"כ מה שמניח כדי שימנע מלשחוט שם ה"ל כמטלות על דפנים בראש הסכין. ומה שהחמירו בפדינות א"ו בשחיטת אצבעו ע"ג מקום מלהב הסכין היינו ג"כ כשאפשר שישחוט שם משא"כ במניח ע"מ שלא ישחוט שם והיה כקתא שם ואינו מניח האצבע רק מהצר של הסכין ולא ע"ג אך מ"מ צריך ליותר שלא יהי' שם עוקץ או כעין פגם בין להב לקתא כי בפגם אין מוציל מה שמניח אצבעו וצ"ל מטלות בסגנון קביעות :

ז) שו"ב אמר לפני שעי' אצבע ללהב ומונע מלהגיע לשם שחיטה. יש מעניינות שלא יגיע סוף הסכין בשחיטה ולעשות אה"ב הולכה שבכך חשש שהי' ואמרת שכוונת שבי"א הסכין א"א שמירה בכך רק ע"י שהש"ב משמר מלהגיע בשחיטה לסוף קצה הסכין. כן יורה להשמר למטה בקצה בלי הנחת אצבעו. חוששני

ח) לא נתפרש אי צ"ל דגם צדדי הסכין מגולה לגבי ביה"ש כי הפס"ג שהצדדים צ"ל מגולים. אך בסכין אף שהתב"ש כי שצ"ל מגולה והביא ראיה ממ"ש אודות חס על העור ומס"ש אודות מטלות וע"י כי שיש מ' אולי צ"ל הסכין מגולה. מ"מ לא כ' אודות צדדי הסכין ואין ראיה ממה ס"ר שאין ביה"ש מרווח רווח. ולא הי' חשש חלדה כי במה שהוא סגנון שחיטה נראה דל"ש חשש חלדה כלל שהרי תמיד ביה"ש בלא דם ואין מי שיאמר ע"י חשש חלדה אף אם כיסה הדם את כל הסכין. ומ"מ כיון שלולי התב"ש משמעות להחמיר לחוש בסכין. לא היה חושש כלל. לגבי צדדי הסכין. דלא נמצא משמעות אין להחמיר עכ"פ בדעבד. גם להניל ששייך חלדה בצדדי ביה"ש. מ"מ בהצדדין של אורך הסי' אולי ל"ש שם חלדה אף כנגד הסכין כ"ש בצדדין

אף

רבי אברהם ה' שחיטה סי' כ"ד דעת קדושים

אף בבשר הצואר כדק"ל להקל' ופטילית בראש הסכין כ"ה בכנגד דבשר שבצד אורך הסי' וס"מ הנהרתי להשו"ב אורות שערות בגזות שיש חשש שימשכו לניהויש ע"י הסכין גם שלא כנגד הסי' :

ט) נראה שלא החמיר התב"ש רק כשנגעה ע"ג הסכין ממנו משא"כ כ"כאין נוגעות י"ל שאין סגנון חלדה בכך. ובנו שוחט תחת גג או וילון פרום. שכיון שאין נעשה מעל להסכין יאנו נוגע בהסכין או חשש לכ"ע. וכ"ה בצמר ונוצה שאינם ניגועין בסכין. ואולי גם במסיבך אין חשש רק בנוגע יצא"ע :

י) כפף העיף ראשו אל ביה"ש וספק אם הגיע ע"י הסכין. אף אם ודאי לא נגע ס"מ א"א להקל. וכמו שהחמירו בשערות ונוצות. כיון שנגופה. ואינו כנגפה טליתו ואף דה"ל ס"מ ס' בהסוכרים דוקא. וגם בסוכוך היו רק בע"א ס"מ אולי רק בגמי הקילו בס"מ סדר שס' פלוגתא כי גמי חמיר בעלמא שאין להזכרון בקדמינים וגם כל ס' פלוגתא קיל בכך ס"מ ס' בע"א אולי חמיר : אף דא' נאמן באיסורין אם לא ידע ההלכה ה"ל סלתא דלא רמיא עליה ובה"ל לגבי חשש חלדה סתהו לא אסיק דעתו. וגם בס' ג"כ אלו היה במיעו"ט בתרא. מ"מ הסי' דהוא יש בו צדדים לחומ"א :

יא) אף דק"ל נפ"ה טלית עליו אינו חלדה ס"מ בשוחט בראש הסכין אף שהסכין נכנס תחת דעור רק בשעת שהיטה ע"ס להוציאו מים והבעיות שבג"ס יש בהם משים חלדה כי מה שמצד הכסוי אינו סגנון קביעות אין חשש

היינו

ולס מסיק הרב ז"ל להחמיר בחייו מסוכך אף במיעו"ט כהרא"ך ז"ס עוד ספק. יש לזרף מה שחינו מכוך. לס"ס כי לשון הר"ן מוכח דלא כהחז"ס וס"ל ס' פלוגתא דרבוותא שמועיל גם נגר חזקה חיסור ובפרט דעיקר החשש בזה גם במסוכך הוא בע"א דלא איפשטא כש"ס הג"ל ויתר דברי הרב ז"ל מצורין :

ט) כל דברי הרב ז"ל מצורין, ונראה כסותרין דבריו בזה שלפנינו דמיקל בחלדה אם אינו נוגע ממנו בסכין וכבר הקדמנו דל"ן מזה חומה ע"ד הרב ז"ל :

י) אף דק"ל נפלה טלית על מקום השחיטה אינו חלדה כדיעבד מכוס דל"ך קביעות מ"מ כשחט בראש הסכין דהוה חלדה ע"י שהסכין נכנס תחת העור אף דהוא כרגע ושומד להוליכו משם מיד היינו דזה שאן חשש חלדה בל"ן קביעות סייעו אם הכיסי המכסה על הסכין אינה קבועה וקשורה שמה זה שאינו נגד חלדה לנקול ה"מטע : משח"כ אם מזה שרין קביעות הוא מצד הסכין חלל הכסוי מצד עצמו. הוה קביעות כמו העור זהו חלדה ממנו כ"ן שהכסוי קבוע במקומה

יא) עיין בתב"ש ס"ן י"ג הרי"ט מלשון בה"ג ורחשונים דלמר מקובך שגפרש כש"ס (חילין דף ג' ע"א) ובש"ע אודות חלדה דל"ד מסוכך, וס"ה אינו מקובך אם הסכין איכסי מנייכו ס"ל חלדה, ומ"ש דלמזר דלמזא אין חשש כוונתו דלמר ממק"ל דלאו מנופה דה"ל כפורס עליה סדין ילא קשר שם דאינו חלדה כדיעבד כמ"ס כש"ע כל הפוסקים והפמ"ג כספ"ד סק"ח הוכיח שגם דעת הרמ"א כהחז"ס מרמזיר למרוט הנוצות אם ל"ך ל"ך ואם הו' החשש באינו מסוכך רק לכתחילה כמו בפרס סדין הג"ל א"ך מיתר למרוט וללער הכז"ה דהוא דלחזיתת מש"ס חומרא דרבנן דלכתחילה וס"ס הפמ"ג ע"ז וז"ע ודעת הרב ז"ל שכוונת ה"פ"ג שז"ע על הוכחה הג"ל אם כוונת רמ"א כן הוא חבל לדינא לא פליג על החז"ס שהוכיח כן מלשון בה"ג ואף שלכאורה מוכח דעת סר"ן דלא כה"ג מ"ע אין להקל גנה הכז"ג

להפסד כלשכר כמ"ש הלוח ילך ובכה נושא
 משך הזרע. מ"ט כיון שיש צד אצטריות תועלת
 להם ע"ז. אין קפידא עוד בצב"ח שבזה כיון
 שהם נבראי לשמש האדם. וע"ז יש להם עליות
 לבירורין כידוע. וכיון שמוטר להשתמש בהם
 לכל צרכי האדם אין בזה חילוקים עוד לאסור
 ספקות בהצטרפות וע"ז אין פת"ע על הגחזים
 בנפיעתם בעש"ק ומכין ע"ז בהסתם ביותר אף
 במקום שאין חשש חילול שבת בררא דאורייתא.
 וא"כ ה"י מקום לכאורה לומר שכיון שצב"ח
 דאורייתא עדיף להיות בשוא"ת. אך זה ליתא
 לגמרי. כשיון שהתירה תורה אף בשביל צרפי
 אדם שהם מסופקים בתועלת וגם לשילול מותר
 כדמצינו בתנ"ך כמ"פ רכיבה לטיול או במה
 שה"י אפשר לו להלך ברגליו א"כ לא פליג
 עוד בזה וכל שיש אפשרות שיסובב ע"ז שום
 תועלת אדם או שום הפקת רצון אדם גם אם
 רצונו בזה איננו ע"פ משקל הצדבות ותועלת
 רק רצון בלי מעם נכון. ג"כ נפקע ע"ז חשש
 קפידת צב"ח (ועכ"ז נכון להבחין לחוס שלא
 לצער בע"ח בהנם לגמרי וא"ל בכלל משאח"ל
 החמין רובם רשעים כלול הפעם שכיון שלמדו
 א"ע להכות הבהמות ולהתאכזר עליהם ההרגל
 זה נעשה אצלם מבע. ואכזריות דוא מעין רשע
 כמשה"ה ורחמי רשעים אכזרי כי מלבד פ"י
 הפשוט שלהתאכזר על רשעים ליסרם להשיבם
 מדרכם הרע נידון לרחמנות גדול עליהם. יש
 לכון ג"כ בפסוק זה שמבע רשעים נוטה
 לאכזריות אף שנראים כרחמנים מ"מ אינם אלא
 אכזרים מלבד מה שבה במה שנוגע למשקל
 רשעות שהם היוצאים לפי דרכם מרבים ברחמנות
 בעידון הטוב. ועצתם היא אכזריות לגוף ונפש
 מלבד זה כיון שמולייתו חוו שמעותדים למסור
 ועונש אכזרי כנמול ידיהם לשלחם בער פשעם
 ילפי נפשייתו בדרך אכזריות על הבריות ע"ז
 וכו'. אך אודות הצעב"ח בריעבד יש זכות מתוך
 שהותרה לצורך הותרה גמי שלא לצורך כל
 שאין כוונתו להדיא להתאכזר על הבע"ח כו'.
 ולזה אין השו"ב מבחינים כלל במרישתין וסורפין
 יותר מכרי ההצטרפות כיון שהותר גם לצורך

היינו מצד הכסוי שאנו דנין עליו. משא"כ מה
 שמצד הסכין אין קביעות עליו [אבל הכסוי מצד
 עצמה הוי קביעות] אינו מופיא מנדר חלדה.
 כיון שהכסוי קבוע במקומו:

(א) התב"ש החסיר בצמר שאינו מסובך או
 נוצה אודות חלדה. ואף שהצמ"ג
 הניח בצ"ע י"ל שאין כוונתו בזה רק אודות
 ההוכחה בזה הוא שצ"ע. משא"כ לגבי גוף ה"י
 להלכה פשיטא שאין להקל נגד בה"ג שבתב"ש
 שם. וגם אודות ס"ש לדחות ההוכחה משום
 כיון שאין מתכוונין לכך שרי למדוט. שכוונתו
 שכיון שאין כוונת המורמכדי לצער את הבע"ח
 ע"ז אין איסור צב"ח. לפע"ד צלע"ג בזה. שהרי
 איסור צב"ח מדאורייתא ילפי מסה שמוצה יותר
 בפריקה מבטעינה. והרי אין שום טוען בעולם
 שיכוון כדי לעשות צער להבע"ח. אלא כאו"א
 עושה בשביל צרכיו. וכן העונב חבדו בטעינה
 כוונתו ודאי משום הצורך שיש לחכרו בזה להיות
 נהוץ ביותר ואפ"ה אסרה תורת להקדים חטעינה
 להפריקה. א"ו שכיון שהצער הבע"ח ידוע לו
 והוא בגדר פס"ר ה"ז אסור מדאורייתא אף שאינו
 מתכוין לצער (ולדעת האורח. שפס"ר דלא נחא
 ל"י מותר גם בדאורייתא צ"ל שהטוען משאוי נחא
 ל"י בצער שיש לבהמתו כדי שתמהר לילך ע"ז
 וצל"ע בזה נבי השקלא וטריא שבש"ס אי צב"ח
 דאורייתא). וא"כ אלו ה"י היתר בשנתבסה הסכין
 בנוצה היה עדיף שלא למיטש אך נראה שמה
 שמורפין הנוצות אין משום חשש חלדה לבד.
 רק הוא ג"כ משום השש שה"י וכמו בחתיכת
 גמי בושט דאסרי בדיעבד. אף שאולי אפשר
 לחלק קצת מ"מ א"י שוקל בזה להקל וגם מצד
 חלדה יש מקום בזה לכ"ע מצד חשש א"ל
 תתכלך הנוצה או השער ע"י דם שחיה ויהיה
 נעשה כצמר מסיך ואח"כ יתבסה בו הכסין אך
 כיון שבדאי א"א להקל אף בהפ"ס נגד הבה"ג
 א"כ פשיטא שמרישה דנוצות ושערות הוא צורך
 גדול לשחיטה וכל שיש בו צורך אדם אין בו
 חשש צב"ח לכ"ע. והרי התורה לא אסרה
 חרישה בשור וציותה על הטעינה אף שקרוב

דברי אברהם ה' שחיטה סימן כד דעת קדושים

(י) נוצה תלמידי סגולה פ"ג ססכין משוחט
 כו ים נזם ספס חלדס חף דקיי"ל
 נסלס דכטיק דנר קנוטוס ומתקיים דלא
 כסרפכ"ס ורק נפסוס דכיק על נב כסכין
 סמיר

כ"ד וחשש רחוק (ובעת הזהרתי השויב דסה
 שלא ימרום בעוד הבע"ח מפרנס כנהוג כדי
 לקנה ידיו וסכינו רק ימרום אחר פרכוס)
 ועכ"פ איא להקל כלל בחלדה דנוצה אף ע"י
 אוסדנא. ובפרט בסדינות אלו שכבר קייסו
 וקבלו עליהם להחמיר גם במיעוט בתרא דסי'

ג' גם בעוף בכל הדברים הפוסלים (מ"ש הפס"ג דל"ש דברים הפוסלים בשחוט קנה לברו.
 ראיתי דבריו בזה לפוס ריהמא וצ"ע בכונתו שהרי חלדה שייך בהכל שהנא המשלים לרוב
 קנה וכן דרסה) אף דלכ"ע הוצרכא במיעוט בתרא הוא דרבנן עכ"ז כיון שאוסרים בהחלט במיעוט
 בתרא. אין להקל גם בכה"ג לפי דמיוני היה נוטה שהיה הנוצה ע"ג הסכין שכנגד הקנה וע"ג
 כ"ד ססנו עכ"ס. גם לא הבחנתי ואולי גם קצת סמקים השחיטה היה מכוסה. לזה איא להקל.
 אך בבסוי סכין ולא כ"ד סמקים השחיטה ג"כ אין להקל נגד התב"ש בזה : וס"ס משמע קצת
 היא פלונתא דרבוותא כי לשון הר"ן שסביא שם משמע שכשאנו מסיבך אין חשש. ומש"ש
 דהר"ן איירי בצמר שאינו מבהסה היא. נראה שהוא פ"י דהוק. שעיקר החילוק חסר בלשונו.
 אם אין חילוק בין מסובך לצמר. והל"ל החילוק בין צמר דידה לדאדריני וגם עכ"ס ה"ז מ'
 בעיא דלא איפשטא ומצטרף זה לסי' אחר עוד כגון שיש מ' אם עלתה הנוצה ע"ג הסכין או שיש
 מ' אולי אחר הכשר שחיטה הונבה הנוצה. אף שבחזקת איסור ל"ס מ"ס אף ג' ספקות מ"ס
 כיון שס"ס שא' פלונתא מהני גם בשחיטה כנ"ל כמ"ס שייך בזה ג"כ מ"ס להקל. כי מ' בעיא
 שהה לפלונתא שכמו דגבי פלונתא דרבוותא לא מצרפי' חוקת האיסור. כיון שהמפק שנוולד
 בהפלונתא אינו בעצם במקום החזקה דאיסור אף דהפלונתא היתה גבי שחיטה שתמיד יש חזקת
 איסור מ"ס כיון שהסי' לא נולד בשעת הלכה למעשה שלפנינו רק הפלונתא היא מקדם חזקת
 איסור שבהלכה למעשה שלפנינו. לא מצרפי' חזקת איסור שלפנינו. נגד מ' דהפלונתא כ"ה
 מסיילא אידות מ' פלונתא הנ"ל בחלדה באינו מסובך (כמו שמורה לשון הר"ן להתיר כנ"ל. וכן
 רפ"א בש"ע מיקל והאחרונים שעד התב"ש לא פליגי עליו). וגם אם לא היה זה פלונתא כלל
 מ"ס כיון שא' מהספקות הוא בעיא דלא איפשטא אין חשש מצד חזקת האיסור : והיום היה
 לפנינו נוצה נראה אצל הסכין אח"ש. וכששהפתי האווז לא ראיתיה כלל גם אצל המכין. והשו"ב
 שע"ג אמר שבתחלת השחיטה היתה הנוצה ברחוק מהמכין ובאמצע השחיטה ע"י שנתרחב
 העור נתעבה הנוצה וראתה שהיא אצל המכין וע"ג המכין לא ראה ממנה כ"ד. אף שאני
 מחסיר ע"ע מלאכול אווז וו. לזולתי אין חשש להחמיר בזה כיון שיש ג' ספקות וא' מהם
 בעיא דלא איפשטא ואולי גם פלונתא הנ"ל וכתבתי במק' שכוין שהשו"ב תופס האווז ותופס
 מקום השחיטה והסי' הל' בידו דנאמן. ואף שכעת תפסתי גם אני מקום הסי' והמכין. מ"ס
 היה ביד השויב להרחיק צואר העוף מהמכין או לקרבו. ועי' א"צ כלל לצרף לסניף כ"ד לסמוך
 עצמי סח שלעיני לא היה מאומה ע"ג המכין. רק יש לסמוך בסח על סח שאמר השויב.
 ובסי' א' כ' הפס"ג ע"א נאמן באחרים שוחטין מצה רוב שחיטות הן מתוקנות ושייך כן גם
 בהנ"ל. ובפרט כשיש ב' או ג' ספקות להקל. גם אם אין נאמ' מהם מ' פלונתא. נראה שנאמן
 ע"א אף שאין בידו. כיון שס"ס מ"ס כרוב ועדף מחזקה דאיסור. הו"ל עי' כלל אתחזק
 איסורא. גם שייך קנלא מצד הפה שאמר כו' שע"ז נאמן גם בדאיתחזק איסור. וכ"ה בהנ"ל
 שלא היה נראה לפני שום נוצה בסמוך. והנ"ל הראה שיש נוצה ואמר שאין חשש
 על ידיה :

(יב) כשצואר דהעוף וקוף ושוחט ויש למעלה סן המכין נוצות. אך אינם נוגעין ע"ג המכין ואין שם
 כלל.

דעת קדושים ה' שחיטה סימן כד רברי אברהם נח

חמיר משום שמתקיים פ"מ נו"ם לפסמים ג"כ מתקיימת על הסכין כשית' לפס, או אם הסכין לא שם נחדנך הטו"ם שם ודפי' לשפוח.

כלל. רק הם על רוחב הסכין. אם הסכין אינו בשיוע כלל אין ברוחב הסכין סגנון חלדה אך כשהסכין בשיוע והנוצות שע"ג רוחב הסכין הם כנגד חוד הסכין מצד השישוע אולי יש חשש ובפרט מצד הכוון נגד מקום השחיטה וצ"ע :

יד) על ס' ה' חות פ"ו מדין זה

מו) אם ה' חלדה מאחורי הסכין על גס רק שה' חז' הסכין בשיוע ולא ה' אחרי כסין נגד החוד חולי חין זה חלדה כי רק מה שמכוון נגד החוד בחוט המסקל חולי רק זה צדד חלדה ולכן כסין רשט וגנו טקוס להכר שלא כנגד החוד חולי חין קפידה משש חלדה שכל סג' ובוודאי לדעת ס' מי שמחמיר בש"ע ס"ט חס' בשחמ' כחמ"ג הסכין חס' ראש הסכין מחבטה חף שלא במקום שסיעה פשיטא שיש להחמיר גס כז' אך קי"ל להקל כדיעבד וחולי כן סא' כזה וצ"ע :

יג) נוצה שנפלה ע"ג סכין ששוחט בה. יש ליהדר בזה משום חלדה. אף דקי"ל דרך בשועה חומ"א משום שמתקיים דלא כהרמב"ם מ"ט נוצת ג"כ מתקיימת לפסמים על הסכין כשהיא לחם או שהסכין לח שם :

יד) מה שכתבתי לעיל שאין היתר למרוט ב"ט בשום אופן. ראיתי עכשו בשו"ב ובה שלמים התיר כשא"א בלא"ה. וגראה כוונתו עפ"ד הסנ"א ס' תצ"ח ס"ק כ"ד ע"ש אך אין ללמוד הלכה מפלו"ל. והסנ"א לא כ'.

והיום נחמתי מעט שטעם על ד' הסכין ושכחתי עד לחס"ט וחולי יש כזה חשש שמה ס' הסיי' ברוחב הסכין בעיקים וה' המעט שטעם שצד מכון נגד החוד וכל שמכוון נגד החוד במסקל כתבתי לעיל שיש כזה חס' חלדה וגראה ש"ן לחסור כדיעבד כי חף שס"ס חינו מעיל באיתחזק חיסורא וספמ"ג כחב שיש להחמיר חף ב' ספיקוס פ"ג חס' ספק ח' הוא בלוגמא דרבוותא או ס' בעי' דלא חפשיטא דל"ט לומר החזקת מכרעת שכן סלכס דבשביל ספוקס לא נפסק לנו הספק שבהלכס לז' מעיל שפיר ס"ס כמ"ס במקומות רבים בש"ע הפדפ"ג וכזה יש ג"כ כמה ספיקות שכל החלדות שאינן פ"י שסיעה בסכין חסת הסימנים סס רק בעי' דלא נפשיטא בש"ס (חולי' דף ל' ע"ב עי"ש) וגס מ"ס התצ"ט בס"ק ט"ו נז"ל גס הסכין פגולה חא ג"כ רק מספק כמבואר בדברי התצ"ט ש' וגס לומר שפ"י שקלת מכוסה כוס חלדס סא' ג"כ ספק חאלי כנשאר רוב הסכין פגולה חין חיסור וכן הספק שה' כסיי' בעיקוס כנ"ל סא' ס' שאיט רגלי ונפרט שהס"ג שפע"ג חמר' שלא ח' שוס כסיי' וחין לטוש כזס שכליטת השעוס מלד הסכין כסס קל' לרדי ב"ס"ס ויש כזה חשש חלדה כי השעוס ח' דק מאורד ולא ח' על ידו חפ' כיסוי כ"ד צלרדי ב"ס"ס והסכין שבוך ומתאכס ללד כזו גס עשירית מעוכז ח' יחמר מעוכי השעוס וגס ח' רסוף מהחוד כרוחב חסס, וכל שאין חיסוי דבוק מעס גראה שפ"י חלדה וכרי סכין המחובר ככותל בית בקציעות שלא ע"מ לסוליא, חז' שלא לסוליא רק לזמן רסוק חינו פסול רק מחמת מחובר לפיל ס' ו' ולפס ח' ח' חלדס מחמת החקרה שכבית חלל וודאי דכל ששלטא פינוח במקום שחיטה חין חשש חלדה וחין שפיר לשלסא פינוח וגס פ"י ריסוק מעס מהחוד שלטא פינוח ובפרק כזס שס' ריסוק כרוחב חסס והשעוס ח' דק מאורד :

וגראה שמספס זה חין חוששין השו"ב על חלדס. ופפרורית שצלרדי סכין ווס כזס ג"כ שסס סנ"ל

דברי אברהם ה' שחיטה סימן כד דעת קדושים

כ' להלכה להקל. והפס"ג כ' שם דצ"ע להחיר כשא"א בלי מריטה. גם אין מצוי כלל לומר שא"א בלי מריטה. שכשיטול סכין רחוב לא יהיה חשש חלדה. ואפשר לצוות לאחר שיחזיק הנוצות לכאן ולכאן ואין חשש חלדה. ועכ"פ יש ספק אולי אם היה סתם ואימן היה בקי בהטיית הנוצות עד שלא יהי' חשש חלדה. ואיך אפשר להקל מספק וצ"ע :

טו) חלה ע"ג אחירי הסכין. רק שהי' הסכין בשופע ולא היה אחוריו נגד החוד. אולי אין זה חלדה. כי רק מה שמכין נגד החוד במשקל שבכל העולם בהורדת חוט המשקל אולי רק זה נגד חלדה. ואין קפידא על הסכין שרחב וגבו עקום להצד שלא כנגד החוד ולדעת המחמיר בחלד בראש הסכין גבי ספולית פשיטא שיש להחמיר גם בזה. אך ק"ל שם להקל בדיעבד ואיל"כ"ה בזה וצ"ע : ולהנ"ל שהמכין נגד החוד במשקל הוא באולי בחינת חלדה. לפעמים יש חשש שמא הטת רוחב הסכין בעיקום והיה מה שבצד מכין נגד החוד : והיום שכחתי והנחתי מעט שעה בצד הסכין יגזרת לאח"ש שאולי יש חשש בזה כנ"ל. ונר' שאין חשש בדיעבד כי אף שס"ס אין מועיל באתחול אסורא והפס"ג כ' שיש להחמיר גם בג' ספקות מ"מ בס' פלוגתא או בעיא דלא אפשט' דל"ש בזה חזקת מברעת שכן הלכה מועיל ס"ס כמ"ש במקומות דביום בשם הפס"ג. ובוה יש כמה ספקות. שכל החלדות שאינם ע"י שחיטה בסכין תחת הס"ה רק בעיא דלא נפשטה. ומ"ש החב"ש שצ"ל גם הסכין מגולה הוא ג"כ רק ס"ה. ולומר שע"י שקצת מכיסה ה"ל חלדה הוא ג"כ ס' ואולי רוב מגולה אין איסור וכן ס' המ"י בעיקום הוא ס' שאינו דגיל ובפרט שהשו"ב שיע"ג ס"ר שלא היה שום חשש הטי' הנ"ל. וחששוה היתה בדקוה עד שלא היה חשש כסוי על ירו בכ"ר מצדדי ביה"ש. והסכין שהולך ומתעבה לצד אחוריו ביותר גם עשירית מעובן דשם היה יותר מעובי השעוה. גם התחלת השעוה הי' רחוק מאוד קצת בערך רוחב חמה

ובל

הנ"ל סי' כסוי כ"ד נלדרי ביה"ש אך כיון שמסמך ממש לחוד אסור להיות שום חלודה כי הוה כפסוס ומחריץ מזה היע"ב, וכל שרחוק קצת מהסוד כשם שאינחש פנס סס משום מרווח רוח כן אין חשש חלדה משום ששלטא עינא וכנ"ל ובחלודה הדוקה ממש תמיד על דל סכין י"ל ג"כ דהוה כקמא שאין בו חשש אף למחמירין במתלית גם שלא במקום שחיטה ושעוה הנ"ל ג"כ שמתי על דעת שלא חזו ממש עוד כי הי' על מקום אשר השמות סכין אינו מניע לשם כלל הנש שלעמים רסוקות חזו ממש ע"י שרונים להסחיז שלי"פין לו ע"י שיתמעט רוחב הסכין ברוב היתים הרי זה יותר רחוק ממה שרגילין להוציא הלהב מהקמא בעמים קרובים לכן בחלדות שבנד הסכין הנ"ל אף שעומדין להפריד מהסכין ע"י כרסם השמות פכ"ז מהגין קולא משום דשלטא עינא וצ"ל דהוה שיהא קביעות קצת וגם מנר שיש מקום לומר שרוב מגולה היא ככולו מרחוריחא וכ"ז סיך גם בשעוה הנ"ל :

אך גבי סלודות שיש לפעמים על גב הסכין מעובי אחוריו, ס"ה נראה לכאורה דלא סיך לומר בזה קולא, משום דל"ש הטעם דשלטא עינא דגב סכין מטמה תחת החלודה, אך אף שייך בזה הטעם שהוא רק מעט ומה שהיא קביעות וכנ"ל וגם דכל כיסוי של סכין לבד להיות ע"י חשש חלדה הוא ג"כ ספק וכנ"ל כמ"ס ול"ע בכ"ז, אך אחרי שמנסה השום לכל שלא לחוש לחלדות הגב ולדדיו וכן לדס המחייב שם לפעמים ובפרט כשיש בסכין רוכמים שקועים ח"א שלא יתייבש שם דס ואינו עשוי לנקותו עד זמן רחוק כשיגיע ההשחוס לשם וכיון שפשוט להקל פשיטא שאין עוד דל פת"ס לכ"ס כשחלז"ל כשכלכה רופפת ה"ל אחר המנהג :

ובשעוה הנ"ל יש כוונת עוד קולא מלד שהי' בדעתי קודם השחיטה שלא יגיע מקום שהוא למקום השחיטה מלד שכתב החב"ש סס' ט'

דעת קרושים ה' שחיטה מ' כד דברי אברהם נש

נ' חשש כרוסס צולט אפי' ציחוק מחוד ואף שהי' דק הרבה שנה הי' חשש בליטה יותר מבליטות שיש בכל סכין בלדדן ושקיעות מלד ההשחיות וכדומה ובשעור פשיטא שאין חשש קרע ועיקור על ידו לרכותה עכ"ל לסלק לר פת"פ אמרתי שלא יגיע מקום ההוא לביס"ט כי הי' קרוב להקתא והסכין הי' ארוך קצת ובעוף שאינו גדול ואף שבנקט"כ בס"ה ח' כחב דשמאל לא שחוט במקום הפנימה אינו ספק כי ה"גילות וסוף כל הסכין שאני החס דעיקרא לא ידע מהפנס מ"א"כ בזה אף שבשעת השחיטה לא הבחנתי ע"ז, מ"מ כיון שסי' ברעתי קידם שחיטה לזהר כזה עכ"פ ספק להצטרף לשאר ספיקות שיש בזה לומר שאולי לא הי' כלל מקום ההוא במקום השחיטה ושא"ל הי' במיעוט במרחק או במ"ק דקום לבד ובלא"ה כתבתי לעיל דרמי ממע לחלודות דנהנין להקל, ולכן דיעבד כשר היטיב :

(י)

וכל שאין הכסוי דבוק ממש. נראה שאינו חלדה והרי מחובר בכותל בית מקורה ג"כ בקביעות שלא ע"מ להציאו. או שלא להוציאיו רק לזמן רחוק אינו פסול רק מצד מחובר. ולא מצד שיש כסוי קבוע ע"ג סכין אלא ודאי שכל ששלמא עינא במקום שחיטה אין חשש חלדה. והרי אין שיעור לשלמא עינא ונס ע"י ריחוק מעצ מהחוד שלמא עינא בשרט בריחוק כנ"ל ודק כנ"ל ונראה שממנעם זה אין חוששין השי"ב על חלודה ועשורית שבצדדי הסכין. כי סמך לחוד ממש היו כפגום ע"י חלודה ונוהרין מזה. וכל שרחוק קצת מהחוד. כשם שאין חשש פגם שם משום מרווח רוח. כן אין חשש חלדה משים שלמא עינא אך חלודה הדבוק ממש י"ל ג"כ דה"ל ככתא שאין בו חשש אף להחוששין במשלות שלא במקום שחיטה. ושעור הנ"ל ג"כ שחתי ע"ד שלא תזוז משם עוד: כי השחיחת הסכין עתה אין מניע לשם כלל ומה שלעתיים רחוקות תזוז ממש ע"י שירצה להשהיו שלי"פ, או ע"י

שיתמעט רוחב הסכין ברוב הימים. זה יותר רחוק מזה שמרגילין להציא מקתא בעתים קרובים וכן חלודות הרי עיסדין להפרד מהסכין ע"י השחיות. ועיקר הקולא בחלודות משום דשלמא עינא ומצורף מה שהיא קביעות קצת ומה שיש מקום לומר שרוב מנוחה הוא ככילו באולי מה"ת וכ"ז שייך גם בשעור הנ"ל. וגבי חלודות שיש לפעמים גבי גב הסכין בעיבי אחוריו לא מהני שלמא עינא הנ"ל והמנעם רק שהוא מעט ומשום הקביעות. וכל כיסוי של סכין לבד היא ספק. וצ"ע בכ"ז. אך אחר המנהג השוב לכל שלא לחוש בחלודות בנב וצדהו וכן דם המתובש שם לפעמים וכשיש דושמים שקועים כמ"ש התב"ש א"א שלא יתיבש שם דם ועתיד לנקותו לזמן רחוק כשיגיע ההשחיה לשם פשיטא שאין עוד צד פת"פ לכ"ע כמשאחז"ל כשהלכה רואסת הרך אחר המנהג ובשעור הנ"ל יש ג"כ קולא מצד שידעתי קודם שחיטה שלא יגיע מקום ההוא למקום שחיטה כל כדי שלא יהי' פת"פ מצד שמנע התב"ש רושם בולט גם בצד הריחוק ואף שהיה דק הרבה שלא הי' חשש בליטה יותר סבליטות שיש בכל סכין בצדדי ושקיעות מצד ההשחיות וכדומה ובשעור פשיטא שאין חשש קרע ועיקר על ידו לרכותה. מ"מ לסלק צד פת"פ אמרתי שלא יגיע לביה"ש כי היה קרוב לקתא בסכין ארוך קצת ובעוף שאינו גדול וזה קיל ממש שחט בעור נפגם. ששם י"ל שאין ספק שחט במקום פגם [שקול] כי רגילות לחלוך. כבנה"כ סי' א' כי שם לא ידע מהפנס. משא"כ בזה. אף שבשעת שחיטה לא הבחנתי ע"ז, כיון שהי' ברעתי קידם שחיטה לזהר. ה"י ספק ראוי להצטרף לספקי הנ"ל להכשיר דיעבד ובלא"ה ה"ז כחלודה ממש מצד קולות הנ"ל. וגבי ספק בעור יש כעין חזקה שכיון ששחט בעור או עכ"פ במזרקת. הרי היה ודאי במקום שחיטה במקום הסי' ג"כ. משא"כ בזה שאולי

דברי אברהם ה' שחיטה סימן כד דעת קדשים

שאי לא היה כלל מקום ההיא במקום שחיטה ושכא ה' במיעוט בתר' או קמא דקנה לבר כמ"ש במק"א בזה ולכן בדיעבד כשר הישב :

(טז) חלילת הסבין שקורין ואווער אולי נעשה כנוף הברזל (והתב"ש דייק כמ"ס בזה שבשאינו מחובר להיות כא' שמש או שייד חלדה. וכ"ס שם נבי משישגבי ספיעלית שבזכין ב"ש אורות חלדה. ולכן אין חשש חלדה במה שנוהגין כעת לעשות חלסים סבי' מיני ברזל' שבשקום החוד ע"פ ארכו יש ברזל מהותך על הברזל הפשוט. כי הבל א'). ואף שהיא ע"ג אחורי הסבין כולו וגבוה ניכר אולי קיל וכסגנון תבן ביטלו שבסוכה ועכ"ל שלא כנגד השחיטה אולי י"ל דהל כקתא : וכן י"ל בדם באחורי סבין שנתבש ואין דעתו להקפיד להסירו ה"ל כתבן וביטלו וקיל. סבירא חסיד ספיעלית שכי' התב"ש דחביר. כי הארתו אינו נקל בהסרת ספיעלית. וצ"ל בשפשוף. וכשיבש קצת צ"ל בבח. והוא מתקיים ואינו כנפול ספיעלית על הסבין דקיל.

(יז) ע"כ רוב היותי רגיל לקנח הרם מעל צידו הסבין שחיטה בין שחיטה לשחיטה ברוב וכוותי' סצר חשש הטי' בהסבין שאולי י"ל דהל כע"ג סבין ע"י שבהטי' חוד הסבין חחת הלכבוד שעל צד הסבין י"ל שהיא חיפרא יתרה.

(יז) הייתי רגיל עפ"י רוב לקנח הרם מעל צידו סבין ע"כ בין שחיטה לשחיטה מלך חשש הטי' בהסבין דשח"א ע"י סטי' ברוחז הסבין בעיקום יהי' חוד הסבין מכוון חסח כלכלוך שעל צד הסבין והמכוון נגד החוד במשקל אולי יש בזה בחינת חלדה כמו על גב הסבין ואגס י"ל דהוא חומרא יתירה, כי חוד הסבין שבו עיקר החיחוד תמיד אינו נראה וכוודאי דכונת התב"ש במק"א ע"י דיש רשש חלדה בסבין הוא על עיקר הסבין שלא יהי' מנוסה ולכן גם אם הי' הטי' בעיקום כנ"ל ג"כ מתחזי עיקר הסבין וע"י שהייתי רגיל לקנח בין שחיטה לשחיטה כנ"ל ראיתי ע"ג אחורי הסבין דם והסמרתו עלי' והסמרתו העוף וללמד זכות על מה שכתב לח חבו בכך אולי י"ל כיון דסגנון חלדה הוא דווקא בדבר המתקיים ואם נפלה טליתו על מקום השחיטה הנס דה"ש והסבין ה' מוכסים כשר משום דאינו מתקיים לע"ז אף אם יש משום דם על גב הסבין כיון שההלכה קבועה שאין חשש חלדה רק נגד מקום השחיטה ולא ככ"ס ע"כ סק"ט וש"ס ס"ג נמצא כמשו כזו אינו עומד למחזקים נגד מקום שחיטה שהרי אין שחיטה רק בזמן שחי' משו לסבין א"כ חייב לעביר מקום המשוה לסלן מביש"ח ואין חשש רק אם הדם ע"פ כל הסבין אז ה"ל מתקיים כל מנך השחיטה ואף שנפלה טליתו אף דמתקיים כל מנך שחיטה כשר משום דל"ל מתקיים מנך זמן מרובה עד סהרה ציד שלא

כאחר יד י"ל רק כמה שאינו מנוף השחיטה לריך להיות כן מתקיים זמן מרובה לכל סבין שהוא מנוף השחיטה כל שיש קיום כל משך השחיטה מקרי מחזקים, וכמו סמילד בין סימן לסימן שהוא עקר ההלכה דחידה ואין סמילד מתקיים רק במשך השחיטה וכו' יש לישב קר' הפמ"ג במ"ז ס"ק ג' על דעת הב"ס שסובר דחלדה אף בלא כנגד ציה"ש סקול דיעבד ממה שכירכין מעלית ומחלד הסבין שם, דכיון דמעלית אינו מנוף השחיטה מורה הב"ח דל"ל מתקיים בכל משך השחיטה, חת זה כחבתי ללימוד זכות אף לסלכה אין לנו רק כמ"ס התב"ש דאפי' משהו מהסבין שכנגד ציה"ש מוכיח אף דבשעת השחיטה לא יסכה הסבין עס רק רגע בזה חלדה שההלכה נקבע כפי החפשות חבירים המקובלים בישראל, וגם אם הי' ברור כסברא ה"ל דבעינן מתקיים כל משך שיעור שחיטה ג"כ י"ל ששיעור השחיטה בעוף הוא משהו כחצי קנה פגום ולכן הסמיר התב"ש ס"ג לפנין מעלית אף במשחו וגם בדם על גב הסבין כנ"ל יש ליסר ולהזהיר :

ואם מלא דם ע"ג סבין וספק אם הי' שם הדם גם כמפות הקודמים דיש בזה ס"ס שח"א לא הי' לו

דעת קרושים ה' שחיטה סימן כד דברי אברהם ס

אז הדם ע"ג הסכין ושמה הלכה דלן זה חלדה דהוא ס' צעיה דלא איפשיטא אף שס"ט אינו מעיל בשחיטה ואף שס' אי' הנה כהלכה מ"ט האחד שהוא במציאות המעשה החזקת איסור הוא כנגדו מ"ט כיון דיש כאן חזקת הסכין דמעיקרא לא הי' בו דם אס' אס' תימא דכיון שדרך הדם לבוא על הסכין ש"ט מעט מעט ע"ז לא עדיפא חזקה דמעיקרא מחזקה דהשחא בלירוף חזקת איסור דההמה עכ"ז עכ"פ י"ל דהחזקה איסור אימא ע"ז ושוב יועיל כאן ס"ס כנ"ל מ"ט סכ' ז"ל ואס' ס' אס' הי' שם הדם גם בעופות הקודמים ע' בגידולי הקדש אורח ז' :

ימ) שחמתי טוף ותפסתי היעיב הראש והגוף ונענע העוף בנזק ולא הי' שם דרכה בזה משום שאחזתי ידי אלל גופי וכמ"ט במק"א אך לכאורה ששחתי שעי' נעטע גוף העוף אולי הטלית שמלך הגוף הי' ניטית על הסכין ופיא חשש חלדה ואף ס"ס קשה לנקל בזה שחמתי כידוע ואף דיש כאן ספק שלא כיסו כנולות את הסכין כלל וס' שא"ז כיסו אולי הי' צמיעות בהרה דס' א' או אחר שחמתי כל צ' סמימיוס וה"ל ג' ספיקות וגם כפי הרגשתי הפסקתי השחיטה תיכף אחר הנעטע ונטלתי הסכין מ"ט אולי הוא קלף ככלל מלחא דלא רמיא עליה דליניס וסכס שחמתי במק"א שכל שחי' מכוין בזה לדר מה אף שאינו מלך מה שאנו דנין מהי וגם כן כאן מכוין כל שוטט לשמור השחיטה מחלדה, מ"ט י"ל דכ"ד, הוא כלא רמיא מצד הבהלה אך הש"ב שטע"ג אמר בודלשי שלין חשש מלדס כלל בלוצית שללך הגוף שראה היעיב שלא נענו

יתרה. כי גם בהשחי' כנ"ל מתחזי עיקר החבין וחוד הסכין תמיד אינו נראה ועי' רבילות כנ"ל ראיתי בסמוך בין שחיטה לשחיטה ע"ג אהורי הסכין דם. והחמירתי על ואסרתי העוף: וללמד זכות על מה שכמה לא חשו בכך אולי י"ל דהקולא המפורשת בגמ' ע"י שאין מתקיים. שייך גם במטלית בראש הסכין לפמ"ש כל האחרונים (דלא כב"ח שהחמיר באסר וכוותיה אף שאינו כנגד השחיטה רק מהצד) והרי ההלכה קבועה עתה שאין חשש רק כנגד השחיטה לפ"ז שאף כשרוא נגד השחיטה משש כשאנו עומד להתקיי' נגד השחיטה שהרי אין שחיטה רק באין שהי' משהו לסכין ואין חשש. (רק אם על פני כל הסכין או הו"ל סתקיי' כל משך השחיטה. ואף שבנפלה מליתו משמע דבסתקיי' כל משך השחיטה קיל. וצ"ל סתקיי' משש זמן מרובה עד הרה ביד שלא כלאחר יד (כהתב"ש כי נבי הרה לשון אחר. ס"מ י"ל שהמכוין כן כי סגנון קולא כלאחר יד מצינו בסלאכה בשבת כל כלאחר יד כו' שכיח מאוני ובמוקצה קיל ג"כ ע' כלאחר יד) עכ"ז י"ל אף שבמה שאינו מנוף השחיטה צ"ל כן. מ"ט במה שמנוף השחיטה כל שיש קיום כל משך השחיטה חמיר ובמו בין הי' לסי' שהוא עיקר ההלכה דחלדה ולפ"ז לא קשה על סברת הבי"ח הנ"ל מהנהוג במטלית (בפס"ג כ' סברות לחלק. ואינן בדירות כ"ב כפי רהיטא). כי י"ל סברא הנ"ל גם לדליה שעכ"פ צ"ל מתקיים כל משך השחיטה ע"ג השחיטה. כמו שמצינו סברא זו בדוכתי טובא) אך אנו אין לנו רק כמ"ש התב"ש (שההלכה נקבע כפי התפשטות חיבורים המקובלים בישראל). ואף אם הי' ברור כסברא הנ"ל ג"כ י"ל ששיעור שחיטה בכך בעוף משהו כרובו של קנה כו'. ועי' תמיד במטלית כמ"ש התב"ש וגם בדם ע"ג סכין כנ"ל יש ליהודי ולהוודי ואם ס' אם היה שם הדם גם בעופות

הקודמים. אף שס"ס אין מ"עיל בשחיטה אף שא' ספק בהלכה מ"ט ס"י הא' שבמציאות בהמעשה כנגדו איסור. אולי אף במה שהגם הנם אין אוסרין סכין איתרע בהמה לא איתרע. ולא עדיפא חזקה דמעיקרא מחזקה דהשתא. עכ"ז עכ"פ י"ל חזקת איסור איתרע בכך. ומועיל ס"ס היטב :

יט) בדם ע"ג סכין כנ"ל. שמעתי שבזמן קור נקדש תיכף בעץ בכך חמיר יותר. ולכן אף ברוקאז

דברי אברהם ה' שחימה סימן כד דעת כרושים

מים ע"ג הסכין דקיל. אם מצד הסרתי בנקל ולא חמיר מנסל שליתו. ואם מצד שלצלילת המים ורוק מתחזי שחימתו והסכין [מ"ם] בנקרש חמיר גם במים זכים. ושמעתי שבנסות א"א שלא יהיה ניתו [דס] ע"ג אחורי סכין באמצע שחימה. רק אם נזהר שהבהמה תוציא הנשימה לפני שחימה או יכיל להשמר. ונכון להשמר ונכון להשמר ביותר שלא יהיה בהמה קוצר נשימה עצירתה לפני שחימה. וג"ז בכלל לשון חז"ל [שחימו הפוסקים לענין בדיקת הריאה] נמיעה מקצת רגלי דקצינו. שמהירות גורם מבטל ח"ו. רק להמתין כאלו מתחיל שחימה ואינו מתחיל. עד שתשוב רוח נשימתה בסתירות [שייך לס"ק הקודם]:

(ט) שחמתי עוף ותפסתי היטב הראש והגוף. והיה נענוע דהגוף ולא היה חשש דרסה בזה כמ"ש במקרא שאחותי ידי אצל נופי אך לכאורה חששתי שעי' נענוע ג"ף העוף אולי היו תוצאות שסצד הגוף נוטות על הסכין בחשש חלדה. ואף שיש מ"ם קשה להקר בשחימה כידוע ואף שיש כעין מ"ם ס' לא כיסו הסכין כלל ס' כיסו במיעוט בתרא דס' א' או אחר שחימת כל ב' הס'. וכפי הרגשותי תיכף הנענוע הזבקותי השחימה ונטלתי הסכין. רק שם"ס הוא בכלל מלתא דלכ רמי עליה דאינש קצת באולי. במק"א כתבתי ראה מריש נדה גבי שפחות שבבית רבי לגבי חביות בבדיקת עצמן ע"ש. לגבי לא רמיא עליה כל שהיה סכוון בזה לצר טה. אף שאיננון סצד מה שאנו דגין באו"ה ונ"ד הוא כלא רמיא סצד הבהלה אך השו"ב שעצ"ג אסר בודאי שאין חשש חלדה כלל בנוצות שלצד הגוף. וכ"ה לפי הבחנתי והכשרתי גם לי. כי לא היה עדיין הסכמת דעתי להחמיר על קורם הבחנת ואמירת השו"ב והיה עדיין בדעתי צדדים ול"ש כאן מ"ש במקרא בטעם משאחז"ל בשר פגול בהמה שהורה בה חכם ע"ש. וביו"ד ס' דוקא כששכשיר ע"י שקנל הדעת. כי לא היה כלל הקצאת הדעת בהחלט ואינלי מילתא לספרע שאין חשש כלל בזה:

(כ) לפעמים ע"י הורדת הקנה אף בשאינו שמים צריך להבחין אם אינו הגרמה. כי ע"י הורדת הקנה.

נגעו כלל הנוצות להסכין, וכן הוא לפי הבחנתי והכשרתי גם לי כי לא היה כלל הסכמת דעתי להחמיר על קורם הבחנת ואמירת השו"ב והי' עדיין בדעתי לדריס ובאחז"ל בשר פגול בשר שהורה בה חכם מנזאר ביו"ד דרומא כששכשיר ע"י שיקול הדעת וכן הוא בחולין פא"ט ואחר סבחת השו"ב חילאלי מילתא למפרע שלא היה שום חשש כלל בזה:

(כא) אם היה הסכין בטעם שחימה אף אם היה סכין נכח שיש חשש שנקרעו ענפות הקנה וזמ"ז ע"י הסכין או שהי' הסכין באמצע ענפת רחב וע"י ההציי' אולי נבקע הטעם כמו בקיעת על ס' מ"מ יש מ"ס להסל כשהי' כן בחתלת חתוך הקנה כי במיעוט קצת דקנה אין חשש רק מלד המתנה ויש להסל בספי' ואפי' זה יש חשש דאורייתא יש מ"ס ס' אחד בפלוגמא שמועיל גם נגד חזק"א ספק שלא הי' קרע, רק הסידור קדם להבחנה כדי לקרעו וס' כהסידור להסל בהגרים שלים ושטח שלים, ומ"מ לריך לי עיון וכששחט בסכין חד והסל לכה בקל יש להסל ביותר כי בושט ודלתי שאין ע"י הס' קרע בשום אופן וגם בקנה אין ע"ז חשש קרע ברובו וגם אם לפי האומדנא שהסכין הי' קורם שנקנס הסכין לחוך העכבת שט"י שפגע בענפת עלצמו הולך לנעות וחכף שהחזיל הסכין לחזוך כתיך המכנעת מיכר החיחוך ולא הי' צ"ל נקיי' אין עוד חשש ואם הטעם שלא נכח, קל גם מלד מלד חסירות:

(כב) עיקור בעישיט בתרא, שלא בדרך שחימה רק ציד החמיר בשמ"ס סמוך כ' בלא בהפס"מ מ"מ אין לחוש אולי בטעם שקרע הורדין לחמ"ס חכף בעורה מפרכסת כדי להוליך הדם נקרע משהו מהסמנים שלא נשחטו דכיון דבהפ"מ אין זה עיקור כלל אין להחמיר בספי' קו

(כג)

צריך להבחין אם אינו הגרמה. כי ע"י הורדת הקנה.

(כד)

דעת קדושים ה' שחיטה סימן כד דברי אברהם סא

(בג) אף שחמיר השמ"ח שלא במקום הפסד בעקר בידו הפיעוט נחלא ע"ש סעיף ק' עכ"ל כשיש ספק אולי נמשכו הסמינים לאח"ש מחוך ביה"ש לרח"ת אם נשחט כולו ועי"ז מסיפק אולי ה' קרע נסופט בהמיעוט שנשחט מחובר שהיא חס"ה עיקור כמיעוט נחלא לרעה סתב"ש סל"ל כיון שלא ה' מת עדיין העוף נראה שאין אף מרחס"י לסחמיר בזה לכיון שברפס"מ ל"ש עיקור גבי קרע כלל אין, להחמיר בספק בזה ופסולי שחיטה מה' הלכת במיעוט נחלא הוא רק ספק דאורייתא או דרבנן, לכל מה כד"ת ל"כ ויש בזה ס"ס דם' שמא לא כ"י קרע כלל ושמא במיעוט נחלא כשר אפי' נפסול שחיטה דאורייתא ושמא קרע ביד אינו בגדר עיקור וגם ל"ש בזה חזק"א לכ"ע שכל שרואה לפניו הכשר שחיטה טוב שייך נשחטה סותרה לכ"ע, ול"ש להחמיר מספק של מה שמותר בהפסד' שהכלל ידוע מרמ"א בהקדמתו לספרו ח"ס שנמקו"ס שמותר בהפסד' כ"ה ההלכה ברורה להיתר ורק שלא בהפסד מחמירין סומרא יחידה ממנהגא בעלמא וכ"ש שיש לסקל כשלפי האומדנא נוסח שלא נקרע כלל :

(כד) בנמצא נפגעת נפרש מהגרנלה והסו"ב ברי לו שלא ה' הכבדה ידו לחוש שנעקר נפגעת השחיטה, רק אולי נעקר קודם כשחיטה יש מקום להקל לפ"ד החו"ד כד"י ס"ס כהינן ק"י דמה שכל ס' במחילה פסול דווקא כולל הספק בנוף הכשר השחיטה דהוא מפעל המכשיר, ד"ש כנגדו חזקת שחיטה וזכא אבל בספק נקובת כוונת וכוונת כיון דהשחיטה היתה באדאי ככל השחיטה אוליין בספיקו לקולא מטעם נשחטה סותרה וה"ה בזה אך שללע"ג אם לסמוך על החו"ד בזה וי"ל עוד ד"ש בזה ב' ספיקות להחמיר שמא קודם שחיטה נפסק ושמא נפגעת שחיטה אף דהוא נחשט בליס סמוך לשחיטה ונכ' חורה יקחאל כתב ג"כ שיש מקום לומר שנבי ססוקת סגרי"ת אינו ספק בשחיטה וע"ע לא סיקל לדינא, ונכ' נקיבס הוושט סיקל יותר יעיי"ש ולפ"ד החו"ד והסו"ק הנ"ל י"י מיושב לפס סעינין

(כא) השי"ת הסבין בשעת שחיטה עליונות רחבו, לצד הראש ולצר הגוף, אף אם היה בכח שהיה בו כדי לקרוע טבעות הקנה זה סוה, או בטבעות אי כבקות עצים ס"ס יש מקום להקל כשהיה כן בתחלת תחוד הקנה כי במיעוט קמא דקנה אין חשש רק מצד הסנדג וקיל בספק, ולגבי דאורי"י יש ס"ס וא' ס' פלונחא שע"ז קיל גם נדר חזקת איסור ס' שלא היה קרע, רק חדור קודם להכח שבו כדי לקרוע, וס' כהסובר להקל בהגרים שלישי ושחט שלישי, ומ"ס צ"ע, ובשחיטה בסבין חד ומליך בקל ביותר (כ' בושט אין ע"י הטייה הנ"ל צד קרע בשום אופן, וגם בקנה אין ע"י חשש קרע ברובו) ואם האוסדנא שהנטייה היה קודם כניסת הסבין להטבעת, שע"י שהגיע בטבעת הוצרך לנמות, ומכיון דהתחיל להכנס לטבעות סיהר החתוך ולא היה צ"ל נפ"ת, אין עוד חשש, ואם הטה שלא בכח, קל גם במדת חסידות :

(כב) עיקר במיעוט נחלא בדרך שחיטה רק ביד, החמיר סתב"ש שלא בהפסד' ס"ס אין לחוש אולי בקרע הורדין להוציא דם נקרע משהו סה"י :

(בג) כשיש ספק אולי במשכו"ה הסי' מתוך ביה"ש ע"י קנה החתוך ומשך הושט לראות אם נשחט כולו כמו שהצוה לכתחלה גם בעיף ויש ספק קרע בהושט שהוא חשש עיקר במיעוט נחלא כיון שלא מת עדיין העוף, נראה שאין סדחס"י להחמיר בזה, כיון שבהפסד' ל"ש עיקור גבי קרע כלל אין להחמיר במ' כזה, שיש בזה ס"ס בדאורי"י או בדרבנן לומר כראית ליהגבי ה' פסולי שחיטה במיעוט נחלא, ול"ש בזה חזקת איסור לכ"ע שכל שראה לפניו הכשר

אמר כיון ד"ש נ"ע בין ספסיקות באם סטילה כתב ג"כ שיש מקום לומר שנבי ססוקת סגרי"ת אינו ספק בשחיטה וע"ע לא סיקל לדינא, ונכ' נקיבס הוושט סיקל יותר יעיי"ש ולפ"ד החו"ד והסו"ק הנ"ל י"י מיושב לפס סעינין

דברי אברהם ה' שחיטה סי' כ"ד דעת קדושים

הבשר שחיטה שייך בזה נשחטה הותרה לכ"ע ול"ש להחמיר בסי' של זה שמותר בהפס"ס. שהכלל ידוע שמה שמותר בהפס"ס כ"ה ההלכה ברורה להתיר בזה ושלא בהפס"ס מחמירין חומרא יתרה ממנהג בעלמא. וב"ש כשנוטה שלא נקרא כלל :

(כד) לפס"ש התו"ד בכללי ס"ס. מקום להקל אם השוחט ברי לו שלא היה הכבדת ידו. וצ"ל ע"כ אם לסמוך על התו"ד בכג"ל. ובהג"ל ג"כ ספקות אם היה פסוקה אם שחיטה נפסק. אך י"ל דה"ל משם א'. לפעמים ג"ם בין הספקות. אם הטילה בצים סמוך לשחיטה ובתרי"ע ע"ה. כ' מקום לומר שנבי פסוקת גרגרת אינו כמ' בשחיטה ומ"מ לא היקל ובניקר בושט היקל יותר (לפס"ש התו"ד יצ"ו כג"ל מיושב מדוע לא נימא סמוך מציטא לחוקה לבני סי'. ויצמרכו בדיקה. אך י"ל שע"י רוב ג"כ יש חוקה בבסי' פ"א בגבינות ובמ"ל ה' בכורות חילק ג"כ אודות מחוסר מעשה ומ"מ לא החליט וצ"ל ע"כ :

(כה) גם להבחינים בנמצא גרגרת על הסכין מחשש קרע בסי'. מ"ם פשיטא שאין חשש פת"ש גם בדרך חסידות שע"י הסיית הסכין היה קרע כיון שאין קרע ודא מבעת נבדל לפנינו ולא היה דרסה בבח ולא שהי" מהולו"ה ועדיף ממה דקי"ל חידודה קודם לליבונה. וב"ש עע"ג שלא היה כח דכשר היסב (כו) החמיר התב"ש משום דה"ל ס"ס נגד חזקת איסור. ומ"ש הפמ"ג ליישב כוונת המ"ז

הסימנים וסגנון קלות השחיטה בלי כת מעיד שלא רוב סעבנות נפרש יש להקל כעין שכתבתי לפיל בשם החו"ד ועכ"ז כשהרוב נוודאי נפרד חף שלפי החו"ד כתבתי שם שיש מקום להקל בזה לא רצא הט"ז להקל משום לא פלוג אבל אם אין הכרע ע"י חפיסת הסימנים וקלות סולכת הסכין חף ביש ספק אם רוב חף דיש ס"ר שמה ע"י גלגול נעשה ושמא לא ה' רוב מורה הט"ז דאסור משום דהו"ס ס"ס נגד חזקת איסור (כז) אם רק מיעוט מהסעבנות נמצא נפרד מהגרגרת הסכימו האחרונים דכשר

סמכין על הרוב בנקובת הוושט וצפ"ה ולא לריך בדיקה כמו בכל האברים ולא אמרין סמוך מיעוטא לחזקה שאינו זכום, ויולרך בדיקה בושט ובגרגרת ולדבריהם כיסא כמוכן אך י"ל בלא"ה שע"י הרוב יש חזקה לאחיז מעט רובא כמבואר בסי' פ"א צבינות וחזקה זו פולד כנגד חזקת איסור שאינו זכום ושפיר אזלינן בסור הרוב ובמ"ל ה' בכורות ס"ד סילק ג"כ שאם נעשה מעשה שבכחו לסלק החזקא חף שספק אי נעשתה כראוי פקע החזקה ומה שייצטא לסברת החו"ד ה"ל ומ"מ המ"ל לא החליט וצ"ל [דברי הרב ז"ל קשים להולס דמחלה כ' להקל עפ"י החו"ד וכמו שביארתי וצ"כ דאין ספק אם נעשה נעשה שחיטה דאל"כ הו"ס ל"י ספק בשחיטה חף להחמיר ושו"כ דה"ל ס' לחומרא שמה נעשה שחיטה ואולי כוונתו דכיון שיש ב' ספקות חף דספק אחד הוא חשש דחוק מ"מ מלטרף לס"ס וכ"ס דעת הרב ז"ל ככ"ד דס"ס הוא פלד שכתוב וכוין דיש ספק אי שקול הו"ל מחלה על מחלה וספק כז' חף שאינו שקול מכריע להיות רוב] :

(כה) עיין בד' הרב ז"ל לעיל חות ק"ח :

(כו) המ"ז מכשיר אם נמצא הסעבנות פחות מרובו על הסכין ואפילו אם הוא מסופק אם הוא רוב או לא מנעם ס"ס שמה יש רוב ושמא נעשה ע"י גלגול והשפ"ח בסיף כ"ד מחמיר משום דהו"ס ס"ס נגד חזקת איסור ומ"ש הפמ"ג ליישב כוונת הט"ז מלד שרוב כהמות אין קנה שלכס פסוקות וכן רוב שחיטות אין הקנה נפסק מדחיפת הסכין ורובא וחזקה רובא עדיף איני יודע כוונתו דנע"כ יאל שחיטה זו מכלל רוב שחיטות שברוב שחיטות אין נמצא טעמות נפרדות גם פ"י גלגול הסכין וש"כ שייך החזקת איסור ואולי כוונת הט"ז כשחפיסת

הסימנים וסגנון קלות השחיטה בלי כת מעיד שלא רוב סעבנות נפרש יש להקל כעין שכתבתי לפיל בשם החו"ד ועכ"ז כשהרוב נוודאי נפרד חף שלפי החו"ד כתבתי שם שיש מקום להקל בזה לא רצא הט"ז להקל משום לא פלוג אבל אם אין הכרע ע"י חפיסת הסימנים וקלות סולכת הסכין חף ביש ספק אם רוב חף דיש ס"ר שמה ע"י גלגול נעשה ושמא לא ה' רוב מורה הט"ז דאסור משום דהו"ס ס"ס נגד חזקת איסור (כז) אם רק מיעוט מהסעבנות נמצא נפרד מהגרגרת הסכימו האחרונים דכשר

דעת קדושים ה' שחיטה סימן כד דברי אברהם סב

ת"ע יש להבחין שחם אין בירור שהחשש דמחל נעשה ע"י דחיפת הסכין ונעקרה הוא רק על ד' שבו חיתוך פועט ויש מקום לומר שהסיסוך מועט נעשה ע"י סכין ומקום שהחחוך ברובו או בכלו נעשה ע"י דחיפת הסכין אין להקל עק אפי' לפ"ד החו"ד כי ספק אם שחט רוב הקנה או נעשה ע"י עקידה והו' ס' נשמיטת אפי' לדבריו ואף שיש רוב שחט בוועט עכ"ל חס נפסק רוב הקנה אין כשכר שמיטת בוועט וספיר טוס ספק נמנעס המכשיר וחזקין נחמד חזקה גם לדעתו וכו' :

כה) מה שחמטו הס"י והתב"ש על הע"ז הל"ל דהו"ס"ס נגד חזקת איסור יש ליישב כיון דהאגור וסמחנר פוסק כוותי' ס"ל להכשיר צנמל ענפת נפרש מסגרת, טוס ס' שחל נעשה ע"י גלול ס' פלונתא דרבוותא וכבר התבאר דמועיל גם נגד חזקה גם יש ספיקות בפוסקים מהו עיקור ולע"ע :

סימן כ"ה

(ד

מ"י ובתרי' ע"ה כ' מקום לומר כו' וס"ס לא היקל כו' ובהל"ל גם למברת חו"ד יצ"ו כנ"ל אין להקל. כי הנ"ל ספק אם שחט רוב הקנה ואף שיש רוב בושם. מ"ס אין בו הבשר שחיטה כשרוב הקנה פסוק :

כה) תמי' דהש"י על הפ"ז אולי יש ליישב מצד שמ"ס שייך בכך ס' פלונת' דרבוות' כיון שהאגור סיקל ובי' פסק כן גם יש סברות מהו עיקור וצלע"ע :

סימן כ"ה

א) כיון דצב"ח הותר להנאת אדם כשם' אם נשחט רוב ס"י ומשתהה לטות. יכול לקרוע עור צואר להבחין אם נשחט רוב ס"י. ולא יצטרך לשמור העוף מפרנסו שע"י פרכוס ק"ל שחוששין שחם גשם רוב קנה אח"ש. ותוחלת ממושכה להודיע אם העוף כשר. גם מצד הכסוי שראוי להסמיכו. ע"י ה"ל להנאת אדם ויכול לקרוע כנ"ל. או להכות בראש העוף להמיתו. מ"ס ראוי לבחור צמ"ע צער ולקרוע אין צער כ"כ. ואף שע"י הכאה ימות תיכף ולא יצטרך בשחיית הפרנסו י"ל שהצער שהוא מפילא שלא בידי אדם אינו עולה לחשבון ואין נצטרף עם צער הקריעה. וכיון דצער קריעה פחות מצער הכאה על ראשו להמיתו. אינו מצורף לכאן מה שהצער של הפרנסו בא ג"כ ע"י שלא שחט בס"י עור כי מה שעבר בשונג אין ואף אם [לא] יתכשר העוף מ"מ שנגה הוא ודעתו ה' לשחוט בכשרות ושלא לגרום צער. ולפעמים

הפ"ז מצד שרוב בהמות אין קנה שלהם פסוקות וכן רוב שחיטות אין הקנה נפסק מרחיפת הסכין אינו יודע כוונתו שהרי גם ע"י גלול הסכין אין ברוב שחיטות פסוק בבי' מקומות. ורוב הבשרות אין בהם סכנות נפרדות. ע"י אין הרוב מועיל. ואולי כוונת הפ"ז כשתפיס' הפ"י וסגנון קלות השחיטה בלי שום כח מעיד שלא היה דרסה בהסכין. או ספק קיל ורק כשרוב היקף ודאי יש להנהיג להחמיר בלא פלוג וכשאין הברע ע"י תפיסת הפ"י וקלות הולכת חסכין. או גם ספק אם רוב חמיר :

כו) ואם רק מיעוט מהטבעת הסכינו האחרונים דכשר מ"מ יש להבחין שאם אין בירור שהחשש רק על צד שבו חתוך מיעוט לומר ששם ה' באולי ע"י דחיפת הסכין. ומקום לומר חיתוך מיעוט ה' ע"י סכין. ומקום שהחיתוך ברובו או כולו ה' ע"י דחיפת הסכין. אין להקל בכך. ומ"ס הפ"ז שצ"קור דוקא בכלו כבסעי' פ"ו. היינו רק עיקור שמהלח. משא"כ פסוקת גרנות ברובו רק דיעה א' יש שבכך ג"כ שלא בשעת שחיטה רק מרצה עס"ג כס"ז מעי'

מ"י. ובתרי' ע"ה כ' מקום לומר כו' וס"ס לא היקל כו' ובהל"ל גם למברת חו"ד יצ"ו כנ"ל אין להקל. כי הנ"ל ספק אם שחט רוב הקנה ואף שיש רוב בושם. מ"ס אין בו הבשר שחיטה כשרוב הקנה פסוק :

דברי אברהם ה' שחיטה סימן כד דעת קדושים

ד) כשבודק חס נשחט רוב קנס יס להכניח פ"י קס ודכות' חס הפור ממבנים לא נחפז שחט נחפז סי' נשאר רוב הפור שלא נשחט וכל שרוב פור הפנימי לא נשחט לא מהי פס שנחפז נשחט כל הסיקף הסמוכים ועורות פניניהם ורק פקיסול לא נשחט בפני הפנימי ע"י שהוא דנוק להסמוכים מ"ע יס לחפז חולי ע"י דוחק הסכין נפרד הפור מפנינים וע"י שנפרד נחפז וע"י ויזל לטעות ששחט רוב סקס :

(ס)

אמ"ה עוד לישראל וגם לב"נ מצד מי איבא סידר. ה"י מקום לומר דל"ש איבא צב"ח ע"י : וס"ס אין מהסבא כן. גם בהג"ל הרי ספק אם השחיטה כשרה. וגם ודאי נשחט מיעוט הושט והו נבלה מ"ס אינו נבלה כ"כ כנסטרא לסמא סחיים וגם בנבלה סחיים י"ל ששייך איבא צב"ח יכ"ה מסבא שאסור לעשות צער בחנם גם בנבלה סחיים. וכן אחר שחיטה כשר. וכן ספק חסיר. כיון דצב"ח דאוריית'. אם לא מצד שינוי טיפול לאדם וחששות ומכובות הוא צער רידיה ולהנאת אדם הותר צב"ע. ע"י יש מקילין שלא להבחין בחששות :

ב) למשמש כו'. בדיקה במשמש שהב' ס"י כלם שחוטים י"ל דקיל כמו כשרוא? ביום שאין משהו מחובר :

ג) שו"ב שהי' [דרכו] לבדוק בס' דברמה ע"י שהעביר ידו לביה"ש והדניש רק המפרקת. צלע"ג בזה גם אורות כלים [שנישל במ שחיטה] שהרי הבדיקה צ"ל שיראה בעיניו שב' הס' נשחטו או שימשש בידיו על הס' ממש. משא"כ בדיחה הג"ל שלא נגע בס' כלל שאפשר לחוש שהס' הם סהצד לסמא מסקום שהעביר ידיו. ואף שיש אוסדנ' מצד הרגולוג של מקום הס' שנשחט פעם אינם בבחמה להלאה מסקום שהעביר ידיו : עכ"ו רחוק לסמוך ע"י אף בדיעבד. ולכתחלה פשיטא אין לסמוך ע"י. רק צריך לבדוק במשמוש על ב' הס' בחתוך שלהם לנמדי או ב"אי ברורה. ולגבי דיעבד יש ג"כ סבא בזה בא"י להקל מצד שתופס ככ"י ומרגיש ממש ודאי שמונחים במקום שהעביר ידיו : וגם מרגיש ע"י תפיסו שהס' נחתבו כולם לנמרי. וס"ס צל"ע בדיעבד. ולכתחלה פשיטא אין לסמוך ע"י. אף שמהר"ק כ' דל"ש שע"י פרכום נקדעו הס' וזה רק סנדר אוסרנ' ידוע בלי ראייה ומשמש אין לדמות אוסדנות ול"ו והתב"ש חסיר בזה בעופו'. והיום אמר שוב דפה לפני שבדיקה של העברת יד מיכה מרא"י : ואסרתי לו שאם ספק א"ע אבדיקה כוז צ"ע גם על לספרע. ואז אמר שלא ספק א"ע ע"י לבד רק בדק ברא"י ג"כ. מצד המהירות בדק כנ"ל. ואף שלבי מהסם בדבריו : נוסח אצלי שע"י שמעו שיש בזה קפידא בדיעבד ע"י חזר ואמר מה שהוא רחוק לשמוע כפי ששמעו' דבריו הראשונים. עכ"ו כיון שע"ס אימרג יש לצדד כנ"ל לגבי דיעבד אינני מאשימו על הדבר והזהרתיו בזה מעכשיו ומל' השויב שנרפסו אין הכרע כ"כ בזה. והיה לכאורה כשטעות קצת [להקל] למ"ש שע"י שביה"ש לא דם אין להבחין כ"כ בראיה רק במשמש והוא מלשון הס"י (ובושט קשה להרגיש ששחוט הוא. בלי ראי'. כי הבשר דספרקת שנחתך יכולין לטעות עליו לומר שהוא חיתוך הושט) אך אין ראיה מזה

דעת חדושה ה' שחיטה סימן כד דברי אברהם סג

(ה) מ"ש האחרונים שאין חיוב כ"כ לבדוק אס"ט אודות ביקור י"ל הטעם כי כנגד חזקת שאינו זכוח יש כנגדו חזקה דמעיקרא שלא ס"י הסימנים עקורים כמ"ש הר"ן ומ"מ כחב הש"ך להחמיר מלך שהוא מצוי כמו בדקת כריאה דשכים בה טריפות ונצרכו סג"ל לבדוק ואין סומכין על רוב כשרות וכ"כ כאן מצוי שמוטה ע"י דחפת הסכין וכעת אנו רואין דלא שכים כלל גם א' בין רבנית כי ע"י חפסת הסימנים משומר משמוטה וכ"ש אם ההולכות והבאות נפשים בקלות ע"י חריפות הסכין ומ"מ אודות הסכנות הנפלים באוזנות אין מועיל כ"כ חריפות הסכין כי בדימוק הטבעים זע"ז

ז"ל דחיפה וכח קלח :
(ו) מ"ש האחרונים דחוקק אגידל אס"ט על הסיפוי כונע ואם לאחר שילאו לא נכנסו טוב לפנים ה"ל שמוטה וטריפה היינו רק אם לא נדק אס"ט חמירין מה שלא חזרו סימנים הוא מחמת שה' שמוטה אבל אם בדק אס"ט ורואה שהסימנים מעורים היטב וודאי כשר לכ"ע והשו"ב נוהגים לדחוק הסימנים לפנים אחר תקיפת אגידל כשבית השחיטה קצר כן הפיד לי השו"ב דפה וזוה נכון עכ"פ לבדוק אם הסימנים מעורים כ"ל ושמוסס היינו כשמנולס הסחוס של הסיפוי כונע כפ"ט.

(ז) אם נמצא קרע בקנה שמוטה שאינו דרך חיתוך בסכין שמיטס והי' פרכוס מקורס אם יש במקום שנראה שהוא דרך חיתוך טוב הנראה לעינים חוץ ממקום שנראה כעין קרע יש להחיר אף בזהמה אף שמבואר בפוסקים שבהמה אין חשש קרע כס"י ע"י פרכוס מ"ע היכר הג"ל הוא אומדנא גדולס כי גם בזהמה שייך קלח פרכוס ושמעתי שמדנרס עם הראש הרבה רק מלך שאינה מדנדלת עם הגוף או מלך שאינה מוליכה בסמנים מראש לגוף ומגוף לראש קיל מנבי עוף אבל לא במקום שיש אומדנא גדולה כ"ל ומה שהפוסקים הביאו רא' דלא חיישינן שמה נחמכ הסתק ע"י פרכוס משמט כהדי דפרס ומשמט כלילה ולא חמירין שסס

מזה כלל. שהרי כוונת הט"ז שם הוא להדיא לגבי הבחנה בין נשחט רוב למיעוט וזה נרגש היבב גם ע"י העברת האצבע וכשמריגיש שקצת הושט לא נשחט יכול להבחין שנשאר מיעוטו שלא נשחט או שיוכל לפנות באצבעו הרג ולראות היטב. וע"י מה שדוא מכוסה בדם לא יתראה לפניו ששחט כל הדי' כשאניג שחיט' רק הכוונה שם בכוסיו שע"י עייז א"א לו להבחין היטב בין רוב למיעוט. וע"י בדיקה באצבע יוכל לידע היטב. ועכ"פ נראה שיש לחוש שהסימנים מהצד ואף שהוא חשש רחוק לפעמים צ"ל שמירה ברירה בזה :

(ד) כשבדוק אם נשחט רוב קנה. יש להבחין ע"י קש ודכוותיה אם העור בגנים לא נתקפל דכשהושט מקיפול זע"ז. היחנשאר רוב העור שלא נשחט וכל שרוב הפנים לא נשחט. ל"מ מה שבחוק נשחט כל ההיקוף בהסחוסים ועורות שביניהם. אף שקיפול לא שכים בעור הפנים ע"י שהוא רבוק להסחוסים. מ"מ יש לחשוש אולי ע"י דחק הסכין נפרד העור בפנים ושייך בו קיפול שע"ז נראה שנשחט רוב העור :

(ה) מ"ש שאין חיוב כ"כ לבדוק אח"ש אודות עיקור י"ל כי כנגד חזקת שאינו זכוח יש חזקה שלא היה הס"י עקורים כו'. ומ"מ כי הש"כ להחמיר מצד מצוי ע"י דחיפת הסכין. וכעת אנו רואין דלא שכים כלל גם א' בין ובבות כי ע"י תפיסת הס"י משומ"י. ומ"מ ההולכות בקלות וע"י חריפות הסכין. ומ"מ אודות הטבעות הנזפלים באוזנות אין מועיל כ"כ חריפות הסכין כי בדחוק הטבעות זע"ז צ"ל דחיפה יכת קצת :

(ו) היינו רק לגבי מה שאם לא נדק מרפה. אבל כשבדק והס"י מעורים היטב וראי כשר לכ"ע. השו"ב נוהגים לדחוק הס"י לפנים אחר תקיפת אגידל כשבית השחיטה קצר כן העיד לי השו"ב דשה. ואולי נכון לבדוק כנ"ל. ושמוטה היינו כשמנולס הסחוס של השפוי כובע בפ"ע :

דברי אברהם ה' שחימה סימן כד דעת קדושים

(ו) אם נמצא קרע בקנה ונוטה שאינו דרך חתוך בסכין שחימה. והיה פרכוס מקורס. צ"ל במקום שאינו קרע דרך חתוך רוב הנראה לעינים אף שכ' הכנה"ג שבבטה"ה אין חשש ריחוב ע"י פרכוס. (שםעתי שמנדנה עם הראש הרבה וצ"ל שסעד שאין מנדנדת בהגוף קיל או מצד שאינה שאינה מוליכה הסי' מראש לנוף ומנוף לראש. כעוף ע"ז קיל) כי היכר הנ"ל הוא איסדנא גדולה. ומה שלא סתרו ע"ז הראיה משחטס בהרי הפרח. ושוחטס בלילה ולומר ששם ניכר דרך חתוך. אף דלא פורש. כי בדיקה אם רוב הכרחיית וראי ומטילא יובר אם חתוך או קרע. דאין זה דחי' ד"ל שע"י פרכוס יכול להיות פעין ע"י שחימה. אבל מ"מ ע"י שחימה לא נעשה קרע וס"מ בשרוב ניכר בלא קרע אין להחמיר עוד בבטה"ה אף שראינו שנקבע ע"י פרכוס. מ"מ להחזיקיותר. וקיל ואם עם הקרע יש ב' שלישים קיל גם בעוף. והקרע עולה בחשבון הב' :

(ח) כמו שהחסירו במפרכס אולי נתרחב החתוך בקנה. אולי כ"ה במה שרואין שהקנה עולה ויורד. שבכך חשש ריחוב אם אין ב' שלישי'ן שחוטין. וכפי הנראה כ"ה תסיר בקנה שעולה ויורד מצד הנשימה. וראוי להחסיר ע"ז גם תיבך וצלע"ע :

(ט) חתוך בספרקת. אינו מוציא מחשש הרחבת קרע בסי' ע"י פרכוס. כי אולי היו הסי' מהצד :

(י) בתב"ש משמע פשיט ליה שהש"כ כחיתו להחמיר בקנה ברוב מצומצם. משא"כ בב' שלישים מורה להקל. שהרי סיים בתב"ש שאין להקל ע"פ סברת הש"כ אף שתייר ק' הפר"ת. ומשמע דלהחמיר יש חשש וס"מ כתב להקל בסני' גם בקנה בב' שלישים : ומשמע שכשלא הוציא העוף מידו קיל לכ"ע. כי רק בפרכוס שע"ג הארץ שיש לפעמים פלטולים ווריקות גדולות יש חשש הרחבה מיעוט על רוב ס"י. משא"כ בנרדוד העף בעת שהוא עדיין

ביד

ששם ניכר שהי' דרך חתוך אף שלא נתפרס כן כיון שזה ודאי שדקדקו אח"כ אם נשפס הרוכ כי בדיקה זו הכרחיית הוא ומטילא הכירו אז אם הוא דרך סיחוך או קרע וסתמא כפ' רש"י דאין זה דחי' ד"ל שע"י פרכוס יכול להיות נראה כעין שחיטה ומטילא דל"ח לשמא נחרח ע"י פרכוס אבל פ"מ כהיפוך ע"י שחיטה בסכין אינו נעשה כעין קרע ומ"מ כשרוב ניכר בלא קרע אין להחמיר בבטה"ה אף שראינו שנקרע מעט ע"י פרכוס מ"מ אין להחזיק יותר ואם יש ב' שלישים יש להקל גם צנוף כמבואר בשמ"ח ס"ג אף שעם הקרע יש ב' שלישים עולם הקרע בחשבון הסני שלישים :

(י) בתב"ש סק"ס היקל משמע דפשיט ליה שפ"ש הש"ך בשם אביו להחמיר גם בדיעבד בקנה לחוש שנחרחב סתחך ע"י פרכוס כיוונחו רק ברוב מלואם אבל בב' שלישים מורה הש"ך שיש להקל אפי' בקנה שהרי סיים הזכ"ש שם שאין להקל עפ"י סברת הש"ך נושט אף שס"ן שם קיימית הכר"ח על הש"ך משמע דלהחמיר יש חשש ומ"מ כתב בשמ"ס שם שבב' שלישים יש להחמיר :

ומשמע שכו"ז שלא הוליד כעוף מידו וודאי קיל לכ"ע ודווקא בפרכוס שע"ג הארץ שיש לפעמים פלטולים ווריקות גדולות יש ששם הרחבה מיעוט על רוב סימנים משא"כ בנרדוד סעיף בעת שהוא עדיין ביד הסו"ב והכנפים תפוסים בידו ואינו יכול לסמוך צפרי רגליו לשים דבר אין לחשש בזה כלל והמחרי"ק מיקל בזה לגמרי, וגם המחמיר שבמהרי"ק, לה החמיר רק בהוליד מידו וגם עזר אפוי פלוגמא ל"ג ראוי לומר כן שכ"ע מורים כ"ז שלא הוליד העוף מידו כי דווקא ע"י נעילת הציפורים צקרקע שיש לו כח למשוך הסימנים ע"י צפרינו כמבואר ססי' ב"ד בש"ע משא"כ אם אין חשש ע"י צפרינו וכל"ה משמעות כמה לשוכות מהאחרונים ואף שגם בתופס העוף מידו

דעת קדושים ה' שחיטה סימן כד דברי אברהם מר

עידו ים פירוס שזעך ססימנים מעלה ומטה
במקום שחיטה הרי גם בבהמה מסתמא כן
הוא וכל הפוסקים לא חשו בבהמה ורק גבי עוף
החמירו מחמת שקופץ וזכה הדרא בריא ראיית
הפרי' להקל גם בקנה (ולא כהש"ך בשם
חביו) משיחע בליס דמיירי בבהמה דלריך גם
שחיתת הקנה ואפ"ה ל"ס שנחרחז קודם אור
היום ורק כההב"ש שם דוחה דבבהמה ליכא
קפילוה וא"כ גם בעוף בעיד שלא הוליו מידו
שג"כ ליכא קפילוה שוב אין דחי' על ראיית
הפרי' להקל גם בקנה ומכ"ש ביוטע ובפרט
אז ניכר שה' בחיתוך ואין שם קרע :

(יא) התב"ש היקל גם בעוף אם לא בדק
חיכה לאח"כ חס נשחטו רוב
הסימנים ואח"כ בדק ומלא ששחטו רוב גדול
כמו ב' שלישים ע' שח"ס ס"ג ואולי כשהב'
שלישום הם בב' מקומות אין להקל גם כיון
שאינו מקיל בב' שלישים רק במקום הפ"ע
דווקא, סו"ל חרי קולי במקום הפ"ע מלד חשש
שהיי' ג"כ כמבואר בחב"ש סי' ק"ג סק"ב ואף
ש"ל סי' ס"ה סקנה כמזכ הסוך ונשחט הב'
שלישים זה תחת זה בלי שום שהיי' כ"ד, מ"מ
י"ל מה שהי"ל בב' שלישים היינו אם נשחט ב'
שלישים במק"א אבל אם ע"י לירוק ים בי
שלישים אין להקל לענין זה וגם הספק אולי
הי' כמזכ כנ"ל סו"ל ספק חסרון ידיעה שנקי
יבחין היטב :

(יב) אודות מ"ש הסמ"ג לקמן סי' ל"א בשפ"ד
אות ה' שלדעת מהרש"ל דשחיטת

יב"ס בס"ט הוא עלד רוב דיש מיעוט קריפות
דמא דיש בו חשש נקיבת אוושא, ונקובת כו"שט
הוא נבילה ולא עריפה ויש חזקה שאינו זכוח
כן ולסברת מהש"א ודעימ' עריפה י' אינה ח' היינו שכן הוא ככולס לא ברוב בלבד, וגם אפי'
לדעת רש"ל שרק רוב עריפות אינם חיים מ"מ ל"ס בזה סמוך מיעוטא לחזקה כי אלו דמי
דין בחי' אם היא כשכח ול"ס אז חזקה שאינו זכוח שאין אלו דין אז אם נשחטה כראוי או
לא רק אם כשרה היא או לא וכיון שח' הכשרא דידה מכס רוב בטרם שיש שייכות לדון חזקה
שאינו זכוח ל"ס לומר סמוך מיעוטא לחזקה, ומה שיש בחי' חזקה על אפי' אין מחזיקין
ממנה לגבי חיסור נבילה ועריפה לשיטת החוס' ורק מלד שאינו זכוח סוס סוקס לפיכך אם
נולד

ביר השוי"ב. הכנפים תפוסים בידו ואין יכול
לסמוך צפרני רגליו לשום דבר. שאין לחשוש
בזה כלל והמחמיר שבמחמיר לא כ' רק בהוציא
מידו. (ומצד אשושי סזונתא ל"ס ראוי לומר
כן שהרי מהר"ק כ' שאין שום חשש ע"י
פרכוסים. ומצר השסוטה שהיא ע"י נעיצת
הצפרנים ע"י אנו חוששים גבי פרכוס מצד
שיש לו כח למשוך הסי' ע"י צפרניו. משא"כ
כשאין חשש ע"י צפרניו. וצ"ע.) ובה' משמעות
כמה לשונות מהאחרונים. ואף שיש פרכוס
שמושך הסי' מעלה מטה במקום שחיטה. מ"מ
מסתמא כ"ה גם בבהמה. ועוף המיר רק מצד
שקופץ. ובכך הדרא בריא ראית הפרי' להקל
גם בקנה בבהמה עכ"פ. והרי ב' שרישים ה"ל
ככל הסי' בהפ"ס כפשיטות דשון התכ"ש ובכך
אין דחי' על הראיה להקל. ובפרט כשניכר ג"כ
שהכל בחיתוך. ולא היה שם קרע :

(יא) מה שהקילו בב' שלישי סי'. אולי כשהב'
שלישים הם בב' מקומות חמיר. גם
הרי ה"ל ב' הפ"ס. מצד חשש שהייה ג"כ ואף
שי"ל שהייה הקנה כמזכוב הפוך ועי"ז נשחט
זה תחת זה בלי שום שהיי' כ"ד. מ"מ הרי
חשש אולי ע"י ב' מקומות. ואולי להכריע
שהיה כמזכוב כנ"ל ה"ל מ' חסרון ידיעה. שבקי
יבחין היטב :

(יב) אודות מ"ש הפס"ג דאולי ל"ס שהייה יב"ח
בספק מרפה בושט מצד סמוך מיעוטא
לחזקה. כתבתי במק"א בזה וי"ל שאין אנו
דין

דסיות אינו מועיל סחי' יב"ס במסמס קועי'
הוא נבילה ולא עריפה ויש חזקה שאינו זכוח
כן ולסברת מהש"א ודעימ' עריפה י' אינה ח' היינו שכן הוא ככולס לא ברוב בלבד, וגם אפי'
לדעת רש"ל שרק רוב עריפות אינם חיים מ"מ ל"ס בזה סמוך מיעוטא לחזקה כי אלו דמי
דין בחי' אם היא כשכח ול"ס אז חזקה שאינו זכוח שאין אלו דין אז אם נשחטה כראוי או
לא רק אם כשרה היא או לא וכיון שח' הכשרא דידה מכס רוב בטרם שיש שייכות לדון חזקה
שאינו זכוח ל"ס לומר סמוך מיעוטא לחזקה, ומה שיש בחי' חזקה על אפי' אין מחזיקין
ממנה לגבי חיסור נבילה ועריפה לשיטת החוס' ורק מלד שאינו זכוח סוס סוקס לפיכך אם
נולד

דברי אברהם ה' שחיטה סי' כד דעת קדושים

נולד מ' בשחטתם שלא לומר נשחטתם הותרם
ונשאר ספקא דאורייתא אם הועילה השחיטה
משא"כ במחיים נראה דלכ"ע אין חשש שלא
יועיל רוב, ולפוס ריטא גם גבי רוב מאש"מ
אף דיש כנגדו חזקה שאין זכום י"ל דל"ש סמוך
וכו' מלך שדנין חז"כ קודם שנזכרם וכיון
שהחזק ע"י הרוב שכול מומחה אין עוד לך
ספק לומר בזה סמוך וכו' אך מה שהקשו
הקדמונים ז"ל למע אמרינן רמאש"מ כימא
סמוך וכו' הוא כיון דנשחט בדיעבר טרם
שרחינוחם הסופט כלל, ואם דנין אחר השחיטה
אם שזיעתו כשרה ומכשירין מטעם רמאש"מ
אם לימ' קמן לצידקין וזוה ספר הקשו
דיש כנגדו חזקה שאין זכום משא"כ בשחיית
יב"ח היכא דיש מ' נקובת הוושט שפיר יש
לדמות חשש סמוך וכו' שכתב הפ"ג מטעם
הג"ל דכתי' כבר סתקוהו לכשרה מכס הרוב
וכ"כ החכ"ם להתיר בהשש נקובת הוושט פ"י
שהיית יב"ח :

(ג) ס"ש הפס"ג ששהיית יב"ח אין מועיל
בסמסום קו"י דסא אין משמעות
הפוסקים כן ולסברת הרשב"א ורע"מ אין
סרפה ח"י שג"ה בכלום לא ברוב בלבד. וגם
אם רק ברוב. ס"מ ל"ש בזה סמוך סיעוטא
לחזקה. רק אח"ש שיש חזקה שאינו זכות.
משא"כ במחיים שאין אנו דנין על שאינו זכות
ול"ש לצרפו להכריע נגד הרוב ע"ז. אף שמה
שרוב בהמות כשרות אין מועיל לגבי נולד
ריעותא ס"מ רוב שע"י יב"ח או לידה או בצים
אין ניגוד ע"ז מצד חזקה שאינו זכות. כיון
שאין אנו דנין כלל לומר שהוא זכות. ורק לגבי
נשחטה הותרה שייך חזקה שאינו זכות ונשאר
ספקא דאורייתא במה שהספק אם הועילה השחיטה
משא"כ במחיים נראה דלכ"ע אין חשש שלא
יועיל רוב. וחזקה של א"מ"ה אין מחזיקין בסנה
לגבי איסור נבלה וטרפה ורק מצד שאינו זכות
ה"ל חזקה. ול"ש כן במחיים. גם י"ל שע"י
יב"ח אנלאי לסרע שהריעותא שנולדה הוא
כדליהא ומסילא יש חזקה דאתיא מכה רובא
שרוב בהמות כשרות וה"ל לסרע חזקה סבוררת
נגד חזקה שאינו זכות. ול"ש עוד סמוך כו' נגד
הרוב שעדיף מחזקה. ואנן קי"ל בסברת רבי'
שמשון שנבי גבינותי שיש חזקה ע"י רובא.
ולפ"ו אין מקום לד' הפס"ג אף אם נודע הס'
בההלכה אח"ש. אך כשבא לשאול ההוראה
בחיי הבע"ח. אז נקבעתל קולא ע"י הרוב שאין
חזקה נגדו ומכ"ש כשבא לדון בחי' הבע"ח על

(ג) בדבור כזה הביא סרס ז"ל לחלוק על
הפס"ג כ"ל בלוח שלפנינו, מטעם
הג"ל והסוף בזה דאף דל"ש במסמס רועי'
דמא לאונגי חסוקם כשרות לפע"מ החכ"ם סי'
כ"ט דכל שיש ריעותא שעי"ז ילאה מרוב הכשרות
שאין בהם ריעותא זו ל"ש חזק"כ דהיא רק
חזקה דאתיא מכס רוב כשרות כפ"ש כראשוניס
פ"ק דחולין הוצלו זכ"י סי' פ"א אודות גבינות
מכסמם שנמלאת טריפה, וה"ל יש ריעותא בסמיניס
פ"י המסמס, מ"מ כיון ששהס יב"ח, י"ל
דאונלאי מילתא לפע"מ שלא ה' ריעותא הוושט
ולא ילאה מרוב הכשרות וממילא שייך חזקה
דאסיא מכס רובא ופומד חזקה זו נגד חזקה
שאין זכות ל"ש סמוך מיעוטא כו' וימר דברי
סרס ז"ל מבוחרין כפי שביארתי למעלה בלוח
שלפ"ו :

(ה)

החלב ובצים שאין שום חזקה נגדי' לבטל הרוב. ול"ש נ"כ לומר שכיון שאין הבשר לבהמה
רק בשחיטה דנין ע"ש סופו שאז יהי' חזקת איסור שאינו זכות. כי בהבצים והחלב ששימא דל"ש

דעת מדרשים ה' שמיטה סימן כו דברי אברהם סה

כן. אך גם בהבעת טעם אין מברא כלל לדון
ע"ש סוזה בחיוו :

סימן כו

סימן כו

(א) עמ"ז וע"ך ועמ"ס דמותר גם לסתכל

לעמ"ס גשר שחקן מנכחה נפילת

מפרכסת וג"ס כל חסור חסיה ע"י מה שנתקן

קודם מיתוס נפולה מפרכסת דע' חסיה

פירי וכו' וע' חס"ס חות ד' שהביא על מכת

שכתב בלבוש דלאחר שפ"ס מותר לסתכל

לעמ"ס. ומעמ"ס דקודם קמחם הכהנס דחסור

חו לישראל פסוק לא חסונו על סדס כמבואר

בש"ך וע"ז חסור לסתכל לנכרי דל"ס פי חסיה

פירי, והמכ"ס השפ"ס כיון דל"ס נפילת

טריפס אמרין פי חסיה מירי וסרי ליון לפכוס

מה שחקן ממנס קודם שחלס נפסק מעוס דחכ"י

החי שחטס לישראל לאליהם מירי חסיה חס"ס

כחן דחסי סלי שחטס לישראל חס' דחכ"י

חסור לישראל מעוס לא חסונו על סדס חס' חס"ס

סכנרי חינו מלו"ס ע"ז ל"ן סרי לסתכל לנכרי

חס' קודם נפילת נפסה ואולי י"ס לישב סכ"ס

מחר"ס דמה שכתבתי פי חסיה מירי ש"ך גם

במכ"ס סוזה כיון שפרכס סלחו ספריפות

שנעלפה בו כי נקזקת כסדות לישראל וחסי

חס' כי העריפות בליהם כיון דנהספ"ס חס'

נאכלס בלי דריקס כסלס ס"ל ברזקת סכ"ס

לישראל וכיון דסל חו פי חסיה מירי סוכיס גם

לנכרי וסוב חן סחיתר נפקע ע"י פרפוס סולדע

חס"ס משפ"ס כס"ל ש"ס חסור קבוע לסתכל

מכסר שחקן בעודם מפרכסת קודם שחלס נפסק

י"ל דל"ס קוס מי חסיה מירי ולפי חס"ס

ספרכיס סח"ס חס' נפילת מליפס חס' חס"ס

בטריפות סחור כתיב וע"ס סכ"ס ספרכיס

בעריפס דשיך ב"י פי חסיה מירי כיון דהחיתר

הקירס גם לישראל לענין סטולוס סטולוס

ככילס וחמ"ס, י"ל שזכר"ז שחן חס' יכולת

ליזקר בסומחוס וסכ"ס ל"ס סח"ס ע"י זס

וגם חס"ס סח"ס שלדעס מי סחור סח"ס

דלס סח"ס כ"י סוזה סמכחא בעלמא

סכ"ס סלח"ס סח"ס גם על דרכו נפסק ככ"י חסיה מירי ודקדוק לסון סכ"ס

סח"ס סכ"ס י"ס ליטב סח"ס גם לפי סכ"ס סלכוס ולרין עיון ככל זס :

(א) אולי י"ל ישוב על סכ"ס סח"ס שכל

שסמכחא אין ליון בש"ך לב"י ער

כלות ספרכוס. והתב"ש דהה סכ"ס (רק שלא

לצו"ג צ"י שיש לחוש כן). ואלי י"ל שסמכא

מי איכא מירי שייך גם בסרפס. סכ"ס סח"ס

ס"ס שסמכחא ה"י חוקת כס"ס לישראל וגם

ברית כיון דבת"ס אס נאכרס בלי ברזקת

כס"ס ה"ל חוקת חיתר לישראל וכיון דהל

שכך מי איכא מירי חיתר, ואין חיתר נפסק

ע"י ספוכר שגורע אס"ס כס"ס איכור הקביע

סלכול בעודה ספרכסת. ככך י"ל דלס חל מי

איכא מירי ולפי מ"ס חיתר בספוכס א"י

בס"ס סח"ס שחור בחי"י ומ"ס חת"ס בסרפס

שכ"ס השחיסה חיתר לישראל כסומחא נבלה

ואס"ס, י"ל שזכר"ס שאין יכולת לזד"ר בסח"ס

י"ס ככך חיתר. וגם מ"ס חת"ס שסס האיסור

סלכול בעודה ספרכסת הוא רק סדרבנן. ל"ס

לחסי"ס ע"י לשון מי איכא מירי. אולי י"ל

שכיון דלס חסור שייך גם על דרבנן. נפסק ככך

פי איכא מירי ודקדוק לשון הבייתא שכל

חת"ס, י"ל גם כפי סכ"ס סח"ס הלכוס הישב לפי

ובן סקועה ספרכס י"ל שסמכא לעולם דל"ס

מי איכא מירי כי לא היה בו שעת כוסר לישראל.

דסכיון שחזר"ס ע"ג קרקע הוא סחור סח"ס

וגם לסכ"ס חת"ס ש"י איסור דרבנן אין

פי איכא מירי ככ"ל אולי במה שחקנו להצריך

שחיסח דהל סננון איסור אס"ס, י"ל שבכך

נפסק מי איכא מירי. וצ"ע בכ"י. גם ביישוב

לי חכ"ס חס"ס :

(ב)

וגם חס"ס סח"ס שלדעס מי סחור סח"ס

דלס סח"ס כ"י סוזה סמכחא בעלמא

סכ"ס סלח"ס סח"ס גם על דרכו נפסק ככ"י חסיה מירי ודקדוק לסון סכ"ס

סח"ס סכ"ס י"ס ליטב סח"ס גם לפי סכ"ס סלכוס ולרין עיון ככל זס :

דברי אברהם ה' שחיטה סימן כז דעת חרושים

(ב) יש לאסור ליתן הריאה ובני מעים לגוי ספק בשחיטה. וס' אם כב' עברי נהרא מ"ם אין למכור המעים לגוי. ואולי מ"ם כמה שע"ה האחרונים ק"ל שגם ג' ספקות לחומרא בחוקת איסור. ועי' בשחיטה מחמירין אף בג' ספקות. בכך י"ל שאין מוטל למנוע מכירת המעים לב"ג כי סתמא בכך אין איסור תורה. דק למגד יש בכך חומרא וגם בס' א' בגוף וא' בתערובות שמחמירין אינו סה"ת וק"ל לב"כ. וב' ספקות בשחיטה ואח"כ נתערב א' בא' וא' נאבר י"ל דק"ל: וכן בספק אם אינו כב' עברי נהרא שם' בכך ח"ל כסגנון א' בגוף וא' בתערובות. לגבי למכור לגוי י"ל דק"ל היטב:

(ג) סכין שנברק לגוי שחיטה ואח"כ נמצא סגנון והרניש במספרת בזהל"ה. אולי לגבי המעים למכור לגוי יש לצדד להקל לצו"ג. (ובפרט להשקיע הריב מעל הש"ב שכשינסעם למכור המעים לגוי ירישו שהי' פסול בשחיטה ולא היתה טרפה בלא"ה). כ"ש כמה ספקות. שהרי רבו הסוברים דל"ש כמאן דמנח' בדיקולא. ומ"ש התב"ש שואלי בב' סימנים בדיקולא. הוא רק ס'. וס' שבמספרת נפנס. ובפרט אם הגם היה פחות מחניצ. רק ניכר בעיני. ובפרט אם הרניש שבסוף שחיטה הוליד בכח ע"צ עצם מספרת. ומכ"ש אם היה ג"כ מעין דרך שבידה. שאף דק"ל להחמיר שאף דרך שבירה המספרת רך. מ"ם בהס"ס ק"ל וה"ל כעצמות אחרים כמ"ש הפס"ג [סי' ח"י] ג"כ מלשון הרשב"א. ובפרט אם יש בעיר סוכר בהמות נחורות ג"כ (שהורות. דמטאות אין מועל כיון דק"ל אין אמ"ה נוהג בטמאות ובוה י"ל מ"ש הפיר שאין אמ"ה נוהג בטמאה וכו' האחרונים מאי כ"ס. וי"ל שכ"ס שע"ז ה"ל אמ"ה בהורות כבב' עברי נהרא. ול"ס מה שמצוי. אמ"ה דמטאות) ומעים שלהם. שע"י אינו כבב' עברי נהרא [דהא אף אם הוא לא ימסור לו המעים. יקנה מעים אחרים מן סוכרי הנחורות]. דק"ל לגבי לפ"ע דלג"י גוי: וצ"ע כי מ"ם בשחיטה חסיר. והש"ב ישלם ככני [מעים של] כשרת. אם

וכן מקומו מטרפה שלא הופיל לו שחיטה אמו כמ"ס בס' י"ג והפריש ע"ג קרקע י"ל דאסור כל סוכר למכור לנכרי משום חמ"ה אף סקודס שטורפ הטריפות כ' בחזק"כ לישראל סותרו לו גם לנכרי מלך פי איכא מידי וכל"ל מ"פ י"ל דל"ש בזה מי איכא פירי כיון שהפריש ע"ג קרקע טעון שחיטה אף שזה רק דרנבן ולסגרת התבואות שור הכזר לעיל אין נפקע פי איכא מידי ע"י איסור דרנבן מ"פ י"ל כיון דהאיסור הוא פ"י שחיטה שהוא סגנון אחר מן הסי' עודם המכ"ש דל"ש פי איכא פירי גם דרנבן ול"ע בכ"ז

(ב) המוסקים כתבו מאי שמוסר להאכל כריאה ושאר בני מעיים לע"כוס למ"ד בלאחר שחיטת הסימנים גם קודם שחצות סבהם הוה הריאה שחליה בקנה ובני מעיים התלויים בושט כמאן דפנס' בדיקולא (ע' סולין דף ל"ב ע"ב) ולב"ג דלאו בשחיטה חליה מילתא כזה חמ"ס דאסור להוסיף לב"ג, הוא מ"טעם פי איכא פירי כלל, לכן אם נחנכלה בשחיטה טוב ל"ש פי איכא פירי, ע"כ אסור ליתן הריאה וב"מ לנכרי משום חמ"ה ועובר אלמני טור וכו', ונראה דגם ב"ש ספק בשחיטה יש לאסור ליתן הריאה וב"מ לגוי, רק ע"מ מה דק"ל ע"י סאחרונים ז"ל שגם ב"ש ספקות חלוצין לחומרא אם הוא כנגד חז"קא לכן מחמירין בשחיטה חמ"ה בג' ספקות חלוצי בזה י"ל שמוסר למכור סמפ"ס לב"ג כי בזהל"ה מה שמחמירין הוא רק דרנבן וגם בספק א' בגוף וספק א' בתערובת שמחמירין אינו מע"ה ויש להקל לב"ג לב' ספקות בשחיטה ואח"כ נתערב א' בא', וא' נאבר י"ל דק"ל וכן בספק בשחיטה וס' אם הוא כשני עברי נהרא ה"ל כמו ס' א' בגוף וס' אם נחמיר ונלגי למכור לגוי יש למסר דק"ל היטב

דעת קדושים ה' שחיטה סימן כז דברי אברהם מו

היה אחר ההכשר היסב [לולי סה שהשו"ב ניבל] :

ר) כעת איני יורע מדוע לא שמעתי להזהיר בעוף בם' בשחיטה או ניבול ודאי. שלא לתת המעים לנוי כמו שבבהמה נוהגין. ואולי בעוף אינו כב' עברי נהרא. כי שלכחי ניום נותרים לעצמם. משא"כ בהמות צ"ל סבה סוכר לרבים. ובמקום שנים נוהדים ומוכרים אולי קיל. אף שלא ינחור בשביל מע"ס לבד. וע"י סכר לנוי [זה]. ניתוסף א' אוכל מע"ס. סנחירה. מ"ס י"ל שאין לנו משקל רק בטה דקמן. וכיון דהנוי שלפנינו אין לפנינו כב' עברי נהרא קיל. וכמו נבי [ב'] שבילין וכוותיה בבאולשאל ואח"ז. ואולי בעוף י"ל גם בניבול ודאי. מ"ס סלונתא בכך אם המעים כבדיקולא. ואולי בעוף דריאה רבוקה בצלעות. נוטה שאינה כבדיקולא ע"י שחיטת הקנה [ול"ד לריאה דבהמה]. וספק שהקנה [נשחט] תה"ל. ואח"כ בושם אין חשש כי ס"א' בעוף כב' בבהמה. ואולי שייך גם כן ספק שמא ישליך הנוי כל בשר המעים. והשומן יסחט או ידליק בו [ולא יאכלנו] :

ה) אין להתחייק ריעות' כשמתיים בודאי לא היה שבור כל המפרק'. לומר אולי היה רוב שבור מתיים. כי מלטול ווריקה רכת שהי' בכדי לשבר מי עושא. מצרו גם שבר כולה ואף דס"ס חמיר כנבלה מ"ס ה"ל כודאי :

סימן כח

א) נוחני' לסי' תיבת בעשר דלא כהפ"ה. ודברי התב"ש הם נכונים בטעם כזה :

ב) חתב"ש כ' הטעם משום שהוא, הנאה שע"ז מיתר דו לאכול בשר. לראה שאין רק לגבי מי ששוחט בשביל עצמו שיאכלו הוא וב"ב מהעוף. או לגבי שוחט קבוע בצבור ונופל שכר סכל עוף ששוחט. שיש לו הנאה. משא"כ

כששוחט

סימן כח

ב) עש"ך ופ"ס שלא לברך שסחיטו בפעם ראשון שמכסס כיון שאיט פזמן לזמן, כמו ליניא ותפילין דאין תכריכין פליטו שסחיטו, ועתכ"ש סק"ד הסו"ק בדעת התנ"ח לברך שסחיטו על פניו וסכ"א רח"י פתוספתא סבולך לפריש מרועות ופעשרות מברך שסחיטו מפני שסוף שמש ונהגס באסיפת פלורסיו וכ"ז גבי כיסוי כיון דקיי"ל כל שאין בידו לכסוס אסור לו לשחט סוף הנאה שפ"ז מותר לו לאכול כשר ונראה שזו דווקא צמי ששוחט בשביל עצמו שיאכלו סוף וב"ב פסעוף אל לגבי שוחט קבוע מהצבור שנופל שכר מכל עוף ששוחט שיש לו הנאה, פשא"כ כששוחט ח' במסס לזולתו ולא לפי מצ"כ שיסנה מזו פורס סתב"ש שלא לברך ובפרט דאשפי פלונתא ל"ס, ואולי י"ל נגד הר"א' שסכ"א התב"ש מתרומות ופעשרות שספר"ס מ"ל סמה שמברכין שסחיטו במרופות ומעשרות שייך על ספרי גופא כעין שמברכין שסחיטו אקרא סתתא ואף שאין חט מענין לברך שסחיטו לתבואס חדש רק על פירות שאין מתקיימים משנה לשנה פ"ע בספרד אל סע"ה מר"ע שמקיים שייך לברך גם על סתבואס אך אם כוונת סתוספתא לברך שסחיטו אחרונות בפ"ע ואמפרות בפ"ע ס' סר"א' נגד הפ"ה יותר ברורה ספל התבואס ח"ל לברך רק פעס ח' אך פ"מ י"ל ששייך קביעות

דברי אברהם ה' שחיטה סימן כה ידעת קדשים

קבעות זמן לתומ' כימי קליר קודם האסופה ועכ"פ חיקף אחר ס סופה לביתו דהל"כ שברך קבל תאחר גס בתומ' וגם מלך שלריך לסודר ממלות מסמחא מפרישין תיכף שדחא פני סניה סכ"ס ויש זמן כיצור לתומ' ועי"ז י"ל דהוה כמו קביע י"ז זמן ואולי כ"ס כוונת סס"ך דמסיק דלוי מברך שסחינו רק בקבוע לו זמן וזל"ע :

כששוחט א' בחנם לצורך וזל"ע ולא למי מבי"ב שיהנה מזה. מודה התנ"ש שלא לברך. ובס"ט דאזושי פלוגת' לי"ט. ואולי י"ל שהפריח ס"ל שבתרוסו' ומעשרות מה שמברך שהחיינו היינו הצרכה השייכ' על הפרי גופיה כעין ברכה דאקרא חדתא. ואף שאין אנו ניתנין לברך שהחיינו אתנו. ה' חדשה רק על פירות שאין מתקיימים משה לשנה. מ"ס אילי שייך גס אתבואה לברך בהצטרפות אל תרומ' שמקיים. אך אם הכוונה יב"ך שדחיינו אתרומ' ב"ע ואמערורי' ב"ע. היה הראיה יותר ברורה. אך מ"ס י"ל דהיינו מצד שס"ס יש קביעות זמנים לתומ' בימי קציר קודם אסופה שכן היו נהגין ועכ"פ תיכף האסופה לביתו הרי עובדין בכל האחר גס בתומ' (נראה שאינו רק אם אמר ולא אדוש משא"כ קודם שקרא שם ואמר בלל וצל"ע. אך מ"ס מצד שמצות צריכין יהודיו מסתמא מפרשין תיכף שרואה פני הבית עכ"פ) ויש זמן ביעיר לתומ'. ועי"ז ה"ל כקבוע ואולי כ"ה כוונת הש"ב וצל"ע :

ואמ"ן לדעת סתב"ס הל"ל שיצרך שהחיינו כשמכסה פסס הראשון כשנוטל סכר על הסחיסה או כשאוכל בפניו מהעוף וכ"ל. סכ"ס כשנפסס הראשון שכיסה לא אכל מהעוף ולא קיבל סכר ממנו שפחמתי לעיל דנראה שמוסד הסכ"ס נזכר, שלא לברך, והל"כ נפסה סכ"ס ונוטל סכר. ה"ל לו לברך או כשמכסה פסס הראשון לאחר שנפסה שו"ב או שאוכל מהעוף כיון שכבר כיסה איזה פעם. —

ואודות שסחינו של מי שמכסה פסס הראשון ע"י שליחם מסמחא, ח"ף מהעוף הוא לברך אכילת המכסה יראה שמורה סתב"ס שלא יברך כיון שהוא רק מטעם שליחות של מי שברך. כבר נזכר פד"ק מפעלחו וזל"ע :

ואודות שסחינו של מי שמכסה פסס הראשון ע"י שליחם מסמחא, ח"ף מהעוף הוא לברך אכילת המכסה יראה שמורה סתב"ס שלא יברך כיון שהוא רק מטעם שליחות של מי שברך. כבר נזכר פד"ק מפעלחו וזל"ע :

(ג) כבר גמס ע"ז סרס פמניה במוסגר סד"ק. סכרי מפורש כשפ"ס מ"ס שיברך על כיסוי שלמעלה בלבד.

(ח) בת רח

(ג) בריעבר אם לא הניח עזר תיחות לכסה. אם א"א לסלק הדם משם ע"ג עזר תיחות ולכסות אולי שייך לברך על הכסוי שלמעלה לברך. ואף שאחז"ל שבמוקדשיו ל"ש כסוי ע"י שא"א להיות עזר תיחות סלמסח' מ"ס י"ל ששם הוא רק נלוו מילתא. שכיין שהתורה צויתה שיהיה עזר תיחות לסתה. ובמוקדשין א"א עי"ז מצות כסוי לא קאי אמוקדשין. ומ"ס בפשטות משמע שבלי עזר תיחות סלמסח' אינר כסוי וצל"ע :

(ד) אחר כיסוי קל לרמיס שם ברנל וגם להטיל מי רגלים אין איסור. ואחר שהכסוי אין ניכר שם. אין עוד אף סבת חסידות סלהטיל : והמקום להכין להכסוי צ"ל נקי סמ"ר. אף שסכמה הלחלוות מ"ס יש לבחור מקום אחר להמצוה :

וא"כ ה"י מוטל על כל א' לעשות בעצמו כל זה [יחד]. א"כ דרי במקצת בעצמו : [ולפי אין רא"י ל"י התב"ש] מזה שמטבילין גר ממן עד ב"ד [ול"א חוב הוא לקטן מה שאין עושה המצוה בעצמו] דהרי פטלתו ה"ל כעשה קצת בעצמי אך מתרומה [משלו על] של חברו שלא מדעתו [ועדה"כ שבי' הנה"כ כ"י ש"ה] ש"ן זה חובה מה שאחר עישה המצוה וספק עשייתה מהנערים. יש משמעות בהתב"ש. וכ"כ [ל"ק ס"י רמ"ט] דמדרגה עליונה דצדקה שלא ידע למי נותן. דהיינו ע"י שליח. (ומצוה שאפשר לעשות ע"י אחרים פלס) וכן משיח מניח ומתניח. המצוה בשליחית. וא"ל ה"י דוקא מצוה בו לא היו טעמים כדמים להפקיע המצוה מסנו.

ח) נראה שאין נכון לכבד במצות כסוי רק למי שהוא גדול ודאי יצ"ע שע"ית כהלכה או ע"פ בנימ. שהרי כשא"ל מי ששחט יכסה כ"ה ס"ה. ונדאורייתא אין מוסכין על חזקה הרבא [לומר שמשנהניע לשנים חזקה שהביא סימניו]. וכן שאין שליחות לקטן. צ"ל הנשלח לבסות בלקיטו גדול ודאי בשעריו ידעו' אחר שנת יג. ואורי' לזה נהגו לבסות שו"ב דוקא מ"ח שנים [בכסי' א' ס"ה בהג"ה] כי ע"פ רוב א"א לש"ב של צבור שלא ישלח לפעמים במקומו לבסות : מידתו ואולי מצד שעישה לטרדתי קיל לענין דל"ש מצוה בו כ"י) וציינו ש"ח שנים הוא נבול לפעמים למי גדלות ונס הנשלח צ"ל גדול בשנים ושע"ית ואף שאין זה שייך כ"כ בהחלט [דמסי' אס הוא קטן עדין. הרי א"י בר חייבא לבסות בעצמו ס"ה]. ס"ס סביבה קצת היא ולפי' יש מקום למנות שו"ב לציבור אף קודם י"ח כל שיש לו ו"ה. וצ"ע. גם צ"ע במה שבנים הז כסי'. אס שייך כן מיד שידוע שנתעברה אשתו. או יש לחוש למיעוט נפלים ווא"ל דוקא ודע של קייטא הם כסימני. וצ"ע :

ט) הסברך על כסוי. והיה בדעתי לשחוט ע"ף עור וזכסות. ושחט א' עוד עוף ויבידו לבסות כנראה שאין זה בכלל מה ששחט ומתא דערו על כל מה שיובא לפניו [בדלעיל ס"י יט]. וא"ל מ"ס אציק אדעתי' שכתבנו כשרגיל לכבדו. אך כשבכסוי יש ספק שנתכסה אז גם כל דהו משה"ה של השני א"א לביד :

י) אף שמחיר התב"ש במכסה במקום שגוסר להתגלות. נראה שאין זה רק אי נתגלה לגמרי

ה) הנכון לעשות כמ"ש התב"ש שהשוחט עצמו יניח אפר תיחוח סלמטה. ואף שש צד לומר דלאו דוקא נקטו בש"ס השוחט ציד שיתן עפר תיחוח למעלה ומלמטה. שה"י ק"ל שאף שמצוה בו יותר מבשלוהו. מ"ס כ"ן שהוא עצמו עושה קצת מהמצוה נכ"י סני. וכמו כל ה"י שמו' חו"ל לכבד שבת מד כלח שיבטא בו [דרא"ה ר"פ האיש מקדש]. ובמק"א כתבתי שיש בזה התנצלות להשכ' בח"ס [ס"י ש"כ] שכתב שאם האב מוהל לא יכבד למוהל ד"ל ההוא דמנחות דף לג זל קבע פיוותא. שהוא מצד שבעה"כ עשה בצמי קצת מהמצוה. ואולי כתב [המוזוה] בעצמו שזה נ"כ בכלל המצוה. וא"כ היה אפשר לומר כן גם גבי כסוי שכיין שהוא סכסה בעצמו נכון שיתן האפר למטה שלוהו. או שיומין שלוהו אך עכ"ו נכון לעשות כ"י התב"ש כ"ן שלשון הש"ס פשיטו משמע כן :

ו) קצת ממצות כסוי מקיים בהעפר תיחוח ולמטה. ע"י אולי רא"י שייח הברכה בשמיעה [ר"ל אס אחר נותן העפר מרמטה. והשוחט מכסה מלמעלה. רא"י שמי שנותן העפר דלכסה ישמע הברכה. הא"ל דגם היא עושה חלק מהמצוה. ודכי להפ"ע דמילה שצריך שישמע הברכה מהחוחך] ובכונת משמע. וא"ל מ"ס עיקר הוא המסיים דמצוה על כך היא תקנת הברכה. וכשמכסה רק קצת דם ושלוהו נוסר כסוי מה שבספק דם הנפש ספין וכדלקמן. נכן ביותר כיונת שומע ומשמיע שהשליח י"ח הברכה [ע' לק' בסמוך] :

ז) ס"ש התב"ש לכבד לאדם חשוב בכסוי. אין זה סנון רבוי כבד [האדם]. כי ידוע דצריך להרבות כבוד שמים על כבד הבריות. רק כוונתו להרבות כבוד המצות ע"י נכבדי צ"לם. וס"ל שמצוה בו מבשלוהו הטעם משום כבוד המצוה שלא יתשל בה ירחיקנה מנופו. ע"י באיש מכובד יש תוס' כבוד המצוה ואין עולה על לב התרשלותו. ועושה שירותו ע"י הסכוכו. שהרי הוא ישרת וירוך לעשות רצון הסוכר. וה"ש דר"ג שאמר לר"ג קבע לי מוותא [ועס"ק הקידם]. ובמק"א כתבתי שכשעושה משיו מהמצוה בעצמו די"גם בכך ה"ל היכר כבוד המצוה [דא"י ר"פ האיש מקדש] מר פלח צבי. דא"ל שבמצות והכינו כ"י לשבת. די בפלח צבי. כי עיקר ההכנה בישול ואפי' הם מלאכת נשים. דהרי מר מלך בו ופר חרץ כ"י וכ"ז אינו ממלאכת נשים.

דברי אברהם ה' שחימה סימן כח דעת לרד"ש

לנפרי משא"כ כשלא נתגלה רק דשם לחלוחית. ואולי אף שתגלה רשם ארמיות כיון שכבר נבלע כל הדם ונכלל עם העפר אין קפידא ע"ד. ואף שנבי מבלע בכסותו כתבו שיש כסוי ע"י רשם. עכ"ז בזה שכבר קיים מצות כסוי אולי לכ"ע א"צ עוד לכסות. ועכ"כ לא נרע מרם הניתו ושעל הסבין [רא"צ לכסותו אם יש שם דם אחר לכסות]. שהרי כל דם הנפש הוא מכסה ודאי. ורשם הנראה הרי אין בו כשיעור דם הנפש. גם שהיה מקום לוטר שהשמה שנראה בו רשם הארמיות היא כאלו כולו נדווי ולא נתבסס ממנו מאומה שם. מ"מ נוטה שאין לדון רק בפי מעט הנראה מבילה. וברשם לחלוחית לבד נראה להקל לכ"ע :

(א) בתורת חיים כ' זכות על השוחטין ברחוב דעביר לגלויי הכסוי דשם ע"י רוח מצוי או רגל המצוי שם. וכ' עליו התב"ש דמ"ש הזופקים גבי דם הניתו ושעל הסבין דנריר ליה ומכסי ולא סני לכסות למעלה באשר הוא שם. דלא חשוב כסוי בעיד בשבין משום דמופליגטל משם. משמע שיש קפידא במקום שסופו להגלות שהוא כאלו נתגלה כבר ע"ש. אולי יש לחלק בזה בין דם שעל הסבין דלא מבטל ל' שם והמקום מצד עצמו גורם שהוא עומד להשתנוי וה"ו כתבן ולא ביטלו משא"כ בעצמא אין שהוא מבטל ליה לשם. ורק מצד סיבה סבחוץ ע"י ריחום רגלי' וכדום' הוא עומד להשתנוי וצ"ע. והמחמיר לכסות חסיד כשנתגלה הוא עושה עצהו"מ :

(ב) כיסה בסקו דעביר לאנלויי. ואח"כ רואה רק אחר אם מצוה עליו :

(ג) בכסוי נכון לחלק תקילות בפ"ע והטפין בפ"ע. מצד הספק איוהו דם חנפוש. וי"ל ששייך בכך מעין ביטול. כאלו, היא מים כו' :

(ד) מ"ש התכ"ש לכסות הן דם תקילות הן דם הטפין מצד ס' איוהו דם הנפש. אף דלא קשיא מרם הניתו ושעל הסבין דא"צ לכסות. דבשים היו בקיין ולא חששו לרם הניתו' אף אם היה הרבה. מ"מ נראה גם לדון אין לחוש לכסות דם הניתו ושעל הסבין לוטר שאולי יהו דם הנפש יצא ב' כי כסו דק"ל לק' ס"י ק"י דאש"י איסורא ברובא אשתארי. כן י"ל בזה דם שהנפש יוצא בו ברובא אית' וקבוע אין כאן. ורי ברוב סתם מכל הדם.

ובזה

(א) בתורת חיים כסב זכות על השוחטין ברפונ דעביר לאנלויי סכיו' ע"י רום מצוי' או פ"י רגל המצוי שם ובמשגש משמע כסו ונתגלה דיעבד דיוקא פסור מלכסות, ובשוחט ברחוב הוה כלכחילה, לכן כחצ באמח דמותר אפי' לכחילה לנלותו ומחני' אורחא דמלחא נקט, והתב"ש ס"ק י"ח הביאו וס"ג עליו ממ"ש הפוסקים גבי דם הניתו ושעל הסבין דאמרינן בש"ס דנריר ל' ומכסה ולא סני לכסות מלמעלה באשר הוא שם משום דכסוי שעל הסבין לא חשיב כיחוי משום דסופו ליטול משם משמע מזה שיש קפידא במקום שסופו להגלות שהוא כאלו נתגלה כבר דכל העומד להגלות כגלוי דמי ואולי יש לחלק בזה דם שעל הסבין המקום מל' עצמו יגורם שיעמד לשחטות וליטול מהסבין ה"ו כתבן ולא ביטלו בסויה דף ד' משא"כ על עזר ארץ שהוא מבטל ל' לשם רק מל' חוזה סיבה מבחוץ כמו ע"י ריחום רגלים וכדומה הוא עומד לשחטות אין חשש וצ"ע והמחמיר לכסות חסיד כשנתגלה הוא עושה עצהו"מ. —

(ב) כיסה במקום דעביר לאנלויי דנריר לחזור ולכסות לדעת התב"ש כנ"ל ואח"כ רואה רק אחר ולא ה"ו ל"ע בזה אם מזה עליו לכסות. —

(ג) ע' תכ"ש מק"ל הביא דעיה מהו דם ה.פ.ש אש דם הקילוס או הטיפין סקופין וסוחטין אחר דם הקילוס לכן כתב בש"ס ספיק' י"ט אג"ד לזכר סיה' מדם הקילוס וגם מדם הטיפין ונראה שישן לחלק דם הקילוס בפ"ע וספיקין בפ"ק. מלד הספק חוזה דם ה.פ.ש ושייך בזה מעין ביטול כאלו אוחו שאינו דם הנפש הוא פ"ס ואולי דם ספיקין מיעוט כ"כ מיתבטל בהקלות שאלו ה' דם הקילוס מים ה' מראהו מים גם אחר שנפל בו מהטיפין, ואולי הטיפין הם דם הנפש לזה נראה לעשות פקוד בפ"ע בהאפר על הטיפין ולכסות דם הקילוס בפ"ע עצמו והטיפין בפ"ע כ"כ עצהו"מ :

רעת קדושים ה' שחיטה סי' כה דברי אברהם סח

בזה דם שהנפש יוצא בו ברובא אית'. וקבוע אין כאן. ודי ברוב סתם סכל הדם. ובוה יש זכות על השויב שנחפזים בכסוי ומקילין בהניחו שבשעה'ד כל שלפי האומדנא שלהם כבר נוטה שיש כאן דם הנפש. ויל ברובא איתיה לדם הנפש (וכל דפריש מרובא פריש) ולא בהימיעום שיהיה אחי'. רק בסדר מצוי הדם יש להאריך בכל האפשר כי בזה לא שייך רובא: והייתי נהוג זה ערך שנה לככות כל הדם הנצרך בגרון. והייתי מוציאו ע"י שחיטה ונענועין. מצד שאולי זהו דם הנפש. וכעת אני רואה שזה מצות ול"ש בזה מראס". מצד שכל שיש כ"ש מדם הקלח וכ"ש סמה שיוצא מפין מפין כבר ייחס ספק איהו דם הנפש. וכמ"ש בתב"ש להדיא. ואין בזה מרחסי להתפיר ע"ע כיון דקו"ד הלכה ברורה דמו רק סקצת דמו. ובכל מה שהוקבע בש"ע סתם להלכה ולא הוזכר דיעה אחרת. ל"ש עוד מרחסי לחוש לדיעה הדחוי מהלכה. והפפור סברו ועושהו נקרא הדיוט. ורק במה שיש תוספת כבוד שמים שייך מרחסי לחוש לדיעה שנגד ההלכה. ובמ"ש המוסקים נבי הסי' לקרות [כב"ש. פ"ק דברכות] ומצות בשקול הדעת הוא לנשות מהדעה שסוגיא דעלמא כוונתה. ובפרט בזה סבין שא"א לומר שחוששין לדיעה כל דמו דא"כ הניחו שעל הסבין יגירו ע"ג עפר התיחות. ויכסנו [כמו שהיו לדיון כשאין שם אלא אותו דם שע"ג הסבין] ואין עושה כן שום אדם. ובסיח סי' תתל"ד כ' שיש לבסות דעל נוצה שקונח קה הסבין [שם כתב שראה א' מקנח דם הסבין בנוצה ומשליך הנוצ' בתוך דם שעל העפר ומכסה הכל. אמר לו אין לך לעשות כן. אלא תכסה הדם שנרבק בנוצה]. וכ' שם החפשיים דמ"ל דמו כל דמי ומצינו כן דעת הרז"ה כמ"ש ב"י. ועכ"ז פשוט שאין לזו ספק הש"ע להלכה בזה. וי"ל ג"כ שכונתו [רבעל מ"ח] רק למי דעת זה שה' תישש לבסות דם שעל חכבין. שלפי דרכו לא הו"ל לבסות עם הנוצה. רק לגרור מהנוצה על העפר תיחוח שלמטה ולבסות. משא"כ עכשיו יש חשש

מו) שחמתי עוף אחד ולא נשחמו הווירדין יל"א ולא דא רק ע"ז ח' על הנוזל ולקחת ס חרקה'ס על האפר ואס"כ קרע האפר הווירדין ולא דם הרבה ועשיתי כסוי בנרקה טוב עיינתי בזה ונולד לי ספק כי התב"ש כתב דכשכסה מעט דם ל"ל בלי ברכה כי שמח' חינו דם הנפש ע' כשמ"ס סעיף י"ט וחכ"ס ס"ק כ"ט וא"כ לא סי' ראוי לברך על הטפה שזרקת' על האפר, והדס שלא אח"כ ע"י קריעת הווירדין חוט דרך ספיטה, וסמ"ג בשפ"ד ס"ק כ"ח כתב דכן פקודה מח' אף שלריך שחיטה מדרבנן, מ"מ אין לברך אחיסור דמו כיון דאין מצרכין על שחיטתו ע' סי' י"ג בשפ"ד סק"ד וילפין כש"ס מטעות טבח וסכן דכעי שחיטה הפסדת לאכילה, וכיון דאין טעון שחיטה אין לברך על הכיסוי וה"קריעה הווירדין חינו נקרא שחיטה:

אך בנ"ד אס לא נבלע טפת דם הרא וזה ע"י השחיטה, נחפר, קודם הכיסוי, הוה ג' ספיקות לברך ס' כסובריס דמו ואס' מקלת דמי מאיזה דם שיהי' וכ"כ בס' המלכות בהדיא סכן דמת ר' יסודא דקו"ל כוונ' ה"בא בתב"ש ס"ק כ"ט, ומ' שמח' סי' הטפה דם הנ"ס וס' שמח' בן סקופ חייב בכיסוי אף שאינו בר שחיטה וס"ס הדס היוצא ע"י קריעת הווירדין, וכן ספיקות יורה הפמ"ג שכן לברך אף דכב' ספקות כתב להדיא במס"ז ס"ק ט"ז שלא לברך:

ומלבד

חציצת בין הדם לאפר ע"י הנוצה. וגם קודם שהראה לי השו"ב דפה דברי הס"ח הנ"ל היה בלבי לחשוש אודות הקילות והספין. שאולי דם הספין מועט כ"כ שיתבטל בהקילות ואילו היה דם הקילות מים היה מראותן מים גם אחר שנפל בו מהספין. ועי' נראה לעשות מקום בס"ע בראפר על הספין. ולבסות מהקילות בש"ע ומהספין בש"ע. וכ"ה עצהיו"ט: וע"פ הנ"ל שאין מרחסי לחוש לדיעה דמ"ל כל דמו. עפ"ז קיל ל"כ לגבי מ"ש התב"ש בשוחט במקום שעתיד להגלות שצריך לבסות כשנתגלה. כיון שאין מצוי שיתגלה כל הדם מהאפר הנהוג. ועכ"פ נשאר תסיר קצתו מכוסה. אין עוד חשש גם במרחסי"ע. מה שנחגלה מקצת. ובמקא [ע' ס"ק הקודם] אודות מראה האדמומית הנראה ע"י מה שנחגלה. אך להגיל אין עוד חשש כלל כל שנשאר קצת מהקילות והספין מוכסה. אך המחמיר ע"ע לבסות גם דמים הניתזין למרחוק כל שיש במקום הניתז דם מרובה קצת עד שאפשר שיהיה בו כל דם שהני"ב. לפ"ע רביעית בשור הגדול. עושה עצהיו"ט

דְּבַר יְאֻכְרָהִם

ד' שיסדה סומן כח

דעת קדושים

(ט) שחמתי עוף א' ולא נשחמו הורידין ולא יצא דם רק מפה א' על האוזן. ולקחתיה וזרקתיה על האפר. אח"כ קרע השחי' הורידין ויצא דם הרבה ועשיתי כסוי בצדיתה שוב עיניתו בזה ונולד לי ספק. כי התביש כי כשמשכה מעט דם. צ"ל בלי כרכה כי שחמו אינו דם הנפס. והדם שיצא אח"כ ע"י קריעת הורידין אינו דרך שחיטה והפסיד בשפדן אות כ"ה כ' דבן פקוע דחה אף שצריך שחיטה מדרבנן מ"ם אין לברך אכסיו. דמצד השחיטה מדרבנן י"א ש"א לברך ע"י י"ג בפס"ג ובין דל"ט מסבות מבה דבנ"י שחיטה המבשרת לאכילה אין לברך על כסוי דבן פקוע ע"ש ואף אם לא נבלע המפה דם האשונה שע"י השחיטה באשר. קרס הכסוי ה"י ספקות. ספק בהסודות וא"צ דם הנפש ופי' שחמו ה"י המפה דם הנפש ופי' שחמו בן פקוע חייב בכסוי וב"י מסקות אלו יורה פס"ג שנוון לברך. (אף דב"י ספקות כי להדיא גבי כסוישלא לברך) אך מלבד זה נלע"ד דה"ש למלך בזה מסבחה מבת. דרק לבני או"כ אמרו בפי' כסוי הדם לילך מסבות משא"ל לבני כסוי דכתיב רק ושפך. לא ילפי' מה שום היתר אכילה ורק מדרבנן אשר יאכל בע"י שחיטה ראיה. וא"כ אין לנו שום מיעוט על בן פקיעה אף שהשחיטה אינה מצטרפת להצירו. מ"ם הוא בכלל ושפך. וכן נראה דהדם היוצא ע"י נקיבת ורדין הוא לכ"ע בכלל. ושפך רקדא לברך אכסיו. שהרי כל שתיהות שבעולם אם לא יצ"ע לורידין כלל לא יהי' יוצא שום דם שהעור איננו מוחזק בהם וכידוע מ"ם הפוסקים בזה לבני עורות של איזוות שהיו בני בלי מליחה. וכן הפוסקים אינם סוציאן בם. ועיקר דם הוא ע"י הורידין. וכד"ע לא נימא דהורידין אינם כלל כהבשר השחיקה. שאין היתר אכילה כלל על יורהם. מה לי כשנשרפם בעת שהיוטת הס"י או שנשחמו אח"כ. אלא ודאי אין ספק כלל וזהו בכלל ושפך וכ"ה בגיד הנ"ל וכ"ה בבן פקוע. ופי' צ"ע בזה. מה שבי"ב הפס"ג :

(ז) שחשתי עוף ונרנר בכנפיו מיד אח"כ
ונתתמה הרם שיצא ממנו עב צו
ואח"כ יצא ממנו דם הרבה וכסיתי נבירה ואח"כ
היה לבי גוקפו מצד מ"ש ותבילש רבענין דקא
דם שהנפש יוצא בו ע"ש. אך נראה דאין קשר
לכ"ע בזה דה"ל מ"ס שסא כסתימת קרב
הפוסקים דא"צ דם הנפש כסמ"ש [הנפש]
בשמן. ושם היה זה דם הנפש. כלל"ה יצא
דחו נגד מ"ש השם"ח ותבילש להדיא דלא יסד
אח"כ

והלכד זה מה שרשם הפמ"ג למלך מצד
 עתה והכן לרוקא בשמיטה המכשיר
 לאכילה בפי כיסוי חין נראה כן מסיניא דש"ס
 פ' כיסוי הדם דף פ"ה דרק לגבי אר"ב אמרו
 שם ר"לפין מעבד עמא דגבי אר"ב כחבי שמיטה,
 מש"א לגבי כיסוי דכחב ב' ושפך את דמו
 רק מדכחב בכיסוי אשר יאכל ילפין דכ"י
 שמיטה דר"י, שיה' ראוי לאכילה אז חייב
 בכיסוי, וא"כ חין לנו שום מעט על בן פקועה
 לפקוד מכיסוי כיון דראוי לאכילה ה"פ שהשמיטה
 ח"ל להחירו מ"מ הוא בכלל ושפך, דדמו אסור
 הוא כמו שאר דם דכ"ז בכרת, וכ"כ ג"ה
 דהר"ם כיוצא ע"י נקיבת הורידין הוא בכלל
 ושפך דקרא לברך לאכסוי, והרי כל שמיטה
 שבפולס חס לא יניעו להורידין כלל לא יכ' י
 יוצא דם שבער ח"ו מוחזק בדם וכידוע מ"ש
 הפוסקים בזה לגבי עירות של חלוצות ששהו ג"י
 בזה מליצה וגם הסמינים אינם מוציאים דם
 ועיקר הדם ע"י הורידין, וימא ג"כ שהורידין
 אינם מעביר השמיטה, כיון שאין היתר אכילה
 כלל על ידיהם ומה לי שבשמיטת בעת שמיטה
 הסמינים אי שנסחמו חס"כ רלא ויראי חין
 ספק כלל שזהו בכלל ושפך, וכ"ה בנ"ד הכל
 וכ"ה בנן פקיעה, ומ"מ ל"ג בזה מחמת שהפמ"ג
 כתב כן :

(י) האר"ה כחב על מ"ס בש"ע סעיף כ"ח
 שהסריך במדבר ואין לו עפר לנסות
 ימנע הדם בסנדל דהוה ביזוי מלוא כמבואר
 בש"ע סעיף ו' בלא יכסה ברגלו שלא יהיו
 מלוא בריחם עליו ומ"ס החב"ש סס"ק ל"ו
 דלא גרע סנדל מעפר ששומע לחובו, ולנסות
 הדם ברגלו שיכול לבסות בידיו שיך כזה משום
 ביזוי מלוא ולא להחמלה הדם בסנדל, י"ל
 דבסנדל מלינו בו וזולל יוחר מעפר דהומע
 בסנדל לריך נפילה משח"כ עפר שהוא מדי
 דמקץ ואף שכח המג"ח בס' ז"ר על טילקוס
 שהחליף בלי מעלים הוא כמורה לשמים מלוא
 דכהני ארורה האדמא והמנעלים מפסיקין בין
 האדם ובין קללת האדמה ומשמע שסנדל יוחר
 סנדל

דעת קדושים ה שמיטה מי כח דברי אברהם סט

חשוב מעט, והוא דנעי נטילה הנוגע בו כוח
מסוס זיפת אדם שמשכת אליו מהכרח כל
הדחא דנפול מ"מ לפמ"ש נשם סארי"ל על
מחמס"ל הני דרכי רבנן דלפי מנייה הוה הוה
משום אח זח החילונים נעקב מעטמים המכואר
שם חולי עי"ז יש לסס יומר קביעום לסנדל
מלפפר בעלמא ולזה חלו ואלו דא"ח וכל שאפשר
לכעליע כנגד טוב יותר כד' הפל"ס וכשא"ח
אין חסס כד' התבואות שור :

אא"כ יודע שהוא דם הנפש ומספס לא יבד
ע"ש. אף דיש ס"ס. שכי הרב וצ"ל בנדרן דיריה
ותו דלעיל כי הרב בשם הפמ"נ רע"י ס"ס אין
לברך. וצ"ל והרב עצמו אינו מסכים בזה להפמ"נ
כמ"ש לעיל מי"ו ס"ק ב' בשם שו"ת שמש
צדקה וע' בקודש הילולים סי'. ומהשמי"ח ותב"ש
לא קשיא כ"כ. כי י"ל דמיירי בנוונא שהפס
אם הוא דם הנפש הוי פסח-חסרון ידיעה]. ע"ד
נראה שאין שום פסח כזה שכל שיצא דם הרבה
בעת הפרכוס משימא שה"ז דם נפש ואין חשש
פת"פ לכ"ע :

יח) דברי הרב ז"ל מבוארין למעין נש"ע
סניף כ"א וט"ו ופ"ך ושמ"ח סכ"ה

ותכ"ס

יו) ומ"ש התב"ש יש ליישב דמסנדל מצינו בו
זלזול יותר מעד דמסנדל חנוגע בו
צריך נטילה. משא"כ עפר שהוא מירי דמק"י.
ואף שכי המנ"א במ' זר על הילקוש. שהחולך
כלי מעלים כמנורה לשמים. משום דכתיב
ארורה האדמה והמנעלים מפסיקין בין האדם
ובין קללת האדמה. שמשמע שהמסנדל יותר חשוב
מעפר ורבעי נטילה הנוגע בו. משום זיעת אדם
י"ל לפמ"ש בשם הרי"ל ברכי דרבנן דשלהי מינייהו הוי. הוא משום אחיות החיצונים בעקב
שבלע. ומשום יטוש ד. כעא"לי עי"ז יש להם יותר קביעות לסנדל מלפפר בעלמא לזאת אל
ואלו דא"ח כל שאפשר להבליע רבבנר טוב יותר כד' הפל"ס. וכשא"א אין חשש כד' התב"ש :

יח) מ"ש הש"כ וט"ו בדריקת חסן שאני היינו דאף שאפשר לקיים ביעור בתפ"י ידוע. בלי
בדיקה. או מי שאין לו לבדוק מקיים ביעור בדבר מ"מ הרי בדיקה מצוה בהחלט ויש
לברך עליה. וכולל בלשון גם הביעור. אבל הבלעה בכמות אינו מצוה כלל. והסוברים לברך בעת
הבלעה י"ל שע"י שהוא תקנת הגאונים שייך ע"י ברכה אך יותר נכון לעשות כהכרעת התב"ש
[לברך בעת שפסכה אח"כ כעפר] דכשברך בעת ההבלעה יש לחוש שמא יסית. כדחששו
באמירת קרבן לה'. ולא לה' קרבן (אף שאינו ג"כ חזכרת ש"ש לבסכה לפי כוונת הלב. וגם
עיקר לאו דלא תשא הוא רק על שבעה. והזכרת ש"ש לבסכה צ"ע אם יש בו איסור תורה
[ויש בזה מחלוקת הפוסקים]. וס"ס חששו שמא ימות) מכ"ש במשך זמן רב שמהבלעה עד
הכמוי. וכשלא יהיה כמיו בעפר. אח"כ לא יעשה שום מצוה. כי אין בבגד שום מצות כמיו
כלל. ואדרבה יכשבלע בי צריך לזוהר שיהיה מגולה. דא"כ יש לחוש שכבס נדחה ממצות
כמיו וכמ"ש פמ"נ. סמ"י שכסוים בדברים שאין מכסין מגלה ומכסה כהונן בלי ברכה. [מחשש
שכבר נדחה]. וגם אם היה תקנת גאונים ע"י לא שייך בזה ברכת. כי בקום ועשה לא היה כח
בדים לעקור ד"ת. רק שע"י שמסיכת הכמיו לשחיטה אינו מה"ת. והוא רק מצוה הסמוכות.
והי' מבטל האכילה עי"ז שאין לו [במה] לכמות תיכף. ותיקנו הגאונים שא"צ לבטל צורך
אכילתו. אבל אין לברך ע"י. וגם ברכה שחיקו הגאונים [צ"ע לפי הגיל אך יכלו הגאונים
לתקן לעקור ד"ת בקו"ע לברך ברכה אשר לא נתקנה בדח"ל. ותו גם על חכמי הש"ס וגם על
אנשי כנה"ג שתיקנו כמה ברכות מרבנן קשה כן אך יכלו להתקן לעבור ד"ת בקו"ע. אע"כ
דבר זק נמסר מה"ת לחכמים לתקן לברך ולהורות לה' כאשר יביני בשכלם האלהי אלא שקיימו
וקבלו כל ישראל עליהם ועל ורשם בעת חתימת התלמוד. אשר עליו אין להוסיף. ומ"מ הגאונים
הקדומים לתחימת התלמוד הוסיפו לפעמים אף בתוך הש"ס גופי' כידוע. ולכן גם ברכה היה כח
בידם לתקן. אך מ"מ הבאים אחר הגאונים ואולי אף ברור הגאונים עצמם לא נתקבל תקנת
ברכתם כ"כ בכל ישראל כל שלא נזכר בש"ס. כל שלא נהנו לברך אותה. נקטי' שלא לברך
לכן הנכון כהתב"ש :

יט)

יח

דעת קדושים

דברי אברהם ה' שחיפה

שהאמר יהיה מנוסה בנפח שלא
יהיה בו קסמים ונחלים. כן אני

שקסמים יהיו חציצה בין הדם לאמר
ע' סק'ח בשם חס'ח]:

(כ) לבשל או למלות הדם קודם הכסוי אולי אין
נכון. ועי' אולי נכון שלא יהיה האמר
יס'ב. וצ'ע כעת:

ומכ'ס מס ברין ססולך כפד'ר ואין לו עמר
לכסוה:

(פ) ע' ס' נידולי סק'ס מהרב סמג'ה שהצ'ח
סקנח לומדים ססנו דאשחמ'ט פני' דסרב
ול'ל דנדי' חס'ו נא'ח ס' תל'ח סס'ו עי'ס נ'ס
ליסב ול'ס:

סליק